

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MISTI WILDS

RULE OF
THREE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Üç Kuralı

BARANOVA BRATVA

MISTI WILDS

Üç Kurah

Telif Hakkı © 2024 Misti Wilds

Kapak Tasarımı: Raven Ink

Covers Düzenleme: Autumn Reed

ISBN-13: 979-8990269507

Tüm hakları saklıdır.

Misti Wilds, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki hakkını savunmaktadır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ticari isimler, hizmet markalarıdır, ticari markaları ve ilgili sahiplerinin tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap, bu kitapta adı geçen herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbir kitabı onaylamamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Açıklama & İçerik Uyarısı

Üç Rus mafya adamı her seferinde acımasız bir öpücükle kalbimi ele geçiriyor.

Annem bana mafya prensesi olmanın kurallarını öğretti. Aptalca sorular sorma. Acıtsa bile gülümse. Güzel, saf ve *mükemmel* kal.

Kurallara uymak onu öldürdü.

Ben de annemin yapamadığı tek şeyi yaptım: Nişanlımı mihrapta, tahtımı boş ve hayatımı geride bırakarak *kaçtım*.

Beş yıl sonra, cevaplar aramak için tökezleyerek eve döndüm... ve bunun yerine,
beni bulurlar.

Eski sevgili, koruma ve milyarder. *Şehrin kralları*, çalıntı bir tahtta oturuyorlar.

Bütün kuralları değiştirdiler.

Güzel, kibar bir prenses istemiyorlar. Bir *kraliçe* istiyorlar.

Acımasız. Güçlü. Şehvetli. Bir kraliçe ihtiyacı olanı alır ve özür dilemez.

Beni kraliçeleri yapmak için ne gerekiyorsa yapacaklar, bedenimi kırmaları, kalbimi çalmaları ve ruhumu yozlaştırmaları gerekse bile.

Ama güç ve kan dökme arzuları tanıdığım tek aileyi tehdit ettiğinde, seçim yapmak zorunda kalıyorum.

**Geleceğimizi şekillendirmek için geçmişimi yok eden adamları
sevebilir miyim? Yoksa acı, kalan tüm sevgimi tüketecek mi?**

Üç Kuralı, müstehcenlikle dolu, Rus mafyası, neden seçmeli, karanlık bir
aşk romanıdır. CW'ler için lütfen web siteme bakın:

MistiWilds.com

Meleğime.
Bu kitap sensiz var olamazdı. ♥

İçindekiler

[Açıklama & İçerik Uyarısı](#)

1. [Valentina](#)
2. [Valentina](#)
3. [Andrei](#)
4. [Valentina](#)
5. [Ezra](#)
6. [Valentina](#)
7. [Valentina](#)
8. [Mikhail](#)
9. [Valentina](#)
10. [Valentina](#)
11. [Andrei](#)
12. [Ezra](#)
13. [Andrei](#)
14. [Valentina](#)
15. [Valentina](#)
16. [Valentina](#)
17. [Mikhail](#)
18. [Valentina](#)
19. [Valentina](#)
20. [Andrei](#)
21. [Valentina](#)
22. [Valentina](#)
23. [Andrei](#)
24. [Valentina](#)
25. [Valentina](#)
26. [Ezra](#)
27. [Valentina](#)
28. [Valentina](#)
29. [Valentina](#)
30. [Valentina](#)
31. [Valentina](#)
32. [Andrei](#)

[Rusça Terminoloji](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan [Misti Wilds](#)

Bölüm 1

VALENTIN

A

BEŞ YIL ÖNCE

Elimdeki ince parşömen parmaklarımdan kayıyor ve yere düşüyor. Avucumu göğsüme bastırıp gözlerimi kapatıyorum ve odanın dönmeyi bırakmasını diliyorum.

Bu doğru olamaz.

Ama annemin el yazısını nerede olsa tanırım. Hiç şüphe yok; mektubu o yazdı. Anlamadığım tek şey *neden* olduğu.

Yıllarını harcayarak kurduğu hayatı neden terk etsin ki?

Başımdaki beyaz örtüyü dikkatlice çıkarıp ayaklarımdan dibindeki sedirin üzerine bırakıyorum. Başımı her çevirdiğimde parıldayan göz kamaştırıcı elmas küpelerden başlayarak vücudumdaki tüm ışıltılı süsleri parça parça çıkarıyorum. Sırada altın bilezik var, sonra parmaklarımdaki yüzükler. Hiçbirinin önemi yok. Kalçalarımı saran saten elbisenin değil. Şapelde bekleyen yüzlerce insan değil. Ne de sevdiğim adama verdiğim söz.

Sonunda, sadece gerçek var.

Ölmeden önce annem bu hayatı geride bırakmak istedi. *Benim* de onunla birlikte gitmemi istedi.

Eğer olduğum bir şey varsa, o da iyi bir evlat olmaktır.

Ve iyi kızlar her zaman annelerinin isteklerini yerine getirir.

Günümüz

Mafya prensesi olmanın kuralları mürekkeple yazılmamıştır.

Kanla yazılmışlar. Bir nesilden diğerine akan türden, mükemmel eşler haline gelen iyi kızların nesillerinden aktarılan, sonunda kendi iyi kızlarını yetiştiren anneler haline gelene kadar.

Mafyanın içinde yetişmiş kızlardan biri olarak, ellerim arkadan bağlı ve gözlerim kapalı bir şekilde kuralları ezbere okuyabilirim. Gece duasında başucumda diz çökerek ya da dizlerimin üzerinde daha iyi görüldüğüme karar veren erkeğin önünde.

Koşullar ne olursa olsun, her iyi mafya kızının yapabileceği bir şeydir. Bize kurallara uymamız öğretildi. Başımızı aşağıda tutmamız. Güzelce gülümsemek. Bacaklarımızı açmamız.

On sekiz yıllık hazırlığın ardından, annemin öğretilerini takip etmek ve doldurmak için doğduğum role adım atmak benim için kolay olmalıydı.

Tek istediğim onu gururlandırmaktı. Tıpkı onun gibi olmak - günün her saati bir yaz güneşi gibi ışıldamak. O böyle muhteşemdi, ufukta gürleyen fırtına ne olursa olsun yılmazdı.

Annemin izinden gitmenin onu mutlu edeceğini düşünmüştüm. Sadece iyi bir kız değil, aynı zamanda mükemmel bir mafya prensesi olduğumu da kanıtlayacaktım.

O öldükten sonra bile, babamla birlikte benim için seçtikleri adamlarla evlenmenin onun isteyeceği şey olduğunu düşündüm. Onun gibi bir eş, sonra da anne olacaktım.

Onun benim için ne isteyeceğini bildiğimi sanıyordum.

Ama hayatımda ilk kez yanılmışım.

Kurallara uymak kolay olmalıydı. Onları

çiğnemek ise imkansız olmalıydı.

Bir mafya prensesi düğün gününde aniden kaçmaya karar vermez. . .

Tabii annesi söylemediği sürece.

Derin bir nefes alıyorum ve tekrar eden düşünceleri zihnimden uzaklaştırmayı umarak başımı sallıyorum. Artık yardımcı olmuyorlar; dikkatimi dağıtıyorlar. Şehir sınırlarını geçip Baranova bölgesine adım attığım andan itibaren, düğün gününden görüntüleri aklımdan çıkaramadım.

En son buraya geldiğimde. Tepeden tırnağa beyaz ve altın rengine bürünmüştüm. En güzel gülümsememi takınmıştım. Ruhumu satmaya hazırım

ebeveynler gurur duyuyor.

Ne *saçmalık ama*.

Geçtiğimiz beş yıl bana bir şey öğrettiyse, o da hayatınızı başkalarının memnuniyeti için yaşamamanın aptalca olduğudur.

Şimdi kendim için yaşıyorum.

Arzularımın önündeki son engele bakarken yumruklarım sıkılıyor. Bir yol engeli. *Tam anlamıyla*.

Baranova malikanesinin ferforje demir kapıları her zaman kapalıdır. Gece ya da gündüz. Yağmur ya da güneş. Onları açık gördüğüm bir zamanı hatırlamıyorum.

Bugün de bir istisna değil.

Sıkıca kilitlemişler. Uzun süredir kayıp olan mafya prensesleri de dahil olmak üzere hiç kimse uygun izin olmadan içeri girip çıkamıyor.

Şehirden uzakta geçirdiğim beş yıldan sonra, çocukluk evime girmek için bir planım olduğunu düşünebilirsiniz. Bu tür şeyler için bir ekip kurulurdu. Güvenlik, destek ya da en azından bir kanca falan.

Onun yerine, bir çift yıpranmış savaş botum, birkaç blok ötedeki ikinci el mağazasından aşırıldığım bir etek, var olan en sade, gri kazağım ve bir sürü cesaretim var.

Babam affedici bir adam değildir.

Beni gördüğü an, işlediğim suçlar için uygun gördüğü cezaya mahkum edecektir. Terk etmek. Yemini bozmak. Kötü bir evlat olmak. Hem ceza hem de ardından gelecek tazminatlar için olasılıklar sonsuz.

Ama *kalmak* için burada değilim. Bratva'ya geri dönmeyi planlamıyorum. Sadece ve sadece tek bir şey için buradayım.

Cevaplar.

Bir kız annesini hiçbir uyarı olmadan kaybetmemeli ve beş yıl sonra hala ona ne olduğunu merak etmemeli.

Tepemdeki ağaçlar esintiyle hışırdayıp başımın üzerine gevrek kahverengi yapraklar düşürürken nefesim kesiliyor. Göz ucuyla gördüğüm bir hareket kalbimin iki kez çarpmasına neden oluyor.

Eve geri davet edilmedim. Buraya habersiz gelerek tehlikeli bir yere izinsiz giriyorum. *Özellikle* de sadece tek varisini elinden aldığı için babamı değil, onu terk ettiği için nişanlımı da şüphesiz kızdırdıktan sonra.

Cezam ağır olacak.

Yine de burada durup bu konuda gergin olmak sorunlarımı çözmeyecek.

Bu lanet çite tırmanmak *olacak*.

Eteğimi biraz daha yukarı kaldırıyorum ve botumu demirin ilk basamağına yerleştiriyorum. Kendimi yerden kaldırıp tırmanmaya başladığımda nabzım hızla atıyor. Sonbahar yaprakları etrafıma yağmur gibi yağıyor ve bunun beni meraklı gözlerden saklamaya yetecek bir kamuflaj olması için dua ediyorum. Babam arazide her zaman sıkı güvenlik önlemleri alırdı, muhtemelen bir şeyleri *dışarıda* tutmak yerine annemle beni *içeride* tutmak için.

Çitin tepesine ulaşıyorum ve nefes nefese diğer tarafa bakıyorum. İniş yukarıdan, yerden olduğundan daha korkutucu görünüyor. Sağ bacağımı yan tarafa atıyorum ve botumun burnunu parmaklıklardan birine dayayarak diğer bacağımı sallarken ağırlığımı sabitliyorum-

Kalan bacağımı sallamaya çalışırken sol botum ayağımı acıyla sıkıyor, bağcıkları bir şeye takılıyor.

Çok güzel.

Botumu kurtarmaya çalışırken, her geçen saniye paniğe kapılıyorum. Eğer babam beni yakalarsa, demir yumruğunu boğazıma geçirip *sıkabilir*.

Ama muhafızlarından biri beni kıymetlilerinin tepesine tünemiş görürse önce ateş edip sonra soru sorabilirler.

Eğer botumu bu *Allah'ın belası çitten* kurtaramazsam, kendi bileğimi kemirmek ve babamın evinin arka kapısına sürünmek zorunda kalabilirim, başarısız hırsızlıktan duyduğum utanç beni kan kaybından önce öldürür.

Tüm bu sonuçlar karşısında yüzümü buruşturuyorum.

Hiçbiri beni buraya gelme nedenime yaklaştırmıyor bile. Bu da demek oluyor ki, bu sonuçların hiçbiri kabul edilebilir değil.

Çılgınca bacak çekiştirmek ve ayak parmağı kıvırmak işe yaramadığında, ayak bileğimi döndürmeye başlıyorum ve çaresizce, bağcıklarımın kendilerini bağladığı boğucu düğümden kurtarmak için ayağımın iki beden küçülmesini sağlamaya çalışıyorum.

Birdenbire botumdaki bir şey değişti ve işe yaradı. Ayağım serbest kalıyor, bacağımı sallıyorum ve sonunda bu kabus gibi tırmanışı-

Riiiiitip

Bir sonraki hızlı esinti sadece yaprakları değil, eteğimi de kıcımdan uçuruyor.

Kumaşın kalçalarımın zarifçe kayarak yakındaki bir ağaç dalına takılmasını dehşet içinde izliyorum; siyah kumaş, varlığını tüm lanet dünyaya duyuran bir bayrak gibi rüzgârda dalgalanıyor.

Hey, çitin üstündeki ucubeyi bulmak için buraya bakın!

Bu küçük B&E girişiminde pantolon giymeliydim, ancak çamaşırhane dün gece tek pantolonumu yedi ve geriye tek seçenek olarak indirimde bulduğum mini etek kaldı.

Karmanın günahlarım yüzünden beni yakalamak için dışarıda olduğunun bir başka işareti ve o kötü bir kaltak.

Bu ihtiyaç anında tek kurtarıcım kığımın *şişman* olması. Eğer gardiyanlardan biri havada asılı duran güzel şeftalimi görürse, belki de dikkatleri o kadar dağılır ki beni vurmazlar.

Çitin diğer tarafına doğru ilerlerken bu umuda tutunuyorum, tek botla cesaret edebildiğim kadar hızlı ilerliyorum, ta ki ayağım kayana ve kalan iki ayağımla yere düşene kadar.

Çimlere *sertçe* çarptım, şaşkınlıkla bağırdım. Neyse ki görünürde kimse yoktu. Tek bir muhafız bile devriye gezmiyor. Bahçelerde gezinen babamdan eser yok.

Tanrıya şükür nişanlımdan da iz yok.

Üzerimde büyük boy gri bir kazak ve var olan en sade gri külot varken eski sevgilimle yüz yüze gelmeyi kaldırabileceğimden emin değilim.

Beni ne tür bir külotla gördüğünü umursadığımdan değil. Beni *hiçbir* külotla görmemeli. O kadar.

Evin hangi bölümüne sızacağımı düşünürken yanağımın içini çiğniyorum. Tercihen yatak odası olan bir yere, şimdi yanaklarım sergileniyor.

Önce pantolonu bul.

Sonra, babamı bul.

Ve son olarak, anneme *gerçekten* ne olduğu hakkında cevaplar al.

Bölüm 2

VALENTIN

A

Çimenlikte zorlukla attığım bir deparın ardından malikâneye kolaylıkla giriyorum. Arka kapı basit bir itmeyle açılıyor. Kilitli bile değildi.

İlk başta, sonsuza dek minnettarım. *Başım dönüyor*, hatta sanki şehrin en zengin kasasına girmiş usta bir hırsız gibiyim.

Ancak gözlerim içerideki gölgelere alışır alışmaz, omurgamdan aşağı şiddetli bir ürperti akıyor ve *her şeyden* pişmanlık duyuyorum.

Doğruca morga girdim.

Bir cesedi taşıyabilecek uzunluktaki pırıl pırıl gümüş masalar bir duvarda düzgün bir şekilde sıralanıyor, arkalarındaki duvarı ise tavandan tabana dondurucular oluşturuyor. Odadaki tüm tıbbi alet ve makineler arasında sadece bir tanesi göze çarpıyor; kırmızıya boyanmış olan.

Dikkatlice tek olana doğru ilerlediğimde, en uçta koyu kırmızı bir sıvı biriktiğini, kanlı bandajlar, dev cımbızlar, bir neşter ve içine küçük metal parçaların saçılmış olduğu bir kase buldum ve-

Sertçe yutkunuyorum ve arkamı dönüp oradan kaçıyorum.

Buraya malikanenin altını araştırmaya ya da gözetlemeye gelmedim. Babamı görmeye geldim.

Odanın ortasında durduğum yerden, buradan çıkan iki kapı var. Yön duyugum berbat, bu yüzden bir hevesle birini seçiyorum. Düğmeyi dikkatlice çevirerek kapıyı açıyorum ve odanın içine bakıyorum. Kalın perdelerin arasından sızan güneş ışığı, buranın aslında bir yatak odası olduğunu anlamama yetecek kadar ışık saçıyor.

Bingo.

Akıllı bir kadın ışığı yakabilir ama *sinsi* bir kadın karanlıkta hareket eder. Parmak uçlarımla mobilyalardan birinin gölgesine doğru ilerliyorum.

ve bir elbise çekmecesini bulmak için etrafı yoklamaya başlıyorum. En üstteki çekmeceyi açtığımda, şifonyerin üstünde ne varsa şingirdatıyorum ve görünmez nesneleri deviriyorum. Böyle bir şey kenara yuvarlanıyor ve yere *düşüyor*.

Dürüst olmak gerekirse, lanet olası bir pantolon bulduğum sürece birkaç kırık biblo umurumda değil. Tüylerim diken diken oluyor, tenime bir ürperti yerleşiyor ve bulabildiğim ilk giysi parçasını almak için çekmeceyi karıştırıyorum.

Ama burada sadece *biblolar* ve soğuk cam eşyalar var. Çekmeceyi kapatıp diğerine geçiyorum, ilk çekmeceyi itip ikincisini açarken şifonyerin üstündeki eşyaları tekrar tıkırdatıyorum.

Parmaklarım kumaşa takıldıkça bu çekmecenin daha umut verici olduğu ortaya çıkıyor, *Tanrı'ya şükür*. Çekmecedan bir avuç giysi kaparak arkamı dönüyorum ve hangi hazineyi bulduğumu görmek için pencereye doğru yöneliyorum.

Lütfen pantolon olsun. Tercihen 18 beden.

Oraya giderken, şifonyerden düşen nesneyi tekmeliyorum ve karanlıkta başka bir şeye *çarparak tıngırdıyor*. Olduğum yerde donup kalıyorum, yukarıdan ayak sesleri ya da yan odadan yakalandığımı gösteren bir bağırış duymayı bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Tekrar nefes alabiliyorum.

Perdelerin yanına geldiğimde, biraz güneş ışığı alabilmek için perdeleri bir santim kadar geriye çekiyorum ve sadece bir değil, *iki* pantolon aldığımı fark ettiğimde sessizce neşeleniyorum. Milyonlarca parlak, gümüş fermuarı olan kalın, siyah kot pantolonlar - emo hisleri veren türden pantolonlar.

Uyduğu sürece umurumda değil.

Çevremde bir hareket yakaladığımda bir bacağım havadaydı ve başım tam zamanında yana kayarak bana doğru hızla gelen, öfkeli bir dağ gibi adamı gördü.

Çarpıştık, kaslardan oluşan devasa duvar beni cama yapıştırdı. İri, nasırlı bir el boğazımı sarıyor ve hava kaynağımın çoğunu kesecek kadar sıkıyor.

Savaş ya da kaç tepkilerim devreye girdiğinde ellerim perdeye batıyor ve onu yırtıyor. Çubuk gürültüyle yere çarpıyor ve varlığını duyan herkesi uyarıyor.

Gizli olmak buraya kadarmış.

Sıcak güneş ışığı odaya doluyor ve sonunda yakında katil olacak kişiyi görebiliyorum. Panik ve adrenalin birbirine karışıyor, bana ani bir

Beş yıl önce aşık olduğum aynı yakışıklı yüzü hayal ederken.

Gözlerim odaklanıyor ve bana bakan eski sevgilim yerine başka birini görüyorum. Gece yarısı gözlerinin üzerine gelişigüzel atılmış siyah saçlar. Dudaklarının köşesini ve sıkılmış çenesinin kıvrımını kesen bir yara izi.

Eski nişanım değil. Eski korumam.

Beni bırakmasını beklerken içimi bir rahatlama kaplıyor. Geçmişimdeki tüm erkekler arasında beni asla incitmeyecek tek kişi Ezra'ydı. Beni her zaman koruyacağına yemin etti - ve Bratva'daki tüm erkekler yeminlerini ciddiye alır.

Kavrayışı *sıkılaşıp* hava kaynağını tamamen kesince rahatlamam kısa sürdü. Sertçe yutkunuyor ve beni ağır bakışları altına alıyor. Kalın aksanlı İngilizcesiyle neredeyse adımı haykırırken göğsünde bir gümbürtü yankılanıyor.

"*Valentina Baranova.*"

Başımdan ayak parmaklarıma kadar tüm sistemimi sıcaklık kaplıyor. Bu sesi ve arkasındaki adamı *çok* iyi tanıyorum.

Ezra Reinoff herhangi bir koruma değildi, o *benim* korumamdı. Benim *kişisel*

Ayrıldığım güne kadar yıllarca korumalık yaptım.

İsmimi tekrarladığında omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti akıyor, alçak ses kemiklerimde yankılanıyor. Bratva'nın tüm üyeleri Amerikan İngilizcesi öğrenmeye özen gösterir ama Ezra her zaman en çok Rus aksanını atmakta zorlanmıştı. Bu onun sesine daha sert bir ton veriyordu - ki bu hiç umurumda değildi. Hatta sırf konuşmasını duyabilmek için bana birkaç Rusça cümle öğretmesi için ona yalvarmıştım.

Andrei'yle nişanlı olabilirdim ama Ezra'nın sesiyle tek taraflı bir aşk ilişkim vardı.

Nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ve haince bir *tril* kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor.

Zaman *bu* küçük ayrıntıyı bir nebze olsun değiştirmede.

Adını söylemeye çalışıyorum ama dudaklarım ayrılıyor ve ses çıkmıyor.

Evet, muhtemelen ölmek üzere olduğum için.

Koyu renk gözleri daralıyor ve vücudumda yavaşça aşağıya doğru iniyor ve ben boşu boşuna bu durumdan rahatsız olmamaya çalışıyorum.

Beş yıl önce yasak bölgedeydi. Ama şimdi? Kuralları kendimiz koyuyoruz.

"Neden buradasın?" Ezra soruyor, boğazımdaki tutuşu nefes alabilmem için yeterince gevşiyor.

Başıma kan hücum ediyor ve neredeyse bayılıyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ve Ezra hemen bedenimi soğuk cam pencereye yapıştırıyor. Dokunuşunun sıcaklığı ile soğuk cam arasındaki zıtlık ateş ve buz gibi - ikisi de yakıcı ama tamamen farklı şekillerde.

Daha önce hiç bu şekilde idare edilmemiştim. ..ama sanırım hoşuma gitti.

Kalçalarımın arasına sıcaklık hücum ederken tenimde kıpkırmızı bir kızarıklık oluşuyor. Ezra'nın vücudu sıcacık ve sadece bu da değil, *üstelik gömleksiz*. Sayamayacağım kadar çok dövme, karmaşık desenlerle teninde yılan gibi kıvrılıyor ve ben onların güzelliğinde kayboluyorum. Parmak uçlarım kaburgalarına değiyor ve irkiliyor, koyu renk gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor.

"*Valentina*," diye hırlıyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor, "ne yaptığını sanıyorsun?"

Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen ölüyorum.

Sonunda konuşacak kadar hava almayı başarıyorum. "Dövmelerin çok güzel."

Yüz ifadesi demir gibi sertleşti. Yanlış bir şey söylemiş olmalıyım. "Ezra-"

"*Kapa çeneni*."

Onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç sinirlendiğini görmedim. Benim yanımda hep soğukkanlıydı. Pasif. *Profesyonel*.

Ama şimdi zırhını çıkarmış durumda. Yüzünde sayısız duygu titreşiyor, yetişemeyeceğim kadar hızlı. Denemek başımı döndürüyor ve başımı pencereye yaslıyorum. Oda başının arkasında dönüyor. Dudaklarımdan bir inilti geçiyor.

Ezra beni uyarmadan serbest bırakıyor ve dizlerim bükülerek beni ağır bir *gümbürtüyle* parkeye düşürüyor. Bildiğim bir sonraki şey, odanın karşısına geçip ışıkları yaktığı ve bana bakarken yüz hatlarına yerleşen bir kaş çatma. Burun delikleri genişliyor ama artık onu tüm bedenimle görebildiğim için bunun farkına bile varmıyorum.

Ve *lanet* olsun, o muhteşem.

Her zaman kaslı olduğunu biliyordum ama kasları kurşun geçirmez yelek ve kalın pantolonun altında gizliydi. Şimdi, onu düzgün tutan tek şey kalçalarını saran bir çift siyah boxer.

Hem de ne kalçalar. En iyi mermer kadar pürüzsüz, tonlanmış kaslar adamı tepeden tırnağa kaplıyor. Daha önce fark ettiğim dövmeler boynundan başlıyor ve

Göğsünden aşağı iniyor, iç çamaşırının altında kayboluyor ve kalın kalçalarında yeniden ortaya çıkıyor. Bir insanda hiç bu kadar çok mürekkep görmemiştim.

Ya da çok fazla sık.

Ön tarafındaki belirgin şişkinlik dikkatimi çekiyor ve başka tarafa bakamıyorum. En az 10 santim olmalı. Belki *on*.

Homurdanarak dikkatimi ölçümlerimden uzaklaştırıyor. "Ayağa kalk."

İtaat ederken kalbim küt küt atıyor. Bakışlarım yanıımızdaki yatağa doğru kayıyor. Burası onun yatak odası olmalı. Çarşaf lar buruşmuş, yorgan yere atılmış.

Onu uykusundan uyandırmış olmalıyım. .. ya da biraz *yalnız* zaman.

Çarşaf larının tenimde ne kadar yumuşak olacağını hayal ederken alt dudağımı ısıırıyorum. Vücudu benimkinin üzerinde ne kadar sıcak olurdu.

Yasak düşünceler. *Tehlikeli* olanlar.

Düşmanla yatmak gibi bir işim yok ve bunun onun için mutlu bir kavuşma olmadığına eminim.

Ona tekrar baktığımda, *birçok* yeri tahta gibi kaskatı kesilmişti. Başını sallayarak beni yakaladığında düşürdüğüm pantolonlardan birini işaret ediyor. "Giyin."

Doğru ya. Benim de pantolonum yok. Kalçalarımı birbirine sürtüyorum ve Ezra'yı bakarken yakalıyorum.

"Evet, efendim."

Gözlerini benimkilere dikeyor ve bu kez gözlerinin derinliklerinde yanan arzuyu görmemek mümkün değil.

Giyinmek için acele etmiyorum, kalan botumun bağını çözmek için eğildiğimde ve pantolonumu kalçalarımın üzerinden yukarı çektiğimde *kıçımı* görmesini sağlıyorum. Yüzünü göremiyor olabilirim ama bakışlarının sıcaklığını vücudumda hissedebiliyorum.

Bana göz kulak olmak her zaman onun göreviydi. Beni güvende tutmak ve her zaman iyi olduğumdan emin olmak. Bu yüzden günün her saatinde bana bakmasına alıştım.

Ama *bu* şekilde değil.

Beni tamamen yutmak isteyen bir adam gibi değil.

Hassas bir iç çekişle kumaşın son parçasını da kalçalarımın üzerinden geçiriyorum. Ezra'ya tekrar baktığımda, benimkiyle aynı renkte siyah bir kaslı tişört ve pantolon giymişti.

Birbirimize uymamızın sevimli olması gerekmiyor ama yine de öyle.

"En sevdiğin pantolon, ha?" Alay ediyorum. En sevdiği kıyafetlerden birden fazla çifti olan adamlardan biri olmalı.

O pantolonun kıcını sarma şekline bakılırsa, umursadığımı söyleyemem.

Artık ikimiz de giyinik olduğumuz için omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşiyor. Boynunu döndürüyor, eklemleri yüksek sesle çatırıyor.

Omurgamı dikleştirdim ve onu bakışlarımın altına aldım. Zorlu başlangıca rağmen, buraya iş için geldim. Babamı görmem gerekiyor. Boğazımı temizlemeye özen gösteriyorum. "Ezra. Görmem gerek-" *Babamın* sözleri ağzımda küle dönüşüyor. Aile bağları Bratva için rütbe kadar önemli değil, bu yüzden babadan daha iyi bir kelime biliyorum. "-senin *pakhan*'ın." Çenemi kaldırarak Ezra'nın oniks gözleriyle buluşuyorum. "Beni ona götür."

Ezra'nın çenesi sıkıştı. Benimle ne yapacağına dair tüm seçenekleri değerlendirdiğini hayal ediyorum. Bir *pakhan*'ın programını uyarmadan kesmek alışılmışın dışında bir şey, hatta eminim bu yüzden ölenler olmuştur.

Ani ayrılışımdan sonra babam şüphesiz ne kadar kızgın olursa olsun, ben de bu karşılaşmadan sağ çıkamayabilirim.

Gerçekten destek getirmeliydim.

"*Pakhan*'ı görmek istiyorsun," diye tekrarlıyor Ezra, gözleri kısılıyor. "Neden?"

"Bu seni ilgilendirmez." Cesaretimin bir kısmı kayboluyor ama başımı dik tutuyorum. Doğrusu, babamı görmek beni geriyor. Bana isteyerek cevap vermesini beklemiyorum. Muhtemelen istediğimi almak için ona eşit değerinde bir şey takas etmem gerekecek.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sahip olduğum tek şey ismim, bedenim ve soyum.

Sahip *olmam* gereken üç şey. Ama bir mafya prensesi olduğunuzda hayat böyle işlemiyor - kendi hayatınızın kontrolü nadiren sizde oluyor. Başka biri onu kendine mal eder, sizi bir kuklaya dönüştürür ve iplerinizi istediği gibi çeker.

Kaderimde olduğunu düşündüğüm hayat bu.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Ama artık kabul ettiğim hayat bu olmayacak. "Onu görmem gerek. Geri dönmemin tek sebebi bu."

Ezra'nın çatık kaşları derinleşir. Uzun bir süre sonra çıkışa doğru eliyle işaret ediyor. "O zaman git *pakhanını* bul."

Sertçe yutkunuyorum. Babamla tek başıma yüzleşme düşüncesi. . . Damarlarımda buz gibi bir korku dolaşıyor. İstedğim son şey, babamla bir odada yalnız kalmak.

ona. "Beni ona götür," diye emrediyorum Ezra'ya, çenemi kaldırarak. Söyleme dürtüsüne direniyorum *lütfe*, ama sadece biraz.

Saniyeler geçtikçe birbirimize bakıyoruz. Sonunda kapıya doğru ilerliyor ve kapıyı açık tutuyor, koruyucu rolüne geri dönerken yüzü ifadesiz bir maske gibi.

Yanımdan geçerken omuzlarımı geriye atıyorum. En azından bazı şeyler değişmemiş-

Bileğime dokunan bir el beni odaya geri çekiyor ve aniden yüzüstü yatağa fırlatılıyorum. Ben tepki veremedim Ezra vücudunun tüm ağırlığını benimkinin üzerine bindiriyor ve iki elimi arkamda birleştirip sıkıca kenetliyor.

"Ezra!"

"Sessiz ol."

"Sen ne-"

Kulağıma hırılıyor ve bir ürperti tüm bedenimi sarıyor.

Hay sikeyim.

"Kararları sen veremezsin." Kaba ip bileklerime dolanıp onları sırtımdaki yerlerine bağlıyor, Ezra'nın nefesi boynumda sıcak. Kokusu her yanıma sarıyor; metal, duman ve *tehlike* kokuyor.

Bratva'nın kanından ve yıkımından beş yıl uzak kaldıktan sonra, bunun tadının nasıl olduğunu unuttum.

"Hiçbir şey yapamazsın." "Ezra,

lütfe-"

"Sen gittin, Valentina."

Sesindeki zehri duyunca kanım dondu. Babam kaybolduğumu fark ettiğinde katlandığı her türlü cehennem için beni suçluyor olmalı.

Babamın beni korumakla görevli adama ne işkenceler yaptığını ancak hayal edebilirim. . . ya da beni yaldızlı bir kafesin içinde tuttuğunu.

Bir yanıma her zaman gerçeği biliyordu ama asla çok yakından bakmak istemedim. Günün her saatinde silahlı bir korumaya sahip olmanın bir lütuf olduğunu hayatım boyunca hatırladım. Ailem beni güvende tutmak için hiçbir masraftan kaçınmayacak kadar sevdiği için çok *şanslıyım*.

Düğümlü ip arkamdan bağlanırken nefesim kesiliyor. Gözlerimde yaşlar birikiyor. Ezra bana karşı hep nazikti, ama şimdi. . .

Onda koruyucumdan bir iz kaldığından şüpheliyim ve bu gerçeklik *Acıtır*.

Eğer gerçekten benim koruyucum olsaydı.

Ezra üzerime uzanıp yastıklarından birini kapıyor, yastık kılıfını çekip çıkarıyor ve ince bir ip haline getiriyor. Dişlerimin arasına sokarak uçlarını başımın arkasında bir düğüm haline getiriyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama tıkaç bunu imkânsız kılıyor. Ne söylemeye çalıştığımı bile bilmiyorum.

Gittiğim için üzgün müyüm?

Ben değilim.

Bir hata mı yaptım?

Buraya geri döndüğüm için eminim.

Beni affedecek misin?

Affedilecek bir şey olmamalı.

Ezra beni bağlı bileklerimden tutup kaldırıyor, kollarıma ve omuzlarıma keskin ağırlar saplıyor. Beni kendi etrafında döndürerek kapıya doğru itiyor. Tökezliyorum ama bağlarımı yakalıyor ve beni tekrar dik tutuyor. Daha fazla acı kaslarımı parçalıyor ve tek bir gözyaşı serbest kalıyor.

Beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim. Kimsenin beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim.

Yine de görüşüm bulanıklaşıyor ve duygularımı kontrol altında tutmak için sürekli bir savaş veriyorum.

"Ya hareket ederiz," diye homurdanıyor Ezra, "ya da seni sürüklerim."

Ezra'nın odasından çıkıp ürkütücü morga doğru küçük, belirsiz adımlar atarken utanç göğsümü dolduruyor. Geçmişte ya da şimdi, nasıl olur da onu uzaktan bile olsa çekici bulabilirdim? Neyim *var* benim böyle?

Çok yavaş hareket ettiğimde, Ezra beni ileri doğru itiyor, eli sırtımı yakıyor.

"Nereye gideceğini biliyorsun," diye hırlıyor, "değil mi, *Lisichka*?"

Evcil hayvan ismi acıtıyor, eskiden bana sağladığı rahatlık daha karanlık bir şeye dönüşüyor. Ama ilerlemeye devam ediyorum, arazi daha tanıdık hale geldikçe daha büyük, daha emin adımlar atıyorum.

Nereye gittiğimi biliyorum. . . ama beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Şefkatli bir baba mı yoksa zalim bir *Pakhan* mı?

Bölüm 3

ANDREI

BEŞ YIL.

Zaman bir öfke ve *acı* kasırgası içinde geçti, beni şaşırtacak kadar derin bir acı.

Valentina'nın yanında olmayı hep sevmişimdir. Bana o *masum* gözlerle bakar, utangaç bakışlar atar ve pembe yanaklarıyla tüm dikkatinin benim üzerimde olduğunu hissettirirdi. Hayatında başka bir erkek yoktu, eminim ki nişanlılığımıza ve ardından gelen evliliğimize karşı dostane davranması için bunu tasarlamıştı. Ama birlikteliğimizin arkasındaki entrikalar beni rahatsız etmedi. Bunlar Bratva hayatının ya alıştığınız ya da sabah kahvenizle birlikte acı acı yutkunduğunuz bir başka parçası.

Hayır, Valentina benim olduğu sürece umurumda değildi.

Bazı erkekler onu çekilmez bulabilirdi. Kızarmış bakirelerle yatmazlar, fiziksel şefkate daha doğrudan yaklaşmayı tercih ederler.

Ama ben?

Onun bana aşık olduğu kadar ben de ona aşıktım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Mihrapta durup müstakbel gelininizi beklemek, kalabalığın yükselen fısıltılarına ve duman gibi havada uçuşan endişelerine maruz kalmak, sonunda sağdıcınız dönüp kulağınıza *onun gittiğini* fısıldayana kadar ... bir erkeğe bir şeyler yapar.

Çok karanlık, çok *acı* şeyler.

Son beş yılımı bir hayaletin peşinde geçirdim ... ama şimdi o geri döndü. Mikhail bana getirdiği video görüntülerine vereceğim tepkiyi ölçmek için yüzümü inceliyor. "O evde, Andrei. Tıpkı söylediğin gibi sana geldi." Sesinde bir parça saygı var, ama bunu

şehre adım attığı andan itibaren hep buraya geleceğini en az benim kadar iyi biliyordu.

Tek soru, neden? Neyin peşinde?

Benim için burada olduğu düşüncesiyle kalbim sıkışıyor ama bu duyguyu olabildiğince çabuk bastırıyorum. Bir sonraki nefesimi aldığımda kendime gelmişim.

Ona karşı olan hislerimin tek bir parçasını bile alamayacak. Onları sıkıca kilitliyorum.

Onun için geriye kalan tek şey intikam.

İki çift ayak sesi kapıya doğru toplanıyor ve bakışlarımı onlara doğru odaklıyorum. Nabzım hızlanıyor ama tepkimi pasif tutmak için bedenimi ve zihnimi çelikleştiriyorum.

Benden *hiçbir şey* hak etmiyor.

Kol aşağı iniyor, ağır, ahşap kapı açılıyor ve işte orada. Valentina Baranova.

Kaçan kadın.

Dolgun dudaklar, dolgun bir vücut ve sahte bir kabadayılıktan bir anda belirsizliğe dönüşen gözler. Ezra ağzındaki tıkaçı çıkardığında, Ezra'ya doğru bir bakış fırlatıyor.

"Babam nerede?"

Hayır. Onun odak noktası ben olmalıyım. Dişlerimi gıcırdatmamak için yumruğumu arkamda sıkıyorum. Gözlerim Ezra'nınkilere tıpatıp benzeyen, kalçalarını çapraz kesen parlak gümüş fermuarlara takılıyor ve kulaklarımda kan uğulduyor.

Ne *sikim* giyiyor bu?

Ezra kaşlarını kaldırdı, dikkati yanlışlıkla ona odaklanmıştı. "Dedin ki *Pakhan*. O burada."

"Benim babam *pakhan*, pislik. Onu görmek istiyorum."

Ah, bilmiyor. Göğsümde bir parça memnuniyet kıvrılıyor. Birden fazla yönden üstünlük bizde.

"Babanız öldü," diyerek sözlerini kestim. "*Ben* Baranova Bratva'nın başkanımı Valentina. Bana hesap vereceksin."

Her zaman olması gerektiği gibi.

Bakışları bana doğru savruluyor, siyah saçları omuzlarına dökülüyor. "Yalan söylüyorsun. Ezra beni buraya sadece sen hastalıklı bir intikam fantezini gerçekleştirebilesin diye getirdi."

Onun yorumunu görmezden gelerek tepeden tırnağa görünüşüne bakıyorum, o pantolonu tekrar görünce dudaklarımın kenarları seğiriyor.

Ezra gözlerimdeki soruyu görünce kayıtsızca homurdanıyor. "Pantolonu eksikti."

"Eğer çıplak geldiyse, çıplak *olmalı*."

Valentina'nın çenesi çözülüyor, zümrüt gözlerinde bir öfke titreşimi - hakkı olmayan bir öfke.

Öne doğru hesaplanmış bir adım atıyorum ve onun öfkesi benimkinin varlığında azalıyor.

Öfkemin nereden kaynaklandığından emin değilim. Belki de beş yıldır içimde sakladığım aşağılanma duygusudur. Belki de onun teninde başka bir erkeğin kıyafetlerini görmektir. Belki de şehrim ve evime *kendi* eviymiş gibi *elini kolunu* sallayarak girmesi.

Hiçbir şeye sahip
değil. "Çıkar
şunları."

Ben ilerlemeye devam ederken o geri çekiliyor, ta ki sırtı duvara çarpana ve bir resim çerçevesi yere düşüp camı ayaklarının dibinde kırılana kadar. Nefes nefese kalıyor ve enkazdan atlamak için bakışlarımızı kırıyor.

Hata.

Ona yaklaşıyorum, cam kırıkları ayakkabılarımın tabanları altında kırılıyor ve çenesini kaldırıyorum. Bu dokunuş daha fazlasını arzulamama neden oluyor ama ellerimin dolaşmasını engellemek için parmaklarımı çenesi boyunca sıkıyorum. "Sana bir emir verdim."

Gözlerimiz buluşuyor ve *lanet* olsun, onun benim ilgimi arzuladığı, en basit dokunuşlar için can attığı zamanlara geri dönüyorum.

Vücudu şimdi ona ihanet ediyor, boynundan aşağıya doğru yayılan güzel bir pembe kızarıklık.

Belki o da hatırlıyordur. "*Senden*
emir almıyorum."

Dilimi şaklatıyorum. "İtaat etmeyi öğreneceksin. Ne kadar acıtacağı -" boştaki elimle *Ezra'nın* pantolonunun belini kavrayıp düğmesini koparıyorum, "- sana kalmış."

Mücadele etmeye başlıyor ama elleri arkadan bağlıyken yapabileceği pek bir şey yok. Yine de çabasını takdir ediyorum.

Dövüşmeye **çalıştığında** nasıl görüldüğünü gösteriyor.
Lezzetli.

Fermuarını açarken onu hareketsiz tutmak için ön kolumu köprücük kemiğine bastırıyorum. "Dikkatli ol Valentina. Kendini inciteceksin."

"Canın cehenneme," diyor, sesi korkusundan titriyor.

Duraklıyorum, elim kalçasının üzerinde geziniyor. Korku ve ... başka bir şey mi? Öncekinden daha yavaş hareket ederek yüzümü boynuna yaklaştırıyorum ve hafifçe üflüyorum. Tüm vücudu titremeye başlıyor. Dudaklarımı çakıllı teninde gezdiriyorum, bunca yıldır mahrum bırakıldığım şeyi tatmak için sabırsızlanıyorum. Tenine nazik bir öpücük konduruyorum ve içgüdüsel olarak bana erişim izni vermek için boynunu eğdiğinde bir iniltiyi bastırıyorum. Korkuyor ama aynı zamanda. . . *baştan çıkarılmış*.

Çok *lezzetli*.

"Ne yapıyorsun?" Sesi titriyor, sık nefesleri düzensiz. Bir soru. Durmamı istemiyor. Devam etmemi söylemiyor.

Ne istediğini bilmiyor.

"Seni soyuyorum," diye cevap veriyorum, kolumu gövdesinden çekip iki elimi kalçalarına indiriyorum. Kumaşı dolgun poposunun üzerinden çekiyorum, parmak uçlarım teninin üzerinde geziniyor. Kalçalarına ulaştığımda iç geçiriyor, sesi doğrudan sikime gidiyor.

"Dışarı çık, Valentina."

İtaat ediyor, ayaklarını pantolon paçalarından çıkarıyor ve ben de kırık camları kolumla ayaklarından uzaklaştırıyorum.

Ezra'nın *lanet* pantolonunu yere bırakarak, avuçlarımı baldırlarına, ardından dış uyluklarına sürüyorum ve tam boyumda dururken kalçalarına takılıyorum.

Yanaklarındaki kızarıklık koyulaştı, bağlantımız *canlanırken* göz bebekleri büyüdü.

Onu her zaman istedim, bedenim ve ruhumla. Bana vaat edildiği sürece sabrettim, onunla zamanımın geleceğinden emindim. . ve bu *tam olarak* hayal ettiğim gibi olmasa da, belki de o zaman geldi.

Belki de sonunda bana tamamen boyun eğecek.

Ne kadar esnek olduğunu kanıtlamasına karşılık olarak sikim seğiriyor, ama aldırmiyorum. Bu gösteri benim için değil. Onun kuralları öğrenmesi için.

Bir adım geri atıyorum ve gri kazağı aşağı düşüyor, kalçalarının kabarıklığını örtüyor ve uyluklarının üst kısımlarını öpüyor. "Masaya doğru ilerle."

Bakışları arkamdaki mobilyalara kayıyor ve dudaklarını yalıyor, arzu onu daha az temkinli yapıyor. Sonra, bir sonraki saniyede kendini yakalıyor ve benden uzaklaşıyor. "Hayır. Canın cehenneme. Ben gidiyorum. Buraya babamı görmeye geldim, seni değil." Yere bakıyor ve kapıya doğru en güvenli yolu seçiyor, yaralanmamak için adımlarını dikkatle atıyor.

Kaçmaya çalışırken Ezra onu yakalıyor, kolundan tutup odanın ortasına doğru fırlatıyor. Tökezleyip masaya sertçe çarpıyor, tahtaya çarparken belinden bükülüyor ve ellerini kullanmadan kendini yakalayamıyor. Kalemler yere çarpıyor, kâğıtlar uçuşuyor, işe yaramaz ofis malzemeleri tahtanın üzerine saçılıyor.

Bunların hiçbiri umurumda değil.

O ayağa kalkmaya fırsat bulamadan arkasındaki boşluğu dolduruyorum. Bir elimi beline koyarak vücudunu tahtaya daha sıkı bastırıyorum. Ayağımla onu iterek ayırıyorum, birazdan olacaklar için duruşunu sağlamlaştırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor, bana karşı koyuyor. Ama faydası yok. Ben ondan daha güçlüyüm ve onu zapt etmek çok kolay. Mikhail masamın diğer tarafına doğru yürüyor ve ona sırtlıyor, belli ki gösterinin tadını çıkarıyor.

"Bana onun bu kadar güzel olduğunu hiç söylememiştin," diye şarkı söylüyor ve Valentina'nın yüzüne bakmak için eğiliyor. Orada bulduğu şey sırtısını hınzırlştırıyor. "Sanırım ona yaptıklarından hoşlanıyor."

"Siktir git," diye tersliyor Valentina.

Bu sadece Mikhail'i güldürür. Doğruluk, kızın başını okşar ve izlemek için arkasına yaslanır. "Ondan hoşlandım. Onu tutabilir miyiz?"

Tabii ki onu tutacağız. Bu bir soru bile değil. Valentina kendi *isteğiyle* hayatımıza geri döndü.

Bir daha *asla* gitmesine izin vermeyeceğim.

Ancak Mikhail'in sorusu Valentina'nın altımda donup kalmasına neden oluyor. Neredeyse korkusunun tadını alabiliyorum.

"Benimle ne yapacaksın?" diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak, daha sessiz. Eski Valentina'yı anımsatıyor, parmağıma dolanmış olanı. Karım olması gerektiğini *düşündüğüm* utangaç genç kadını.

Ama buraya geri dönen kadın? Yarı çıplak ve bir Rus suç örgütünün lideriyle görüşme talep eden?

Bu kadın utangaç değil.

"Yüksek sesle konuş." Dizimi bacaklarının arasında tutarak bacaklarını daha da ayırıyorum. Nefes nefese kalıyor ve dizimi klitorisine sürttüğümde vücudunun sarsıldığı görüntüler zihnimde bembeyaz parlıyor.

Belki başka bir zaman.

Cevap vermeyince tombul kıcına bir şaplak atıyorum ve teninde kırmızı bir el izi bırakıyorum.

"Yüksek sesle konuş dedim."

"Siktir git!" Valentina omzunun üzerinden bana dik dik bakmaya çalışırken sırtını kamburlaştırıyor. Çok az şey biliyor, bu sadece onu şaplak için daha da iyi sunuyor.

Diğer tarafa geçip, ona tekrar vuruyorum.

Tıslıyor, sonra *nihayet* sorusunu tekrarlıyor. "Bana ne yapacaksın?" Bu sefer hiç sessiz değil. Kızgın. Muhtemelen aşağılanmış.

Bu tam da ondan istediğim şey. O his mi? Son beş yıldır bununla yaşıyorum.

Beş dakika dayanabilir.

Zihnimdeki olasılıkları gözden geçirerek sorusuna vereceğim cevabı düşünüyorum. Dürüst olmak mı, yoksa onu sahte özgürlük umutlarıyla oyalamak mı?

Hangisinin tadı daha tatlı olurdu?

"Hatırlarsan Valentina, birlikte çok önemli planlar yapmıştık."

Berbat düğün törenimizin anılarının aklıma gelmesini reddediyorum. Geçmiş öldü. Ama söz sözdür ve sanırım bana çok değerli bir şey borçlusun.

"*Senin* mahvettiğin planlar. Sanırım onları tekrar yoluna koyacak kişi sensin."

"Bu da ne demek oluyor?" Bana tekrar karşı koymaya başladı ama kıcını sertçe kavrayıp tırnaklarımı etine geçirdim.

Bağırır ve donakalır, muhtemelen hâlâ şaplağın yanığını hissetmektedir.

Ezra arkamdan Rusça bir şeyler mırıldanıyor ve kelimeler damarlarımda kan dolaşmasına neden oluyor.

Sırılsıklam.

Bakmaya cesaret edemiyorum. Onun arzusuna tanık olup da harekete *geçmemek* için kendime güvenmiyorum.

Beş yıl boyunca, onun hain amının tadının nasıl olduğunu hayal ettim. İhanetine duyduğum tüm öfkeyi onun bedeninde becerirken aletimin etrafına sarıldığında nasıl hissedeceğimi. Onu *çiftleştirirken*, acımasızca kızıştırırken, onu çarşafların her tarafına sızacak kadar çok dölle doldururken.

Bakmaya cesaret edemiyorum.

Ama bu, elimin aşağı kaymasına, kalçalarının arasındaki neme sürtünmeye ve külotunun ne kadar ıslandığını hissetmeye cesaret etmesine engel olmuyor.

Nefes nefese kalıyor ama kalçaları *daha da* açılıyor.

Cennet ve Cehennem'deki tüm tanrıları zalimlikleri için lanetliyorum. Benim küçük masum nişanım artık o kadar da masum değil.

Beş yıl önce, onun olduğu gibi mükemmel olduğunu düşünüyordum ama yanılmışım. Karşımdaki *bu* küçük tükürük ateşi mafya karısı rolüne daha uygun ve belki de gerçek mükemmellik *budur*.

Pürüzlü, kırık parçalarını onunkilerle hizalamak ve birbirlerine mükemmel bir şekilde uyduklarını görmek.

Belki de onun ve benim beş yıl önce ayrılmamız gerekiyordu, böylece birbirimizi yeniden bulacaktık, tıpkı böyle.

Derin bir nefes alıyorum ve elimdeki göreve yeniden odaklanıyorum. "Kalbinle bana söz verdin Valentina ve ben de bunu yerine getirmeyi planlıyorum."

"Sanki benden bir şey alacaksın da!"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "İyi, bana kalbini verme. Zaten ona pek ihtiyacım yok."

Sertleşiyor ama o karşılık vermeden devam ediyorum. "Ama senin adın? *O* benim olacak. Ve *bu*-" Aletimi kışına dayayıp ağırlığımı hissetmesini sağlıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum.

Tanrım, bu bağımlılık yapacak.

Bana karşı kıvranıyor ve Tanrılar aşkına, işleri daha da kötüleştiriyor.

Onu sabit tutmak için kalçalarını tutuyorum ve sikiyorum, o ateşli küçük amcığı sikimle mükemmel bir şekilde hizalanıyor. İkimiz de donup kaldık

ve ben çenemi sıktım. "*Bu*," diye tıslıyorum, külotuna doğru itiyorum, sızlanması başımı döndürüyor, "mahvetmek için benim olacak." O inliyor

ve ben kendimi dudaklarına sıkıştırıyorum. Aramızda sözümü yerine getirmek için çok fazla kumaş var, ama *yakında* altında kıvranıyor olacak. Ben içine pompalarken.

"Bizi mahvettin," diye hırlıyorum, ona sertçe vuruyor ve parmaklarımı kalçalarına geçiriyorum. "Ben *de seni* mahvedeceğim. Hazır ol Valentina Baranova, çünkü benden bir şey alındığında acımasız bir adam olurum. Anlıyor musun?" Kalçalarını geri çekiyorum ve *çok* yakında yapacağımız dansın taklidini yapıyorum, kontrolüm elimden kayıyor. Boğazımda bir hırıltı düğümleniyor. "Benden ne çaldığını anlıyor musun?"

Beş yıl. Tek başına, babasının yok oluşunu izlediği ve kayıp olduğu için krallığına sahip *çıkamadığı* beş *acı* yıl. Baranova Bratva'nın varisi, *nişanım*, beni burada, babasının ölmekte olan krallığında çürümeye terk etti.

Benden çaldığı mutluluğun her saniyesinin *bedelini* ödeyecek.

Bir tıslamayla onu bırakıp geri çekiliyorum. Çok kızgınım. Düzgün düşünemiyorum. Bana *bir şey yapıyor*.

Gelinim *olmadan* bu şehri kontrol etmek için çok çalıştım ve bir kadın bu gücü elimden alamaz.

Bir elimi yüzümde gezdirerek gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Onu odasına götürün," diye emrediyorum, iki adamımın da emirlere uyacağını biliyorum. "Silahlı bir refakatçi olmadan dışarı çıkmasına izin yok. Bu işi halledin."

Hemen çıkıyorum, odama ulaşana kadar koridorlarda hışımla ilerliyorum. Kapıları çarparak kapatıyor, Valentina'nın vücudunu aklımdan çıkaramadan bir ileri bir geri yürüyorum. Kıyafetlerimi yere atıp çıplak sikimi avuçlarken acelecilik beni dikkatsiz yapıyor, Valentina'yı altımda çırılçıplak kıvranırken hayal ederken inliyorum, onu çiğ çiğ sikerken gözlerinde nefret. Nefret ve *arzu*, o kadar sıcak ki ikimizi de yakıyor.

Şiddetle boşalıyorum, elimi kaplıyor ve çarşafları boyuyorum. Boşa gitmiş gibi hissediyorum ve Valentina'nın içine girene kadar bir daha boşalmamaya yemin ediyorum.

Benim isteğime boyun eğecek. Benimle evlenecek. Beni becerecek. Varislerimi doğuracak. Aşk denklemin bir parçası olmak zorunda değil.

Ancak *nefret*, benim yeni favori lezzetim olabilir.

Bölüm 4

VALENTIN

A

Hem Ezra hem de diğer adam beni koridorda sürüklerken ALÇALMAK beni sessiz tutuyor. Pantolonsuzum -yine- patronlarının az önce beni kuru kuru becerdiği ve hepsinin seyretmek için durduğu gerçeği daha da utanç verici.

İnlediğim gibi. Düşmanımın altında.

Arzumun kanıtı kalçalarımın altına damlarken yüzüm kıpkırmızı oluyor. Ben azgın bir kaltağım. Bunu kabul edebilirim.

Ama neden *bugün* azgın bir sürtük olmak zorundaydım ki?

Ezra homurdanıyor ve beni bağlı bileklerimden tutarak durdururken, diğer adam bir çift kapıyı açıyor. Eski yatak odamı bulmayı bekliyordum ama içerideki oda şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha büyük ve daha zarıftı. "Kimin odası bu?" Her şeye şüpheyle bakarak soruyorum. "Andrei fahişelerini burada mı tutuyor?"

Zengin kahverengi gözlerinde hınzır bir parıltı olan adam soğuk bir şekilde gülümsüyor, sanki tüm bunlar onun için bir oyunmuş gibi. "Olmak istediğin şey bu mu, *Malyshka*? Bir fahişe mi?"

Ona dişlerimi gösteriyorum ve o da neşeyle kıkırdıyor.

"Onu kışkırtmayın," diye homurdanıyor Ezra. "Yakında patron o olacak."

Diğer adam gözlerini deviriyor. "Sanki bize ne yapacağımızı söyleyecekmiş gibi." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Kontrolün kendisinde olduğunu düşünmek hoşuna gidiyor olabilir, ama bahse girerim Andrei'nin sikini ilk kez ağzına aldığı anda onun küçük kuklası olacak."

Yüzündeki o sırıtışı nasıl da yumruklamak istiyorum. Daha önce kimseyi yumruklamadım ama çabuk öğrenirim. Bana yumruk atmam için bir şans verin, o orospu çocuğunu yere sererim.

Sessiz öfkemi fark etmiş olmalı, çünkü sırtışı tekrar yerine kayıyor. "Oooh, çok alingan biri. Onu *sevdim*."

"Bunu zaten söyledin." Ezra beni sıvazlamaya başlıyor, ben de dönüp dizimi kasıklarına doğru kaldırıyorum. Iskalyorum, onun yerine kalçasına saplıyorum ve keskin bir şekilde nefes veriyor, siyah gözleri kızgınlıkla parlıyor.

"Bunu bir daha denersen seni bütün gece bağlı bırakırım."

"Sanki beni bırakacakmışsın gibi!"

Bana bir kaşını kaldırıyor. "Seni çözmek ve serbest bırakmak iki farklı şey, değil mi? Seni bırakabilirim ve sen kaçarken bileklerini bağlı tutabilirim. Daha ilginç bir kovalamaca olur."

Eski korumam tarafından soğuk karanlıkta kovalanma düşüncesi beni ürpertiyor. Beni yakaladığında nazik davranacağından şüpheliyim.

Göğüslerim titremeye başladığında ona *siktirip gitmesini* söylemek için ağzımı açıyorum. Dudağımı ısııyorum ve Ezra'nın fark etmemesi için dua ediyorum ama ya kulakları keskin ya da o kadar anlayışlı ki gözleri göğüslerime kayıyor.

Cepli pantolon yerine cep telefonumu saklamak için sütyenimin derinliklerine soktuğumu tamamen unutmuştum. Bir kız ne zaman 911'i araması gerekeceğini asla bilemez.

"Mikhail," diye homurdanıyor Ezra, "onu sabit tut."

Bir kol hemen belime dolanıyor, diğeri omzumu sıkıca kavıyor. "Zevkle," diye mırıldanıyor Mikhail kulağıma.

Tanrım. Kendi evimde bu tür bir muameleyi hak etmek için geçmiş yaşamımda korkunç bir şey yapmış olmalıyım. "Çek ellerini üzerimden!" Omzumu silkiyorum ve tırnakları kazağımı delip derimi ısıırıyor.

Bu durumla ilgili her şey yeni. Sinir bozucu ve çileden çıkarıcı ve. . . . *biraz da ateşli*.

Ben sadece beyefendilerle birlikte oldum. Tatlı, dikkatli ve nazikler, adlarında olduğu gibi. İstemem gereken de bu, değil mi? Nazik ve benim için en iyisini isteyen biri.

Bu adamlar *alıyor* ve seni kendileri için talep etmekten çekinmiyorlar. Bu konuda bu kadar heyecanlanmamalıyım.

Ezra gömleğimi kaldırırken dudağımı ısııyorum ve gözleri hareketi takip ediyor. Zıplayan çene çizgisine bakıyorum ve sonunda tişörtüm göğüslerimin üzerinden kalkarken nefesimi tutuyorum. Eşiği geçtikten sonra tişörtün göğsüme düşmesine izin veriyor ve bakışları sol göğsümün altına sıkışmış titreşimli bloğa odaklanıyor.

Sonraki hareketleri metodik ve hızlı. Görevi olan bir adam. Bir eliyle göğsümü sütyen kabından kaldırıyor ve diğer eliyle telefonu tutuyor.

Diğer. Bir süre ekranı taradıktan sonra kaşlarını çatıyor ve kimin aradığını görebilmem için telefonu bana doğru çeviriyor.

Liam. Patronum ve eski erkek arkadaşım. İletişim fotoğrafı olarak geçen yılki Noel partisinden ikimizin bir fotoğrafı var. İçten içe yaltaklanıyorum. O fotoğrafı gerçekten değiştirmem gerek.

Arama sesli mesaja dönerken Ezra kaşlarını kaldırıyor. "Kim o?"

"Benim-" *Patron* kulağa yeterince tehditkâr gelmiyor ve eski erkek arkadaşım da geçmişimin bir parçası demek. Bu yüzden onun yerine yalan söyledim, biraz koz elde etmeyi umdum. "Erkek arkadaşım. Bugün onunla öğle yemeğinde buluşmam gerekiyordu. Unutmuşum."

"Erkek arkadaşını unuttun mu?" Ezra yalanı anlamaya çalışarak gözlerini kısar.

Yüzüm kızarıyor ve inandırıcı olmak için umutsuz bir çabayla saçmalamaya başlıyorum. "Evet, buraya gelmeye çok kararlıyım." Biraz güldüm. En azından *bu* kısmı doğru. "Ona öğle yemeğine gelmeyeceğimi söylemeyi tamamen unuttum. Sadece bir ... spaz. Ben bir spazım. Unutmuşum."

Ezra boğazının arkasında bir şeyler mırıldanıyor. "Özür dilemek için ara onu." Gülümsemem dudaklarımda donuyor.

"Ne?"

Ezra Mikhail'e başını sallıyor ve bağlarım çözülüyor. Ellerime kan hücum ediyor ve kollarımı öne doğru çekerken omuzlarım çığlık atıyor.

İlk iş olarak gömleğimi indiriyorum. Ben mümkün olduğunca çabuk üstümü örterken Mikhail sanki dünyanın en komik şeyiymiş gibi *gülüyor*.

Ezra telefonu avucuma koyarak, "Ara onu," diye tekrarlıyor. "*Şimdi ara.*" *Hay sikeyim.*

Telefonu avucumun içinde sıkıca kavriyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Ezra'yı cep telefonumla dövebilirdim. Belki o kadar şaşırdı ki ben de kurtulur ve çıkışa doğru çılgınca bir koşu yapardım.

Ama bir de Mikhail var. *İki kişiyi* alt etmemin imkanı yok.

Erkekler.

Büyükannemi arayabilirim. O ne yapılacağını bilirdi. Kiliseden çıktığımda arabası beni bekliyordu. Sanki ne karar vereceğimi benden önce biliyordu. O zamandan beri her adımında yanımda oldu ve beni destekledi. En başta Liam'la iş bulmamın sebebi oydu ve bunca zamandır onunla yaşamama izin veriyordu.

Eğer bir açıklama borçlu olduğum biri varsa, o da odur. Patronum ve eski sevgilim değil.

Ama Ezra beni bir şahin gibi izliyor ve farklı bir numara çevirirsem

bunu anlayacaktır.

Yutkunuyorum ve cevapsız aramalarımı açıyorum. Liam'ın adına tıklıyorum ve çalmaya başladığında nefesimi tutuyorum.

Ezra telefonu kapıyor ve hepimizin duyması için hoparlöre veriyor.

"Valentina!" Liam'ın sesindeki rahatlama kalbimin göğsümde sıkıca sıkışmasına neden oluyor. "Endişelenmeye başlamıştım. Neredesin? İyi misin?"

Birkaç eyalet ötede babamın malikanesinde rehin tutuluyorum, sende ne var ne yok?

"Ben iyiyim. Babamla ilgili bir şeye takıldım."

Liam ve ben birbirimizi dört yılı aşkın bir süredir tanıyoruz ve babam hakkında *asla* konuşmadığımı biliyor. Bu büyük F harfiyle yasak, çünkü insanlara bir mafya kralı tarafından yetiştirildiğimi söylemekten hoşlanmıyorum ve büyükannem babamın adamları tarafından bulunmamız durumunda mümkün olduğunca gizli kalmamız konusunda ısrar ediyor.

Büyükanneme sessiz bir dua gönderiyorum, af diliyor ve duymasını umuyorum.

"Oh," diye yanıtlıyor Liam, açıkça şaşırmış bir halde. "Onunla aranızın iyi olduğunu sanmıyordum."

"Bunu düzeltmeye çalışıyorum. Sana gittiğimi söylemeliydim.

Özür dilerim." Bir duraklama oldu.

"Ben de seninle gelirdim, biliyorsun."

Liam'ın ofisinde durduğunu, pencereden dışarı bakarken bir eliyle bal sarısı saçlarını avuçladığını görebiliyorum. Daha çıkmaya başlamadan önce, sadece arkadaş olduğumuz zamanlarda bile beni hep korumuştı. Eminim ki geçmişimle yüzleşmemde bana katılmasını isteseydim, anında benimle gelirdi.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Biliyorum. Senden bunu isteyemezdin."

Kelimenin tam anlamıyla. Rus mafyasıyla olan bağımızı dışarıdan birine söylersem büyükannem beni öldürür.

Liam ahizeden iç geçiriyor. "Yalnız mısınız? Dikkatli olmazsan seyahat etmek tehlikeli olabilir. Neden seninle buluşmuyorum? Ne kadar uzaktasın?"

Ezra'nın gece yarısı gözleri benimkilere hançer gibi saplanıyor. "Özür dilerim, gitmem gerek!"

"Valentina?"

Belime dolanan kol birden daha da sıkılaşıyor. "Ona onu sevdiğini söyle," diye mırıldanıyor Mikhail kulağıma. "Tabii o senin erkek arkadaşın değilse.

hepsi."

Kahretsin. Yeterince ikna edici olamamış olmalıyım.

"Yakında evde olacağım," diyorum kelimeleri aceleyle söyleyerek. "Hoşça kal!" Parmağımı olabildiğince hızlı bir şekilde *aramayı sonlandırma* düğmesine basıyorum.

"Onu sevdiğini söylemedin," diye iç geçiriyor Mikhail, sanki somurtuyormuş gibi? Liam'a olan sonsuz aşkımı telefonda itiraf etmediğim için üzgün mü?

"İyi ki ona söylememiş. Yalan olurdu." Ezra cebine koymadan önce telefonuma kaşlarını çatarak bakıyor. "Üzerinde takip cihazı yok, değil mi?"

Yüksek sesle kekeledim. "Pardon? Çoğu erkek arkadaş partnerlerinin telefonlarına takip cihazı mı takar?"

"Akıllı olanlar," diye yanıtlıyor Ezra, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Evet."

Mikhail'in parmakları açıkta kalan kalça kemiğimde gezinmeye başlıyor ve anında *pantolonum olmadığını ve tanımadığım bir adamla yatak odasında olduğumu* hatırlıyorum.

Ezra, biliyorum. Kalpsiz bir piç haline gelmiş olsa bile, en azından adamı az çok tanıdığımı ve bir zamanlar ona aşık olmuş olabileceğimi ya da olmayabileceğimi söyleyebilirim.

Mikhail, diğer yandan, *gerçekten* bilmiyorum.

Elini tokatlıyorum ve kıkırdıyor, beni bırakıyor ve kendini savunuyormuş gibi iki elini önünde birleştirerek geri çekiliyor. "Az önceki küçük gösterinden sonra elimde değil. *İlahi* birisin, biliyorsun. Andrei sikini sana sürttüğünde yanaklarının al al olması. Gözlerinin odağını kaybetmesi." Dudaklarını yalıyor. "Lezzetli, *malyshka*. Bir performans daha isterim."

Yüzüm yanıyor ve o daha sert gülüyor.

Ezra, Mikhail'e ters ters bakar ve adam sırtıtmayı kesemese de en azından çenesini kapatacak güce sahiptir.

"Burada kalacaksın, Baranova. Kaçmaya çalışmayacaksın. Kendine zarar vermeye çalışmayacaksın. Anladın mı?" Ezra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve normal erkeklere kıyasla ne kadar *iri* olduğunu hatırlıyorum. Mikhail'in boyu zayıf, Andrei'ninki geniş omuzlu ve fit, ama Ezra'nınki *devasa*.

Öfkeyle onun duruşunu taklit ediyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Onlar gittikten sonra bir kaçış planı yapmam gerekecek. "Evet, anlıyorum. Şimdi odamdan defol git."

Mikhail odadan dışarı doğru geri geri yürüyor, tüm bu süre boyunca beni izliyor, lanet olası yüzünde aynı hınzır parıltı ve lanet olası sırıtış. Ezra bana bakma zahmetine girmiyor ve onu suçladığımı söyleyemem.

Ben de bir gün için ondan bıktım. Hepsinden.

"En azından bir pantolon alabilir miyim?" Ellerimi havaya kaldırarak bağıyorum. "Sizin neyiniz var çocuklar?"

Uğultulu kahkahalar koridorda yankılanıyor ve kapıya doğru yürüyüp sıkıca kilitliyorum. Hepsinde olmasa bile birinde anahtar olduğuna bahse girerim ve kapı kolunun altına sıkıştırarak bir şey bulmak için odayı tarıyorum.

Şifonyer çok ağır. Masa odanın diğer tarafında. Ama sandalye. Onu taşıyabilirim.

Çift kapıya dayandığında dayanıksız hissettiriyor ama hiç yoktan iyidir. Ezra'nın gücünden kaynaklanan bir korku dalgası beni tedirgin ediyor. Muhtemelen kapıları çıplak elleriyle iterek açabilir, kilitlere ve derme çatma barıkata lanet olsun.

Tüm odayı aradım ama burada pek bir şey yok. Boş şifonyer. Boş dolap. Birkaç yedek havlu ve bir banyo paspası dışında boş banyo. Yatak odası bomboş, mobilyalar ve komodinlerin üzerindeki ikiz lambalar dışında, her birinin tabanında altın sarmaşıklar spiral çiziyor ve eşit derecede altın yapraklara ayrılıyor. Gül şeklindeki cam abajurlar son dokunuşu yapıyor ve birini açarken iç çekiyorum.

Karanlıkta uyumamın imkanı yok, tabii uyumayı başarabilirsem.

İkinci lamba, kapıya en yakın olanı . . .

O canavarlardan biri gecenin bir yarısı sürünerek gelirse bir kızın silaha ihtiyacı olacaktır.

Dizlerimi göğsüme çekip gözlerimi kapatıyorum ve yorganı üzerime çekiyorum. Tarçın ve vanilya kokuyor, elimden geldiğince kıvrılıyorum ve düşüncelerimin dağılmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Nafile bir çaba. Düşüncelerim Andrei, Ezra, yeni çocuk Mikhail'in etrafında dönüyor ve sonunda annemi düşünüyorum.

Etrafımdaki her şey onun adını haykırırken bunu yapmamak imkansız. Altın güller, vanilya kreması, ipek çarşaflar... Onun en sevdiği şeylerin hepsi bir arada.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor ve bir hıçkırık serbest kalıyor.

Annemin eski yatak odasında, onun hayaleti tarafından rahatsız edilmek zorunda kalmamalıyım. Bu birinin bana yaptığı en acımasız şey olabilir.

Bölüm 5

EZRA

Öğleden sonra beni uyandırmasını beklediğim SON ŞEY geçmişimden gelen bir hayaletti.

Mikhail'in işlerinden biriyle ilgili son sorun hakkında feryat etmesi? Tabii. Acil tıbbi yardıma ihtiyacı olan adamların kliniğe koşması? Bu da ofiste başka bir lanet gün.

Ama *Valentina*? *Terk* eden kız mı? Hayatta olmaz.

Yine de oradaydı.

Güneş ışıyla yıkanıyor, tıpkı gittiği günkü gibi. Elinde bir şey tutuyor, kayıp bir kız gibi pencereden dışarı bakıyor. Bir hayalet gibi.

Perde bir tül gibi omzuna düştü ve ben yine onu rüyamda gördüğümü sandım. Binlerce kez yaptığım gibi, onun gerçekten burada olduğunu hayal ediyordum.

Ama sonra onu duydum. Tepiniyordu. Perdeyi karıştırıyordu. Sanki bir tür hazineye rastlamış gibi pantolonumu tuttuğunu gördüm.

Ve sonra çıplaktı.

Tamamen değil, ama gözümü almam için fazlasıyla yeterli.

Elimi yüzümde gezdirirken inliyorum.

Valentina rüyalarım musallat oldu ve şimdi de hayatıma musallat oluyor.

Ona asla sahip olamayacağını bilmek bir şeydir. Onun başka bir adamla evlenmesini izlemek. Onu korumaya yemin etmek, her zaman.

Nişanlısının onu masasına yatırıp neredeyse nefretle becermesini izlemek, bundan ne kadar tahrik olduğunu görmek başka bir şeydi. *Onun* tarafından.

Parmaklarımın arasından kayıp giden kadın. Asla sahip olamayacağım kadın.

Hâlâ istediğim.

Sonsuzluk gibi gelen bu düşünce üzerinde uzun süre düşündüm. Yıllarca ulaşılamazdı. Ölmüştü. Bir hayalet.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve aptallığı için ona lanet ediyorum. Gittiği için ondan nefret ediyorum, ama bir parçam her zaman ...

Yumruklarımı iki yanımda sıkıp açıyorum. Bu çok aptalca. O her zaman olduğu gibi Andrei'ye ait ve bu konuda hiçbir şey değişmeyecek.

Kaşlarımı çatarak koridorda sessizce yürüyorum, Mikhail'in sürekli yanımda mırıldanması dünyanın en büyük baş belası.

"Dur," diye homurdanıyorum, gözlerimi kapatarak. "Başımı ağrıtıyorsun."

"Valentina başını ağrıtıyor," diye açıklıyor kendi kendine kıkırdayarak. "Her şeyi daha karmaşık hale getiriyor, değil mi?"

"Onun ne yaptığı önemli değil. Bu durumu değiştirmez."

Mikhail boğazının arkasından bir kez daha mırıldanıyor ve ondan istediğim gibi susuyor. "İkinizin de ona neden aşık olduğunuzu anlayabiliyorum. Andrei ondan nefret ediyor ve sen de onu becermek mi yoksa öldürmek mi istediğine karar veremiyorsun." Sırtışı o kadar geniş ki neredeyse yüzünü yaracak. "Ama sonunda beni seçecek."

Bu fikrin ne kadar saçma olduğuna yüksek sesle homurdanıyorum. "O, seni seviyor mu? Sevdği kişi Andrei."

"Evleneceği kişi Andrei," diye düzeltiyor Mikhail, parmağını bir listeyi sıralar gibi kaldırarak. "Seni de becerebilir, umurumda değil. Ama beni seçecek. Beni sevecek."

"Bir kadını seni sevmeye zorlayamazsın."

Özellikle Valentina'yı.

Mikhail omuz silkiyor, en ufak bir caydırıcılık göstermiyor. "Neye inanırsanız inanın.

Ama göreceksiniz. İkiniz de göreceksiniz. Önce o beni seçecek."

Gözlerimi devirerek Andrei'nin ofisinin kapısını itiyorum. Masasındaki tüm kâğıtlar, kalemler ve çeşitli eşyalar mükemmel bir düzene girmiş, her şey eski haline dönmüştü. Yerdeki kırık cam gitmiş, varlığının tek kalıntısı parke üzerindeki yeni çizik ve çöp kutusundaki kırık çerçeve.

Andrei masasındaki sandalyeden bizi izlerken, "Beklediğimden uzun sürdü," diye düşünüyor. "Seninle kavga mı etti?"

Mikhail dudaklarını yalıyor. "Keşke daha sıkı dövüşseydi. Çok heyecanlandığında güzel bir şey oluyor."

Mikhail'e ters ters bakıyorum, o da dünyanın en komik şeyiymiş gibi kıs kıs gülüyor.

Bazen adamdan nefret ediyorum.

"Telefon geldi." Cebimden telefonunu çıkarıp kilidini açıyorum ve Andrei'ye uzatıyorum. "Erkek arkadaşı olduğunu söylüyor. Ona inanmıyorum."

"Onu sevmiyor," diye yardımcı oluyor Mikhail. "Ya da Ezra öyle diyor."

"Sevmiyor." Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu çok açık."

Valentina'nın Liam'la konuşmasından anlaşılan bir şey varsa o da Liam'ın onun erkek arkadaşı olmadığı ve Liam'ın lanet bir yalancı olduğudur.

Yalancılardan nefret ederim.

Valentina olsalar bile. *Özellikle* de Valentina'ysa.

Andrei sıkılmış gibi görünerek telefonunu aramaya başlıyor ama onu tanıyorum. Bu gece uyumadan önce sistemindeki her içerik kırıntısını yutacak.

"Bu adam hakkında ne bulabilirsiniz bulun. Adı, yeri, iş unvanı. Onu Katya'ya bağlayabilir misin ya da Katya'nın yerini bulabilir misin bir bak. Cevap vermesi gereken çok şey var."

Valentina'nın kaybolduğu gün, Valentina'nın anne tarafından büyükannesi Katya Baranova da kayboldu. Bu ikisinin birbiriyle bağlantılı olduğundan ve Katya'nın Valentina'nın nerede olduğunu bunca yıldır bizden sakladığından hep şüphelenmiştik.

Kadın otların içindeki bir yılan. Kafasını kesmeyi çok istedim.

"Tolkotsky onu uzun zaman önce öldürmeliydi."

Andrei bana bakıyor. "Bratva'da çok seviliyor. Bazı çevrelerde hala desteği var."

Başka bir deyişle, *onun hakkında ne söylediğinize dikkat edin.*

Pencereye geçip öğleden sonra güneşine bakıyorum, yorgunluk gözlerimi yakıyor. Yeterince uyumadım ve şimdi daha fazla uyuyabileceğimden de şüpheliyim. Dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor. "Valentina'yı aramaya gelecek." Camdan Andrei'nin yansımasının başını salladığını görebiliyorum.

"Evet. Torununun düğününe tanıklık etmek için tam zamanında gelecek."

Mikhail başını öne eğdi. "Düğün planlayacak vaktimiz yok. Şehir karmakarışık. Mal varlığımızı zar zor ayakta tutuyorum. Partilere, yemeklere ve tüm o saçmalıklara gidemiyorum." Elini önünde sallıyor, sanki sosyetei oynama fikrini bir kenara atıyormuş gibi.

Andrei ona ciddi bir şekilde, "Bu iş için en iyisi sensin," diyor. "Herkesten daha iyi temizlik yapıyorsun ve şehrin büyük bir kısmının en büyük hissedarı olarak orada olman bekleniyor." Sonra ikimize birden hitap ediyor ve ben de kendimi olacaklara hazırlıyorum.

Valentina *kesinlikle* işleri karıştırıyor.

"Valentina'nın Bratva'ya dönüşünü sağlamlaştırmak için üçümüzün de hazır olması gerekiyor. İkna edilmesi gereken çok kişi var." Andrei dizüstü bilgisayarından bir liste çıkarıyor ve görmemiz için çeviriyor. Pencereden çıkıp Mikhail'in yanında duruyorum, ikimiz de isimleri tarıyoruz.

Şehirde pek *çok* büyük isim var. Hem genç hem yaşlı, bazıları bizim grubumuzdan, bazıları değil. "Onları düğüne davet etmek niyetindesin." Yüzümü buruşturarak kirli sakalımı kaşıyorum. "Onları gıybet etmemizi istiyorsun."

"Valentina'yı al," diyor Andrei, adı dudaklarından dökülürken gülümseyerek. "Bizim dünyamızla yeniden tanışması gerekecek. Bizim yöntemlerimizi öğrenmeli. İsimlerimizi. Eğer hükmedecekse, öyle görünmeli."

"Bazıları ona sadık olacak," diyorum temkinli bir şekilde, Andrei'nin yüz ifadesini inceleyerek, "sana değil."

"Farkındayım." Adamın omuzları gerildi. "Ama Tolkotsky bu Bratva'yı bana bıraktı. *Kızını* da bana bıraktı. Kendilerine geleceklerdir."

Mikhail başıyla onaylıyor ama gerçekten dinlediğinden emin değilim. O her zaman kendi kibirli davuluna vurur.

Başımı salladım. "Bu planın çılgınca. Onu öldürmeliyiz. Nasıl olsa öldüğünü düşünüyorlar."

Kalbimin damarlarıma kan pompaladığını hissedebiliyorum ama ağır, kurşuni, zehir gibi geliyor.

Valentina'nın yüzünü binlerce kez hayal ettim ve soğuk, ölü dudaklarının baskısı ya da solgun, cansız teninin ürpertisi beni her zaman en çok rahatsız eden şey oldu. Onun ölmesini istemiyorum. Ama bu benim için işleri *çok daha* kolaylaştırırdı.

Belki o zaman sonunda iyi bir uyku çekebilirdim.

Yorgun bir elimi yüzümde gezdiriyor, gözlerimin arkasında beliren baş ağrısının geçmesini diliyorum. "Sahte erkek arkadaş hakkında bilgi bulacağım. Sonra parti planlamasına bakarız."

"Düğün yakında olacak. Çok fazla beklemeyi göze alamayız."

"Neden bekleyelim ki?" Mikhail soruyor. "Onunla yarın evlen. Onu karın olarak ilan et ve sana sadık olanları kendi tarafına çek."

"Zorlandığını anlayacaklar ve onun tarafını tutacaklar. Valentina'yı tahtta tek başına görmek anlamına gelecekse, bizi devirmeyi

planlayabilirler."

Andrei parmak uçlarını masasına vurarak hızlı bir ritim tutturuyor. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

"O zaman ne öneriyorsun?"

"Onu kazanmamız gerek." Andrei'nin dudakları çok iyi tanıdığım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. *Bir şeyler planlıyor.* "Ve bu konuda ikinizin de yardımına ihtiyacım var."

Mikhail hemen canlanıyor, gözleri ilgiyle açılıyor.

"Baranova soyunu güvence altına alacağım ve Valentina'yı evlilik yoluyla aileye katacağım. Ama bunun işe yaraması için kendisine ihtiyaç duyulduğuna inanması gerek. Ona dünyamızı göster. Onun bir parçası olduğuna ikna et. Ona bir kraliçenin görevlerini verin, o da halkı için kalacaktır. Ayrıca, her biriniz için özel görevlerim var."

Mikhail hevesli bir bekleyiş içinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Andrei'nin ondan istediğini düşündüğü şeye kaşlarını çatıyorum.

Piç kurusu muhtemelen Andrei'nin emrini kendi istekleri doğrultusunda çarpıtacaktır.

"Onunla evleneceğim. Onu becereceğim." Andrei uzaklara bakarken gözleri kısılıyor. "Ama onu *sevmeyeceğim*. Rol bile yapmayacağım. Benim yanımdaki yerini bilecek." Beyaz dişleri tehditkâr bir şekilde parlayarak sırtıyor. "Ya da kucağımda. Her iki durumda da, onu kalmaya ikna etmek için ikinize de ihtiyacım var."

Karnıma huzursuzluk oturuyor. Bu işin nereye varacağını sevmiyorum ve Mikhail'in yoğunluğu bunu daha da kötüleştiriyor. "Ona projeler vereceğim," diye teklif ediyorum, şimdiden kabul edebileceği ve gerçekten hoşlanabileceği birkaç tanesini düşünüyorum. Bahçeler. Yetimler. Kadınlar kulübü. "Bir yer ve amaç bulacaktır."

Andrei'nin gözleri beni kesiyor, içimden geçiyor ve ne planladığını biliyorum. Onun aşık olmasını istiyor. Bizim yaşam tarzımıza. İçimizden birine.

"Kimi seçeceği umurumda değil," diyor yavaşça, beni yakından inceleyerek. "Ama seçecek ve sevildiğini hissedecek, bu aşk olsun ya da olmasın. Hanginizin ona sahip çıkacağı umurumda değil." Elini umursamazca sallıyor. "Onu paylaşın, umurumda değil. Ama ona istendiğini hissettirin. Sevildiğini hissettirin. O zaman kalacaktır."

Gözleri uzaklaşıyor ve neredeyse adama acıyorum. O bakışı biliyorum. Yine geçmişini düşünüyor, sanki tüm ipleri koparıyor, nerede yanlış yaptığını arıyor.

İlk seferinde neden gittiğini.

Dişlerimi sıkıyorum ve zihnimin dağılmasına izin vermiyorum. Geçmişin bir önemi yok. Artık değil.

"Peki ya aşık olmazsa?" Derin bir nefes alıyorum. "Ya kalmak istemezse?"

"Başka seçeneği yok."

"Bratva gelini gibi görünmesi için onu kalmaya ikna et," diye mırıldandı Mikhail, kafasında ne kadar çılgınca plan varsa bir araya getirerek. "Kendi isteğiyle seninle birlikte olduğunu göster ve evliliğini kabul etsinler. Senin yerine onun tarafını tutmayacaklar. Sadece *bir* taraf var." Avını köşeye sıkıştıran bir kedi gibi sırtıyor. "Merak etme *Pakhan*, onun kalbini kazanacağım ve kalması için bir sebep vereceğim." Bakışları bana kayıyor ve gülmüyor olsa da gözlerindeki neşeyi görebiliyorum. "*Beni* seçtiğinden emin olacağım."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu bir rekabet değil."

"*Senin* için değil. Onun *bana* her zaman *sana* bakmasını istediğin gibi baktığını görene kadar olmaz." Gözlerimdeki cinayeti görmüş olmalı, çünkü gülüyor ve yanımdan uzaklaşıyor. "Merak etme, ona bunca yıldır ne kadar özlem duyduğunu söylemeyeceğim. Sırrın benimle güvende." Göz kırıyor ve ben de gözlerini oymak için yapabileceğim her şeyi düşünüyorum.

Andrei dizüstü bilgisayarını geri çevirir ve az önce olanlarla ilgilenmiyor gibi görünerek hızla yazmaya başlar. "Onunla tanışmasını ayarlayacağım. Her an hazır olun. Ayrıca Katya'nın nerede olduğunu da takip etmeliyiz. Eğer şüphelendiğimiz gibi bu işin içindeyse, Valentina'nın elimizde olduğunu anladığında sessizce oturmayacaktır."

Dağıldık ve Mikhail kim bilir nereye doğru sürüklenirken ben de odama geri çekildim. Işık hâlâ yanıyor ve Valentina'nın ardında bıraktığı dağınıklık duruyor. Hışırdayan çarşaflar. Kayıp bir yastık kılıfı. Saatim ve diğer çeşitli süs eşyaları yere saçılmış. Havada onun kokusu.

Çarşafların içine dalıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve saatin geri sarmasını istiyorum.

Onunla tanışmadan önce.

Onu *istemed*en önce.

Hayatıma geri dönmeden önce, sonunda dokunabileceğim kadar yakınımaya geldi.

Artık yasak değil ... ve daha az istenmiyor.

Sikeyim.

Chariea h

VALEFIIF

A

Kapı kilidinin tıkırtısı beni yerimden sıçratıyor.

Ne zamandır burada oturuyorum? Bir saattir mi? İki saat mi? Kalp atışlarım tehlikeli seviyelere yükseliyor ve hemen yanımdaki lambayı kapıyorum, biri o çift kapıdan içeri girdiği anda saldırmaya hazırım. Kapı çerçevesine yaklaşıyorum ve nefesimi tutuyorum, lamba başımın üzerinde duruyor.

Kapı kolları aşağı dönüyor ve her iki kapı da geniş bir hareketle açılıyor. Davetsiz misafir odaya girerken, bugün bariyer olarak yerleştirdiğim sandalye işe yaramaz bir şekilde yere çarpıyor. "Size hediyeler getirdim-" Adam duraklıyor, yere düşen sandalyeye bakıyor ve *güliyor*.

Mikhail.

Kapının arkasından yüzünü göremiyorum ama kulak tırmalayan, bok yiyen sırıtışını şimdiden hayal edebiliyorum.

"Oyunları sever misin, Valentina?" Odaya bir adım atıyor, elindeki alışveriş poşetlerini ağırımı gibi bırakıyor ve iki elini havaya kaldırıyor. "Gördün mü, oyunları severim. Kazanma konusunda *gerçekten* iyiyimdir." Gözleri odayı tararken öne doğru dikkatli bir adım atıyor. "Küçük bir oyun oynamaya ne dersin?"

Penceredeki yansımasını yakalıyorum ve arkasına saklandığımı görmemesi için dua ederek gölgesine girmeye çalışıyorum. Daha önce hiç avlanmamıştım ama bu, benim çaresiz bir av, onun ise tecrübeli bir avcı olduğu çok tehlikeli bir oyunun başlangıcı gibi geliyor.

Elimdeki lamba her geçen saniye daha da ağırlaşıyor ve kararlılığım sarsılıyor.

Ona ağır, küt bir cisimle vurmak onu öldürecek mi? Metal boynu daha

sıkı kavıyorum, avuçlarım terlemeye başlıyor.

Umurumda mı?

"Eğer seni bulursam," diye mırıldanıyor alçak sesle, "alırım ..." Ödülünü düşünürken dilini dişlerinin üzerinde kaydırıyor. "Seninle baş başa beş dakika."

Bu garip bir istek ama şimdi üzerinde duramam.

"Ama eğer beni geçip koridora çıkmayı başarırısan, *sana* beş dakika."

İsteyeceğim son şey bu sürüngele beş dakika geçirmek. Deli mi bu?

"Ne diyorsunuz? Kabul ediyor musunuz?"

Hayır diye bağırarak istiyorum ama bu Mikhail'in küçük oyununun bir parçası. Kendimi göstermem için bir şey söylememi istiyor.

Kapının yanında geziniyor ve saldırı planıma olan güvenim sarsılıyor. Ama bu titreyen güvenin ötesinde, kalbimi bir mengene gibi kavrayan korku var. Kaç ya da savaş tepkimin devreye girmesiyle panik ve adrenalinle boğuluyorum ve lambayı Mikhail'e fırlatmak için kollarımı geri çekiyorum.

Kablo komodine takılıp sürükleniyor ve duvardan ayrılıyor. Uzun, siyah, *hain* elektrik kablosu yerde bana doğru kaydığı anda yerimi belli ediyor.

Mikhail dönüp bana bakarken gözlerindeki hınzır parıltı yerini şoka bırakıyor.

Artık çok geç.

Lamba kafasına çarptı ve ben *kaçtım*.

Sersemlemiş adamı iterek geçerken, yerdeki yarım düzine kâğıt torbaya takılıp düşüyorum. Pahalı çantalar. Çılgınca geri çekilirken üzerlerinde tepinirken metalik altın ve gümüş renklerle kabartılmış tasarımcı etiketleri bana parıldıyor.

"*Valentina*," diye *homurdanıyor* Mikhail, "bu hiç hoş değildi." Bir el bileğimi sarıp çekiyor ve aniden yer altımdan kayıyor.

Çantalardan ikisi ayağımın altından kayarak havaya fırlıyor ve gökten giysiler yağmaya başlarken Mikhail'in elinden kurtulup odadan çıkıp koridora yuvarlanıyorum.

Kendimi yakalayamadan duvara çarpıyorum. Ayaklarımın dibinde, aceleyle odadan sürüklediğim bir avuç dolusu giysi var; pantolona benzeyen en yakın giysiyi kapıp koşmaya başlıyorum.

"*Valentina!*" Mikhail yatak odasından kükrüyor. İki kere söyledim.

Ben atlet olmak için yaratılmamışım. Benim gibi iri kemikli kızlar atletizm seçmelerine katılmaz. Bu kasıtlı; koşarken memelerimiz acıyor ve kızları sabit tutmak için iki sütyen giymek çok saçma.

Ama bugün, bunların hiçbirisi umurumda değil. Kıçım yanıyormuş gibi koşuyorum. Peşimde psikopat bir suçlu varmış gibi. Sanki yerçekimi memelerimi koparmak üzere değilmiş gibi.

Dünya renk bulanıklığı içinde yanımdan akıp gidiyor. Malikânenin çoğu, oksijen seviyesinin ahşabı daha güçlü hale getirmek için bir şeyler yaptığı bir dağ ikliminden ithal edilen koyu renkli ahşaptan inşa edilmiş. Tüm bunlar koridorlarda hızla ilerlerken nerede olduğumu ayırt etmemi zorlaştırıyor ve yüzümü bin dolarlık ahşap boyasına çarpmamak için dua ediyorum.

Babam duvarları lekelediğim için beni öldürürdü.

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve neredeyse düşüyordum. *Babam.*

Adamlarının bana ne yaptığını bilseydi, çok öfkelenirdi. Kimse onun biricik kızına dokunamaz. Ezra'nın korumam olarak atanmasının sebebi de buydu zaten, herkesin ellerini kendine sakladığından emin olmak için.

Andrei, Ezra ya da Mikhail'in yaptığı hiçbir şey bir mafya prensesine nasıl davranılacağına dair protokole uymuyor. *Onların* mafya prensesi.

Babam çok kızacak.

Nefes almakta zorlanıyorum, soluklanmak için kütüphaneye giriyorum. Buraya hiç kimse gelmez, çünkü bugünlerde dünyadaki tüm bilgiler parmaklarımızın ucunda. *Teşekkürler, internet.* Ama fazla dolaşma özgürlüğü olmayan yalnız bir kız için kütüphane her zaman benim tesellim olmuştur.

Saklanacak bir yer bulmaya çalışarak rafların arasında dolaşıyorum. Buraya en son geldiğimden beri pek bir şey değişmemiş ve tanıdık topraklarda seyahat ederken sonsuza dek minnettarım.

Mikhail beni buraya kadar takip ederse, onu alt edebilirim. Buraya benden başka kimse giremez.

Nefesimi sakinleştirmeye çalışırken dişlerim ağrıyor ama kalbim durmak bilmiyor. Yumuşak bir şeye -koridordan kaptığım pantolona- ölümüne tutunduğumu fark ediyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde çekiyorum. Pürüzsüz kumaş kalçalarımı sarıyor ve ne kadar mükemmel olduklarını görünce nefesim kesiliyor. Bel kısmı çok sıkı değil, zemini sıyırmıyor ve tenimi öpen bir tür bozulmamış beyaz kumaştan yapılmış.

Odada yankılanan derin, karanlık kahkahaları yakaladığımda hala baldırlarıma sarılan lükse hayret ediyorum.

Yüksek, tonozlu tavanlar bu odayı her zaman bir kütüphanede olması gerekenden daha akustik hale getirdi, ama gençken bunu seviyordum. Annem öldükten sonra kalan boşluğu doldurmak için şarkı söyleyebiliyordum.

"Beş dakikan doldu," diye alay ediyor Mikhail. Kütüphaneye adım atar ve ayaklarının dibindeki soğuk mermer, attığı her adımda tıkırdar.

Hareket ettiği yeri dinliyorum ve rafların arasında dans ederken görüş alanından kaçmaya dikkat ederek yavaşça diğer yöne doğru adım atıyorum.

"Sanırım *benimkini* kazanma vaktim geldi."

Benim kelimesine iliştirilmiş sahiplenici bir hırıltı var ve vücudumu ısı basarken nefesim kesiliyor. Bu durumla ilgili hiçbir şey sıcak olmamalı. Dehşete kapıldım. Adrenalinim yükseliyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Avlanıyorum. Bir

manyak

tarafından.

Muhtemelen bir katil.

Çok seksi bir katil. Neden kötü adamlar *hep* seksi ve lezzetli oluyor?

Küçük kırmızı damlalar beyaz mermer zemini sallanan çizgiler halinde boyuyor ve izleri gözlerimle takip ettiğimde bunun kan olduğunu fark ediyorum ... ve benim değil.

Bu odada sadece bir kişi daha var ve o da beni takip ediyor.

Kanama.

Biri bana böyle vursaydı, diğer tarafa kaçardım ve muhtemelen tüm bu süre boyunca avazım çıktığı kadar bağırırdım. Ama bu adamlar diğerlerinden farklı yaratılmış ve biraz kan onları korkutmuyor.

Bu onları heyecanlandırabilir bile.

"Korkuyor musun, *Malyshka*?"

Kahretsin, düşündüğümden daha yakınmış. Dikkatim dağıldı ve kendimi yavaşlattım.

"Kalbinin çarptığını hissediyor musun?"

Kalbim küt küt atıyor ve boğazıma düğümlenen korkulu bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Nabzın hızlanıyor mu?"

Cesaret edebildiğim kadar derin bir nefes alıyorum ve çıkışa doğru daha hızlı yürümeye başlıyorum.

Çoraplarım bana nispeten gizlilik sağlıyor ve mümkün olduğunca hızlı yürüyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldanıyor Mikhail, o kadar yumuşak ki yankı olmasa onu duyamayacağım. "Eğer bu kadar korktuğun şey buysa, söz veriyorum, sana asla zarar vermeyeceğim."

Az önce *lambayla* dövüştüğüm birinin söylediklerine inanmadığım için beni affedin.

"Ama sanırım ..." Sesi her taraftan yankılanıyor.

Bana doğru yürürken onu yakalamak için başımı çeviriyorum ama nereden geldiğini anlamak imkânsız. Yerdeki kan artık her yere sıçramış durumda, birbirimizin etrafında daireler çizerek yürürken takip etmek imkânsız.

"...Bence sen başka bir şeyden korkuyorsun." Koridorunun sonunda beliriyor, yüzündeki sırıtiş saf bir zafer ifadesi. Kan alınıdaki bir oyuktan aşağı *damlıyor*, yanağını kaplıyor ve mermerin üzerine *damlamadan* önce gıcır gıcır mavi düğmeli ceketini lekeliyor. "Bunun ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Çenemi yukarı kaldırıyorum ve Mikhail'e dik dik bakıyorum. Dizlerim titriyor ve sanırım adrenalini beni sersemletiyor ama eğer avdan zevk alıyorsa, beni kovalayarak tatmin olmasına izin vermeyeceğim.

Ona geleceğim.

Dikkatli adımlarla ilerliyorum, sabit durmak için elimi sağ tarafımdaki rafta gezdiriyorum. Ben yaklaşırken tamamen hareketsiz duruyor, önünde durduğumda gözleri yaramaz bir neşeyle parlıyor.

Ama onun küçük oyununu oynamak için burada değilim.

"Babamı görmek istiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. "*Şimdi*."

Mikhail beni incelerken başını yana eğiyor. "Peki seni ona götürdüğüm için ne alacağım?"

Kendime güvenim sarsılıyor. Ya babam burada olduğumu zaten biliyorsa? Beni görmekten kaçınıyor mu? Adamlarının benimle oynamasına izin mi veriyor?

Andre'i'nin dediği gibi gerçekten öldü mü?

Mikhail'in eli yanağımı kavriyor, ifadesi yumuşuyor. "Bu kadar üzgün görünme, *Malyshka*. Bunlar oyunun kuralları. Hayatta kalmak için bunları öğrenmen gerekiyor."

"Senin aptal oyunlarını oynamak istemiyorum." Yumuşak bir sesle.

"*Benim* oyunum değil. Oyun." "Ne?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sen bunu oynamak için doğmuşsun."

Hâlâ anlamıyorum ve o da bana gülüyor. "Merak etme. Kazanmak için bilmen gereken her şeyi sana öğreteceğim. Ama şimdilik seni babanı görmeye götüreceğim, hem de ücretsiz." Göz kırıyor. "Bu benim bugünkü ikinci iyiliğim olacak."

Adam *çıldır*mış. "Beni evin içinde takip etmeye kibarlık mı diyorsun?"

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben geri çekiliyorum. İki adım daha atıyor ve dönecek hiçbir yerim olmadan kitaplığa sırtımı dayıyorum. Yanındaki havadaki metalik kokunun tadını alabiliyorum ama kanama yavaş bir damlaya dönüşmüş durumda.

Mikhail'in yanağındaki avucu çeneme doğru kayıyor ve sıkıca tutuyor. Gözleriyle buluşmak için yüzümü kaldırıyor.

"Sana hediyeler getiriyorum," diye mırıldanıyor, sesi gök gürültüsü gibi gürüyor, "ve sen sadece kanımı akıtmakla kalmıyor, aynı zamanda benden *kaçıyorsun*. Bu çifte hakarettir. Sonra bana doğru yürüyorsun ve özür dilemek yerine taleplerde bulunmaya başlıyorsun." Daha yakına eğiliyor, sıcak kehribar gözleri yarı kapalı ve neredeyse beni öpmesini bekliyorum.

Gözlerim açılıyor ve nefesim kesiliyor, kalbim göğsümde tekliyor.

Bu çok boktan. Bugünle ilgili her şey. Bu adamla ilgili her şey. Bana *hissettirdiği* her şey.

Nefes nefese. Korkudan, arzudan ve kendi deliliğimden.

Başımı kabaca yana çevirerek daha da yaklaşıyor ve dudaklarını nabız noktaına değdiriyor. İçini bir ürperti kaplıyor ve hassas noktayı bir aşık gibi öpüyor. "Titriyorsun ama yine de yaklaşmama izin verecek kadar cesursun. Benden *taleplerde* bulunacak kadar." Kıkırdaması göğsünün derinliklerinde gürüyor ve ayak parmaklarım benim rızam olmadan kıvrılıyor.

"Özür dilemiyorum," diyorum sesimi sabit tutmaya zorlayarak.

"Bunu yapmanı istemiyorum." Mikhail tekrar ayağa kalkıyor ve başparmağının ucuyla dudaklarıma dokunuyor. "Bir kraliçe asla özür dilemez."

Gözleri dudaklarımda bir süre daha oyalandıktan sonra beni bırakıyor ve çıkışa doğru eliyle işaret ediyor, yüz ifadesi ciddileşiyor. "Seni babanı görmeye götüreceğim Valentina."

Yanağımın içini ısıriyorum ve Mikhail'i delilik ya da ihanet belirtileri için izliyorum. "Öylece mi?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Seni tekmeleyerek ve bağırarak odana geri götürmemi mi tercih edersin?"

Savunmam alevlendi. "Hayır, ama ... yaralısın." Gözlerim alnındaki derin kesiğe kayıyor. "Önce bunu kontrol ettirmen gerekmez mi?"

Başını kısa bir süre salladıktan sonra elini belime koyuyor ve beni kütüphaneden dışarı çıkarıyor. "Önemli değil."

Başındaki yaranın nasıl önemli olmadığını anlayamıyorum ve evin içinde yürüdükçe suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Onu *yaraladım*. O haklı. Bana o tasarım çantaların içinde kıyafetler getirdi ve benim yaptığım ilk şey ona bir lamba fırlatmak oldu. Sonra da kaçtım. Şimdi beni babamı görmeye götürüyor -bu lanet yere gelmemin tek sebebi bu- ve karşılığında hiçbir şey talep etmiyor.

Mikhail'in bu garip nezaket davranışlarıyla ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum, özellikle de ona yaşattığım onca şeyden sonra. Bu konuda iyi hissetmeliyim, değil mi? İstedığımı alıyorum, görünüşe göre bedavaya.

Buraya gelmemin tek nedeni babamdan cevaplar almaktı ve şimdi nihayet oluyor.

Ve yine de. . .

Mikhail'in kararları veren kişi olduğuna dair bir his var içimde.

Bölüm 7

VALENTIN

A

BABAMIN mezar taşı hiç de hayal ettiğim gibi görünmüyor. *Ne* hayal ettiğimden emin değilim ama bu o değil. Düz, gri taş, kenarları sert ve keskin, bir monolit gibi gökyüzüne doğru uzanıyor. Tekil. Çarpıcı.

Yalnız.

Yüzüne kazınmış bilgelik sözleri yok. *Sevgi dolu baba* ya da *korkusuz lider* gibi unvanlar da yok. Sadece adı, Mikolov Tolkotsky, doğum ve ölüm tarihleri.

İki yıl oldu. Ben yokken neredeyse yarısı gitmiş ve kimse bana söylemedi. Büyükanneimin haberi almadığına inanmakta güçlük çekiyorum; şehirde yüksek mevkilerde arkadaşları var. Biz gittikten sonra *tamamen* karanlığa gömüldüğünden şüpheliyim.

Damadına karşı pek sevgi beslemiyor olabilir ama *beni* seviyor.

Gittiğini çok daha önceden bilmeliydim. Ama

bilmek bir şeyi değiştirir miydi?

Mezarlığa sessizce bakıyorum. Öldüğünü bilseydim, şehirden uzak durabilirdim. Andrei beni bulamazdı ve ben de hayatımda istediğimi yapmakta özgür olurum. *Gerçekten* özgür.

İç çekerek parmak uçlarımı göz kapaklarımdan arkasına bastırıyorum. Büyükanne bilmiyor olmalıydı, yoksa bizi daha önce geri getirirdi. Belki de bizi bulacağı korkusuyla saklanmayı bırakabilirdik.

Belki Andrei bu kadar acımasız olmazdı.

Eski nişanımı düşündükçe göğsümün derinliklerinde bir acı filizleniyor. Pişman olduğum bir şey varsa, o da bir zamanlar sevdiğim adamı zalim bir şeye dönüştüren şeydir. Benim yüzümden mi? Onun böyle olması benim suçum mu?

Yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım. Ben yokken olanlar benim suçum olamaz. Ben burada bile değildim.

Eminim Andrei yine de beni suçluyordur.

Kalbimdeki acıyı dindirmek için çevreme odaklanıyorum. Babamın mezarının etrafındaki alan çorak, kuruyan otlar ve bıçakların arasından görünen koyu renkli toprak. Yanında kimse gömülü değil ve taşları saymak için Baranova aile mezarlığının etrafına bakıyorum.

Şehrin kurucu üyelerinden bazılarıyız. Eski, işaretlenmemiş mezarlar uyumsuz sıralar halinde araziye serpiştirilmiş. Bunun ötesinde, belgeleme daha meşru hale geldiğinde, taşlara kazınmış isimler ve tarihler görmeye başlarsınız. Her yüzyılda mezar sayısı azalsa da 1700'lere gelindiğinde organizasyon ve yapı başlıyor.

Aile mezarlığı her yöne doğru en az yarım mil boyunca uzanıyor.

Babamın mezarı her şeyin merkezinde, sanki ölümünde bile ataları üzerinde güç iddia ediyormuş gibi.

"Ne oldu sana böyle?" Sözlerim fısıltıdan öteye gitmiyor ama sonuçta bunun bir önemi yok.

Ölüler dinleyemez.

Buraya bir hiç uğruna geldim. Nefes alarak, gerçekliğin içime işlemesine izin verdim. Özgürlüğümünden vazgeçtim, peki ne için? Bir cesetle konuşma şansı için mi?

Gözlerim yanıyor ve ellerimin tersiyle ovuşturuyorum. *Aptal Valentina.* Yine kendimi kaptırdım. Kendimi aptalca bir işe kaptırdım.

"Burada olsan bile bana cevap vermezdin," derken buluyorum kendimi. "Zaten benimle hiç konuşmadın."

Hayatımın anıları, her biri bir öncekinden daha keskin cam parçaları gibi derimi deliyor. Babam acımasızlığıyla tanınırdı ve bu acımasızlık kızına bile uzanıyordu. Soğuk, kırılmış sözler. Sessiz kaldığımda ve güzelce gülümsediğimde omzuma vurulan bir şaplak. Bana bir oyuncak bebek olduğumu hatırlatan hediyeler, hayran olunmak için rafta tutulan ama asla bundan daha fazlası olmayan şeyler.

Annemin onun gibi etkilenmemiş birinin yanında yaşamaya nasıl dayanabildiğinden emin değilim.

Muhtemelen bu yüzden gitti ve bu yüzden öldü.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ama gözlerim yanmayı bırakmıyor.

Anneme hiç veda edemedim. Bir an saçlarımı tarıyor ve bana ne kadar güzel ve güçlü olduğumu söylüyordu. Sonra,

O gitmişti. Gecenin bir yarısı ortadan kayboldu, sanki hiç var olmamış gibi.

Babam bir keresinde *hasta* olduğunu söylemişti. Sonra bir daha ondan hiç bahsetmedi.

Annemle vedalaşamadım ama ayrılırken babamla vedalaşmamayı *seçtim*.

Yumruklarım iki yanımda sıkılı.

"Ne sırlar saklıyorsun?" Dizlerim toprağa çarpıyor ve mezarını kaplayan çimenlere bakıyorum, onu yüzeyin altında ipekler içinde uyuyormuş gibi hayal ediyorum. Her zamanki gibi takım elbiseli. Her zamanki gibi ulaşılmaz.

Sırları onunla birlikte
gömüldü. Annemin sırları
da.

Maeve Baranova-Tolkotsky Bratva'daki yerini biliyordu. Burnunu beladan uzak tuttu, kızına sessiz kalmayı öğretti ve mükemmel eş rolünü oynadı.

Bana bir kraliçe gibi göründü. Mükemmel kıvrılmış saçları yüzünün etrafında toplanmıştı. Boynunda sarı pırlantalar, bileklerinde de eşdeğer pırlantalar vardı.

Demirden de yapılmış olabilirlerdi, çünkü bir Baranova kadını zincirlenmiş bir kadındır. Görevine. Kocasına. *Bratva*'ya.

Kendimi düğün günümde, annemin sarı elmaslarını takarken, saçlarımı başımda düzgün bukleler halinde tuttururken, gülümsemem anneminki kadar mükemmelken hayal ediyorum.

Onun ayak izlerini takip ederek, ona daha yakın olacağıma inanıyordum. Peçenin ardında onun bakışlarını yakalayacağıma. Kendi yansımama baktığımda onu göreceğime.

Mektup geldiğinde - sanki o da bir sırmış gibi işaretlenmemişti - beni şaşırttı. Nereden geldiğinden, soyunma odama nasıl girdiğinden ya da neden bu kadar uzun süre saklandığından emin değilim.

Kavisli senaryo gördüğüm anda tanıdık geldi.

Sevgi dolu bir hayatı hak ediyor. Her köşesinde şiddet ve ölüm olmayan bir hayat. El üstünde tutulacağı bir hayat. Kocasının onun mutluluğu için her şeyi yapacağı bir hayat.

Gözlerimi kapatıyorum ve uzun zamandır ezberlediğim kelimeleri hayal ediyorum.

Kızımız için en iyisini istemelisin.

Annem babamı hiçbir şeyle suçlamamış olsa da, her satırdaki alt metni okuyabiliyordum.

Kızımıza hiç sahip olmadığım bir hayat veriyorum.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Şehir sınırlarına geri adım attığım anda annemin fedakarlığını mahvettim. Babamın topraklarına geri döndüm.

Ama beni bekleyen babam değildi. Eski nişanlımdı.

Tıpkı onun gibi olmak için yetiştirilen adam. Andrei Leonov.

Babamın mezarı başında sessizce oturmuş, hayatımın parçalarında cevaplar arıyorum. Annem altı yıl önce öldüğünde, hiçbir şey göremeyecek kadar kör müydüm? Ona ne olduğuna dair bir ipucu?

Bir Baranova cenazesi büyük bir olaydır ve şehrin her köşesinden insanlar annemin cenazesine tanıklık etmek için geldiler. Hiç tanımadığım insanlar -bazıları Rusya'dan bile geliyordu- babamın methiyesini dinlemek için etrafta toplanmıştı. Güzel karısı hakkında güzel şeyler söyledi ama ben tek bir kelimesini bile hatırlamıyorum.

Boş tabutu çok şey anlatıyordu. Bu kadar güçlü bir adam için, o bile kayıp karısını bulamamıştı.

Ama bu doğru değil. Gözlerimi kısarak daha derine baktım. *Bana onun hasta olduğunu söyledi. Hasta bir insanın vücudu öylece çekip gitmez.*

Babamın hikayesinde eksik parçalar vardı. Kasıtlı olarak atladığı parçalar.

Ondan ayrıldığını ve beni de yanında götüreceğini söyleyen gizli bir mektup gibi.

Mikhail sessizce arkamda duruyor ve bana bu anı özümsemem için alan açıyor. Bunun için minnettarım. Beni esir tutan üç adam arasında en gürültülü olanın o olmasını beklerdim. Gözyaşlarımı sayarken arka planda kıs kıs gülen kişi.

Topraktan kalkıp yeni pantolonumdan temizleyebildiğim kadarını temizliyorum ve çoktan yerleşmiş lekelerle kaşlarımı çatıyorum. "Pantolonunu mahvettim," diyorum basitçe, göz ucuyla

Mikhail'e baktı. Beyaz deriye yapışmış kirli çizgilere bakılırsa ayakkabılar da öyle.

Bir omzunu silkiyor. "Çok beğendiysen sana bir çift daha alırım." Gözleri parlıyor, sanki bana bir şeyler alma fikrinden ya da benim onun hediyelerinden hoşlanmamdan hoşlanıyormuş gibi.

İç çekiyorum ve başımı sallıyorum. Çoğunlukla kurumuş olsa da hâlâ kanla kaplı, kırmızı çizgiler yakışıklı tenini bulandırıyor. Kirli sakalları yanaklarını çiziyor ve zengin kahverengi dalgalar kulaklarının etrafında kıvrılıyor. Kuaförü gurur duyuyor olmalı; adam belli ki görünüşüne önem veriyor ve saç bakım rutinini ciddiye alıyor.

O da ona bakıyor, dudaklarında küçük, kendinden emin bir gülümseme oynuyor. Muhteşem olduğunu biliyor ve bunun ona getirdiği ilgiden hoşlanıyor.

Annemin mezarını bulmak için ondan uzaklaştım. Öldüğünde gömülecek bir ceset olmadığı için babam onun için bir işaret koymayı ertelemişti. Ona bunu sorduğumu hatırlıyorum, evde onunla ilgili hiçbir hatıra olmamasını garip bulmuştum. Onun ya da ailemizin hiçbir resmi, duvarlarda asılı en sevdiği tablolardan hiçbiri ve evin etrafına dağılmış vazoları dolduran en sevdiği güllerden bir tanesi bile yoktu.

Sanki hiç var olmamış gibi.

"Annemin mezarı nerede?" Mikhail'e gözleriyle buluşarak soruyorum. Annemin vefatından bir yıl sonra, babamın annemin boş tabutunu gömmek için mükemmel bir yer bulma sözünü yerine getirmesini bekledim.

Bekledim. Ve bekledim. *Ve bekledim.*

Sonunda ben gidene kadar. Ama ölmeden önce kalan yıllarında karısını anmak için mutlaka zaman bulmuştur.

Mikhail'in yüz ifadesi acı çekiyormuş gibi titriyor. Elime uzanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Valentina ..." Bir nefes alıyor ve diğer elini yüzüme götürerek gevşek bir saç telini kulağımın arkasından şefkatle okşuyor.

Beni mezarına doğru götürmesini bekliyorum. Saygılarımı sunmak istiyorum. Gerçekte orada olmasa da anneme merhaba demek. Kaybettiğimiz zaman için bir iki damla gözyaşı dökmek.

Bekliyorum. . . ama Mikhail hareket etmiyor.

Nefesim kesildi. "Hayır." Sessizliğinin bana söylediklerine inanmak istemeyerek başımı sallıyorum. "Hayır, bu olamaz." Tüm aile mezarlığını incelemek için başımı çevirmeye çalışıyorum ama Mikhail'in eli saçlarıma dalıyor ve başımın arkasını kavırıyor.

"Şşş. Sorun yok."

Dikkatimi çekmeye çalışıyor ama ben çılgına dönmüş bir halde ellerimi göğsüne vuruyorum. "Hayır. *Hayır*. Nonono." Mikhail'in tutuşuna karşı boynumu zorluyorum, ama o beni kollarına çekiyor ve vücuduna kilitliyor. Heykeller gibi birlikte duruyoruz, serin sonbahar havası bizi çevreliyor.

Bizi boğuyor.

Nefes almaya çalışıyorum ama nefesim kesik kesik geliyor. "Bu ne cüret. *Bu ne cüret*." Bir hıçkırık göğsümü parçalıyor, ama onu dizginliyorum, ani, ezici üzüntümde boğuluyorum.

Hiç mantıklı değil. Yirmi yıldır evliydim! Sözünü nasıl yerine getirmez ve bana onu hatırlatacak bir şey vermez? Nasıl hiçbir şey istemez?

Annemin gizli mektubunu düşündükçe tüylerim diken diken oluyor.

"Hayır." Mikhail'i itiyorum ama o beni sıkıca tutuyor, kucağında kaskatı kesiliyor. "Bırak gideyim, Mikhail. *Bırak gideyim*."

"Kendine zarar vermene izin vermeyeceğim."

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Kendime zarar vermeyeceğim," diye tıslıyorum, ona ters ters bakarak. "Ben ..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Ne yapacağım?

Önemli değil. Sadece bir şey *yapmam* gerekiyor. "Bırak gideyim, tamam mı!"

Yavaşça nefes veriyor, kehribar rengi gözleri beni incelerken yoğunlaşıyor. "Eğer kaçarsan, seni yakalarım."

Neredeyse gülecektim. Nereye gitmemi bekliyor?

Yavaşça, tereddütle beni tutmayı bırakıyor. Bunu yapmak istemediğini söyleyebilirim; korkunç bir hataymış gibi yüzünü buruşturuyor ve düşersen ya da kaçarsam beni yakalayabilecek kadar yakınımda duruyor.

İkisini de yapmıyorum. Bunun yerine babamın mezarına dönüyorum ve o piçin gömülü cesedine hançer gibi bakıyorum. "Onu gömmedin bile!" *Aptal* arsasının üzerinde tepinerek bağıriyorum. "Bütün bu boşluk burada! Lanet olası bir *tabut*, baba! Hayatımda gördüğüm en göz alıcı tabutu aldın, peki ne için? Gösteri yapmak için mi?" Yumruklarımı sıktım. Bir şeyi yumruklamak istiyorum. Kırılğan bir şey fırlatmak ve kırıldığını duymak. Aptal, kibirli, yalancı piç babamı boğmak.

Mükemmel karısını gömmek için mükemmel bir yer aramıyordu. Onu asla gömmeyecekti.

"Onun nesi var?" Cesedinin üzerinde tepinip ayağımın topuğunu mezar taşına koyduğumda kaşlarımın çatıklığı kalıcı hale geliyor. İtiyorum,

Bacağımı uzatabildiğim kadar uzatıyorum ama kımıldamıyor.

Tabii ki değil.

Öfkem artıyor. Bana başka ne hakkında yalan söyledi? Benden başka ne sakladı?

Mikhail'in kolları benimkilere kilitleniyor ve beni geri çekerek babamın mezar taşından uzaklaştırıyor. "Kendine zarar vereceksin," diye mırıldanıyor nazikçe.

"Ona zarar vermek istiyorum," diye hırlıyorum, hâlâ babamın *aptal* mezarına bakarak. "Bunların hepsi onun suçu!"

Mikhail beni mezarlıktan dışarı sürüklerken boğazının arkasından mırıldanıyor. Bu sefer karşı koyacak enerjim yok, bu yüzden beni çimlerin üzerinde yarı yarıya taşımasına izin veriyorum. Mikhail evin aksi yönüne, arazinin uzak tarafındaki uzun, kesintisiz ferforje demir çit hattına doğru yönelene kadar sessizce ilerliyoruz.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Gözleri bir sırrı varmış gibi parlıyor ama benim sırlarla işim *bitti*.

"Bana ne olduğunu söyle, yoksa gitmiyorum." Ayaklarımı yere basıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Mikhail'in elinden kurtuluyorum. "Bugün daha fazla sırda uğraşamam."

Avucunu fark etmediğim bir tarayıcıya yerleştiriyor ve kapı tek bir kişinin geçebileceği kadar açılıyor. "O zaman sır yok." Elimi tutarak beni kapıdan geçiriyor ve kapı arkamızdan otomatik olarak kapanıyor. "Aramızda olmaz."

"Bu bir söze benziyor."

Gülümseyerek elimi sıkıyor ve ince bir ağaçlıktan geçip hemen kaldırıma çıkıyoruz. Geniş çimenlikten parlayan şehir manzarasına uzanan kontrast sarsıcı ve beni Baranova malikanesinden uzaklaştırırken tökezliyorum.

"Gitmeyi sevdiğim bir yer var," diyor yavaşça, uzaklara bakarak. Güneş ışığı sıvı altın gibi üzerine dökülüyor ve saçlarında daha önce fark etmediğim kumral tonları ortaya çıkarıyor. "Kafamdaki şeyler çok gürültülü olduğunda, tüm gürültüyü bastırmaya yardımcı oluyor."

Kıyı boyunca çarpan dalgaların sesi kulaklarıma ulaşıyor, deniz kenarındaki butiklerin son sırasını da geçtikten sonra martıların cıvıltısı bize katılıyor. Önümüzde uçsuz bucaksız bembeyaz kumlar uzanıyor, sadece dalgaların topuklarına vurmasıyla kesiliyor.

Evime bu kadar yakın bir plajın *varlığından* bile haberim yoktu. Bu gerçeğin bir kısmı acı veriyor, çünkü bu, fark etmeyecek kadar kapalı tutulduğum anlamına geliyor ... ya da mülkün duvarlarını her geçtiğimde havadaki tuzun ipucunu isteyerek kaçırdım.

Hangisi? Kasıtlı mı yoksa zoraki cehalet mi?

Mikhail kumun kenarında duraklıyor ve bana bakıyor. Güneş batmaya başladığında ışık değişiyor, palmiye ağaçlarının arkasına gölgeler düşürüyor ve okyanus dalgalarının tepesindeki turuncuyu yansıtıyor. Her geçen dakika gerçeklik algımızı değiştiriyor, gün yerini alacakaranlığa bırakıyor, dünya gözlerimizin önünde değişiyor.

Mikhail'in bakışlarının içine çekiliyorum ve bugün ikinci kez kendi isteğimle aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Gülümsemesi batan güneşten daha parlak.

Elimi dudaklarına götürerek açık avucuma bir öpücük konduruyor ve sessizce onu takip etmemi isteyerek geriye doğru tek bir adım atıyor.

Ölümcül bir ateşin yasak titreşimi ve sıcaklığıyla baştan çıkan küçük bir pervane gibi, güvenlik yerine baştan çıkarmayı seçiyorum.

Işığı takip ediyorum ve acı veren her şeyi yakıp yok etmesine izin veriyorum.

Bölüm 8

MIKHAIL

Uzun beyaz kumlar boyunca esen rüzgârla birlikte kalın, tuzlu hava tenime değiyor. Rüzgâr Valentina'nın etrafında dolanırken onun göz kamaştırıcı gülümsemesini görebilmek için saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmam gerekiyor.

O benimle
birlikte.

İsteyerek.

Baranova arazisinde beni takip etmesini hiç beklemiyordum. Tüm hesaplara göre, bir açık bulduğu anda benden kaçması gerekirdi. Çimenlikte yürürken ya da kapıyı geçtiği anda çığlık atarak kaçmalıydı.

Onu evin içinde kovaladım.

Onu babasının *mezarına* götürdüm ve Sevgili Babacığım'ın yıllar önce ölüp gittiğini ona önceden hatırlatmadım.

Bu da yetmiyormuş gibi, o kıvrandığında kötü niyetli bir sevinç duygusu beslediğimi sır olarak saklamıyorum. *Özellikle* de kıvranırken.

Ama yine de burada, benimle birlikte.

Belki de ikimiz de doğru ve akıllı başında kararlar verme becerisinden yoksunuz. Çünkü onun benden kaçması gerektiği kadar, *benim* de *ondan* kaçmam gerekiyor.

Andrei, Valentina kalmayı seçtiği sürece üçümüz arasında kimi seçtiğinin umurunda olmadığını söylüyor. Yine de adam, kaçak gelininin çitlerimizden birine tırmanırken çekilmiş güvenlik görüntülerini gösterdiğim anda ağzından köpükler saçmaya başladı. Tolkotsky emir veremeyecek kadar hasta ve güçsüz olduktan sonra bile onu aramak için yıllarını harcadı.

Tolkotsky *öldükten* sonra bile.

Ezra, Valentina'nın hayatına ani dönüşünü umursamıyormuş gibi davranır ama adam bir simit bile düşürse kara kara düşünmek için bir neden bulabilir. Valentina'nın habersizce yatak odasına girmesi mi?

Adam *haftalarca* kara kara düşünecek.

Her ne kadar soğukkanlı ve etkilenmemiş gibi görünse de, Ezra bile Valentina kaybolduktan sonra *uzun süre* üzüntü, acıma ve kendinden nefret içinde debelenmiştir.

Her iki erkek de onunla ilgilenmediklerini iddia edebilir, ancak yarım beyni olan herkes bunun ne kadar boktan bir yalan olduğunu bilir.

Valentina'yı kendim için talep ederek tehlikeli bir oyun oynuyorum. Onunla alay ederek ve burunlarının dibinden çalarak.

Ama işin içine biraz kaos karışmazsa hayat nasıl olur?

Okyanus dalgalarının sesine yaklaştıkça yüzümdeki sırıltı engelleyemiyorum. Kız *arkadaşımla* oynarken *çok eğleneceğim*.

Beni ona bakarken yakaladı ve benim için pespembe kızarma nezaketini gösterdi.

Yeni favori rengim.

Valentina koyu renk buklelerini omzunun üzerinden fırçalıyor ve örmeye çalışıyor. Bakışlarımı görmezden geliyor, yanakları hâlâ hafifçe kızarmış ve elleriyle meşgul. "Yine dik dik bakıyorsun."

Parmaklarının çevik hareketlerini sessiz bir hayranlıkla izliyorum. Ne yaptığına dikkat bile etmiyor; otomatik. Çabalarını engellemeye çalışan fırtınalı deniz meltemine rağmen örgü mükemmel bir şekilde ortaya çıkıyor.

Kaç tane gizli yeteneği var? Hangileri o hünerli parmakları içeriyor?

"Bakmaya iznim var," diyorum basitçe. İstese de beni bakmaktan alıkoyamazdı.

"Bu uygunsuz." Dudakları sanki ekşi bir şey tatmış gibi hafifçe büzülüyor. "Deli gibi görünüyorsun."

Dilim üst dudağımın üzerinde kayıyor ve gözleri bu hareketi yakalıyor. Daha çok kızarıyor.

Benim de deli gibi tadım olduğunu söyleyecek mi?

Dikkati dağılmışken ondan bir öpücük çalma dürtüsü damarlarıma kurşun gibi pompalanıyor, güçlü ve talepkâr. Bahse girerim onu gafil avlamak öpücüğün kendisinden bile daha nefis olurdu.

Derin bir nefes alıyorum ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde kollarımda hareketsiz kaldığını hayal ediyorum. Vücudu benimkine karşı sıcak. Dudakları yumuşak,

Uyumlu.

Cezbedici ama beklemek zorunda.

İçimdeki şeytanları beslemek yerine Oxfords'larımı ve çoraplarımı çıkarıp bir kenara koyuyorum. "En azından sahilde ayakkabılarımla yürümek üzere değilim." Dikkatle ayaklarına bakıyorum.

Ona aldığım ayakkabıların tabanlarını kucakladığını görünce içimi bir gurur kaplıyor. Beyaz deri tenine çok yakışıyor. Onun için daha fazla almam gerekecek.

Bir hışımla ayakkabılarını çıkarıp gelişigüzel bir şekilde benimkilerin yanına koydu. Ben koluna giremeden benden uzaklaşıp kısa tahta kaldırımından sahile doğru yürümeye başladı. Onu takip etmekte acele etmiyorum, güneşin siyah saçlarıyla oynamasının ve sergilediği küçük ten parçalarını vurgulamasının tadını çıkarıyorum.

Yani boynu.

Üzerindeki gri kazak vücuduna çok az yakışıyor ve bu öğleden sonra ona getirdiğim tüm hediyeleri düşünüyorum. Eğer onlardan herhangi birini giyseydi, şu anda olduğundan daha da büyüleyici görünürdü.

Omzunun üzerinden bana bakmak için omurgasını eğiyor ve *evet*, hala baktığımı fark edince hızla geri dönüyor.

Her zaman izliyor olacağımı yakında öğrenecek.

Dalgaların kenarına ulaştığında ve yuvarlanan su ayak parmaklarına değdiğinde çığlık atıp geri sıçırıyor. "Donuyorum!"

Ne beklediğinden emin değilim. Neredeyse kış geldi.

Dönüp tekrar bana bakıyor ve ağzının şaşkınlıkla küçük bir *o* şeklinde açılması benimkini sulandırıyor. Kaşları kalkık, yanakları kızarmış, gözlerinde gün batımı oynuyor ...

Arzu belime kadar iniyor ve ona dişlerini göstererek gözlerimi boynunun kıvrımlarında, dolgun göğüslerinin kabarıklığında, sırtının kavisinde gezdiriyorum.

Karşı koyamayacak kadar dikkati dağılmıştı, ben de zarif bir hamleyle aramızdaki mesafeyi kapattım. Kolumu beline dolayarak onu topuklarından öpüp yükselen dalgadan uzaklaştırıyorum. "Dikkatli ol, *Malyshka*, yoksa kendini kaptırabilirsin."

Dolgun dudaklarını bükerek ve burnunu kırıştırarak bana bakıyor, suratını ekşitiyor ama geri çekilmiyor ve *bu*, toplamaya niyetlendiğim birçok küçük zaferin ilki.

"Ne tarafından, Loch Ness canavarı tarafından mı?" Alay ediyor.

"Belki." Dudaklarımı kulağına doğru indirirken küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyorum. "Eminim seni elinde tutmak için yarışan pek çok canavar vardır."

Kollarından aşağı bir ürperti iniyor ve tüyleri diken diken oluyor. Kıkırdıyorum ve hassas boynuna üfleyerek nefesini kesiyorum.

Sesi *de* en az geri kalanı kadar lezzetli. Onu yanımda daha sıkı tutuyorum ve sikimin pantolonumun içinde sabırsızca seğirmesini görmezden geliyorum.

Bekleyebilir.

"Ciddi olamazsın," diye mırıldanıyor, ses tonundaki kuşku sinirlerime dokunuyor. Pek çok konuda şaka yapıyorum ama Valentina'nın ne kadar çekici olduğu konusunda mı?

Asla.

"Ben *çok* ciddiyim."

Bana bakmak için başını arkaya yatırıyor. "*Lütfen*. Canavar diye bir şey yoktur."

Oh, malyshka.

Öpüşecek kadar yakınlaştığımızda nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Dürtüyle, parmak eklemlerimi onun pembe yanağına sürüyorum. Onu öpmek istiyorum. *Hem de çok*. Neredeyse *sonuçlarını siktir et* diyecek ve çığlık atsa bile bunu yapacak kadar kötü. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Özellikle de çığlık atarsa.

Sözleri sanki ağır çekimdeymiş gibi bana geri geliyor, anlamlarının beynime kaydedilmesi çok uzun sürüyor.

Canavar diye bir şey yoktur.

Ne kadar cazip bir meydan okuma ama kucağıma bıraktı. Canavarların var olduğunu kanıtlamak için. Bu çok *kolay* olurdu.

Ne kadar yakın durduğumuzu fark edince vücudu geriliyor. Yüzünü benimkinden çevirip gülüyor ama zoraki. Sesinin düzleşmesinden nefret ediyorum.

"Silahlı refakatçime ne oldu?" diye soruyor aniden, kolumun altından sıyrılarak ve bunu bir tuzlu su birikintisinin üzerinden atlamak gibi zekice bir şekilde gizleyerek. "Her zaman bir korumam olması gerektiğini sanıyordum."

Valentina bu kadar uzaktayken hava anında soğuyor ve dudaklarım ağır bir kaş çatma şeklinde seğiriyor. "Çok şirin." Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum ve *zar zor* başarıyorum.

Her zaman yarı otomatik bir tabanca taşımakla kalmıyorum, aynı zamanda kalçama bağlı bir bıçağım ve şehrin etrafında çok sayıda gizli

silah zulam var. Ulaşabileceğimiz hiçbir yerde silah aramayacağız.
İhtiyacı olan tek koruma benim.

"Ne?" Yüzümdeki ifadeyi fark etmeden önce bana doğru ateşli bir bakış fırlattı. Gözleri irileşti ve neredeyse yosunlara takılıp düşüyordu. "Silahlı mısın?"

Bu nasıl bir soru böyle?

"Elbette, silahlıyım." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Kiminle birlikte olduğunu sanıyordun, Beyaz Atlı Prens?" Bu düşünceye neredeyse gülecektim. Beyaz Atlı Prens, hayatı buna bağlı olsa bile prensesini koruyamazdı.

Kesinlikle dudaklarına bir silah dayayıp iyi bir kız gibi emmesini de emredemezdi.

Valentina'nın tabancamı diliyle okşadığı düşüncesi sikimi kıpırdatıyor. Belki de *çok* yakında onun sınırlarını test edeceğim.

Dudaklarının parçamın etrafına dolandığını hayal ederken, gözleri yüzümün yan tarafına takılıyor ve nedenini anlamam bir saniye sürüyor. Kafama bir lamba fırlattığında yanağımda hala kurumuş kan var. Yanlış hatırlamıyorsam alnımda da kötü bir oyuk vardı.

Valentina'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da unutmuş ve artık silahlı ve tehlikeli olduğumu biliyor. Derin bir nefes alıp tutarken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak.

Patlamak üzere olan bir balon balığı gibi görünüyor ve bu muhtemelen gördüğüm en saçma şey. Lanet bir lambayla ilgili bir aksilik yüzünden ona zarar vermeyeceğim.

"Tabii ki hayır" diye kestirip atıyor, ben ona baktıkça şaşkınlığı hızla küstahlığa dönüşüyor. "Sen Beyaz Atlı Prens gibi değilsin." Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşırken örgüsünü omzunun üzerinden savuruyor.

Onu kapma ve o akıllı ağzını yeme isteği damarlarımda zehir gibi dolaşıyor. O haklı, ben beyaz atlı prens değilim.

Ben çok, *çok* daha kötü bir şeyim.

Kafasını böyle çevirip benden uzaklaştığı her seferinde, canavarların ne kadar gerçek olduğunu anlamaya bir adım daha yaklaşıyor.

Yakın. Ama henüz değil.

Avucumu pantolonumdaki demir çubuğa bastırıyorum ve rahatsızlıktan dolayı dişlerimin arasından tısılıyorum. Daha çok erken. Aletimi gırtlığına sokmadan önce sahip olduğu o ateşli öfkenin tadını biraz daha çıkarmak istiyorum. Eminim emerken de bana ters ters bakacaktır.

Gözlerim geri yuvarlanıyor. *Kahretsin*, bu güzel bir manzara olacak.

Valentina'yı kıyı şeridinde takip ediyorum, yürüdükçe ayak parmaklarımızın arasında ve bileklerimizde biriken ıslak kumu görmezden geliyorum. Serin alacakaranlık

Hava, ona olan zonklayıcı ihtiyacımı azaltmaya yardımcı oluyor, bu yüzden zaman ayırmasına ve anın tadını çıkarmasına izin veriyorum. Çok geçmeden geri dönüp malikâneye gitmemiz gerekecek. Andrei onu bekliyor ve çok uzun süre bekletildiğinde acımasız bir piç olabiliyor.

Bir mil daha sessizlik içinde yürüyoruz, kumun üzerinde koşturan o hızlı, küçük kuşlar tek arkadaşımız. Benden uzak duruyor, ki bu da sorun değil, yeter ki yakalama mesafesinde olsun.

Yalınayak bile olsa koşabileceğini hiç düşünmemiştim. "Beni neden buraya getirdin?"

Çırpınan dalgaların ve martıların sesinden onu zar zor duyuyorum, bu yüzden bunu daha yakın durmak için bir bahane olarak kullanıyorum. Omuzlarımızı birbirine değdirerek başımı aşağı eğiyorum. "Yine mi geldin?"

Yanaklarını içine çekiyor ve ben zümrüt gözlerindeki inatçı meydan okumayı çabucak hafızama kazıyorum.

Çok lezzetli.

"Beni duydun."

Yaptım ve o da bana bunu söyledi. Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. Herkes bu kadar yüz­süz değil, özellikle de bir erkeğe karşı. Ancak sorusunun cevabına geldiğimizde gülümsemem hızla kayboluyor.

"Burası ..." Bir elimi saçlarımda gezdirip ufka bakıyorum ve kum saatinden kayan kum gibi kaybolan güneş ışığını izliyorum.

Buraya daha önce kimseyi getirmemişim. Burası halka açık bir plaj, yani benim değil. Plajın *sahibi* ben değilim. Yine de, şehir genelinde sahip olduğum düzinelerce mülke rağmen, burası her biri arasında en sevdiğim yer.

Ben cevabımı düşünürken Valentina beni izliyor. Omurgamdan aşağı sıcak bir his yayılıyor. Mümkün olan her saniye baktığım kadın tarafından izleniyor olmak *hoşuma* gidiyor. Yüzümde kısa bir an için küçük bir gülümseme belirliyor.

Ve sonra, bir kez daha, ölüyor. "İşler zorlaştığında ya da kafamda çok fazla düşünce dolaştığında buraya geliyorum."

Güneş nihayet veda eder ve okyanus yüzeyinin altına dalar. Sıcaklık anında düşer ve plajda kalan herkes güvenli ve sıcak bir yere çekilmek için aceleyle hareket etmeye başlar.

Ancak nerede olursanız olun, güvenlik ve sıcaklık gibi şeyler garanti değildir. Evde değil. İş yerinde değil. Bir sevgilinin kollarında değil.

Güvenlik bir duygudur, sahte bir emniyet hissidir.

Burası beni *güvenliğe* olabildiğince yaklaştırıyor.

Valentina sabırla devam etmemi bekliyor. Söyleyecek başka bir şeyim olduğundan emin değilim. Ama ona oyunun kurallarını öğreteceğime söz verdim ve hazır dikkatini çekmişken, belki de bir şeyler öğrenmesi en iyisi olur.

Derin bir nefes alıyorum ve doğrudan Valentina'nın acısının kalbine inmeye karar veriyorum - en başta burada, sahilde olmamızın nedeni. "Annenin neden bir mezarı olmadığını biliyor musun?"

Valentina sanki bir yengeç ayak parmaklarını sıkıştırmış gibi gözle görülür bir şekilde sıçırıyor. Çok tatlı ama şimdi gülümsersem benden nefret edecek.

Kazağının içinde olabildiğince sıkı sarınıyor, bir anda kendi içine kapanıyor. Üşüdüğünü biliyorum ama *o kadar* da üşümüyor.

"Çünkü babam zalim bir adamdı," diye mırıldanıyor usulca, gözleri ayak bileklerinin kuma battığı yerden daha sağlam ve kalıcı bir şeye takılmak için yukarı kayıyor. Benim gibi.

Gözleri benim cevaplarımı arıyor, sanki ona onun zalim bir piç olmadığını söylememi istiyor.

Çok kötü. *Çok* kindardı.

Başımı salladım. "Öyleydi. Ama anneni gömmeyi reddetmesinin nedeni bu değildi."

Valentina kumun derinliklerine gömülüyor ve ben de güneşin son ışıklarının titreyerek kayboluşunu izliyorum. Bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmayı sevmiyorum. Kişisel alana giriyor ve orası kendim için bile ulaşamayacağım bir yer.

Oraya gitmekten hoşlanmıyorum. Asla.

Uzun zamandır ilk kez ağzımın *aşağı doğru* kıvrıldığını hissediyorum ve bundan şimdiden nefret ediyorum. Ama yanımdaki güzel kadın bir soru sordu ve saptırabilsem ya da yalan söyleyebilsem de bir söz verdim.

Sır yok. Aramızda olmaz.

Zaman kazanmak için nefes alıyorum. Valentina'nın yüzünü kendime çekip sorunlarımızı sürekli düşündüğüm o öpücüğün altına gömmek istiyorum. Eminim dudaklarımı onunkilere değdirmek akıllara durgunluk verirdi. Ağrılarımızı birbirimizin bedeniyle dindirmek ve yara bere izlerimiz yokmuş gibi davranmak.

Eğer birbirimizin içinde kaybolursak, geçmişini deşmek zorunda kalmayız. Bu konuşmayı ya da buna benzer başka konuşmaları yapmak zorunda kalmayız.

Ama Valentina'nın gözleri beni içine çekiyor, içindeki kafa karışıklığı ve acı bir parçanın onunla birlikte kanamasına neden oluyor.

Bu yeni bir Şey. Genelde başkalarının acıları umurumda olmaz. Ama Valentina'nınki beni rahatsız ediyor.

Bir nefes daha alıyorum ve Tolkotsky'nin kaosunu onun anlayabileceği şekilde küçük parçalara ayırmaya çalışıyorum. "Sen Tolkotsky'yi bir baba figürü olarak tanıyor olabilirsin ama ben onu bir *pakhan* olarak tanıdım. En önemli zamanlarda acımasızdı, özellikle de Bratva'yı nasıl yönettiği söz konusu olduğunda. Her *pakhan* sadakat ister ama babanın bu konuda bir ... yeteneği vardı." Anılar yüzeye çıkarken çenemi sıkıp açıyorum. *Kötü anılar*. Ama Valentina annesine ne olduğunu anlayacaksa, babama ne olduğunu da bilmeli.

"Bu adamı bir zamanlar tanırdım. Sektörünün en iyisiydi. Herkesin örnek aldığı bir liderdi. Baban ona mülk bölümümüzün başına getirecek kadar saygı duyuyordu. Şehir ve bölgeleri hakkında çok fazla bilgi sahibi olmayı gerektiren yüksek rütbeli bir pozisyon. *Ve* ne kadar değerli olduklarını." Valentina'nın dikkatini verdiğinden emin olmak için duraklıyorum. Gözlerime bakınca devam ediyorum. "Bir gün, Bratva hayatından bıktığına karar verdi. Ama mesele şu ki, bir kez girdin mi, çıkmanın tek bir yolu var."

"Ölüm," diye mırıldanıyor Valentina.

Başımı salladım. "Yani bu adam, çıkmak istiyor, değil mi? Şehirdeki yüzlerce mülke ve onların tüm istatistiklerine erişimi var. Mülk değerleri, öz sermaye, piyasa oranları, bakım raporları, her şey. Aklına sadece bilgileri değil, mülklerin kendisini de rakip bir aileye satmak gibi parlak bir fikir geliyor. Bu ona şehirden çıkmak için hızlı bir nakit sağlarken, Tolkotsky'nin kendi bölgesindeki nüfuzunu da zayıflatacaktı. Yeterince hızlı davranırsa, para kaçmasına yardımcı olabilirdi. İşin püf noktası, *gerçekten* hızlı olması gerekiyordu." Bakışlarımı denize doğru çeviriyorum ve omurgamda bir ürperti hissediyorum.

Sonunda, babam büyük planını gerçekleştirecek kadar zeki ya da hızlı değildi.

"Tolkotsky'nin altını oymaya ya da onu devirmeye çalışan herkes öyle ya da böyle ölüme mahkum edilirdi. Hızlı bir ölüm değilse bile, acı dolu bir ölüm. Bu adamın kaderi de kendisinden önce yargılanan diğerleriyle aynıydı."

O geceyi çok net hatırlıyorum. Onu almaya gelenin ben olduğumu görünce babamın yüzündeki rahatlama ifadesini. Onunla gitmem için beni nasıl ikna etmeye çalıştığını. Bunu ailemiz için, bize daha iyi bir hayat vermek için yaptığını söylemişti.

Lütfen. Annem ve kız kardeşim diğer odada onun planından ve eşyalarıyla dolu yarım valizden tamamen habersiz otururken o kaçmaya hazırdı.

Andrei arkamdaki gölgelerin arasından belirdiğinde ise babam bir

hayalet gibi bembeyaz kesildi. Kekeleyerek özür dilemeye başladı.

Alıcıların kim olduğunu ya da mülkler veya şehir için planlarının ne olduğunu bilmediğini. Elbette Bratva için kâr elde etmek istediğini iddia ediyordu, başka bir şey değil.

Yalanlar acınacak haldeydi, dudaklarından cam kırıkları gibi dökülüyor, her biri bir öncekinden daha derin kesiyordu.

Sözleri Andrey'i etkilemeyi başaramayınca babam bana döndü, yüzü kıpkırmızıydı ve öfkeden kudurmuştu. *Onu buraya sen getirdin, değil mi, ölümümü izlemesi ve bu haberi o piç kurusuna iletmesi için getirdin!*

Tolkotsky zalim bir adamdı, evet. Ama babam korkak bir pislikti.

Korkmuş bir hayvan gibi sinmek yerine ölümle onurlu bir şekilde yüzleşmesini tercih ederdim.

Onu kafasının arkasından vurmak hak etmediği bir merhametti. "Bunun annemin cenazesiyle ne ilgisi var?" Valentina soruyor, Kollarını kavuşturarak.

Fark ettiğinden daha basit ve bundan hoşlanmayacak.

"O adama hain damgası vuruldu Valentina. Bu yüzden öldürülmekle kalmadı, asla gömülmedi."

Birinin hain olup olmaması önemli değil. Diğerleri için emsal teşkil eder.

Bratva'ya kazık atma. *Gerçek*
ailene ihanet etme.

Valentina bunun farkında olmayabilir ama Andrei'yi mihrapta bırakıp Bratva'yı terk etmesi onu tehlikeli bir şekilde *hainlik* sınırına yaklaştırdı. Valentina'nın babasının ve Bratva'mızın onu bu yüzden evlatlıktan reddetmemesi, sadece kan bağının ve Andrei'nin araya girmesinin lütfudur.

Hayatta kalmak istiyorsa bu dersi öğrenmesi gerekiyor. Tekrar gitmeye çalışırsa ikinci bir şansı olmayacak.

Valentina bana inanmıyormuş gibi dudaklarını büzüyor. Ya da daha büyük ihtimalle gerçeği kabullenemeyecek kadar inatçı.

"Annem kimseye ihanet etmedi."

"Öyle diyorsun."

"O yapmadı."

"Nereden biliyorsun?" Valentina'ya sert bir bakış fırlatıyorum. "Ortadan kayboldu Valentina. Bratva'da insanların ortadan kaybolmasının tek nedeni kötü nedenlerdir."

Maeve Baranova'nın kayboluşuyla ilgili detayları tam olarak bilmiyorum. Bratva hatlarının dışından gelen söylentiler onun kaçtığını söylüyor, ancak saflarımızdaki herkes böyle bir şeye kalkışırsa kocasının gazabından asla kaçamayacağını bilir. Öfkesinin sınırı yoktu. Dünyanın hangi köşesine kaçarsa kaçsın, onu bulur ve bu hakareti ona ödetirdi.

Hayır, Maeve Baranova kaçmadı. O öldü. Büyük olasılıkla bir hain olarak adlandırıldı ve bunun için nihai bedeli ödedi.

Tıpkı babam gibi.

Tıpkı ondan önce gelen ve sadakatsizliklerini kanıtlayan tüm erkekler gibi. Maeve'in bir ilişkisi olsaydı, toplum içinde yanlış bir şey söyleseydi ya da ayrılmaya çalışsaydı,

Tolkotsky'nin onu öldürmek için yeterli sebebi olacaktı.

Bu aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor ama Bratva'nın tüm kurallarını kabul etmek zorunda değiliz. Sadece onlara uymak zorundayız.

Valentina meydan okurcasına oflayıp pufluyor ve benden uzaklaşarak tahta kaldırırma doğru yürüyor. Ona yetişmek için koşmam gerekiyor. "Valentina-" Ahşap yürüyüş yoluna ilk adımını atarken bileğini tutuyorum ve bana ters ters bakmak için başını çeviriyor.

"*Dokunma* bana," diye tıslıyor, kolunu kavrayışından kurtarıyor. "Bu küçük yürüyüşün *eğlenceli* olduğunu mu sanıyorsun? Az önce bana babamın muhtemelen annemi soğukkanlılıkla öldürdüğünü söyledin. Bu eğlenceli değil, Mikhail. Bu eğlencenin tam tersi."

"Gerçek her zaman güneş ışığı ve gökkuşağı değildir, *malyshka*."

"Güneş ışığına ihtiyacım yok!" Göğsüme vuruyor ve beni bir adım geriye itiyor. "Sadece dünyanın bir günde yıkılmamasını istiyorum! Tanrım. Sanki bana kötü haber vermekten zevk alıyorsunuz!" Ellerini havaya kaldırıyor. "Önce babam öldü. Sonra eski sevgilim lanet Bratva'nın yeni lideri oldu. Ve *şimdi*, annem sadece anılmadı, aynı zamanda babam onu öldürmüş olabilir. Bu gün nasıl daha kötü olabilir?"

Sırada ne olduğunu söylemek için dudaklarımı aralıyorum ama eliyle ağzımı kapatıyor. "*Lütfen*, daha fazla değil. Beni hemen geri götür."

Omzumun üzerinden karanlık sahile bakıyor, gözlerinde boş bir bakış var. "Bu gün daha kötü olamazdı."

Parmaklarımı onunkilerin etrafında kıvırıyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. Dudakları değil ama yine de benim için kızarmayı başarıyor. Belimin derinliklerinde bir sıcaklık parlaması yanıyor ve elini çekip sıkarken gülümsüyorum.

"Tamam, *Malyshka*. Bu gece benden başka yok."

Başını sallıyor, rahatladığı yüzünden okunuyor.

Onu evde bekleyenler hakkında uyarabilirdim ama bu daha kötü bir haber olurdu ve ben de sözümün eri bir adam değilim.

Ayrıca, Andrei'nin bu akşam yemeğinde ona katılmasını beklediğini fark ettiğinde yüzündeki ifade *paha biçilemez* olacaktır.

Chariea 

VALEFIIF

A

MIKHAIL ve ben malikâneye dönerken sessizlik içinde yürüyoruz, gizli kapıdan geçip çimlerin üzerinden geçiyoruz. Veranda ışıklarının sıcak parıltısı beni eve götürüyor. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Baranova arazisine ve umarım sıcak bir yatağa döndüğüm için minnettarım.

Hayatımın son üç saatini silecek herhangi bir şey *harika* olurdu.

Mikhail kötü haber vermekten zevk mi alıyor, yoksa insanlıktan o *kadar* mı uzak?

Dönüş yolu boyunca elimden geldiğince onu görmezden geldim. Yol boyunca gözlerini üzerimde hissediyorum, kafatasımın arkasını kazıyor. Eğer ne düşündüğümü bilmek istiyorsa, *lanet olsun*. Konuşmayacağım.

Aslında ilk başta beni babamın mezarına götürdüğü için *minnettardım*. Ha! İşler nasıl da değişti!

Kollarımı göğsümde kavuşturup üç kısa basamağı atlayarak arka verandaya çıkıyorum. Yine de tüm gürültüyü bastırmama yardımcı olmak için beni sahile götürdüğünü söylüyor. Sanırım bu bir bakıma çok tatlı. Ama kalbimin bu yüzden biraz erimesine hiç gerek yok. Silahlı sapık adamlar, ne kadar zengin ve yakışıklı olurlarsa olsunlar, yine de tehlikelidirler.

Beni evin içinde kovaladı. Ona lambayla vurdum.

Bunun romantizmle alakası yok.

Ve yine de. Ona bir kez daha bakma isteğime karşı koyarken kalbim küt küt atıyor. Bugün benim için bunların hiçbirini yapmak zorunda değildi. Beni odamda kilitli tutabilir ve o orada oturup tüm resmi görebilmek için etrafımda dönmemi söylerken beni elbise giyme oyununa zorlayabilirdi.

Kalbim göğsümde çırpınıyor. Onunla oynasam ve tüm bu kıyafetleri onun için denesem, gördüklerini beğenir miydi?

Kapıya ulaştığımda, Mikhail'in dudaklarından çıkacak övgünün kulağa nasıl geleceğini düşünürken kayboluyorum. O konuşana kadar gölgelerin arasından çıkan bir figürü fark etmiyorum.

"Akşamın tadını çıkardın mı Valentina?"

Çıglık atıyorum.

Andrei kollarını göğsünde kavuşturuyor ve evden gizlice kaçan genç kızını yakalayan hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor. Gözleri vücudumda gezinirken ve pantolonumdaki lekeleri fark ettiğinde daha da kötüleşiyor. Özellikle de diz kapaklarımın hemen üzerinde duran iki dairesel lekeyi. "Neden her yerin kir içinde?" Gözleri Mikhail'e kaymadan önce daralıyor. "Ona ne yaptırdın?"

"Hiçbir şey," diye cevaplıyor Mikhail rahatça. Ona bakmadan bile yüzündeki sırıtışı hayal edebiliyorum. "Benden bir şey istedi ve ben de verdim. Bunun için de çok minnettar oldum. Öyle değil mi, *Malyska*?"

Bu ima damarlarımda bir arzu patlamasına yol açıyor. Eğer onun için dizlerimin üzerine çökmüş olsaydım, bana iyi bir kız der miydi? Bir nefes çekiyorum ve tüm azgın enerjimi başka bir şeye yönlendiriyorum: kızgınlık. Bu adamların beni bu kadar kolay etkilemesine izin veremem.

"Bana öyle deme." *Malyska*'nın ne anlama geldiğini bilmiyorum ve bu konuda birden *çok* tedirgin oldum. "Beni babamın mezarına götürdü," diye çıkışıyorum, sanki bütün bunlar onun suçuymuş gibi Andrei'ye ters ters bakıyorum.

Bir bakıma öyle, çünkü en başta beni burada tutmaya karar veren oydu. Gitmeme izin verseydi, belki de karanlık ve lezzetli Rus erkekleriyle ilgili tüm bu fantezileri kuruyor olmazdım. Tekrar normal olabilirdim, sevimli bir baristanın telefon numarasını to-go bardağıma yazmasını ya da yakışıklı postacının bana *özel* bir teslimat getirmesini hayal edebilirdim.

Bunun yerine, Ezra'nın dövmealarının avuçlarımda nasıl hissettireceğini, Mikhail'in övgüsünün dudaklarımda nasıl bir tat bırakacağını ve Andrei'nin benden nefret ettiği için beni ne kadar sert becereceğini merak ediyorum.

Arzu, içimde öfkem kadar sıcak bir şekilde yanıyor. Belki daha da sıcak. Odaklanmak için savaştığım zorundayım.

Andrei dizlerimin üzerindeki kir lekelerine bakıyor. "Seni onu görmeye götürebilirdim."

Burun deliklerim alevlendi. "Senin yakınında olmak istemiyorum." Andrei'nin yanından hışımla geçip eve giriyorum, iki adam da beni içeride takip ediyor.

"Valentina-"

"Ben odama gidiyorum."

Hoşça kalın, sürtükler.

Köşeyi döndüğümde, sinir bozucu bir şekilde, ikisinin de hâlâ beni takip ettiğini görüyorum. "Yalnız," diye hayıflanıyorum. "Odama yalnız gidiyorum. İkiniz de davetli değilsiniz. Gidin şimdi."

Bir an koridorda yürürken, bir an sonra sırtım duvara dönük ve *öfkeli* bir mafya adamı beni orada tutuyor. Kalçalarındaki elleri bembeyaz yanıyor. "Sen emir veremezsin. Onları alırsın."

Bu, tüm mafya prenseslerinin kaçınmak için eğitildiği ya da böyle durumlarda çok geç olduğunda af dilediğimiz andır. Ayaklarımıza bakmamız gerekir. Hatamız için özür dilemeliyiz. Belki de kefaret olarak bir sık yalamayı teklif etmeliyiz. Ama *siktir et*. Artık onların prensesi değilim.

Kimseden emir almayacağım.

"Bırak beni, Andrei. Ciddiyim."

Yüzüme doğru nefes veriyor. "Git üstünü değiştir ve benimle yemek odasında buluş."

Kekeledim. "Pardon?"

"Git üstünü değiştir," diye tekrarlıyor, kalçalarımı sıkıca kavırıyor, "ben gelip seni kendim soymadan önce."

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" Artık bir omurgam olduğuna göre, ona yardım edemem ama onu kışkırtabilirim. Bunun başımı belaya sokacağından hiç şüphem yok ama kalbim göğsümde çarpıyor, damarlarıma adrenalin pompalıyor. Bu *yeni bir şey*. *Heyecan verici*.

Beş yıl önceki kız değilim. Bana hizmet etmiyorlarsa kuralları çiğnemekten korkmuyorum. Ve sana söyleneni yapma kuralı *aptalca*.

Andrei'nin oyuncağı olmayacağım.

Yine de öğleden sonra ofisinde pantolonumu çıkarmama nasıl yardım ettiğini hatırladıkça bedenim bana ihanet ediyor. Ellerinin kalçalarımı nasıl sıyırdığını. Beni masasının üzerine nasıl attığını ve nasıl tuttuğunu, beni kalçalarının altına nasıl sıkıştırdığını ... ve neredeyse sikini içime soktuğunu.

Hatırladıkça içim daralıyor ve bir yanımda bunun için kendimden nefret ediyor. Onun davranışlarından hoşlanmamalıyım ama bu da yeni bir şey.

Beş yıl önce bana bu şekilde dokunmaya cesaret edemezdi.

Ama şimdi?

Tüm bahisler kapandı. Önümdeki adam değişti. *Ben* değiştim.

Ve bu ne kadar tehlikeli olsa da, aynı zamanda heyecan verici.

Andrei elini çenemin altından geçiriyor ve yakınımaya eğiliyor. Beni öptüğünü hayal ettiğimde nefesim kesiliyor. Bu kısmı binlerce kez yapmıştık, kimsenin bakmadığını düşündüğümüz anlarda öpücükler çalmıştık.

Masum öpücükler, ama yine de öpücükler.

Mavi gözlerinin benimkiler üzerinde için için yanması hiç de masum değil ve içimde başka bir arzu dalgası yuvarlanıyor.

Ondan nefret ediyor olabilirim ama *çok* seksi.

Dudaklarımız birbirine değiyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Bir öpücük değil, ama bir öpücük *değil*. "Bana tekrar meydan oku ve öğren."

Beni serbest bırakıyor ve ben yerde bir su birikintisi içinde erimemeye çalışıyorum. Mikhail'in kahkahası benimle alay ediyor, ben de hemen çenemi kaldırıp omuzlarımı geriye atıyorum ve koridordan yatak odama doğru yürüyorum. Neyse ki bu sefer ikisi de beni takip etmiyor.

Çift kapıyı kapatıp kilidi test ederken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, parmaklarım örgüme takılıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, banyoya doğru yürürken saçlarımı çözmeye başladım. Ben yokken biri buraya gelmiş, tezgahı çeşitli saç ve cilt bakım ürünleri, çok çeşitli makyaj malzemeleri ve hatta köşeye sıkıştırılmış bir mücevher standıyla doldurmuş. Her boyuttan ve renkten mücevherler bana parıldıyor ve onları beyaz mermer zemine atma dürtüsüne direniyorum.

Bunların hiçbirisi kalbimi ya da sadakatimi satın alamaz.

Sonra Andrei kalbime *ihtiyacı* olmadığını söyledi.

Sadece ismime ve bedenime.

Kıyafetlerimi çıkarırken yansıma bakıyorum. Tamamen çıplak kalana kadar her bir lüks kumaş parçasını teker teker yere bırakıyorum.

Ben bir bedenden daha fazlasıyım. Bir isimden daha fazlasıyım.

Andrei bunları istiyorsa, diğerlerini de almak zorunda kalacak.

İçeri girip sıcak suyu açtığımda duş tamamen doluydu. Tüm vücudumu tepeden tırnağa keseleyerek plajın tüm izlerini cildimden temizliyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve buklelerimi düzeltmek için bol miktarda saç kremi kullanıyorum. Buradan çıplak çıkarsam Andrei nasıl tepki verirdi? Yemek masasında karşısına oturup, süslü sandalyelerine ve parlayan gümüş takımlarına su damlatırsam?

Bunun için beni masanın üzerine yatırıp tokatlar mıydı?

Cildimi iyice ovduktan sonra duşu kapatıyorum, saçlarımı havluya sarıyorum ve yatak odasına geçiyorum.

Bir zamanlar dağınık olan her şey, mobilyalardan Mikhail'le daha önceki *yanlış anlamamız* sırasında yere saçtığımız kıyafetlere kadar yeniden düzenlenmiş durumda. Her parça giysi yatağın üzerinde düzgün bir şekilde dizilmiş. Kıştan çok bahar ya da yaza uygun elbiseler ve bluzlar, sonra orman yeşili ya da kraliyet mavisinin çeşitli tonlarında yün kazaklar ve yılın bu zamanında giymeyi hiç ummadığım bir dizi pantolon, etek ve çorap.

Birisi bunları bana sağlamak için kendi yolundan çok uzaklara gitmiş. Her bir ürünün etiketi hâlâ üzerinde, altın renkli *CM* marka logosu bana doğru parıldıyor. *CM*'yi hiç duymamıştım ama bir bluzu parmaklarımın arasında ovalarken, onları asla unutmayacağımı biliyorum. Her şey lüks diye bağılıyor. Bu kıyafetler için hiçbir masraftan kaçınılmamış.

Eskiden lambanın olduğu komodinin üzerinde çadırli bir kart duruyor ve kartı açıp ne yazdığını görmek için bluzu bırakıyorum.

İstediginizi saklayın ve gerisini yakın. -M

Gözlerimi deviriyorum ve kartı yere bırakıyorum.

Görünüşe göre Mikhail'in dramatik bir yeteneği var. Kim tahmin edebilirdi ki?

Ama en azından burada işler ilginç olmaya devam edecek.

Kıyafetimi seçerken ve makyajsız olmaya karar verirken, üç adamdan birinin birden ortaya çıkmasını bekleyerek omzumun üzerinden bakmaya devam ediyorum. Ezra'nın kapımın hemen dışında ya da çimenlere bakan balkonda sessiz bir nöbetçi olmasına alışkınım, ama şimdi yatağımın kenarında oturup hazırlanmamı izleyen Andrei'yi ya da beni kışkırtmak için her türlü çarpık yolu hayal ederken kapı aralığından bana sırttan Mikhail'i hayal edip duruyorum.

Etrafımda olmaları benim için tehlikeli olsa bile, yalnız hissetmemek güzel olduğu kadar can sıkıcı da.

Bir çift siyah düz ayakkabıyı dolaba atarken iç geçiriyorum. Terliğim yok, o yüzden sanırım yalınayak yürüyeceğim. Midem gurulduyor, kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor.

Andrei beni yemek için yalvartacaksa, açlıktan ölmeyi tercih ederim.

Son bir derin nefes alarak yatak odasının kapısını açıyorum ve koridordan yemek odasına doğru ilerliyorum. Oraya varmam uzun sürmüyor; evin merkezi burası ve her türlü etkinlik için kullanılıyor - partiler, konferanslar, günlük yemekler. Tasarım gereği evin en büyük odası.

Geldiğimde kapılar açıktı ve Andrei'nin masanın başında tek başına oturduğunu görünce şaşırdım. İçeride sosyalleşen, odayı dedikodu ve şakalaşmalarıyla dolduran düzinelerce konuk olmadan oda ferah hissettiriyor. Bu odada en son bir gelin partisi için bulunmuştum ve şanslı gelinin kim olduğunu herkese hatırlatmak için beyaz dantelli bir çay elbisesi giymiştim.

Kimsenin unutabileceği gibi değil. Yüzyılın düğünü olması gerekiyordu.

Ve şimdi, mihrapta bıraktığım damatla yalnızım.

Gözlerimiz buluşuyor ve selamlamak için başını eğiyor. "Görüyorum ki gündelik bir şey seçmişsin."

Kazak bulduğum en yumuşak kazak, bana bahar gökyüzünü anımsatan soluk bir mavi. Pantolon bol, beyaz kumaşı her adım attığımda ayak bileklerimden akıyor. Şık olmaktan çok rahat, ama bu tam olarak şehir dışında bir gece değil.

Midem yine gurulduyor, bu sefer daha yüksek sesle ve yüzümü buruşturuyorum. "Otur."

Odadaki iki sandalyenin önünde pırıl pırıl parlayan iki gümüş klozet duruyor: benimki ve Andrey'inki. Ayağa kalkıp hemen solunda oturan benim sandalyemi çektiğinde şaşıırıyorum.

"Ezra ve Mikhail nerede?"

Oturduğuma göre Andrei sandalyemi itiyor. "Nişanımızı konuşmak için biraz yalnız kalabileceğimizi düşündüm."

"Biz nişanlı değiliz."

Tabağımın üzerindeki örtüyü kaldırıyor ve buhar havaya karışıyor. Mükemmel pişirilmiş bir biftek, ızgara kuşkonmaz ve patates püresi. Küçük bir sos teknesi tabağa eşlik ediyor ve bana geçmişte bunun gibi yediğim tüm yemekleri hatırlatıyor. Bazıları daha süslü, bazıları değil. Annem, şefimizin yapabildiği kadar çok yemek denememe özen gösterirdi, böylece damağıma uymayan bir şey olursa kendimi ifade etme konusunda bilgili olurum.

"Bir yemeği bitirmemek kabalıktır," derdi bana. "Tabağındaki her şeyi denemelisin ve şefe her zaman iltifat etmelisin."

Acaba Andrei aynı mutfak personelinin mi tuttu, yoksa o da değişti mi?

"Evlilik teklifimi asla geri çekmedim. Bildiğim kadarıyla değil." Andrei bir şişe kırmızı şarap açıyor ve her birimize birer bardak dolduruyor.

Almam için bir tane uzattı. "Bu bizi çok nişanlı yapar, Valentina."

Şarabı kabul etmiyorum, o da önüme koyuyor. "Herkesin önünde bir kez reddedilmenin yeterli olduğunu sanırsın." Yemek çatalımı ve bıçağımı alırken ellerim titriyor. Ellerimi sabit tutmak için onları olabildiğince sıkı kavıyorum. "Seni mihrapta bırakmam niyetimi açıkça ortaya koymalıydı. Seninle evlenmek istemiyorum Andrei."

Bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylüyorum ve bedenim titriyor. Bunu yüzüne karşı söylerken kendimi güvende hissedeceğimi düşünmüştüm ama onun yerine saklanmak istiyorum. Masanın altına girmediğim sürece gidebileceğim hiçbir yer yok, bu yüzden oturmaya devam ediyorum ve bifteğimi kesmeye başlıyorum.

Andrei'nin gözlerinin *beni* kestiğini hissedebiliyorum ve gergin görünmemeye çalışıyorum.

Boğazının arkasında mırıldanıyor. "Neyse ki ne istediğinin bir önemi yok."

Bıçağım porselen tabağa çarparak gıcırdıyor.

Eski sevgilime baktığımda onu şarap kadehinin üzerinden bana sırttırken buluyorum.

"Seninle evlenmeyeceğim." Bıçağımı ve çatalımı yere bırakıyorum ve midemin düşmesini görmezden geliyorum. "Beni zorlayamazsın."

"İşte burada yanılıyorsun." Şarabını bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bana söz vermiştin Valentina. Bir söz verdin. Alenen. Birçok kez."

Nişanlılığımızın ne kadar uzun sürdüğünü hatırlayınca irkildim. Şehirdeki onlarca özel partiye ve halka açık etkinliğe katıldık, birbirimizin kollarına sarıldık, herkesin görebileceği iki aşık aptal gibi gülümsedik.

Nişanımız *çok* aleniydi.

"Bu Bratva, ettiğimiz yeminler üzerine kurulmuştur. *Tuttuğumuz* yeminler. Varisi olarak, yeminini bozamazsın Valentina."

Sahip olduğum tüm cesareti topluyorum ve ayağa kalkmak için sandalyemi itiyorum. Andrei kıpırdamıyor ama çenesi gözle görülür şekilde titriyor. "Beni izle." Andrei seslenmeden önce kapıya giden yolu yarılamıştım.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

İç çekerek omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Neden? Bunun için beni cezalandıracağın için mi?"

Sanki dünyanın en sıradan sohbetiymiş gibi bifteğini kesiyor. Bir parçayı dudaklarına götürüyor, ağzına alıyor ve bana yutkunmasını izletiyor. Midem acıyla kasılıyor. Onu kızdıracak olsa bile, oraya geri dönüp tabağımı götürmek *istiyorum*.

"Büyükkannenini ziyaret etmeyi düşünüyorum. Bunca yıldan sonra beni görmeyi çok isteyeceğine eminim."

Kalbimin içinde buz parçalanıyor. Büyükkannem ailemden geriye kalan tek kişi. Biz ayrıldıktan sonra Bratva'dan çok ama çok uzakta kalmaya özen gösterdi.

Bunun babamın adamlarının beni bulmasını engellemek için olduğunu sanıyordum, ama Mikhail'in lütfedip bana buradan ayrılmaya çalışan insanların bunu denerken öldüklerini söylemesinden sonra ...

Belki de benimki kadar kendi boynunu da kurtarıyordu.

"Nerede olduğunu bilmiyorsun." Titremelerini engellemek için yumruklarımı sıkıyorum. "Onu bulamayacaksın."

"Çok yakında yapacağız." Andrei'nin kendine güveni tüm vücudundan yayılıyor, varlığı odayı yerden tavana kadar dolduruyor. Eskiden onun gücünü çekici bulurdum.

Şimdi, boğucu.

Oturduğu yerden kalkıp masanın kenarına yaklaşıyor. "Onu tekrar gördüğümde iyi haberlerim olacak mı Valentina? Yoksa kötü mü?" Aramızdaki mesafeyi kapatırken olduğum yerde donup kalıyorum. Nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Bu çok boktan. Bu cidden berbat bir durum.

Babamın kötü insanlarla arkadaşlık ettiğini hep biliyordum. Ama onun iyi biri olduğuna dair bir inancım vardı. Çalmadı. Cinayet işlemedi. Bratva işinin doğası gereği elinden geldiğince yasaların üstünde kaldı.

Dünya görüşüm gözlerimin önünde parçalanıyor ve gerçek zifiri karanlık.

Andrei önümde duruyor. Bana dokunmuyor. Ama bana bakışında tam bir sahiplenme var, sanki zaten onunmuşum gibi.

Her zaman olduğum gibi.

"Ne olacak Valentina? İyi haber mi, kötü haber mi?"

Annemin yüzü gözümün önüne geliyor, eskiden hayranlıkla baktığım altın taç şimdi başının üzerinde ağırlaşıyor. Bu kararları o da mı vermek zorundaydı? İtaat etmezse onun, benim ya da annesinin hayatı tehdit altında mıydı?

Ama Andrei *beni* öldürmez. Bana ihtiyacı var. Bunu kendisi söyledi.

Ve büyükkannem sert, yaşlı bir Rus kadınıdır. Andrei'nin adamları onu bulursa, savaşmadan teslim olmayacaktır.

Bu kararımı kolaylaştırdı. Bu özel zalimlik gösterisinden sonra, mecazi bıçağımı alıp Andrei'nin kalbine saplamakla kalmıyor, aynı zamanda onu büküyorum. Avucumu göğsünün üzerine koyuyorum ve kalbinin sabit atışını hissediyorum.

Son beş yılını kan kaybederek geçirmiş olabilir ama biraz daha acıya dayanabilir.

"Seninle evleneceğime ölürüm daha iyi."

Safir gözlerinde öfke şimşek gibi çakıyor. "Sen *benimsin*." Göğsümü kendine doğru çekerken eli boğazımı sarıyor, sıcak ve katı. Kavrayışına karşı koyuyorum, parmaklarını pençeliyorum ama faydası yok. Beni bu kadar kolay savurmasına bakılırsa bir bez bebek bile olabilirim.

"Senin hayatın, senin ölümün, senin ruhun. Hepsi *benim*." Boğazımı sıkıca sıkıyor, havamı keserken panik içimi parçalıyor. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, yaşamak için yalvarıyor.

"Benimle evleneceksin Valentina Baranova, çünkü daha azıyla yetinmeyeceğim." Gözlerinde bir açlık var ve sonra ağzı iniyor, benimkinin üzerine öyle bir güçle çarpıyor ki vücudum yenik düşüyor. Dizlerim bükülüyor ve ben kollarına düşerken o iniyor.

Görüşümde siyah noktalar dans ediyor. Beni boğmakla kalmıyor, nefes alabilsem bile bana nefes alacak alan bırakmıyor. Boğazıma bir inilti takılıyor ve beni yemek masasına sürüklüyor. Beni masanın üstüne oturtuyor, üzerime abanıyor ve beni dik tutuyor.

Boğazımı bıraktığı anda nefes nefese kalıyorum, her nefes ciğerlerimi yakıyor. Derin nefes aldığımda tekrar alçalıyor, benden daha fazlasını çalarken iniyor. Yumruğu saçlarıma dolanıyor ve beni yerimde tutuyor.

Bir şekilde yanağını tutup *itecek* gücü topluyorum ve tırnaklarımı derisine geçiriyorum. Ağzımın içine doğru tıslıyor ama rahat durmuyor, dudaklarını öyle bir hararetle dudaklarıma yapıştırıyor ki boğuluyorum.

Hiçbir öpücük böyle olmamıştı.

Karanlığın beni ele geçirdiğini hissedebiliyorum, tıpkı bir zehir gibi beni altına çekiyor. Onun tarafından sürükleniyorum, yaşamdan uzaklaşıp ölüme yaklaştıkça güçsüzleşiyorum.

Andrei'nin tadı diğer tarafta bekleyen şey gibi. Saten kurdeleler gibi etrafıma sarılmış bir güç ve sahip olma vaadi. İlk başta yumuşak, beni teslimiyete teşvik ediyor, ta ki uçlarını kavrayıp *çekene*, kanamam için onları sıkana kadar.

Öpücük ne kadar uzun sürerse, ben de o kadar yenik düşüyorum. Bir öpücük birçok öpücüğe dönüşüyor ve kendimi onların içinde kaybediyorum. Tanıdık geliyorlar. *Aranır* hale geliyorlar.

Bir öpücük bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Sonunda geri çekildiğinde, o da benim kadar ağır nefes alıyordu. Tırnaklarım yanağında yarım ay şeklinde izler bıraktı, izlerden biri kana batıyordu.

Dudaklarını yalıyor ve bir adım geri çekiliyor, darmadağınık, dudakları şişmiş, boğazı kızarmış, nefes nefese kalmış halime hayranlıkla bakıyor.

Parmaklarını önünde uzatıyor. Sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi, iş konuşmaya başlıyor. "Önümüzdeki birkaç haftayı bu duvarların içindeki hayata yeniden alışarak geçireceksiniz. Ayrıca sizi çeşitli sosyal etkinlikler için şehre götüreceğim. Mikhail ve Ezra da aynı şeyi yapacak. Eminim bir *pakhan'ın* eşinin görevlerini hatırlıyorsunuzdur?"

Beynim ayak uydurmakta zorlanıyor. Andrei'ye, bir zamanlar sevdiğim adama bakıyorum ve onu zar zor tanıyorum. Belki de sevdiğim adam hiçbir zaman gerçek değildi. Belki de onun *bu* zalim versiyonu gerçektir.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Belki de annemin ölmeden önce beni kurtarmaya çalıştığı şey tam olarak buydu.

Andrey parmağını kaldırır ve gözyaşı damlasını düşmeden alır. "Düğünümüz yaklaştığında, eski görevlerinden bazılarını geri almış ve yenilerini üstlenmiş olacaksın. Şehrin önde gelen aileleriyle ilişkilerimizi yeniden canlandıracağız ve herkese gücümüzü hatırlatacağız. Şüpheyeye yer kalmayacak." Yanağımlı okşuyor. "Olaak *mı, moya zhena?*"

Tanıdık Rusça cümle dudaklarından dökölürken kalbim sıkışıyor. Bana karım demesini çok severdim.

Ancak şimdi o kadar emin değilim.

Cevap vermiyorum, o da iç geçiriyor. "Gel bakalım Valentina. Sana bir soru sordum."

Bu benim doldurmam gereken rolün bir parçası. Konuşulduğunda konuş. *Evet* deyin, *efendim*. Emirlerle uy.

Bu role bürünmek cazip geliyor. Boyun eğmek benim için çok daha kolay olurdu. Dövüşmekten daha az acı verici.

Ama beş yılını ona sürünerek dönmek için uzakta geçirmedim. Gittiğimde birkaç şey öğrendim. Bunlardan biri kötü niyetli uyumluluk.

Eğer bir kraliçe istiyorsa, ona hatırlanmaya değer bir kraliçe vereceğim. "Anlıyorum."

Elimi tutuyor ve beni koltuklarımıza geri götürüyor, kaderimi kabullenmemle yatışmış görünüyor.

Ama birlikte yemek yerken ve o önümüzdeki birkaç hafta için planlarını sıralarken, ben de kendi planlarımı yapıyorum. Ne de olsa bir kraliçenin de en az kralı kadar gücü ve etkisi vardır.

Annemden öğrendiğim bir şey varsa, o da kalabalık içinde nasıl saygı duyulacağıdır. Korkudan başka yollarla güç kazanmak.

Andrei'ye kraliçesini vereceğim, ama yeminlerimiz kanla yapıldığında beni seçtiğine pişman olabilir.

Bölüm 10

VALENTINA

Mülkteki İLK HAFTAM programı izlemekle geçti. Personel birbiriyle uyumlu tek bir birim olarak hareket ediyor, herkesin iyi yağlanmış makine içinde bir amacı var. Bu yeni bir şey değil, çünkü mülk her zaman profesyonelce yönetildi. Ev işlerini annem ve ondan önce de büyükannem yürütürdü.

Şimdi sıra bende.

Birçok yüz beni tanıyor, ancak çok azı geri döndüğüm için heyecanlı görünüyor. Çoğu pasif ve kibar. Andrei'nin benim yokluğumda işleri nasıl yürüttüğünden emin değilim ama personel arasında sıcak bir hava olmaması arzulanan bir şey değil.

Baş aşçımız Louis'i haftalık menüyü planlamakla meşgul buluyorum. "Dün akşamki biftek için teşekkür ederim," diyorum hızlıca, fazla vaktini almak istemediğimden. "Çok lezzetliydi."

"Geri döndüğünü duyduğumda, bunun mükemmel bir karşılama olduğunu biliyordum." Bana göz kırptıyor. "Sen her zaman et ve patates kıızıydın."

Kalbimi sıcaklık dolduruyor. En azından biri beni sevgiyle hatırlıyor. Tekrar teşekkür ediyorum ve onu işiyle baş başa bırakıyorum. Mutfaktaki tüm yeni isimleri ve yüzleri tanımak ve her birine kendimi tanıtmak için ihtiyacım olan tek şey birkaç dakika daha.

Birkaçı minnettar, ama çoğu şaşırdı.

Andrei'nin onların isimlerini öğrenmek için zaman ayırdığından şüpheliyim.

Evi ve mekaniklerini gezme turum bittiğinde kendimi bahçelerde dolaşırken buluyorum. Mevsimlik bitki örtüsünün sonsuz sıraları beni karşılıyor ve keşke onların düzenini not etmek için bir eskiz defterim olsaydı diyorum. Birinin bir rehberi olmalı

ya da plan. Baş peyzajcudan yakında bana rehberli bir tur vermesini istemek için zihnime bir not alıyorum.

Bu mülkün her santimetrekaresini, son köküne ve sapına kadar bilmek istiyorum. Gücü ele geçirmenin en iyi yolu, onu nişanlımın burnunun dibinden teker teker almaktır.

Ona bir Bratva'yı yönetmenin ne demek olduğunu göstereceğim. Yalnızca işe odaklanıp, o işin omurgasını oluşturan insanları unutamazsınız.

Gül bahçesinden ve onun dikenli duvarlardan oluşan labirentinden kaçarken, arka verandadan beni gözetleyen birini yakalıyorum. "Eski rutinlerimize geri döndük, değil mi?" Ezra'ya bir kaşımı kaldırıyorum. "Tüm bu koruma olayını bırakmış olabileceğini düşünmüştüm. Henüz terfi etmedin mi?"

Ezra homurdanıyor ama yemi yutmuyor. Onun resmi iş unvanını kendi başıma ya da personelin yardımıyla bulmam gerekecek. Her zaman söylediklerinden daha fazlasını bilirler.

Kollarını kavuşturuyor ve birlikte dans eden iki aşığın betondan yapılmış heykeline yaslanıyor. Bahçede her zaman en sevdiklerimden biri olmuştur. "Son beş yıldır ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Pek bir şey yok. Çalışıyorum. Randevu."

Gözleri kısıldı. "Liam'la ne zamandır birliktesiniz?" "Bu seni ilgilendirmez."

Bana bakıyor, ben de kollarımı kavuşturup ona bakıyorum. Ayrıntı vermeyince devam ediyor. "İşin. Ne yaptın?"

Bu soruya cevap vermekte sakınca görmüyorum. "Emlak işinde çalıştım. Mülkler satın alır, onları yeniden kullanır ve kâr amacıyla satardık. Ev çevirmek gibi ama ticari olarak." İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum ama ofiste dolaşırken ve Liam'ın dairesinde bıraktığı dosyaları incelerken şirketin kaynakları ve kârı hakkında fikir sahibi olmama yetecek kadar rapor gördüm. "Biz büyük bir şirkettiz. Milyonlarca dolar değerinde."

"Şirketin adı nedir?"

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum. "Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Ne iş yaptığımı sordun, ben de sana söyledim." Şimdi de bana şantaj yapmak için sır arıyor.

Gözlerim açılıyor. Ya da daha büyük ihtimalle büyükannemi bulmaya çalışıyor. Hemen çenemi kapatıp arazide dolaşmaya devam ediyorum.

Sonraki birkaç gün boyunca üç adamla da göz göze geliyorum. Ezra uzaktan bana göz kulak oluyor, Mikhail sık sık telefonla konuşuyor ve Andrei

çoğu zaman ofisine kapanıyor. Söz verdiği gibi her akşam Andrei ile yemek yiyorum ve o da bana bizim için hazırladığı etkinliklerden bahsediyor.

Böyle bir akşam bana "Bu hafta sonu belediye başkanının doğum günü var," dedi. "Bana katılmanı bekliyorum."

"Benim kim olduğumu bilmeyecek."

"Edecek," diye beni temin ediyor Andrei. "Herkes olacak ve hepsi düğünümüze davet edilmek için yaygara koparacak." Küçük, çarpık bir gülümsemeyle kadehindeki şarabı döndürüyor. "Bir öncekinden bile daha görkemli olacak."

Boğazımı temizliyorum ve peçetemi kucağında düzeltiyorum. "Planlamaya yardım etmek isterim."

Andrei başını eğerek beni inceliyor. "İlk düğünümüzü planlamakla neredeyse hiç ilgilenmedin."

Kahretsin, bunu unutmuş olmasını umuyordum. "Artık büyüdüm. Ne istediğimi biliyorum." Ağzıma bir çeri domates attım. "Eğer iğrenç bir renk düzeni seçersen, herkesin hatırlayacağı tek şey bu olur. Andrei ve Valentina, palyaçolar tarafından evlendirildi." Yüzümü buruşturuyorum. "İnsanların beni böyle hatırlamasını istemiyorum."

Akşam yemeğimi tabağında kaydırırken beni izlemeye devam ediyor. "Dokuza kadar kalkmış ve hazır ol. Sabah koordinatörümüzle buluşacağız."

Yemekten sonra izin aldım ve kendi yollarımıza gittik. Beni bir daha öpmeye çalışmadı.

Keşke yapsa diyorum. Bana dokunmaya her yaklaştığında kalbim hızla çarpıyor... ve sonra istememem gereken bir şey için acı çekiyorum.

Son birkaç gün farklı türden bir işkenceydi. Beni dövmesini bekliyordum. Bana küfretmesini. Tekrar tekrar öfkelenmesini. Ama ben bir fırtınanın gazabını beklerken, o kesinlikle sakindi.

Teslimiyetim onu bu kadar memnun etti mi?

Yoksa hiç beklemediğim bir anda saldırmak için mi bekliyor?

Beklenti başlı başına yüksek bir şey ve beni tehlikeli yollara sürüklüyor. Birden fazla kez, geceleri uyanık yatıyorum, parmaklarımı sıırılsıklam amımın içine sokabildiğim kadar derine sokuyorum, hepsi o *lanet* öpücük yüzünden.

Dünyayı sarsan bir şeydi. Akıllara zarar. Ve vücudum daha fazlasını istiyor. Peki istediğimi nasıl elde edebilirim?

Ona gidersem, masasında ya da daha büyük olasılıkla yemek masasında kalçalarına sarılırsam, onu istememi sağlamaktan gurur duyacaktır. Bu onun benim üzerimdeki iddiasının kanıtı olacak. Benim üzerimdeki *gücünün*.

İstediğim bu değil.

Ben de ona gitmek yerine, onu dışarı çekmeye çalıştım.

Kütüphane, saygısızlık ettiğim ilk yerdir. Eğer arazide bir şapelimiz olsaydı, ilk orayı seçebilirdim. Cinsel iblislerinizi kutsal topraklarda beslemenin doğasında sapkın bir şey var, ama bu bir seçenek olmadığından, bir sonraki en iyi şeyi seçiyorum.

Sırtımı serin taş duvara dayayıp bacaklarımı pencere kenarındaki koltuğa dayayarak en sevdiğim okuma köşesine çöktüm ve kalçalarımı iyice açtım.

Dışarıdan geçenler için gümüş ay ışığında kedi uykusu çekiyormuşum gibi görünebilir.

Ama duyan herkes için *tek bir* makul açıklama var.

Geceliğimin içinden göğsümü yoğururken dudağımı ısıyorum. Diğer elim külotumun üzerinde gezinerek aşağı iniyor. Şimdiden sıırıslık olmuştum, bir başka cinsellik yüklü akşam yemeğinin etkisindeydim. Andrei'nin oturma düzenleri ve düğün için konuk listeleri hakkında gevezelik etmesini dinlerken kaşığımı nezaketle yaladığımdan emin oldum, ucunu emdim.

Biraz abartıyor olabilirim ama bu noktada umurumda değil. Benden önce pes etmesini istiyorum ve bunu gerçekleştirmek için kitaptaki her numarayı kullanacağım.

Parmak uçlarımı külotumun içine sokup klitorisimin üzerinde gezdirirken sırtım kamburlaşıyor. Dudaklarımdan bir çığlık yükseliyor ve Andrei'nin tepemde dikildiğini hayal ederken gözlerimi kapatıyorum, kapüşonlu gözleri sıvı safir gibi yanıyor, kendime dokunurken.

Boynumu öpüyor ve kulağıma inliyor, kaya gibi sert sikinin ağırlığını kalçama bastırıyor. Bir parmağımı erimiş çekirdeğimin içine soktuğumda, bacağıma sürtünüyor ve kulağıma doğru pantolonunu indiriyor. Konuştuğunda, kulağımda hırlayan Andrei'nin sesi değil, Mikhail'in sesi, alçak, derin ve pis, bir dahaki sefere beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünde bana ne yapacağını söylüyor.

İnliyorum ve klitorisimi avucumun topuğuna sürtüyorum. Bu yeterli değil. Asla yeterli değil. Arzu karnımın derinliklerinde kıvrılırken ısı içime akıyor. Parmaklarım yeterince kalın değil. Uzanışım yeterince derin değil. Sesim kütüphanede yankılanırken mızımız ve tiz, derin ve duygulu değil.

Sayıklamalarım arasında Mikhail'in muzip kıkırdamasının tenimde titreştiğini, *malışka* kelimesinin boğazının gerisinde kısık bir iniltiye dönüştüğünü hayal ediyorum.

Mikhail bile beni etkilemeye başladı.

Hay sikeyim.

Boşalırken haykırıyorum, bedenim titriyor. Beyaz yıldızlar görüşümü dolduruyor ve derin nefesler çekiyorum. Ter tenimi kayganlaştırıyor ve geceliğimin kıvrımlarıma yapışmasına neden oluyor.

Genelde böyle değildir. Liam'la bile hiçbir şey bu kadar yoğun olmamıştı. Birlikteyken, gecenin bir yarısı kendimi ovma ihtiyacı hissetmezdim. Bir *kütüphanenin* ortasında.

Utanç içimdeki ateşi söndürmeye çalışıyor ama bunu başaracak kadar güçlü değil. Ben görevdeki bir kadını. Yıldızlı tacıma sahip çıkacağım ve onunla birlikte gelen tüm siklerin tadını çıkaracağım.

Kirişlerden gelen belli belirsiz bir yankı kalbimi hızlandırıyor.

"Malyshka."

Derin bir kahkaha, sonra yaklaşan ayak sesleri. "Birileri yaramazlık yapıyor."

Bir kitap rafının arkasında kaybolmadan önce koridorun sonunda bir silüet yakalıyorum. Kütüphanede dolaşırken ayak sesleri hafifçe vuruyor. Acaba yaklaşıyor mu yoksa kendini göstermeden önce beklenti yaratmak için odanın etrafında mı dönüyor?

Serbest bırakılmamdan sonra kaygan arzu kalçalarımın aşağı damlıyor. Bir parça korku her şeyi daha da yoğunlaştırıyor; gece havasındaki soğuktan, bankta uzun süre yatmaktan sırtımda oluşan ağrıya kadar. Tüylerim diken diken oluyor, göğüs uçları elbisemin ince kumaşının altında sertleşiyor. Bir şey olmasını beklerken nefesimi tutuyorum.

Nişanlısın, diye hatırlatıyor kafamın içindeki mantığın sesi. *Vücudunla şeytana yem olmamalısın.*

Ama başından beri yaptığım bu değil miydi? Bir şeytanı saklandığı yerden çıkarıp yatağıma çekmeye çalışmak?

Bir tane yakaladım ama niyetim şeytan değildi.

Hala.

Beni esir tutan adamlardan herhangi birine olan ilgimi inkâr edemem. Sadece Andrei'ye değil, Ezra ve Mikhail'e de. Üçü de denememe bile gerek kalmadan beni delirtiyor. Koridorlardaki bakışları küçük alaylar gibi, her birinden daha fazla ilgi görmeyi arzulamama neden oluyor.

Mikhail bir kez daha kıkırdıyor, ses havada yankılanıyor ve tenimde dans ediyor. Zaten derinlerdeyim ve suda yüzüyorum. Suyu dalıp cazibesine kapılabilirim.

Nefesimi tutuyorum ve parmak uçlarımı klitorisimin üzerinde sabit, yavaş bir hareketle döndürüyorum. Boğazıma bir inilti takılıyor, derin ve muhtaç, gözlerim çırpınarak kapanıyor.

Mikhail izlerse ne olur?

Belki de izlemesini istiyorumdur.

Bacaklarımı pencere kenarındaki koltuğa doğru uzatıyorum ve külotumu kalçalarımın altına aşağıya çekiyorum. Hassas bölgelerimdeki serin hava beni titretiyor ve meme uçlarımı daha da sertleştiriyor. Dudaklarımı yalıyorum ve tek bir parmağımı sıcaklığımın içine kaydırıyorum.

Beni boşaltmak için yeterli değil, ama Mikhail'in izliyor olabileceğini bilmek içimin açgözlülükle sıkılmasına neden oluyor. Parmağım daha derine kayıyor, kolayca emiliyor, sonra bir ikincisi ilkinin katılıyor. Hızımı artırdıkça nefesim kesiliyor, klitorisimi ovma ile kendimi parmaklamak arasında gidip geliyorum, tenim kızarıyor, arzum artıyor.

Mikhail'in yakınlarda inlediğini duyuyorum.

Bir zevk dalgası tepeden tırnağa vücudumu sarıyor.

"O güzel kafanın içinde neler oluyor?" Sesi gürleyerek yaklaşıyor ve beni soluk soluğa bırakıyor. "Kimi hayal ediyorsun Valentina? Andrei'nin seni masasının üzerinde domaltdığını mı? Yoksa o iğrenç gösterine girip damlayan amını yalayarak temizlediğini hayal ettiğin Ezra mı?"

Bu iki fantezi de zihnimde titreşirken inliyorum. İkisi *de harika* olurdu. İkisini de istiyorum.

Mikhail elini göğsüme koyup sıkarak gergin meme ucumu parmaklarının arasına alırken sıcaklık göğsümü kaplıyor. Zevk omurgamdan aşağı iniyor ve nefesim kesiliyor, gözlerim şak diye açılıyor.

Mikhail bana sırtlıyor, gözlerindeki bakır parıltı hınzır ve günahkâr. Göğsümü yoğuruyor ve meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Ne kadar yaramaz bir kızsın, birden fazla erkek istiyorsun." Gözleri vücudumda geziniyor ve ben iki parmağımı sıcaklığımın içinde kıvrırken çıplak amıma kilitleniyor. "Sırılsıklam olmuşsun," diye inleyerek göğsüme daha sert masaj yapıyor. "Birinin seni yakalamasını bekliyordun, değil mi?"

Gerçeği yüksek sesle söylediğinde vücudum seğiriyor, kıpkırmızı yanıyor. Kulağa kafamda olduğundan çok daha kaba geliyor.

"Evet." İtiraf kirli hissettiriyor ama bundan saklanamıyorum. Beklediğim şey tam olarak buydu.

Ve şimdi, yakalandım.

Mikhail kalçalarımın arasına sıkışmış elime uzanıyor ve onu bedenimden uzaklaştırıyor. Elimi kaldırıp parmaklarımı inceliyor, ay ışığında bileğimi bükerken ciddi görünüyor. "O kadar uzun zamandır yapıyorsun ki, parmakların budanmış." Parmaklarımı dudaklarına götürüp birini ağzına sokarken gözlerimiz buluşuyor. Dilini parmağımın etrafında döndürerek tadıma bakarken gözleri geri dönüyor, sonra ikincisini ekleyip aynısını yapıyor.

Çenem düştü. Daha önce hiç kimse parmaklarımı emmemişti, özellikle de ben üzerlerine boşaldıktan sonra. Dili üzerimde geziniyor ve *Tanrım*, tekrar boşalmaya çok yakınım.

"Mmm. Tadın harika, *malyshka*."

Boğazımda bir inilti düğümleniyor. Ağrıyan göbeğimden daha fazla arzu damlıyor. Andrei'nin önce beni bulmasını isterken bundan bu kadar zevk almamalıydım. Ama beni ve Mikhail'i burada birlikte yakalarsa Başımı yana eğip Mikhail'in tahrik olduğunun kanıtlarıyla yüz yüze geldiğimde alt dudağımı ısıyorum. Pantolonundan kurtulmak için bir hamle yapmadı ama sikinin dış hatlarını görebiliyorum.

Kemer tokasına uzanıyorum ama elimi bırakıp bir adım geri atıyor.

"Ah-ah. Andrei seni sikimi emerken bulsa ne düşünürdü? aniden?" Mikhail alaycı bir tavırla dilini şaklatır. "Elbette, onu *davet* edebiliriz." Cebine uzanarak bir cep telefonu çıkarır. "Ne dersiniz? Andrei'yi arayıp o tatlı amcığına benim koca sikimi gömmek istediğini söyleyelim mi?" Bir adım daha yaklaşıyor ve ekranın kilidini açıyor. "Önce izin için mi yalvarırsın, yoksa sonra affedilmek için mi?"

Oh, Tanrım. Bilmiyorum. Bu nasıl bir soru böyle? Sertçe yutkunuyorum ve beynimi bulandıran şehvetin içinden düşünmeye çalışıyorum.

Tacıma ve sikime sahip çıkacağımı söylemişim.

Gerçekten *birden fazla* sikim olabilir mi? Birden fazla erkek?

Tek gecelik ilişkilerden hoşlanmıyorum. Beni vücudumdan daha fazla önemseyen biriyle birlikte olmak istiyorum. Andrei eskiden beni severdi. Eğer sahipleniciliğine bakılırsa bir parçası hâlâ sevebilir. Ezra her zaman bana göz kulak oldu ve beni korudu ve beş yıl önce ayrıldığım için üzgün olsa da geçmişimizin silinemeyeceğini biliyorum.

Emin olamadığım kişi Mikhail.

Kararsızlık kararımı gölgelediği için dudağımı ısıyorum. Tereddütüm fark edilmedi değil.

Mikhail'in gözleri kısılr. "Demek sikimi istiyorsun, ama kimsenin haberi olmadan, öyle mi?" Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyor ve

Bankta diz çöküyor, kalçalarımı kaldırıyor, böylece kendini duvarla amımın arasına sıkıştırabiliyor. Dizlerimi büküyor ve ayaklarımı kalçalarının her iki yanına yerleştiriyor, ayaklarımın tabanları soğuk mermer duvara düz bir şekilde bastırılıyor.

Çelik bir çubuk gibi kalın olan siki pantolonuna yapışıyor. Onu amımın üzerine indirirken çenesini demir gibi sıkıyor. Ağırlığı üzerime çöküyor, paketi açıkta kalan girişime mükemmel bir şekilde oturuyor. Kalçalarını döndürüyor, bana sürtünürken pantolonunu ıslatıyor.

Tam ihtiyacım olan yere baskı uygulayıp sikini doğrudan klitorisimin üzerine sürttüğünde zevk sistemimi sular altında bırakıyor.

"Sen pis bir kızsın," diye homurdanıyor, kalçalarımı kavırıyor ve onları birbirinden daha da ayırıyor. "Parmaklarını amına sokarken görülmek istiyorsun, ama *benim* tarafımdan değil." Kıskançlıktan boğulurken dişlerini sıkıyor. "Sana söz veriyorum *Malyshka*, seni çılgık attıracak kadar sert boşaltabilirim. Aletim seni çılgına çevirirken Andrey ve Ezra'yı tamamen unutacaksın." Ucu klitorisime sürtünürken uzunluğunu dudaklarımın arasından kaydırarak itiyor. "Parmaklarının sığabileceğinden daha iyi sığabilirim. Seni sikimin her yerinde krema yapabilirim. Tekrar, tekrar ve tekrar." Sikini kaygan kıvrımlarımın arasından geçirirken kalçalarının her itişinde memelerim zıplıyor ve pantolonunu uyarılmamla boyuyor.

Bu müstehcen.

Bu *yanlış*.

Ama *lanet olsun, bayıldım*.

Mikhail'in telefonuna uzanıyorum ve cebinden çıkarıyorum. Ben kilit ekranıyla uğraşırken o öğütmeye devam ediyor.

"İki, altı, iki, beş." Mikhail sırtıyor, gözlerindeki muzip parıltı geri dönüyor. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bu *horoz* demek."

Gülüşüm zengin, odada yankılanıyor. Kalbimin üzerindeki bir ağırlık kalkıyor, sadece orada olduğunu fark etmeme yetecek kadar. En son ne zaman güldüğümü hatırlamıyorum. Cennet gibi bir his.

"Favorilerin altında."

Favoriler sekmesine tıklıyorum ve isimleri tarıyorum. Sadece dört tane var. *Pakhan*. Kas. Stilist. Sadece *M* harfiyle adlandırılmış biri. "Stilistiniz favorilerinizde mi?" Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Onları çok arıyor olmalısın."

Mikhail'in gülümsemesi keskinleşir. "Nişanlını ara ya da telefonu geri ver Valentina."

Sözlerinin arasına serpiştirdiği tehdit karşısında aklım başımdan gidiyor.

Sonra elimde bir cep telefonu olduğunu fark ettim.

Yardım çağırabilirdim. *Özgür* olabilirdim.

Mikhail de benimle aynı anda aynı şeyi fark ediyor. Ağırlığını değiştirip hızla üzerime tırmanıyor ve ulaşabildiği anda telefonu elimden alıyor. Telefon yere düşüyor ve koridordan aşağı kayıyor.

Bir bakışla sikini merkezime doğru yeniden hizalıyor ve *itiyor* ama basınç canımı yakıyor. Acı zevkle karışırken inliyorum.

"Beni istediğini söyle." Saçımı yumrukluyor ve başımı yana çevirerek beni pencereden dışarı bakmaya zorluyor. Avlu boş. Nefesim camı buğulandırıyor. Neye bakmam gerektiğini bilmiyorum.

"Vücudunun benimkine nasıl acıdığını gör."

Gözlerimin odaklanmasına izin veriyorum ve *sonra* pencereden yansıyan bizi görüyorum. Oyukta sıkışmışız, zar zor sığabiliyoruz, bedenlerimiz yapboz parçaları gibi birbirine kenetlenmiş. Dizlerinin üzerinde, kalçalarımı sıkıca onunkilere bastırmış, beni neredeyse ikiye bölüyor, kalçalarımız mükemmel bir şekilde hizalanmış, sert ve ağır bir şekilde üstüme doğru itiyor. Kollarımdan biri omzuna dolanırken diğeri göğüslerimizin arasında sıkışıyor, yumruğum gömleğinin yakasını sıkıyor. İlk iki düğmesini koparmıştım. Fark etmemiştim bile.

"Beni istiyorsun," diye haykırıyor Mikhail, dudakları kulağımın kabuğunda geziniyor. "Yoksa pis bir fahişe gibi benim için gelmezdin."

"Ah," diye inliyorum, hakaret damarlarımda sıcak bir şekilde akıyor. Çekirdeğimin derinliklerine bir sızı yerleşiyor. Mikhail'in bana verdiğinden *çok* daha fazlasını arzuluyorum, *çok daha fazlasını*. Klitorisime işkence etmeye devam ederken tırnaklarımı omzuna geçiriyorum.

İnliyor ve dudaklarını yanağıma sürüyor. "Bahse girerim o daracık deliğine sikimi sokmamı çok istersin." Nefesim kesildiğinde gülüyor. "Belki de Andrei'den af dilememiz gerekecek. Ne dersin? Seni becermemi ister misin Valentina?" Sesini fısıltıya indiriyor. "*Tam burada, hemen şimdi.*"

İnliyorum ama hiçbir kelime bulamıyorum. Karnımın derinliklerinde basınç oluşuyor, yaklaşan ölümümün sinyalini veriyor.

"Eminim benim için ne kadar ıslak olduğunu ofisinden bile duyuyordur. Bu oda sesi yükseltiyor ve sen *sırılsıklam* olmuştun." Mikhail yüzümü ona doğru çeviriyor ve dudaklarımızı birbirine değdiriyor. "Ama merak etme, çığlık attığında ağzını kapatacağım."

Aramıza uzandığında panik beklentiyle birleşiyor.

Beni becerecek. Fermuarını indirecek, sikini çıkaracak ve hayır diyemediğim için içime sokacak.

Çünkü hayır demek istemedim.

Aramızda boşluk yaratmak için kalçalarını kaldırıyor ve ben de hayatımın en ateşli, en ahlaksız sevişmesine hazırlanmak için gözlerimi kapatıyorum.

Kalın bir şey amımın içinde kayıyor, duvarlarımı geriyor ve sonra tekrar geri çekiliyor. Bunun Mikhail'in siki değil, *parmakları* olduğunu anladığımda bir iniltiyle boğuluyorum. İki tanesini içime sokuyor, sonra yavaşça dışarı çıkarıyor, damarlarımda dolaşan uyarılma dalgası kalın parmaklarının etrafından fişkırmama neden oluyor.

"*Siktir*, evet," diye inliyor ve hareketi tekrarlıyor. Havayı dolduran kaygan, ıslak sesi yanlış anlamak mümkün değil ve zevk hızla artarken titriyorum.

Oh, Tanrım. Haklıymış. Parmaklarımın yapabileceğinden çok daha iyi oturdu. Orgazmım *sertleşip* bir gelgit dalgası gibi üzerimden geçerken haykırıyorum.

Sözünün eri Mikhail'in ağzı benimkinin üzerinde, ben altındaki bankta kıvrılırken çılgılığını yutuyor. Ben boşalırken içime dalmayı bırakmıyor; her seferinde bir hınzır parmak kıvrımıyla zevkimi doruklara çıkarıyor.

Ancak ben inleyen bir karmaşaya dönüştüğümde rahatlıyor ve parmaklarını yapışkan merkezimden çekiyor.

Beni öpmeye devam ederken dili dudaklarıma değiyor, sanki sonsuza dek orada kalmaktan memnunmuş gibi ağızlarımızı birbirine yapıştırıyor. Eli kıvrımlarımda geziniyor, yapışkan arzumu tenimde izliyor ve beni onunla işaretliyor.

Az önce olanlarla boğuşurken vücudum titriyor. Başka bir adamın bana dokunmasına izin verdim ve bu *hoşuma* gitti. Andrei'nin nasıl tepki vereceği belli değil. Mikhail'i bana dokunduğu için mi öldürecek, yoksa bundan zevk aldığım için beni mi öldürecek?

Mikhail ancak tatmin olduğunda beni bırakıyor ve memnun bir mırıltıyla öpüşmeyi kesiyor. Yüzümdeki bir tutam saç fırçalıyor ve sanki ruhumu ele geçirmeye çalışıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor.

Gülümsediğinde kalbim küt küt atıyor, bana bakarken yüz ifadesi yumuşuyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor beni tekrar öperek. "Benim için çok iyi geliyorsun.

Seyircimiz olmaması çok yazık oldu."

Kemiksiz, uzuvlarımızı çözüp ayağa kalkmasını izliyorum. Gümüş renkli ay ışığı pencereden içeri süzülüyor ve sikiğin izini dayanılmaz

detaylarla ortaya çıkarıyor. Bir iniltiyle paketini sıkıyor. "Ben gidiyorum

Seni düşünürken çok sert boşalıyorum, *Malyshka*." Çenemi kavırıyor ve başparmağını alt dudağıma sürtüyor. "O güzel dudaklarını bana saramayacak olman çok yazık."

Daha fazla katılamazdım.

Dudağımyı ısırdığımda bana sırtıyor. "Bekle, kıpırdama." Ben ne yaptığını anlamadan cep telefonunu eline alıp hızla bir fotoğraf çekiyor. "Bu benim yeni duvar kâğıdım olacak. Belki çocuklara da gönderirim, böylece paylaşabiliriz."

Doğrulduğumda yanaklarım yanıyor. "Yapmazsın."

"Sana yapacağım çok şey var Valentina. Kaymak gibi amının ve memelerinin fotoğrafını göndermek sadece başlangıç." Göz kırıyor. "Şimdi uslu bir kız ol ve yatağına git. Yatma vaktin geçti."

Kütüphaneden çıkarken ayakkabılarının tıkırtısını dinliyorum. Nefes alış verişimin normale dönmesi uzun zaman alıyor ama kalp atışlarım o gittikten sonra da yüksek kalmaya devam ediyor.

Biri bizi duymuş olabilir. Muhtemelen biri *duydu*.

Uyuşmuş uzuvlarımı ovarken dudağımyı ısırarak doğruluyorum. Aslında beni rahatsız eden şey birinin bizi duyması değil.

Birinin bizi duymasını *istediğim* gerçeğı bunu sağlıyor.

Bölüm 11

ANDREI

Cep telefonumdan gelen hafif bir *sinyal* dikkatimi çekiyor. Zaten pek bir şey de yoktu; Valentina geldiğinden beri tek düşünebildiğim o. Daha da kötüsü, evde dolaşmaya ve ulaşabildiği herkesle konuşmaya başladı - yani sadece sürekli onu düşünmekle kalmıyorum, aynı zamanda her gün sürekli olarak onun varlığını görsel ve işitsel olarak hatırlatıyorum.

Sadece gündüz saatlerime musallat olmakla kalmıyor, gece yarılara da musallat oluyor.

O kısım yeni değil. Beni mihrapta tek başıma bıraktığı günden beri Valentina hakkında kâbuslar görüyorum. Ancak rüyalar yeni bir hayat kazandı ve gecenin her saatinde damarlarıma arzu pompalayan cinsel içerikli fantezilere dönüştü.

Sayamayacağım kadar çok kez, gelinimin beynini sikmek için yanıp tutuşan şişmiş bir aletle uyandım.

Bu gece de farklı değil. Uyuduğumdan bile emin değilim. Aklımdan çıkmıyor.

Düğün planlaması da yardımcı olmuyor. Hayal gücüm çılgına dönüyor ve onu dantelli beyaz tangalar ve uyumlu bir duvakla, onu mütevazı tutan başka hiçbir şey olmadan hayal ediyorum.

Düğünümüz yaklaştığında pantolonumun elastik bel bantları yıpranmış olacak. Bu hafta neredeyse tüm gün sikimi kontrol altında tutmak için savaştılar.

Bir iniltiyle yan dönüyorum ve telefonuma ulaşmak için bacaklarımın arasındaki canavarı görmezden geliyorum.

Mikhail, Ezra ve benim aramdaki grup sohbetini açtığım anda dudaklarımdan bir küfür uçuyor ve bir döl püskürmesi çarşaflarımı ıslatıyor.

Birisi karımın çok seksi bir fotoğrafını göndermiş.

Valentina'nın *sik beni* gözleri tam teşhirde, ama muhteşem göğüsleri de öyle.

Bakışlarım aşağıya kayıyor ve bulduğum şey karşısında boğazımda bir hırıltı düğümleniyor.

Çıplak amcığı ay ışığında parlıyordu, sanki fotoğraf çekilmeden saniyeler önce üzerine boşalmış gibiydi.

Mikhail'den gelen yeni bir mesaj sohbetteki resmi daha da yukarıya taşıyor.

Birisi yaramazlık yapmış.

Mesaja cevap verirken ağzım derin bir kaş çatmaya dönüşüyor.

Onu becerdin mi?

Valentina'yı becermekle ilgili herhangi bir kural koymadım. Aslında, Mikhail ve Ezra'nın, birimiz onu temelli Bratva'da kalmaya ikna ettiği sürece, kalbi ve bedeniyle ona sahip olabileceklerini söylediğimi çok net hatırlıyorum.

Yine de bu, onu sahiplenecek ilk erkek olmayı dört gözle beklemediğim anlamına gelmiyor. Mikhail'in onu sikiyle kazığa oturttuğunu ve kütüphanede seviştiklerini duymamam için elini ağzının üzerinde tuttuğunu hayal ettiğimde öfke içimde kabarıyor.

Şimdi içerideler mi? Şu an *taşaklarının* dibinde mi?

Henüz değil. Ama hemen oraya gitmelisin. Böyle devam ederse o bankı mahvedecek.

Ne zamandır orada? Ne sıklıkla? Telefonumu yatağa fırlatıyorum ve bacaklarımı yana atıyorum. Burada oturmanın canı cehenneme. Karımın neyin peşinde olduğu hakkında daha fazla şey bilmem gerek.

Bulduğum ilk pantolonu giyiyorum ve yatak odamdan çıkıyorum. Devriye gezen birkaç gardiyan dışında koridorlar boş. Kütüphaneye doğru ilerlerken onları görmezden geliyorum.

Kapı ardına kadar açık ve eşikten geçip soğuk gece havasına adım atıyorum. Kütüphane evin en eski odalarından biri ve en yüksek olanı. Kirişler evin diğer bölümlerinden daha yükseğe ulaşıyor, bu da pitoresk pencerelerin yukarıya uzanmasına ve doğal ışığı içeri süzmesine izin veriyor.

Duvarlar ve zemin mermer kaplı, bu da odayı evin geri kalanından daha soğuk hale getiriyor. Dış duvardaki yalıtım eksikliği de bu konuda yardımcı olmuyor.

Valentina'nın burayı neden sevdiğini asla anlayamayacağım.

Buzlu zemini görmezden geliyorum ve pencere kenarındaki koltukların bulunduğu arka tarafa doğru ilerliyorum. Her bir bank boştu ve Valentina'nın oturduğu bankı bulmak için cep telefonumdaki görüntüyü kontrol ediyorum. Mikhail'e fotoğrafın ne zaman çekildiğini sormadım ama gözlerim ahşabı tararken sormam gerekmediğini fark ediyorum.

Parmaklarımı koltukta gezdirirken nemli bir noktaya dokunuyorum ve inliyorum. Parmaklarımı yüzüme götürüp içime çekiyorum ve Valentina'nın uyarılmışlığının kokusunu alıyorum.

Burası tam olarak kendini teşhir ettiği ve kendini bu kadar güzel bir hale getirene kadar amıyla oynadığı yer.

Sikim pantolonumun içinde seğiriyor, serbest kalmak için sabırsızlanıyor.

"Biz fark etmeden boşalabileceğini mi sanıyorsun, *Zhena*?" Pantolonumu indirip sikimin serbest kalmasına izin verirken dişlerimi sıkıyorum. Şaftımı kavrayarak yavaş ve sabit bir şekilde pompalıyorum, Valentina'nın önümdeki bankta çıplak yattığını hayal ediyorum. "Yaptığın *her şeyi* görüyoruz. Birimiz her zaman izliyor, her zaman dinliyor."

Onu sürekli takip etmiyor olsak bile, Valentina'nın yatak odası *da dahil* olmak üzere evin her yerinde görüntü kaydeden güvenlik kameraları var, ancak henüz onları kontrol etmedim. Ezra'nın işinin bir parçası olarak onu takip ettiğinden hiç şüphem yok. Malikânedeki tüm güvenlik görüntülerini izliyor ya da ekibine izlemesi için talimat veriyor. Ancak yatak odalarını kendisinin izlediğini biliyorum.

Eğer geceleri mastürbasyon yapıyorsa, adam bunu bilecektir.

Odanın köşesine sabitlenmiş kameraya bakıyorum. Acaba burada her ne olduysa onun görüntülerini de tekrar oynatacak mı?

Bana bir kopyasını göndermesini sağlamalıyım.

Kendimi daha hızlı okşarken, Valentina'nın beni izlerken nefes nefese kaldığını hayal ediyorum, dudakları güzel bir *o* şeklinde ayrılmış. Parmakları damlayan ıslak amcığının içine kayıyor ve bunun harika hissettirmesi sürprizmiş gibi nefesini tutuyor.

"Sikimi içine sokana kadar bekle," diye homurdanıyorum, taşaklarım sıkılaştıkça hareketlerim çılgınca artıyor. Birkaç gün önce ilk geldiğinden beri boşalmamıştım. Onun için saklayacağıma yemin ettim, ama *lanet olsun*, daha fazla bekleyemem yoksa onu döl içinde boğacağım. "Benim mükemmel küçük fahişeme dönüşeceksin, değil mi, *zhena*? Her gün bunun için yalvaracaksın."

Yumruğumun içinde patlarken tıslıyorum, tohumumun ipleri bankı beyaza boyuyor. Şaftımı sıkıyorum ve her son damlayı horozumdan çekiyorum, ahlaksız gösteriye ekliyorum.

Mikhail buna bir başyapıt derdi, hasta herif. Bir hevesle fotoğrafını çektim ve gruba gönderdim.

Sırada o var.

Yanıp sönen üç nokta, birinin gelen yanıtını gösterir.

İlk sen mi gidiyorsun?

Aletimi pantolonumun içine sokup fermuarımı çekerken bu soruyu düşünüyorum. Tüm adamlarım pakhanları olarak bana itaat eder ve liderleri olarak istediğimi istediğim zaman almak benim hakkımdır.

Onu becereceğimi biliyorum. Mesele "eğer" değil, "*ne zaman*". Mikhail'in de bunu sorduğuna eminim - o ya da Ezra tadına bakmadan önce yatak odasına girip benim olanı mı talep edeceğim, yoksa *ilk* raunt için adil bir oyun mu?

Ezra ve Mikhail ile birçok şeyi paylaşıyorum. Gücümü, evimi, hayatımı, sırlarımı. Ama kadınları paylaşmaya alışık değilim. Valentina'dan önce bu hiç gündeme gelmemiştir. Ama ben sözümün eri bir adamım ve her ikisine de sadece *ona* sahip olabileceklerini değil, aynı zamanda Bratva'da kalmak için bir nedeni olması için üçümüz arasında seveceği birini seçmesine ihtiyacımız olduğunu söyledim.

Ya da sadece birimiz yerine hepimizi seçebilir.

Yüzüne boşalırken Valentina'nın önümde diz çöktüğünü hayal ediyorum. Sonra *sadece* ben değil, Mikhail ve Ezra da orada duruyor, üçümüz de aynı anda Valentina'nın yüzünü ve göğüslerini dölllerimizle kaplıyoruz.

Düşündükçe sikim kabarıyor.

Ama üçümüzü de mi isteyecek, yoksa sadece birini mi? Merak duygum ona olan arzumla karışıyor. Kimi istediğine *onun* karar vermesini istiyorum. Bu birimiz de olsa, hepimiz de olsak.

Valentina karar verebilir.

Mikhail'in cevabı hemen

geldi. *Bahis yapmak ister*

misin?

Ezra'nın konuşmayı takip edip etmediğini görmek için okundu bilgisini kontrol ediyorum. Tüm mesajları görmüş ama cevap vermemiş. Özel mesajlarımızı açıyorum ve ona hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Sen ne düşünüyorsun?

Ezra benim en uzun süreli arkadaşım ve sırdaşımdır. Ergenlik çağındayken yetimhaneye birlikte düştük ve o zamandan beri birbirimizden hiç ayrılmadık. Bazıları gerçekten kardeş *olduğumuza* inanıyor ama kan bağımız olmasa da sadece unvan olarak kardeşiz. Bratva'da bunun bir önemi yok.

Cevap vermesi birkaç dakika sürüyor. O zamana kadar ben çoktan yatmış oluyorum.

Ben bahis oynamam.

Ezra, sonuçlar kendi lehine olduğunda hesaplanmış riskler alır. Kumar oynamaz. Mikhail ise şansın öngörülemezliğini seviyor ve sırf sonucu görebilmek için hepimizden daha fazla kumar oynuyor.

Valentina, ikisinin de henüz yeterince iyi tahmin edemediği bir faktör daha ekliyor.

Zamanla, belki. Ama henüz değil.

Ezra'dan mesaj yoluyla daha fazla bilgi alamayacağım ve ona verdiğim son görevle meşgul. Tamamlaması zaman alacak,

ve onun dikkatinin dağılmasını göze alamam. Yine de Valentina söz konusu olduğunda onun da işin içinde olmasını istiyorum.

Eğer üçümüz onu kontrol edeceksek, onun da Mikhail ve benim kadar yatırım yapması gerekiyor.

Kafamın içindeki ses gülüyor. *Gerçekten istediğin bu mu? Efendisi olacak başka bir kukla mı?*

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve tavana bakıyorum. Mikhail ve Ezra'nın ortak olması harika bir şekilde işe yaradı. Güvenebileceğin insanların olması işe yarıyor.

Valentina'ya güvenebilir miyim?

Kalbim göğsümün derinliklerinde ağrıyor ve her zaman yaptığım gibi onu yatıştırmaya çalışmak için baskı uyguluyorum. Asla işe yaramıyor. Yine de işe yarıyormuş gibi yaparak kasımı ovuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bir keresinde ona güvenebileceğimi düşünmüştüm. Hiçbir risk olmadığını düşünmüştüm. Tüm sonuçları hesaplamıştım ve her birinde kraliçe olarak olmasa bile en azından bir sevgili ve yoldaş olarak yanımda duruyordu.

Gittiğinde yanıldığımı kanıtladı. Ezra ve Mikhail'e güvendiğim gibi ona güvenemem. Onlar güvenilir ve sağlamlar.

Daha çok su gibi akıcı ve yumuşak.

Katı bir şeyi kontrol edebilirim. Onu avucumun içinde tutabilir ve dilediğim gibi şekillendirebilirim.

Ama su parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Ne kadar basınç ya da güç uygularsam uygulayayım kendi kendine akıyor ve sonunda kayıp gidiyor. Tabii bir kapta tutulup sıkıca kilitlenmediği *sürece*. O zaman onu tutabilirim. O zaman onu *tutabilirim*.

Hangisini istiyorum? Kafeste tutabileceğim ve zevk için emrime amade bir kadın mı, yoksa sadece sikimi değil, tacın ağırlığını ve tüm taleplerini kaldırabilecek birini mi?

Hangisine *ihtiyacım var?*

Telefonum tekrar çalıyor ve ben de körü körüne ona uzanıyorum. Bir mesaj daha geldi, bu sefer Ezra'dan.

Maviler içinde çok güzel.

Kütüphanedeki fotoğrafını açıp yakınlaştırıyorum. Geceliği hayal edilebilecek en soluk mavi tonunda, ince ve transparan ve üzerinden sarkıyor.

omuzları, pembe meme uçları tam teşhirde. Ama külotu mavinin daha koyu bir tonunda, sonradan düşünölmüş gibi ayak bileğine dolanmış.

Böyle bir kıyafet tesadüf değildir.

Valentina'nın yatak odasında çırılçıplak olduğunu, gece geç saatlerde yapacağı tek başına seans için kıyafetini titizlikle planladığını düşününce sikim kabarıyor. Görölmek istiyordu. Yakalanmak istiyordu.

Şaftımın tabanını tutarken boğazıma bir inilti takılıyor. Şimdi üçümüzün de kendimizi okşadığımızı, ellerimiz yerine Valentina'nın güzel yüzüne ve göğüslerine boşaldığımızı hayal ediyorum.

Ama beni, Ezra'yı ya da Mikhail'i istiyorsa, önce harekete geçmesi gerekecek. Kendi özgür iradesiyle boyun eğmesi gerekecek.

Gruba hızlı bir mesaj gönderdim.

Ona yaklaşma ya da bu gece olanlar hakkında onunla konuşma. Onu becermeye çalışma. Eğer bizi istiyorsa, bize gelecektir.

Beklememizi mi istiyorsun? Mikhail her zaman sabırsız olmuştur. Onu görmeliydin, Andrei. Kızarmış ve isimlerimizi inliyor. Bizi istiyor.

İlk hamleyi o yapacak, yoksa ona dokunmayacaksın.

Göğsümde bir memnuniyet ipliği kıvrılıyor. Eğer bu ilk hamleyi yapmakla ilgiliyse, kazanan ben olacağım. İlk ben olacağım. Ne de olsa onunla en çok ben vakit geçiriyorum. Eğer birini seçecekse, bu ben olacağım, beni en çok istediğı için değilse bile, en uygun ben olduğum için.

Nasıl kazandığım önemli değil, yeter ki birinci olayım.

Kapısına gelsem, sence beni içeri alır mı?

Mikhail'in Valentina'nın yatak odasının kapısını çaldığını, küçük mavi geceliğıyle göründüğünde yüzünde hınzır bir sırıtış olduğunu hayal ediyorum. Bu görüntüyü zihnimden olabildiğince çabuk silmeye çalışıyorum, muhtemelen onu yatağında becermesine yol açacağını biliyorum ve hala ağrıyan sikim elimdeyken bunu hayal etmek istemiyorum.

Ezra'nın cevabı mükemmel.

Hayır.

Telefonumu yatağa fırlattım ve sikimi yumrukladım. Tekrar boşalana kadar uyumayacağım. Valentina'nın bana bindiğini, aşağı yukarı zıplarken sikimin her tarafına krem sürdüğünü, başını geriye attığını ve etrafımda kenetlenip boşalırken dudaklarında bir çığlık olduğunu hayal ederken hareketlerim sert ve çılgınca.

Bir hırıltıyla yükümü boşalttım, kalçalarımı salladım ve onun içinde olmayı diledim. Onu beyaza boyamayı. Onu kapasitesinin ötesinde doldurmak, spermimin onun dar küçük amından sızmasını izlemek.

Yakında, onun vücuduna sahip olacağım. Bana boyun eğecek.

Yan dönüyorum ve bana yaklaşıp bunu istediği anı hayal etmeye çalışıyorum ama ayrıntılara takılıyorum. Mavi külotu beyaz ve dantelli. Dudakları elindeki bukete uyacak şekilde koyu kırmızıya boyanmış. Kirpikleri dalgalanırken ve yanakları parlak pembe kızarıırken yüzünü bir tül çerçevesiyor.

Kalbim *acıyor*, ciğerlerimden nefesimi alıyor.

Onun vücudunu istiyorum, ama sonuçta bundan çok daha fazlasını istiyorum ... ve o bana verse de vermese de hepsine sahip olacağım.

Saat işliyor, Valentina. Hamleni yap, yoksa ben yapacağım.

Bölüm 12

EZRA

Rusya'dan ABD sektörüne transfer edildikten sonra, Harlin Heights'a gelene kadar iki *pakhan* ve üç eyalet dolaştım. Benim için hemen bir yerleştirme yapılmadı, bu yüzden yetimhanede yaşadım, çünkü onlar Rus transferiyle ne yapacaklarına karar verdiler ve onun duyularından daha fazla yara izi vardı.

Andrei ile tanıştım ve hava karardıktan sonra sokaklarda tek başımıza dolaşarak şehri kimin yönettiğini hatırlatmak isteyen herkesle kavga ettik. O zamanlar biz değildik ama genç yaşta bile örnek olduğumuzu düşünmek hoşumuza gidiyordu.

İnsanlar fark etti. *Tolkotsky* fark etti, *pakhan*'ın kendisi, biz daha on altı yaşına bile gelmeden kapımızda belirdi. Baranova Bratva'nın kendi çocukları olarak kabul ettiği her çocuğa, reşit olduklarında bir seçenek sunulur: aile içinde bir hizmet hayatı için söz vermek ya da şanslarını başka bir yerde denemek için toplu bir meblağı kabul etmek.

Pakhan'larının sonsuza dek sürecek bir aile teklifini geri çeviren tek bir kişi bile tanımadım.

Tolkotsky resmi olarak bize bir seçenek sunduğunda, cevabım hemen oldu. Andrei'ninki de öyle. İkimiz de bizden ne istenirse istensin, hayatımızı adanmış adamlardık. Hayatımızdan ne kadar yıl eksiltirse eksiltsin ya da bizi hangi tehlikelerle karşı karşıya bırakırsa bıraksın.

Hayatımızda ilk defa bize bir amaç verildi. Bize bir yuva verildi.

Bugüne kadar bir işe asla hayır demedim. Bu sayede birkaç yıl içinde basit bir ayak işinden korumalığa geçtim. Andrei bu sayede silah kaçakçılığından taktik müzakerelere ve nihayetinde en tepeye yükseldi. Merdivenleri çıkarken beni de yanında götürdü, bana da yer açtı.

Diğerlerinin daha büyük bir şey olmaya çalışan iki yetim çocuğa burun kıvırdığı yerde.

Tolkotsky her birimizin içinde bir şeyler olduğunu fark etti ve bu güven oyu için ona hayatımı borçluyum.

Tolkotsky öldüğüne göre, *Valentina*'ya hayatımı borçluyum.

Valentina'nın elimdeki telefonuna kaşlarımı çatarak bakıyorum. Andrei ona bu kadar takıntılı olmasaydı, şu anda burada olmazdım, yıllardır ilk kez ayak işlerine *bakıyor* olmazdım. O gitmiş olacaktı, gelinlikle olay yerinden kaçan bir kadının uzak bir anısı, radarlarımızdaki bir işaretten başka bir şey olmayacaktı.

Kadınlar gelir ve gider. Andrei kolayca onun yerine geçebilirdi.

Ama adam bunca yıldır saplantılı ve saplantısı sınır tanımıyor.

Valentina'nın telefonunu tekrar kontrol ediyorum, haritalar uygulamasındaki *iş* adresi gün gibi açık. Tam burada, Valentina'nın işyerinin içinde duruyorum. Mimarisinden anladığım kadarıyla bir tür ofis.

Ama bina boş. Sahte ahşap zemindeki sürtünme izlerine bakılırsa, eskiden burada ne varsa çabucak toplanmış. Tek bir tekerlekli sandalye bile kalmamış. Bölme yok. Hücreler. Broşürler. İşletmenin adını ya da türünü ima edebilecek tek bir kağıt parçası bile yok.

Gözlerimi kapatarak yaklaşmakta olan baş ağrısıyla savaşıyorum. Andrei emri verir vermez oradan ayrıldım ve son otuz altı saat boyunca sadece beş saat uyudum.

Yorgunum ama asla bir işi geri çevirmem, özellikle de Valentina'nın dahil olduğu bir işi.

Binayı dolaşıyor, her köşede bir kanıt kırıntısı olup olmadığını kontrol ediyorum. Bina en az yüz çalışanı barındıracak kadar büyük, muhtemelen bunun iki katı. Ofise bitişik depoyu da sayarsak üç katı.

Her iki binanın çevresini dolaşarak, geri getirebileceğim herhangi bir şey var mı diye bakıyorum. Güvenlik kameraları. Çöpler. Gömülü hazine.

Elimde var olan en büyük baş ağrısından başka bir şey kalmıyor.

Valentina'nın telefonundan ikinci bir adresi, *ev* yazan adresi bulup bisikletime atlıyorum ve sekiz millik kısa yolu hedefime doğru sürüyorum. Ev karanlıktı. Garaj yolunda araba yok. Verandanın ışığı yanmıyor. Tek katlı bir ev.

Çiftlik evi çok fazla sır barındıramaz, ama ön basamakları çıkıp ön kapıyı denerken aklımı başımda tutuyorum.

Kilitli, ama bu sürpriz değil.

Önce pencereleri, sonra da arka taraftaki gıcırdayan kapıyı kontrol edip en iyi giriş noktasını seçiyorum. Yumruğumu ceketime sararak arka kapının camını deliyorum ve mandalı çevirerek içeri giriyorum.

Her akıllı ev sahibinin bir alarm sistemi ya da bekçi köpeği olur ama Valentina'nın yok. Bunun ne kadar aptalca olduğunu düşününce boynumdaki bir sinir seğiriyor. Bir serseri tarafından öldürülmek mi *istiyor*?

Bir elimi yüzümde gezdirip herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye kulak kabartıyorum ama mutfağı ve oturma odasını hızlıca gözden geçirdiğimde Valentina'nın ev arkadaşı olmadığını ya da varsa bile tertemiz olduklarını ve sehpların üzerinde komik, küçük tığ işi örtüler gibi durduklarını görüyorum.

Burası Valentina'nın evi olamaz.

Adresi tekrar kontrol ediyorum ve tıpkı onun işyerinde olduğu gibi, bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Burası doğru yer. Yine de yirmili yaşlarda birinin evi gibi hissettirmiyor.

Evi oda oda geziyorum ve beklenebilecek tüm tipik eşya ve mobilyalara sahip olmasına rağmen, kişilikten yoksun. Zevkli birinin burada yaşadığının tek göstergesi, yarısı gitmiş tek bir votka şişesi.

Şişeyi alıp ağzını açıyorum, hızlıca kokluyorum ve birkaç lokma yutuyorum. Yanık göğsümden karnıma doğru hoş bir sıcaklık gönderiyor ve sonunda şişeyi yanımda odadan odaya taşıyorum.

Ebeveyn yatak odası da evin geri kalanı gibi tertemiz ve mükemmel, kişisel eşyalar ise çok az. Resim çerçevesi yok. Mücevher yok. Neredeyse sahnelenmiş bir ev gibi. Çarşaf lar bile katlanıp kaldırılmış. Hiçbir yerde tek bir kayıp çorap ya da toz tavşanı bulamıyorum ve evde kaldığım süre uzadıkça içime bir sıkıntı çöküyor.

Ofis bir profesyonel tarafından boşaltıldı ve ev de aynı şekilde profesyonelce düzenlendi.

Bu, sıradan insanların dikkatini dağıtmak için yapabileceğimiz bir şey. Her şeyin sıkıcı görünmesini sağlamak. Akla gelebilecek her yüzeydeki DNA kalıntılarını temizleyin.

Olay yerini temizleyin.

Kızgınlık vücudumda dalgalanıyor, attığım her adımda kemiklerimde yankılanıyor. Boşa kürek çekiyorum ve aptal yerine konuluyoruz. Başka bir açıklaması yok.

Birileri sır saklıyor, hem *de çok iyi* saklıyorlar.

Kendi cep telefonumu çıkarıp Andrei'den gelen mesajları kontrol ediyorum. Bugün meşgul - Valentina'yı belediye başkanının doğum günü partisine götürmekle ilgili bir şey - ama bunu bilmek isteyecektir.

Bana *bir* görev verildiğinde boş çıkmaktan nefret ediyorum.

Patronuma henüz bir şey söylememeye karar verdiğimde telefonum cebime ölü bir ağırlık gibi yerleşiyor. Hayal kırıklığım arttıkça ana yatak odasını karıştırıyor, tertemizliğini parçalara ayırıyorum. Çarşaf lar yataktan yırtılmış. Kitaplar karıştırılmış ve yere atılmış. Mobilyalar devrilmiş. Aptal biblolar kırılmış.

Anlamsız bir çabaydı ve bir kasırğa gibi banyoyu ve dolabı karıştırdım. Yine de hiçbir şey bulamadım.

Bir *sonraki* odaya geldiğimde biraz daha yavaş hareket ediyorum. Bu yatak odası farklı bir tarz, bohem makrome ve döşemelerde ve vurgulu kilimlerde yeşilin çeşitli tonları için bir yetenek gösteriyor. Hala mükemmel bir şekilde muhafaza edilmiş, tek bir şey bile yerinde değil ama evin geri kalanından farklı.

Duvarlarda sanat eserleri, tuğla duvarlara tırmanan koyu renkli sarmaşıkların ve kafaları ve kalçaları çizilmemiş kaslı erkeklerin elle çizilmiş çeşitli eskizleri yer alıyor. Hem erkeksi hem de kadınsı şekil ve formda, bazen ayrı çizilmiş, bazen parmaklar iç içe geçmiş, farklı pozlarda çok sayıda el çizimi.

Valentina malikânedeki yatak odasının duvarında eskizlerini saklardı.

Odadaki küçük kişilik parçalarını karıştırıyorum, kayda değer pek bir şey bulamıyorum. Valentina burada yaşıyorsa, kesinlikle burada sık kalmıyor. Ya da öyle görünmesi için yapılmış.

Mikhail ben ayrılmadan önce mülkü araştırdı ve sahibi on yıl önce ölmüş bir adam olarak çıktı. Bilinen bir ailesi yok. Evi kiralayan bir ev sahibi de yok. Beş yıl önce, Valentina ve Andrei'nin düğününden birkaç ay önce satın alınmış.

Tesadüf olabilir ... ama büyük olasılıkla değil.

Valentina'nın kaybolduğu gün bir kişi daha kayboldu: Valentina'nın büyükannesi Malatya Baranova.

Her zaman Valentina'nın ani ayrılışıyla bir ilgisi olduğundan şüphelenmişizdir. İnsan kaçırmak Rus mafyasının hayatında sıradan bir gün.

Ama Valentina gitmek istemeseydi, beni, Andrei'yi ya da adamlarımızdan birini tehlikede olduğu konusunda uyarabilirdi ve biz de

tehdidi anında öldürdü.

Yani Valentina kendi isteğiyle gitmiş olmalı.

Büyükannesi muhtemelen onu gizlice kaçırmış ve Bratva'nın ulaşamayacağı bir yerde saklamıştı.

Yeterli güç ve para olmadan bulamayacağımız pek bir şey yok. Bu nedenle Valentina'nın ortadan kaybolması ilgili tüm taraflar için çileden çıkarıcı oldu.

Valentina'nın kendi isteğiyle saklanmış olması mümkün değil. Ancak büyükannesinin eski Bratva ailesi Dolohov'lara uzanan bağlantıları var. Eğer yeterince çaresiz olsaydı, yeni bir hayata başlamak için eski bağlarına yaslanabilirdi.

Burnumun kenarını sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Beş saatlik uyku için bu kadar fazla. Varsayımı Andrei'ye bırakıp görevime odaklanacağım, ki *evet*, fena halde başarısız oluyorum.

Evin geri kalanının sahnelenmediğine dair çok az umudum var, bu yüzden bu ipucunu bırakıp bir sonrakini alıyorum. Valentina'nın telefonunda ilgi çekici bir yer daha var. Ekranı bakarken, bir kelime bana bağılıyor.

Liam.

Valentina'nın erkek arkadaşı gerçekse ve telefonda sesi yeterince gerçek geliyorsa, iyi yaşanmış bir evi olmalı. Yeterince yakınlarsa Valentina'nın kişisel eşyaları da orada olmalı. Değilse, her zaman eve gelmesini bekleyebilir ve küçük bir doğaçlama sorgulama yapabilirim.

Adres gerçek. Adam var, Valentina'nın erkek arkadaşı olmasa bile. Birbirlerini *tanıyorlar*.

Telefon konuşmasını düşünüyorum, dudaklarım çatılıyor. Onu Andrei'yle izlemek bir şeydi, ama başka biriyle birlikte olduğunu bilmek?

Bir kıskançlık ipliği göğsümde duman gibi kıvrılıyor, aldığım her nefeste ciğerlerimde genişliyor. O *benim* değil ama bu başkasının da olması gerektiği anlamına gelmiyor.

Andrei bir istisna, çünkü kız hep onun kızıydı. Bu değişmedi. Değişmesini de beklemiyorum.

Ama Bratva'nın dışından biri kadını mı sahip çıkıyor? Yumruklarım iki yanımda sıkılı. *Kabul edilemez.*

Kızımızı potansiyel olarak beceren ve bundan paçayı sıyıran piçle tanışmayı ne kadar istesem de Valentina'nın evinden çıkarken dikkatli olmak zorunda kalıyorum. Herhangi bir takipçiye ya da silahlı kişilere karşı gözümü dört açıyorum.

Silah ya da kamera. Profesyonelce detaylandırıldıkları için muhtemelen birileri bu adreslerin her birini araştırıyor olacaktır.

Katya nerede olduğunu saklamak için bu kadar uğraşmış olabilir mi? Onu bulursak Harlin Heights'a geri götüreceğimiz paranoyasına mı kapıldı? Yoksa Valentina'yı korumaya mı çalışıyor?

Kadının yaşadığı yerde izini kaybettirmesine bir şey demezdim ama sırf Valentina orada çalışıyor diye koca bir işletmeyi taşımak? Hiç mantıklı değil.

Tabii iş yeri çoktan taşınmışsa ve siz de daha sonra uğramışsanız o başka. Ancak yeni bir taşınma belirtisi yoktu ve bu, müşterilerini elinde tutmaya çalışan herkes için kötü bir iş uygulamasıdır.

Liam'ın adresinin bulmacanın daha fazla parçasını bir araya getireceği umuduna tutunuyorum.

Valentina'nın son beş yılda nerede olduğu ve neler yaptığıyla ilgili somut ayrıntılar olmadan eve dönersem, Andrei çok öfkelenecek.

GPS bir apartman kompleksi gösteriyor ve şansına o piç en üst katta oturuyor. Numarasına kadar altı kat merdiven var ve kardiyomu çalıştırmak için yarısına kadar koşuyorum. Yeterince uyumadığım için yorgun olabilirim ama iş o noktaya gelirse bir kavgada yenilmemin imkanı yok.

Valentina'nın işyeri ya da evinin aksine, *bu* binada güvenlik var ve merdiven boşluğundan herhangi bir kata erişmek için anahtar kartı gerekiyor. Son zamanlarda bu tür rahatsızlıklar için geliştirdiğimiz uygulamayı açıyorum ve birkaç saniye sonra kilit bir *bip* sesiyle açılıyor.

Keşke ben çocukken bunlar olsaydı.

Liam'ın dairesinin fiziksel anahtarı bende yok ama kapı kolunu hızlı ve sert bir şekilde çevirince kilit kırılıyor ve içeri giriyorum. Tavandan tabana pencereler aşağıdaki şehrin mükemmel bir manzarasını sunuyor - kendi şehrim Harlin Heights kadar büyük değil, ama tanıdık hissettirecek kadar büyük. Her odanın köşesinde bir kamera olduğunu fark ediyorum ve alıcısını kontrol etmek için aklıma bir not alıyorum. Adam akıllıysa, kişisel cihazlarına bağlanmıştı ama dolaptaki güvenlik sistemi kurulumunu kontrol etmekten zarar gelmez.

Postaları gözden geçiriyorum, Andrei ve Mikhail'e Liam'ın tam adını kısa bir mesajla gönderiyorum ve mülkü araştırmaya başlıyorum.

Boş odalar bulmaya başladığımda kanım donuyor. Boş dolaplar. Boş banyolar.

Ebeveyn süitinde iki yanında birbiriyle uyumlu iki komodin bulunan bir yatak var. Dışarıda duran çerçeveli fotoğrafa doğru ilerliyorum ve Valentina'nın gülümsemesini hemen fark ediyorum. Çerçeveyi elime alıp resmine bakıyorum. Yanında kimse yok, sadece Valentina bir Noel ağacının önünde tek başına poz veriyor. Arkasını aralıyorum ve düzgün bir el yazısıyla resmin geçen yıl çekildiğini, tarihin altında da *moya zhena* yazdığını görüyorum.

Karım Rusça konuşuyor.

Ön ve arka yüzün fotoğrafını çekip Mikhail ve Andrei ile grup mesajına gönderiyorum. İkisi de mesajlarımı görmemiş. Andrei'nin bir mazereti var ama Mikhail'in yok. O ne halt ediyor? *Rusça* bilen biri Valentina'nın bu fotoğrafını çekmiş ve ona *karım* diyecek kadar hastalıklı bir mizaha sahip.

Derim ürperiyor ve birinin, tercihen Valentina'nın "erkek arkadaşının" etini kesme ihtiyacı duyuyorum.

Fotoğrafı cebime koyup yatağı ters çeviriyorum, komodinleri devirmeden önce tüm battaniyeleri çekip çıkarıyorum. Yorganın üzerindeki kırmızı şarap lekesi dışında göze çarpan başka bir şey yok ve komodinler boş.

Bir sonraki hedefim dolap.

Kapıyı açıp ışığı yakıyorum.

Arka duvarda düzinelerce basılı fotoğraf var, bazıları uzun süredir oradaymış gibi kenarlarından kıvrılmış, diğerleri ise canlı, parlak ve yeni. Dolabı tuzaklara karşı tarıyorum, sonra arkamı kontrol ediyorum ve tüm daireyi bir kez daha gözden geçiriyorum.

Bu oda hariç her oda boş.

Muhtemelen çocuklardan birinden bir mesaj aldığımda telefonum kalçamda titriyor ve bir video çekmek için onu çıkarıyorum. "Her yer bomboş. *Hepsi* boş," diye homurdanıyorum, neredeyse koşarak ana yatak odasındaki dolaba geri dönüyorum. "Biri hariç. Buraya bak." Telefonu fotoğrafların olduğu duvara tutuyorum, kanım kaynıyor.

Bu iğrenç görüntü bizim bulmamız için bırakılmış.

Valentina her fotoğrafın merkezinde yer alıyor, bazıları kameraya bakarken, bazıları ise o farkında olmadan çekilmiş. Öğle yemeğinde, kitapçada, diğer evdeki yeşil bohem yatak odasında çekilmiş fotoğrafları var. Masasında oturmuş, elinde kalem, yatak odasının duvarında gördüğüm çizimlerden birini çiziyor.

En yeni fotoğraflardan biri dikkatimi çekiyor ve onu diğerlerinin arasından çekip alıyorum. Beyaz yatak örtüsünün üzerinde belirgin bir şarap lekesi var, boş bardak

yan yatıyor. Valentina'nın koyu renk bukleleri uyurken pelüş yastığa yayılıyor ve yatağın üzerinde asılı duran cam resim çerçevesinden fotoğrafı çeken kişinin silüetini görebiliyorum.

Bir erkek figürü, ama tek görebildiğim bu. Bir cep telefonu tutuyor. Kızımızın fotoğrafını çekiyor.

O şeyi parçalamadan önce fotoğrafı cebime atıyorum.

Ya Valentina Rus bir piçle evlenmekle ilgili büyük bir sır saklıyor ya da güvenebileceğini *düşündüğü* bir sapığı var.

Muhtemelen son beş yıldır ona yalan söyleyen kişi.

Videoyu bitiriyorum ve hemen çocuklara gönderiyorum. Mikhail ben çekerken mesaj atmış.

Liam West diye biri yok. Sahte isim.

Küfrüm bir çılgılık olarak ortaya çıkıyor.

Duvardaki tüm fotoğrafları ve mutfak tezgâhında gördüğüm birkaç posta parçasını toplayıp bir yastık kılıfının içine tıktırıyorum ve yükümü oturma odasına taşıyorum. Adamlarımdan birine mesaj gönderip bir ekip getirmesini söylüyorum. Kameraları, şarap lekeli yorganı, her şeyi alıyoruz.

Andrei mesajlarımızı hâlâ görmedi ve aklımın bir köşesinde adamı aramak var. Onun yerine hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Valentina nerede?

Patronla, Mikhail hemen cevap verir. Videoyu gördüm. Bu berbat bir şey.

Evet, öyle. Tepemdeki kameraya bakıyorum ve ona dişlerimi gösteriyorum. "Bunu komik mi buluyorsun, *suka*?" Elimdeki kanıtları yere atıp parmaklarımı kırıyorum. Adamın kafatasını kırmayı tercih ederdim ama beklemek zorunda. "Seni bulacağım ve dişlerini teker teker sökeceğim."

Mikhail'in sapıklık yapıp Valentina uyurken fotoğraflarını çekmek istemesi ayrı bir şey. O adamın ne yaptığı ya da aklından hangi fantezilerin geçtiği umurumda değil. Onu biraz ürkütebilir ama ona zarar vermez.

Ona *yalan* söylemeyecek.

Varlığının her zerresiyle yalancılardan nefret ederim.

Ve bu herif *yıllardır* Valentina'ya yalan söylüyor.

Aklım Katya'ya kayıyor ve öfkem iki katına çıkıyor. Katya hangi yalanları yayıyordu? Bunca zamandır Valentina'yı yalanlarla mı besliyordu? Saçmalıklarla-

Kafatasımın etrafında yarık ağırları sekiyor ve stres seviyem sağlıklı seviyelere yükselirken inliyorum.

Başım dönüyor. Düzgün düşünemiyorum. Kan kulaklarımda beyaz sıcak bir şekilde gürlüyor ve kalbimin her atışıyla damarlarımda sert bir şekilde atıyor.

Adamlarımın gelmesini beklerken odada volta atıyorum. Harlin Heights'tan iki eyalet uzaktayız ama yanımda birkaç adam getirdim. Birkaç dakika içinde burada olurlar.

Şehir manzarasına bakıyorum, pırıl pırıl çatılarını ve gün ışığında parlayan cam pencerelerini görüyorum ve hepsini yakıp kül etmek için şiddetli bir dürtü duyuyorum.

Kimse Valentina'ya bulaşıp paçayı kurtaramaz. Bu işe bulaşan herkesin hak ettiği vahşi ve kanlı sonu bulmasını sağlayacağım.

Sonra, kanları henüz betonda soğumamışken, Valentina'ya sonunda *teşekkür* ettireceğim.

Valentina'nın güzel zümrüt gözlerinin bana minnettarlıkla baktığını hayal ettiğimde sistemimi bir adrenalin dalgası kaplıyor.

Hayatımı kurtardığın için teşekkürler Ezra.

Kollarını göğsüme doluyor ve bana sıkıca sarılıyor, sonunda hırpalanmış, kırık kanatlarımı onun etrafında katlamama izin veriyor, onu sırtına tutulan tüm hançerlerden koruyor.

Eskiden onun koruyucu meleğiydim. Bunu bana bir keresinde söylemişti. Boğazımda boğuk bir kahkaha koptu.

Melekler benim yaptığım şeyleri yapmaz. Ama sen inanmaya devam et Valentina, belki bir gün ben de düşündüğün gibi bir adam olurum.

Bölüm 13

ANDREI

Belediye başkanının doğum günü her zaman yılın en büyük etkinliklerinden biri olmuştur. Sosyetenin en üst kademelerinden insanlar sadece görünmek, fotoğraf çektirmek, iki yüz dolarlık bir kokteyl sipariş etmek ve arka kapıdan sıvışmak için gelirler.

Birkaçı gerçekten ağ kurmak veya iş konuşmak için zaman ayırıyor, ancak çoğu dedikodu yaymak için her zamanki gruplarına bağlı kalıyor.

Valentina'ya kendini göstermek ve onu topluma yeniden tanıtmak için mükemmel bir yer. Büyük isimlerden birkaçını tanıyor olmalı ama son beş yılda bazı şeyler değişti. Bratva'daki yükselişimle birlikte şehirdeki kilit pozisyonlarda birkaç değişiklik yapmak zorunda kaldık. Arkamda Valentina'nın Baranova kanı olmadan *pakhan* olmamı herkes desteklemedi. İtirazlarını çabucak dile getirdiler ... ve aynı hızla gözden kayboldular.

Tolkotsky bana tahtını vaat etmişti ve taht onun ölümüyle zarif bir şekilde kucağıma düşeceğine, ben onu onun soğuk ve ölü ellerinden almak zorunda kaldım.

Valentina'nın yardımı *olmadan*.

Kalbimde bir öfke tohumu titreşiyor.

Her şey boyunca yanımda kalması gerekiyordu - tüm zorluklar, tüm çekişmeler, tüm kan dökmeler. Ama o kaçtı.

Onu affedebileceğimden emin değilim.

Ama sonuçta, affetmek evlilik için gerekli değildir. Onu arzulayabilirim, sahiplenebilirim, mahvedebilirim ama onu affetmek zorunda değilim.

Yine de, ayrılışı hakkında kim ne hissederse hissetsin, toplum içinde saygı görmesi gerekecektir. Bu parti başlamak için iyi bir yer.

Herkese tam olarak nereye ait olduklarını hatırlatarak - ister önlerinde ister altlarında diz çökmüş olsunlar, ayaklarımızın dibine.

Parti beklendiği gibi abartılıdır ve Valentina, tepsileri taşıyan garsonlardan sosyetenin en önde gelen üyelerine kadar odadaki herkesin dikkatini çeker.

Yıllardır belediye başkanının partilerine yalnız geliyorum. Yanımda ağırlayacağım tek bir kadın var. Bu her yerde biliniyor, çünkü onu bulmaya kişisel olarak çok önem veriyorum. Bunu tüm şehir biliyor, bu yüzden Valentina'nın kim olduğunu daha önce tanışıp tanışmadıklarına bakmaksızın odaya adım attığı anda biliyorlar.

Bratva varisimiz geri döndü ve her zamankinden daha parlak.

Valentina, geçmişimizden hoşlanmadığı biriyle her karşılaştığımızda koluma bir mengene gibi yapışıyor ve birkaç tane var. Eğlence olsun diye bizi onlara doğru yönlendirmeye başlıyorum. Zamanla herkese kendimizi yeniden tanıtmamız gerekecek, bu yüzden önce kime gittiğimizin bir önemi yok.

Koluma sımsıkı sarılmış gibi hissettirmesi hoşuma gidiyor.

Birinin yapmaya çalıştığı şakaya gülmek zorunda kaldığında, tırnaklarını koluma geçiriyor ve sanki *bunun her saniyesini ödeyeceksin, ahmak*, der gibi zümrüt gözlerini bana doğru çeviriyor.

Ona aynı sertlikte yapışıyorum, kalçasını öyle bir kuvvetle sıkıyorum ki, akşam elbisesini çıkardığında avucumun tamamı olmasa bile parmak uçlarımin her birinde ağır bir çürük olacağından hiç şüphem yok. Benzer şekilde, ön kolumun tamamında küçük yarım ay şeklinde çürükler bekliyorum.

Neredeyse bir oyun gibi, kimin diğerini en çok işaretleyebileceğini görmek gibi.

Bunun birbirimizin bölgesine sahip çıktığımız için olduğunu düşünmek istiyorum ama gerçeği biliyorum.

Bu rolü oynamak için doğduğunun farkında değil. Kendini daha fazla kaptırsaydı bu kadar nefret etmezdi. Konuklar onun gülümsemelerini ve kahkahalarını bağımlı gibi içiyor. Bu beni gururlandırıyor.

Fotoğrafçı hiçbir uyarıda bulunmadan etrafta dolaşır ve her katılımcının fotoğrafını çeker, bazen arka planda gizli kalmaya çalışır, bazen de insanların yüzlerine bakarak rahatsız edici olmasa da samimi bir çekim yapar.

Fotoğrafçı Valentina'nın yanına geldiğinde, elbisesine basıyor ve düşmesine neden oluyor. Onu yakaladım, yani düşme tehlikesi yok, ama adam daha dikkatli olmalı. Valentina'nın eteği hışırdarken kamerası *klik sesi* çıkarıyor.

ve gözleri hızla karımın ayak bileklerinden bir sonraki hedefine atlıyor.

Ona doğru o kadar hızlı kırbaçlıyorum ki irkiliyor. Gülümsemem, yüzeyin altında titreştiğini hissettiğim kötülüğü gizliyor. "Affedersiniz. Karımın elbisesine bastınız." Adam şaşkın görünüyor ve ben onu yumruklama isteğimle savaşıırken çenem sıkılıyor. Valentina'yı yanıma çekerek, "Özür dile," diye emrediyorum.

Tırnaklarını koluma geçiriyor ama konuşurken sesi kadife gibi yumuşak. "Sevgilim, zavallı adamı korkutma. Öyle bir niyeti yoktu."

Sinmiş adamın boyuna daha yakın olmak için belimden eğildim. "Yani, kamerasının eteğinin altına bakacak kadar alçaldığını hayal ettim, öyle mi?"

Adamın gözleri fal taşı gibi açılır ve alnında bir ter tabakası oluşur. "Yemin ederim, ben bir şey görmedim."

Gülümsemem elmasları çatlatabilirdi. "Ama denedin, değil mi?"

Valentina sertçe, "Bırak onu," diye mırıldanıyor ve beni önümüzde duran pislikten uzaklaştırmaya çalışıyor. "Olay çıkarıyorsun."

"Bu adam çürümeyi hak ediyor," diyorum yüksek sesle, fotoğrafçının kıvranışının tadını çıkararak.

"Bunun anlamı nedir? Bay Leonov?" Harlin Heights'ın belediye başkanı sağımda beliriyor; kel, şişman, neşeli bir adam, ceplerini cömertçe dolduruyorum. "Bir sorun mu var?"

"Fotoğrafçınız." Söz konusu adama doğru başımı salladım. "Sanırım bütün akşam kadınların eteklerinin altına bakmış. İzin verirsiniz, eşimin onun görüntülerini kontrol etmesini istiyorum. Sorun olur mu, Başkan?"

Belediye başkanı gürlüyor ama yine de başını sallıyor. "Evet, evet, elbette."

"Teşekkür ederim." Kamerayı pisliğin boynundan kaptığım gibi karıma uzattım. "Görüntüleri kontrol et hayatım. Belki de yanıliyorumdur ve tüm bunlar bir yanlış anlaşılmadır."

Ben değilim.

Valentina fotoğrafları karıştırırken yüzü soluyor. "Oh. Oh. Bunları nasıl silebilirim?" Dudağını ısırdı ve yardım için bana baktı.

Bu küçük jest karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Toplanan kalabalık olan bitenle ilgili haberleri yaymaya başlarken ona *silme* düğmesini gösteriyorum. Etrafımızda öfkeli mırıltılar yükseliyor ve kaosu beni körüklemesine izin veriyorum.

"Adın ne senin?" Fotoğrafçıya yaklaşıyorum ve Valentina'nın kolunun bütün gece ilk kez benimkinden ayrılmasına izin veriyorum.

"Travis," diye kekeliyor adam.

"Travis Jacobs," diye bitiriyor belediye başkanı, ya utançtan ya da çakırkeyif öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde. "Bu işi sana annene bir iyilik olsun diye verdim. Sana *ödeme* yaptım."

"Sorun değil, Başkan. Ben hallederim." Elimi Travis'in omzuna koyuyorum ve onu asansöre doğru yönlendiriyorum. "Hemen döneceğiz millet." Valentina hâlâ fotoğraflara dalmış durumda ama uzaklaştığımı fark edince panikle gözleri büyüdü. Diğer konuklarla yalnız kalmak istemiyor. Fotoğraf makinesini kendisine en yakın kadına vererek, kapılar kapanmadan asansöre girmek için tam zamanında arkamdan koşuyor. Aşağı inmeye başlıyoruz ve Valentina geride duruyor, gergin bir şekilde ayakları arasında gidip geliyor.

Ne yapacağımı bilmiyor ama yine de geldi. Bir yanımda ilk fırsatta kaçmadığı için onu kutluyor.

Ama bunu uzun süre kutlayamam. Travis'i sıkıca kavriyorum ve o da inliyor. Partinin geri kalanının duyamayacağı bir yere geldiğimizde, adamın yüzünü metal duvara çarpıyorum.

Burnundan kan damlamaya başladı ve umarım kırılmıştır.

"Travis Jacobs. Bu senin son kamera tutuşun olacak." Cebini karıştırıp cep telefonunu çıkarıyorum, yere atıyorum ve topuğumun altında eziyorum. Ekran tatmin edici bir *çıtırtıyla* çatlıyor. "Bu şehrin her yerinde gözlerim var. Seni izliyor olacaklar. Sabrımı test *etme*."

İnliyor ve altına işerken havaya amonyakın ekşi kokusu yayılıyor. *Acınası*.

"Bu asansör zemin kata çarptığında, buradan çıkacak ve sahip olduğunuz her bir kamerayı atacaksınız. Ne kadar pahalı oldukları umurumda değil. Ayrıca içerideki tarafların rızası olmadan çektiğiniz tüm fotoğrafları da sileceksiniz. Bir saat içinde durumunuzu kontrol etmesi için birini göndereceğim."

Bir kat daha inerken asansörün sesi geliyor. Dibe ulaşmamıza sadece birkaç kat kaldı.

"Buraya beş mil mesafede başka bir işi asla kabul etmeyeceksin ve eğer bu civarda yaşıyorsan derhal taşınacaksın."

"Bu saçmalık-"

Kafasını geriye çekip tekrar metale çarpıyorum. Bu sefer burnu kırılırken kıkırdadığını duyuyorum ve acı içinde feryat ediyor.

"Asıl saçmalık karımdan hâlâ özür dilememiş olman," diye hırlayarak kırık burnunu duvara sürtüyorum. Sümük ve kan fişkırıyor ve hıçkırarak ağlamaya başlıyor.

Umurumda bile değil. Yine *de* özür dilemesi gerekiyor.

Onu serbest bırakarak dizlerinin üzerine düşmesine izin verdim. Asansör durdu ve kapılar arkamızdan açıldı.

Dışarıda biri soluk soluğa kalıyor ama umurumda değil.

"Özür dile." Travis yavaşça ayağa kalkmaya çalışıyor ama onu yerinde tutmak için ayağımı sırtına koyuyorum. "Dizlerinin üzerine çök."

Ayağımı omurgasından çektiğimde, vücudunu sürükleyerek kendi çişini kıyafetlerine bulaştırıyor. Salya sümük ve acınası bir halde başını kaldırıp Valentina'ya bakmaya çalışıyor.

Kafatasının üstünden tutup başını aşağıya eğmeye zorladım. "*Şimdi* özür dile, ayaklarının dibinde diz çök, olduğun gibi bir pislik gibi."

Travis gözlerini karımın sandaletli ayaklarına kilitleyerek bolca özür diliyor ve ben de gitmesine izin veriyorum. Olabildiğince hızlı koşarak uzaklaşıyor, sidik ve kan kokusunun çoğunu da beraberinde götürüyor.

Valentina asansörden çıkıyor ve ben de onu takip ederek ellerimde kalan kirleri bir mendile siliyorum. Mendil parçasını yanından geçtiğimiz bir çöp kutusuna atıyorum.

Tuvaletlere doğru koşuyor, ben de arkasından takip ediyorum. Koridora ulaştığında bana doğru dönüyor, yüzü kızarmış ve gözlerinde bir ateş yanıyor. "Bu da neydi böyle?"

Başımı eğiyorum ve güzelliğine hayran kalıyorum. "Çok daha kötüsünü hak ediyordu." "Burnunu kırdın!"

"Onu öldürmemi mi tercih ederdin?"

"Tabii ki hayır!" Yüzünü buruşturuyor ve dolaşmak için sahip olduğu küçük alanı adımlıyor. "O sadece bir çocuktü. Gitmesine izin verebilirdin."

"Gitmesine izin verdim." Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ve o daha çocuk sayılmazdı. Valentina. Lütfen." Tutması için elimi uzattım. "Yeter artık. Bitti artık. Yukarı dönelim."

Bana doğru dönüyor, böyle bir şeyi önermeme bile şaşırmış gibi gözlerini kocaman açıyor. "Partiye dönmek mi? Delirdin mi sen?"

Sabrımın tükendiğini hissedebiliyorum. Önce bir pislikle uğraşmak zorunda kaldım, şimdi de karım onun suçlarının bedelini ödemesini sağladığım için deli olduğumu düşünüyor.

"Bana karşı gelme, Valentina."

Bana ters ters bakıyor. "Yoksa ne olur? Benim de burnumu mu kıracaksın?"

Aramızdaki mesafeyi iki uzun adımla kapatıyorum, o kadar hızlı ki duvara doğru geri çekiliyor. Avucumu taşa vurarak onu altımda kilitliyorum. "Senden özür dilemesini sağladım," diye homurdanıyorum, öfkem bir kırbaç gibi beni kamçılıyor. "O küçük sapığın hak ettiği gibi dişlerini dökmek yerine gitmesine izin verdim, ama sen sanki kötü adam *benmişim* gibi benimle alay ediyorsun."

"Kötü adam *sensin*," diye haykırıyor, yumruklarını göğsüme vuruyor. "Sen her zaman kötü adam oldun. Sen, babam, bu lanet yerdeki herkes! Daha önce görmemiştim ama şimdi gün gibi ortada. Annemin gitmeye çalışmasına şaşmamalı. Bu yüzden öldürülmesine şaşmamalı!"

Valentina söylenmeye devam ederken gözlerim kısılıyor. Daha önce bir kez bile annesinin ölümünün cinayet olduğundan bahsetmemişti. Bu sonuca kendi başına mı vardı, yoksa biri bu fikri kafasına mı soktu?

Düşüncelerim hemen Mikhail'e yöneldi. Çenesini kapalı tutmayı öğrenmeli.

Maeve'e ne olduğunu kimse bilmiyor. Resmi hikaye hastalandığı yönünde ama bir günde ortadan kaybolması? Cinayetten şüphelenmiştim ama Tolkotsky hiçbir şey söylemedi ve ben de sormaktan daha iyisini biliyordum.

Söylentiler hep Maeve'in gizli bir sevgilisi olduğu ve kaçtığı, rakip bir aile tarafından kaçırıldığı ya da ikinci çocuğunu doğururken öldüğü yönündeydi. Her söylenti bir öncekinden daha saçmaydı.

Ama Tolkotsky, Maeve kaybolduktan sonra onu hiç aramadı. Onu harekete geçmekten alıkoyan şeyin gururu olduğundan şüphelenmiştim. Ölüm ya da terk edilme yoluyla kendisinden uzaklaşan bir kadının ardından özlem duyarak zayıf görünmek istemiyordu.

Tabii ki onu öldürdüğüne dair söylentiler vardı ama sağ kolu olarak hiçbir şey görmedim ve duymadım.

Maeve'in kayboluşu çabucak halının altına süpürüldü.

Ancak *Valentina'nın* ortadan kaybolması onu öfkelenlendirdi. Hıncını yakın çevresindeki herkesten çıkardı ve öfkesinin yankıları Bratva'nın her katmanına yayıldı. Yıllarca Valentina'yı aradık, sonunda Tolkotsky kendi hastalığına teslim olup ölene kadar.

Aramadan asla vazgeçmedim ama adamlarıma da aramaya devam etmelerini emretmedim.

Geçmişin hayaletlerini aramak için yeterince zaman harcamışlardı.

Valentina'nın çenesini kavırıyorum ve gözlerinin içine bakmak için

başını yukarı kaldırıyorum. Gözyaşları, düşmek üzere olan yağmur damlaları gibi köşelerde parlıyor. "Ne olduğunu nereden biliyorsun?"

Annene ne oldu?"

Dudağı titriyor ve bana *hayır* demek için başını sallıyor.

"Valentina." Başparmağımı onun güzel pembe dudaklarına bastırıyorum.

"Anlat bana."

Kendini toparlamasını bekliyorum. Geçen her saniyede parmak ucumu alt dudağına değdiriyorum, kendimi durduramıyorum. Eskiden o dudaklardan öpücükler çalardım. İffetli, küçük öpücükler, bir kelebeğin narin kanat çırpışları gibi.

Geçen gece ondan çok daha iyi bir öpücük çaldım. Hatırası hala ağzımda tadını alabileceğim kadar yakınımda duruyor.

Valentina titrek bir nefes alır. "Gitmeye çalıştı." Gözyaşlarından biri yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Babama yazdığı bir mektup buldum. Ya da o beni buldu." Yüzü buruşuyor ve daha fazla gözyaşı dökülüyor. "*Bilmiyorum Andrei.*" Sesi çatlıyor. "Mektupta gideceği ve beni de yanında götüreceği yazıyordu ama sonra beni almaya gelemeden ortadan kayboldu. Buraya babama *gerçekte* ne olduğunu sormaya geldim. Bir şeyler biliyor *olmalı.*" Hıçkırıklara boğuldu. "Bilmek *zorundaydı.*"

Bir hıçkırık daha bedenini sarıyor ve çıkardığı her kırık sesle kalbimin parçaları acıyor. Bana yaşattığı onca şeyden sonra bu kadar umursamamalıydım ama *lanet* olsun. Duygularımla savaşırken kaslarım geriliyor.

Valentina cevapları alamadan öldüğü için Tolkotsky'nin boynunu sıkmak istiyorum ama o piçin ölümü çok gecikmişti. Hasta yatağında hayatının nefes nefes tükenişini izlediğim için asla pişman olmayacağım.

Bir yanım Valentina'nın acısını öpüp yok etmek istiyor ama diğer yanım acı çekmesini izlemek istiyor. Beni ve Bratva'yı geride bıraktıktan sonra biraz acıyı hak ediyor.

Parçalanmasını izlerken nefesimi tutuyorum.

"Ve şimdi," diye mırıldanıyor, "şimdi burada sıkışıp kaldım." Gözyaşı lekeli yanağını siliyor. "Burada olmamam gerekiyor, Andrei!"

Bu çok saçma ve eğer doğru düşünebilseydi bunu bilirdi. Kalbimin içinde bir doğruluk parıltısı çakıyor.

"Senin yerin benim yanımda."

Gülüyor ama bu ifadenin komik bir yanı yok.

Her zaman sormak istediğim bir soru var. Valentina'nın gittiği günden beri kafamda dönüp duruyor. Akla gelebilecek her cevabı buldum, uzaylılar tarafından kaçırılma gibi zorlama şeyler bile.

Çünkü geleceğimiz için planladığımız onca şeyden, birbirimize verdiğimiz onca sözden, kimse görmezken fısıltıyla söylediğimiz sırlardan sonra Valentina neden gitti?

Ben daha kelimeleri oluşturmamdan o soruyu hissediyor. Başını sallayarak tekrar gülüyor, sesi acı ve keskin, kendimizi içinde bulduğumuz küçük oyukta yankılanıyor. "Söyle bana Andrei. Neden ayrıldım?"

Sertçe yutkunuyorum. Gerçek göğsüme bir ağırlık gibi çöküyor.

"Annen gitmek istedi." Gözlerimi kapadım. Maeve'i hayal edebiliyorum, altın yaz güneşinin altında ıslıl ıslıl, gülümsemesi her zamanki gibi mükemmel. "*Senin* gitmeni istedi."

Valentina kendi isteklerine göre değil, annesinin isteklerine göre bir karar verdi.

Ama *biri* o tohumu ekti. *Birisi* Valentina'ya o mektubu verdi.

Gözlerimi açtım ve gelinime baktım. Artık kızarmıyordu ama aynı güzellikteydi. "Gittin çünkü annenin son arzusu buydu." Valentina'yı duvara yaslayıp bedenimi onunkine bastırıyorum. Titriyor ama basınç ve ağırlık sinir sistemini yatıştırmaya yardımcı oluyor. Onu altımda sarmalıyorum ve o buna karşı koyuyor. Bana karşı mücadele ediyor. Çırpınıyor. Ayaklarını tekmeliyor.

Valentina'nın yüzünü tutuyorum ve sakinleşene kadar güzel, inatçı kadınıma hayranlıkla izliyorum. Kalp atışları normale dönüyor ve daha derin nefes alıyor.

"Gitmek istediğin için değil, gitmen gerektiğini hissettiğin için gittin. için."

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve dudakları asılı kalmış gibi ayrık. her kelimemde.

Valentina'dan ne istediğim konusunda kendime yalan söylediğim kadar, o da kendine yalan söylüyordu.

"Burada olmak istemekten korkuyorsun. Bundan zevk almaktan korkuyorsun. Beni istemekten." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Korkuyla başa çıkabilirim. Her gün başkalarına korku aşıyorum.

Birkaç korkuyu yenmek kolay olmalı.

"Haklısın Valentina. Ben bir caniyim."

Bunu gizlemeye gerek yok. Mafya karanlık bir dünyadır. Herkes hayatta kalamaz ve kalanlar da gündüz düşlerinden çok kabuslara yakışan bir şeye dönüşür.

Ama Valentina bu hayat için doğmuştu.

Alınlarımızı birbirine bastırıyorum ve derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Birkaç dakika içinde Valentina sakinleşmeye devam ederken nefesleri benimkilerle derinlik ve ritim olarak eşleşiyor.

"Bir kötü adamı sevemem," diye mırıldanıyor Valentina usulca. Parmakları gömleğimin yakasına dolanıyor. "Sen zalim, vahşi ve kötüsün. Hepiniz öylesiniz."

Kardeşlerimden bahsetmesi beni gülümsetiyor. Mikhail şimdiden onu etkilemeye başladı, *belki de tam anlamıyla*, ve Ezra her zaman onun favorisi olmuştur. Zamanla üçümüzü de seveceğinden hiç şüphem yok, hain kalpler ve hepsi.

"Bazen kimi seveceğimizi seçme şansımız yoktur." Bunu *sana kendimi sevdireceğim* anlamında da söylemiyorum. Bazen kalp, en mantıklı olana rağmen istediğini ister. Arzularımızın ne kadar berbat olduğuna rağmen.

Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve Valentina'nın elini başının üzerinden duvara doğru tutuyorum. Alnını, sonra şakağını, yanağındaki şişliği, tenine yapışan gözyaşı kalıntılarını öpüyorum. İç çekerek burnumu onunkine değdiriyorum, onu daha fazla öpmek için yanıp tutuşuyorum.

Ama bana vermesini istiyorum. İsteyerek. Sadece bana değil, kendi arzularına da *boyun eğmesini* istiyorum.

"Andrei." Adımı bir dua gibi fısıldıyor ve dudaklarına karşı inliyorum. Dudaklarını benimkilere nazikçe, tereddütle bastırıyor ve bu geçmişimizi anımsatıyor. Beni sevme konusunda her zaman çok utangaçtı ve şimdi bu tereddütün bir kısmının korkudan kaynaklandığını anlıyorum.

Ne olduğu ve kim olacağı korkusu.

Dudaklarını *gerçek* bir öpücükle yakalıyorum, ondan şimdiye kadar aldığımdan daha fazlasını talep ediyorum. Ağzını yutuyorum, dudaklarımı tekrar tekrar dudaklarının üzerine bastırıyorum, daha fazlasının peşinde acımasızca koşuyorum. İnliyor ve ben de bu sesi açgözlülükle yutuyorum. Alt dudağını dudaklarımın arasına alıp *emiyorum* ve o bana karşı kıvranırken inliyorum. Öpüşmeyi derinleştirip diliyle tadıma bakarken tırnakları boynumun dibini çiziyor.

O da benim kadar açgözlü.

Elini bırakıyorum, uzanıp kışını kavırıyorum, kalçalarını kendime doğru çekiyorum ve karnına doğru sürtüyorum.

Yüksek sesle inliyor ve elim kalçasının arkasına doğru iniyor. Kalçamın üzerinden kaldırmaya başlıyorum ki arkamdan biri kaba bir şekilde boğazını temizleyerek sözümüzü kesiyor.

Onlara aldırmıyorum ve karımın baldırını kalçama dolayarak, erimiş çekirdeğine doğru uzunluğumu itiyorum.

Valentina iniltisini bastırıyor ve hızlı, tekrarlayan patlamalarla omzuma vurmaya başlıyor. "Çekil. Çekil!"

"Plan bu," diye homurdanıyorum, onu serbest bırakmanın ne kadar boktan bir his olmasına rağmen razı oluyorum. Elini tutup bizi kimin böldüğünü görmek için dönmeden önce dudaklarına son bir ateşli öpücük konduruyorum.

Mikhail her zamanki takım elbisesi ve kravatıyla orada duruyor, Cheshire sırıtışı onu her zamankinden daha da uğursuz gösteriyor.

O kıkırdarken aklımdan cinayet geçiyor, ama sesindeki derin arzu ipini yanlış anlamak mümkün *değil*. Onu suçlayamam ama katılmak istiyorsa bir dakika bile bekleyebilirdi.

Elbisesini kalçalarının üzerinde düzeltirken Valentina'nın yüzü kıpkırmızı yanıyor. "Mikhail! Burada ne işin var senin?" Skandala uğramış gibi görünüyor ama şişmiş dudakları onu daha da sikilebilir kılıyor.

Eminim Mikhail de aynı şeyi düşünüyordur.

Bakışlarını isteksizce Valentina'dan bana çeviriyor ve ben hemen bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Gülümsemesi bir anda kayboluyor ve elindeki cep telefonuna dokunuyor. "Ezra'dan mesajlar aldık. Onlara bakmak isteyeceksin."

"Bu bekleyemez miydi?" Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Mikhail beni bulmak için gününü böldüğüne göre durum kötü olmalı.

Mikhail tekrar telefonuna dokunur. "Hadi arabaya binelim. Yolda sana bilgi veririm."

Valentina asansörün yanında tereddüt eder. "Gidiyor muyuz? Parti ne olacak?"

Ona gülümsedim. Yukarı çıkmak istemediğini sanıyordum. "Parti bitti, sevgilim." Başının üstünü öptüm. "Ama merak etme, yakında sana daha güzel bir parti vereceğim."

Düğünümüzde. Çok yakında.

Mikhail'i SUV'a kadar takip ediyoruz ve üçümüz de arka koltuğa kayıyoruz, Valentina da ortaya oturuyor. Valentina emniyet kemerini bağlamaya çalışırken şoförümüz hareket ediyor ve Mikhail'le ben onu sabitlemek için bir elimizi omzuna koyuyoruz.

"Telefonunu kontrol etmiyorsun."

Bu bir suçlama değil ama yine de Mikhail'e kaşlarımı çatıyorum. "Biraz meşguldüm."

Sırıttırıyor, parmağını Valentina'nın buklelerinden birine takıp döndürüyor. "Anlıyorum. Söylesene *malyshka*, tüm bu gücün tadı nasıl? Eminim külotunu ıslatmıştır, değil mi?" Dudaklarını yalıyor ve Valentina onu tokatlıyor, o gülerken öfkeyle kızarıyor.

Mikhail Valentina'nın dikkatini dağıtırken ben de kardeşlerimin bana bıraktığı mesaj zincirini gözden geçiriyorum. Boş bir işyerinin videoları. Sahnelenmiş bir ev. *Karımın* düzinelerce fotoğrafının bir tür mabede yerleştirildiği *yemlenmiş* bir daire.

Takıntını anlıyorum ama o *benim*.

Şehri dolaşırken ve kafamdaki olasılıkları gözden geçirirken, Valentina'nın bana daha önce söyledikleriyle ilgili bir şey beni rahatsız ediyor.

Mikhail'in söylediği her neyse, ona bir soru sormak için araya giriyorum. "Valentina." Yalan söylemeye cesaret ederse yakalamayı umarak ona bakıyorum. "Annenden gelen mektup. Nereden buldun onu?"

Kaşları birbirine çarpıyor. "Soyunma odamda ortaya çıktı. O gün bana bir sürü kart verildi ve bu da onların arasına sıkıştırılmıştı. Diğerlerinden farklı görünüyordu, bu yüzden ilk ben açtım."

Tören başlamadan önce düğün hediyelerinin ve sadece gelin ya da sadece damat için yazılmış özel mesajların akınını hatırlıyorum. İyi dilekler, bilgece sözler ya da benzerleri. En azından öyle olmaları *gerekiyordu*.

Birisi mektubu Valentina'nın eşyalarının arasına yerleştirmiş.

Birisi düğünümüzü sabote etti ve Valentina'yı sessizce gitmesi için cesaretlendirdi.

Teşekkür etmek için Valentina'nın dizini sıkıyorum ve Ezra'yı hızlı arıyorum. İlk çalışta açtı.

"Katya nerede?"

Ezra'nın sesi yorgunluktan titriyor. "Katya burada değil. Onu bulamıyorum, o *sukayı* da bulamıyorum."

"Aramaya devam edin. Üzerine adamlarını koy. Bok gibi konuşuyorsun." Telefonu kapatmadan önce bana küfretti.

Valentina beni izliyor, endişeli yüzüne bir kaş çatma ifadesi yerleşmiş. "Ne oldu? Büyükannem iyi mi?"

"Şimdilik." Parmak uçlarımı kolçağa vuruyorum. Elimde somut bir kanıt olmadan onu endişelendirmek istemiyorum. Ama eğer Katya'nın

Valentina'nın gitmesinin *ve* bunca yıldır karımı benden saklamasının nedeni nedir?

Kan ve kemikten başka bir şey kalmayana kadar kaltağı parça parça ayıracağım.

Valentina büyükannesinin hain bir kaltak olduğunu bilmek zorunda değil. *Bazı* kurtarılabilir kan akrabaları olduğunu düşünmesi onun için daha iyi olabilir.

Ne de olsa *hepimizin* kötü adam olduğu gerçeğı henüz taşıyamayacağı bir ağırlık olabilir.

Altından bir tahtta oturup, kanlı Bratva tacımızı yüzde yüz kendi seçimiyle takana kadar olmaz.

O zamana kadar, onun yükünü ben taşıyacağım. Bir kralın kraliçesi için yapabileceğı en az şey bu.

Bölüm 14

VALENTINA

ÜÇ ADAMIN HEPSİ çok hızlı bir şekilde çok meşgul olur.

Andrei ofisinde bir ileri bir geri volta atıyor, çoğu zaman telefonla konuşuyor ve zamanının geri kalanını yemek salonundaki toplantılarda oturup insanlara Rusça bağırarak geçiriyor. Evin neresinde olursa olsun onu koridorun sonuna kadar duyabiliyorum ve her ne kadar ona sorunun ne olduğunu sormak istesem de bir yanım bilmek istemiyor.

Her köşede nöbetçiler var ve bunun tesadüf olmadığını biliyorum. İlk geldiğimden beri güvenlik üç katına çıktı.

Büyükannemi düşünürken alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. Andrei iyi olduğunu söyledi ama sadece *şimdilik*. Biri onun peşinden mi geliyor? Kim yaşlı bir kadına zarar verir ki?

Andrei yapardı, diye hatırlatıyor iç sesim bana, birlikte yediğimiz ilk akşam yemeğindeki üstü kapalı tehdidini düşünerek.

Ona zarar vereceğini *söylemedi* ama ima etti. Andrei gibi onu gerçekten tanıyan bir adam ona böyle davranıyorsa, bir yabancının neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

Göründüğünden daha sert olduğunu biliyorum ama yine de. Pipo içiyor ve her hafta aynı pembe dizilere gülüyor. Kesinlikle bir tehdit olarak görülemez.

Cevap bulamayınca ve sorularla rahatsız edecek iri yarı Ruslar olmayınca, kütüphanede uzun zamandır unuttuğum kitapları tekrar okuyarak ya da sohbet etmek için hangi personel müsaitse onlarla sohbet ederek kendimi meşgul ediyorum. Evi benim yönetmem gerektiğini biliyorum ama ev neredeyse kendi kendini yönetiyor. Sanırım mutfak personeli her akşam yemeği için başlangıçlardan birini seçmeme izin vererek benimle dalga geçiyor,

Bahçıvanlar da işlerine o kadar odaklanmışlar ki çoğu zaman benim orada olduğumu unutuyorlar.

Beş yıl boyunca normal bir işte çalıştıktan sonra, zamanımı meşgul edecek bir işimin olmaması çok garip. Kendimi giderek huzursuzlaştırırken buluyorum. Tatilde olmak ve rahatlamam gerektiğini bilmek bir şey olabilirdi, ancak evin her yerinde gergin bir iplik var ve bu da rahatlamayı imkansız kılıyor. Çizim bile yapamıyorum; ne zaman kalem tutmaya çalışsam ellerim titriyor.

Üstüne üstlük, Mikhail'in gizemli haberinden beri uyumakta güçlük çekiyorum.

Ezra'nın gözlerinin altına kalıcı olarak kazınmış koyu halkalara bakılırsa, onun da mücadele ettiğini tahmin ediyorum. Gece geç saatlerde mutfaktaki randevumuzda karşılaşıyoruz. Ben ikimize de sandviç hazırlarken o açık pencerenin önünde votkasını yudumlayıp sigarasını içiyor.

Konuşmuyoruz ama en azından biftek ve sviçi kabul ediyor ve birkaç ısırik alarak benimle dalga geçiyor.

Mikhail hiçbir yerde bulunamıyor ve ona mesaj gönderecek bir cep telefonu ya da hazırda bekleyen bir posta güvercini olmadan, neyin peşinde *olduğunu* anlamak konusunda şansım yok.

Yeni bulduğum yalnız zamanımın dördüncü gününde, kendimi morgun parlayan gümüş kapısının önünde bulana kadar evde dolaşıyorum.

Malikâneye sızdığım gün Ezra'yı cesetlerin yanında uyuklarken buldum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Neden diğerlerinin yerine *o* yatak odasını seçtiği, çözmek istediğimden emin olmadığım bir gizem.

İç çekerek morgun kapısını açıyorum. Eğer şanslıysam, onu yine yatağında yakalayabilirim. O kadar uykulu olacak ki bana tüm çocukların sırlarını anlatacak ve kaçırıp *rehin* tuttukları kıza bir *merhaba* bile diyemeyecek kadar meşgulken ne haltlar karıştırdıklarını itiraf edecek.

Islak bir şeye bastığımda ayakkabım cilalı zeminde kayıyor. Bir çığlık atarak, kırımını kırmadan önce kendimi gümüş bir masanın üzerinde yakalıyorum. Kendimi yukarı kaldırıp neye bastığımı kontrol ederken metal aletler gürültüyle takırdıyor.

Parlak kırmızı lekeler -hayır, *sıçramalar*- odayı konfeti gibi *boyuyor*. Çizgiler odanın ortasında toplanıyor, ayak izleri ve *aman tanrım*, el izleri etrafa saçılıyor.

Sanki birileri kız öğrenci birliğine güreş maçı için jöle getirmelerini söylemeyi unutmuş ve birilerinin aklına doğaçlama yapmak gibi parlak bir fikir gelmiş gibi.

Kan.

Kanlı güreş. *Harika.*

"Burada olmamalısın." Ezra odanın diğer tarafından bana kaşlarını çatarak bakıyor, dudaklarından bir sigara sarkıyor, bir elinde hortum, diğerinde paspas var. Oda­nın şu anki durumuna bakılırsa, temizlik konusunda berbat olduğunu söyleyebilirim.

Bu durum için ciddi­yetsizlik uygun görünüyor. "Temizlik ekibiniz tatilde mi?" Kafamda olduğu kadar kulağa da şaka gibi gelmesini umarak soruyorum. Ezra gülmüyor. Gözlerini kapatıyor ve kısılmış dudaklarından ağır bir i çekiş dökülüyor. Sigarasını ağzından çekip bir çöp kutusuna atıyor.

yakınlarda. "Başka işlerle meşguller."

Oh.

Böyle şeyler için gerçekten bir temizlik ekibi var.

Kanı pek sevmem. Biliyorum, bir kadın olarak neredeyse her ay kan gördüğüm için kanla aramın iyi olması gerekiyor. Ama bu saçmalık, çünkü bu kan *benim* değil.

Metalik koku burnuma çarptığında midem çalkalanıyor.

Ezra tekrar i geçiriyor ve paspası bırakıp cebine uzanıyor. Küçük bir şey alıp bana doğru fırlatıyor ve yüzüme çarpmadan önce onu havadan kapıyorum.

Belirgin bir şekilde nane ve lavanta kokan bir bitki poşeti.

Ezra burayı ciddi bir şekilde hortumla yıkamaya başlarken ben küçük keseye bakıyorum. Su kirlerin çoğunu temizliyor ama inatçı ceplerde kan lekeleri kalıyor. Zeminin ortasındaki belirgin gideri ya da odanın dört köşesinde bulunan daha küçük olanları hiç fark etmemiştim ama şimdi *kesinlikle* fark ediyorum.

"Ne . . ." Sinirlerimi yutuyorum ve poşetten bir fırt çekiyorum, burnuma tutup derin nefes alıyorum. "Ne oldu?"

Ezra homurdanarak beni kenara itiyor, böylece kapıdan çıkardığım  metrelik lekeyi hortumla temizleyebiliyor. Kan lekeleri mürekkepli derisini kaplıyor ve kendimi kaslı kollarından nasırlı ellerine kadar kırmızı izleri takip ederken buluyorum.

Her zaman sağlam bir adam olmuştur. Geniş omuzlu ve bir öküz kadar güçlü. Birden fazla kez, galalarda bana çok yaklaşmaya *ya* da yaklaşmaya çalışan herkesten beni korudu, onlara baktı ve geri çekilmelerini emretti.

O zamanlar bunu pek düşünmemiştim, ama bu kırmızı görüntünün her neyse *ya da başka* ne anlama geliyorsa onun sonucu olduğunu hayal ediyorum.

Ezra'nın saptırmasını kişisel algılamamaya çalışıyorum, çünkü atılmış paspasını alıp onu takip ediyorum, o etrafımda hortumla gezinirken ben de daha inatçı lekeleri ovuyorum. Biraz zaman alıyor ama biraz dirsek yağı ve çamaşır suyundan sonra oda ilk girdiğimden çok daha iyi görünüyor.

Paspası kuruması için asarken ve bir kova sabun ve çamaşır suyunu durularken Ezra bana bakıyor. *İki kez* durulayıp kollarımı ovmaya başlarken onu fark etmemiş gibi yapıyorum.

İğrenç.

Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarıyor ve başımı kaldırdığımda onu kaskatı kesilmiş, çenesi sıkılmış, gözleri kısılmış halde buluyorum.

"Ne?"

Az konuşan bir adam, ama başını yana salladı ve o yöndeki tek kapıya doğru ilerlemeye başladı. Yatak odasına açılan kapıya.

"Gel, *Lisichka*."

İki saniye içinde ayağa kalktım ve dağ gibi bir adamın peşinden karanlık alanına girdim. Işıklar kapalı ama serin bir esinti odaya temiz hava üflerken perdeler hışırdıyor. Güneş ışığı karanlığın içinden süzülüyor, tıpkı buraya ilk girdiğimde olduğu gibi ve mekâna ilk gerçek bakışımı atıyorum.

Burada pek bir şey yok. Bir yatak. Bir şifonyer. Birçok parçasına dağılmış uzun namlulu bir silahla dolu bir masa. Duvarın yanına atılmış bir çamaşır sepeti.

Görünürde tek bir dekor parçası yok. Moda için değil, işlev için yapılmış bir oda.

Beni iki kişi için sıkışık olan bir banyoya götürüyor, ancak lavaboda yan yana durmayı başarıyoruz, ikimiz de ellerimizi ve kollarımızı aşındırıcı, antibakteriyel sabunla ovuyoruz.

Gece yarısı atıştırmalık buluşmalarımız dışında, geldiğimden beri Ezra ile hiç vakit geçirmedi. Beni arazide takip etti elbette ama bu Belediye Başkanı'nın partisinden sonra sona erdi. Düşündüğümde belki daha önce bile olabilir.

Bu şimdiye kadar paylaştığımız en ev içi aktivite ve neredeyse tatlı ... eğer az önce temizlediğimiz tüm kan ve vahşeti unutursanız.

Bir an için hayatımdaki üç erkeği de düşündüm. Mikhail, yüzeyde soğuk ama içten içe yumuşak. Ezra, biraz duygusal ve kaba

ama iliklerine kadar sadık. Andrei, iş hayatında çivi gibi sert ve bir sevgili olarak da bir o kadar talepkâr ... ya da ben öyle hayal ediyorum.

Kısaca, herhangi birinin sevgili olarak nasıl olacağını merak ediyorum. Aynı setten çıkan bıçaklar gibi birbirlerini tamamlarlar mıydı, yoksa geldikleri kadar farklılar mı? Alt dudağımı ısırıyorum ve Ezra'ya gizlice bakıyorum, bir kez daha vücudunun benimkine karşı nasıl hissedeceğini merak ediyorum. Andrei'yle nişanlıyken başka bir erkeğin dokunuşunu arzulamak yanlış geliyor, ama hep merak etmişimdir... ve şimdi kütüphanede, çalışma odasında, arka verandada biriyle sürtünerek geçirdiğim akşamlardan payıma düşeni aldığımı göre, herhangi birinin beni mastürbasyon yaparken yakaladığı çok sayıda yaramaz senaryo hayal ettim.

Mikhail'in beni kütüphanede bulduğu geçen geceden sonra ne yapabileceğine dair bir fikrim var. Ama diğerleri hâlâ gizemini koruyor.

Hiçbiri bana o geceyi sormadı. Mikhail çektiği fotoğrafı bir sır olarak saklamış ve özel kullanım için şaplak bankasında saklamış olmalı.

Ezra'nın gözleri aynanın yansımasında beni izlerken kısılıyor. "Ne oldu? Gülümsüyorsun."

Kahretsin.

"Hiçbir şey!" Sabun kalıbını kollarıma sürüyorum ve temiz olmak için çabalarımı iki katına çıkarıyorum.

Temiz düşünceler. Temiz vücut. Hiçbir şey konsantrasyonumu bozamaz. Ezra'nın çenesi hayal kırıklığıyla titriyor. "Sen kötü bir yalancısın, Valentina Baranova."

Yüksek sesle alay ediyorum ve ona ters bir bakış fırlatıyorum. "Çünkü buradaki herkes *çok* erdemli. *Lütfen*. Bir şey değil Ezra." Sabun kalıbı boğazımı sıkın elimden kayıyor ve Ezra'nın sert göğsüne *çarpıp* porselen lavaboya *düşüyor*.

"Bu *da bir şeydir*." Siyah tişörtünü başının üzerinden çekip yere atıyor. Bir günlük kolonya dalgası üzerime çöküyor ve ne kadar *güzel* koktuğunu duyunca boğuluyorum.

"Başka erkeklerle vakit geçiriyorsun." Ezra bileğinin bir hareketiyle duşu açıyor ve botlarını çıkarıyor. "Başka erkekleri *düşünüyordun*."

Andrei'nin beni kızdırması ayrı bir şey. Bu onun tarzı. Ama Ezra'nın enerjisi bu kadar sessiz bir adam için garip bir şekilde yüklü ve kendimi savaştırmak isterken buluyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Mikhail, Ezra ve Andrei'ye fotoğrafı gösterdi mi?

Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Düşünmemem gereken hiç kimseyi düşünmedim. Andrei benim nişanlım ve Mikhail de ..."

Ona ne diyeceğimden emin değilim.

"Bir arkadaş," diye karar verdim hemen. "Başka kimse olmadı, o yüzden neden bahsettiğini bilmiyorsun."

İlk etapta bunları kabul ettiğime inanamıyorum, ancak yanlış suçlamalara katlanmayacağım.

Ezra'nın çenesi kenetleniyor ve kara gözleri alev alev yanıyor. "Duşa gir."

Sesindeki derin gürültüyle omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor, ama biraz mesafe almak için bir adım geri atıyorum ve kapıya çarpıyorum. "Gerçekten yapmamalıyım."

Andrei beni başka bir adamın duşunda çıplak bulursa, *gerçekten* Beni boğarak öldürecek.

"Sen kirlisin." Ezra gözleri vücudumda gezinirken boynunu işaret ediyor. Teker teker vücudunun çeşitli yerlerini işaret ederek benim vücudumdaki lekeleri gösteriyor ve aynaya bir bakış onu haklı çıkarıyor. Kollarımı ovma ve Ezra'nın ağır aurasından kaçma çabalarım sırasında vücudumun geri kalanını unuttum.

Görünüşe göre, biz morgu temizlerken sıçrama bölgesinde duruyormuşum.

"Ew ew ew." Kırmızıya boyanmış giysilerimi çıkarıp Ezra'nın yanından geçerek duşu kendime ayırıyorum.

Andrei'nin öfkesi geldiğinde bununla başa çıkabilirim. Başa *çıkamadığım* şey kanla kaplı olmak.

Düşün içine güvenli bir şekilde girdikten sonra, kapıyı çekip külotumu ve sütyenimi hızla indiriyorum, böylece her yerim temizleniyor.

Kapı arkamdan açıldı ve, *ohmyAdonis, o çıplaktı.*

Bir çığlık atarak bir elimi kukumun üzerine koyuyorum ve kalan uzuvlarımla kızlarımı örtmeye çalışıyorum. "Ne yapıyorsunuz siz? Sıranızı bekleyin!"

Bir kaşını kaldırdı. "Bu benim duşum." İçeri adım atıyor ve buzlu cam kapı arkasından hızla kapanıyor.

Eğer bir kaçış şansı varsa bile, 1.80'lik kas duvarı duşa girdiği anda yok oluyor. Başlangıçta sıkıştı, ama şimdi kıcımıza soğuk fayansın baskısından kaçınmak için mücadele ederken dirseklerimizi ve dizlerimizi çarpıyoruz.

Ezra uzanıp su akışını doğrudan sırtıma düşecek şekilde eğiyor ve kavurucu sıcak su tenimi haşlarken tıslıyorum. "Ne yapıyorsun?"

sen-"

"Başka erkekleri düşünüyorsun," diye gürlüyor, ikimiz de acı verici bir şekilde çıplak olmadan ve en azından benim için biraz korkmadan önceki düşünce çizgisini sürdürüyor.

Korku doğrudan merkezime vuruyor ve aptalca bir arzu içime hücum ederken kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Sanki vücudum adrenalini afrodizyak olarak algılıyor. Perili evlere gidemiyorum ya da korku filmi izleyemiyorum. Vücudum bana ihanet ediyor ve beni fişkıran bir şelaleye dönüştürüyor.

Şu anda en çok neyden korktuğumdan emin değilim: Andrei'nin beni burada Ezra ile bulmasından mı yoksa Ezra'nın bana ilk kez dokunmasından mı?

Bana dokunur muydu?

Daha önce hiç denememişti ve benimle oynayarak cazibesini belli eden Mikhail'in ya da beni çiğ çiğ sıkme niyetini cesurca ilan eden Andrei'nin aksine, Ezra'nın kafasından neler geçtiğini merak ediyorum.

Şimdiye kadar.

Şimdi, sadece konuşmuyor, aynı zamanda benimle duşta çıplak.

Ezra'nın saat beş yönündeki gölgesine bakarak, "Sorunu göremiyorum," diye karşılık veriyorum. "Mikhail ve Andrei'yi düşünüyorsam ne olmuş yani?"

Gözleri gümüş şimşek gibi çakıyor. "Onları öptüğünü duydum." Bir adım daha yaklaşarak beni duvara yaslıyor ve yer değiştirirken suyun akışını sırtımdan göğsüne doğru kaydırıyor. Dövmeler göğsünü kalın, kalın çizgilerle kaplıyor ve onlara bakmanın Ezra'nın gözleriyle karşılaşmaktan daha güvenli olduğuna karar veriyorum. Göğsünden ve karın kaslarından akan suyun içinden şekilleri ayırt etmeye çalışıyorum, bakışlarım beni doğruca onunkine götüren karanlık ve mutlu bir izi fark edene kadar aşağıya iniyor-

"Tanrım," diye inliyorum, avucumu gözlerime vurarak. Bu çok *kalın* bir Sik. Tıpkı geri kalanı gibi kalındı. Sıkı, dolgun, kaya gibi sert-

"Burada Tanrı yok," diye homurdanıyor Ezra, sesi sözlerinin vaat ettiği kadar şeytani çıkıyor.

İri ellerinden biriyle bileğimi kavırıyor ve benimkini gözlerimden çekiyor. İtiraz etmeye fırsat bulamadan her iki bileğimi de başımın üzerinde sabitliyor ve göğüslerimi göğsüne değmelerine sadece bir santim kalana kadar yukarı kaldırıyor.

"Gece gündüz çalışıyorum," diye homurdanıyor, öfkesi her türlü buhardan daha sıcak dalgalar halinde yayılıyor, "*durmada*n. İnsanlara çılgılık atırıyorum. Kelimeleri bir araya getiriyorum. Sırları ortaya çıkarıyorum."

Vücudu şiddetle sarsılıyor, yorgun

Gözleri kayarak kapanıyor. "Yine de *onları* öpüyorsun. *Onları* düşünüyorsun. *Onları* düşünerek kendine dokunuyorsun."

Korku başka bir akorda çarpıyor ve kaygan arzu uyluklarımdan aşağı damlarken inliyorum.

Beni duydu. Tanrım, evin içinde kendimi parmakladığımı duydu.

İstediğimi alıyorum. Testosteron dolu erkekleri vücudumla yemlemenin sonuçları bunlar. Sonunda beni iş üstünde yakaladıklarında ne olacağını öğreneceğim, teker teker. Önce Mikhail, şimdi Ezra ve finalde de beni beceme ihtimali en yüksek olan Andrey.

Kısmen çaresizlik, kısmen ihtiyaç içinde inliyorum. Ezra'nın bilmiş bakışları altında tüm bedenim yanıyor. Parmaklarımı şişmiş klitorisime doğru kaydırığımı, sıcak nefeslerimin inilti ve pantolonlar olarak çıktığını, karanlıkta meme uçlarımı cımbızlarken Mikhail ve Andrei'nin isimlerini inlediğimi duydu.

Ezra acı çekiyormuş gibi boğuk bir ses çıkarıyor ve kapalı göz kapaklarımdan arasından etrafımdaki gölgelerin değiştiğini görüyorum. Bileklerimi serbest bırakıyor. Konuştuğunda, daha uzakta.

"Seni *her zaman* güvende tuttum. Ama sen beni düşünmüyorsun. *Asla* beni düşün."

Cesaretle gözlerimi açıyorum. Ezra düşün diğer ucuna yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, hoşnutsuz bir kaş çatmayla yakışıklı yüzünü gölgeliyor.

"Senin için öldürdüm." Derin bir nefes alıyor ve omuzları gerçekliğinin ağırlığıyla çöküyor. "Canlıların kemiklerini temizledim. Bunu seni güvende tutmak için yapıyorum. Bana seni güvende tutmam emredildi."

Dudaklarını iğrenç bir şekilde bükmesi irkilmeme neden oluyor. "Seni *istemem* emredilmedi ama *istiyorum*. Seni öpmek istiyorum. Nefesinde adımı duymak istiyorum. Parmaklarımı içine soktuğumda vücudunun kıvranışını hissetmek."

Boğazımda muhtaç bir sızlanma düğümleniyor. Ezra'nın onu sadece susamış bir sürtük olduğum için istediğimi düşünmesini istemiyorum ama şu anda aksini nasıl göstereceğimden emin değilim.

Onu diğerleri kadar düşünmüyordum ama o her zaman yasak bölgedeydi. Hiçbir şeyin değiştiğini düşünmemiştim.

"Beni neden istiyorsun?" Dudağımı ısırarak soruyorum. "Uygun olduğum için mi?"

Ezra'nın gözleri kısılır. "Sen uygun değilsin. Sen uygunsuzsun. Sen beni mahvetmek için gönderilmiş bir baştan çıkarıcısın."

Dudaklarımı yalıyorum ve kendimi duvardan itiyorum. Düşen suyun etrafından dolanarak, a r a m ı z d a k i iki ayağı kapatıyorum.

Hazırolda duran bir uzantı. "Beni istediğini hiç söylemedin." Ezra oflayıp pufluyor, gözleri temkinli. "Sen nişanlısın."

Doğru. Ama Mikhail beni çoktan öptü ve parmaklarına boşalmamı sağladı ve onunla bir geçmişimiz yok. Ezra ve benim *var*. Neden Ezra da benim ilgimi çekmesin?

Üç adamı da düşünüyorum ve kalbim her zamankinden daha hızlı atıyor. Hepsini istiyorum. Bunu kendime itiraf etmek açgözlülük gibi geliyor ama durumumuzla ilgili hiçbir şey normal değil.

Birbirlerinden farklılar. Ama şehri *birlikte* yönetiyorlar. Üçü birden.

Neden kraliçeleri üç krala da sahip çıkamıyor?

Ezra'nın bileklerini çekiştiriyorum ve çapraz kollarını çözüyorum. Ellerini kalçalarımaya koyarak onu tekrar suya yönlendirmeye çalışıyorum.

Ne de olsa kirliyiz.

"Öp beni, Ezra." Emir kesinmiş gibi geliyor ve fark ettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sorumluluk sahibi olmak hoşuma gidiyor. Hayatım boyunca başkalarının bana ne yapacağını söylemesine izin verdim. Bir evliliği kabul ettim çünkü benden bu bekleniyordu. Evden kaçtım çünkü annem böyle isterdi. Uzakta kaldım çünkü büyükannem bulunduğumuz yerin olmak istediğim yerden daha güvenli olduğu konusunda ısrar etti.

Artık yok.

Kararları ben veriyorum ve şu anda bu, istememe asla izin verilmeyen adamdan bir öpücük talep etmek anlamına geliyor.

Ezra suyun altında beni takip ediyor, hareketlerindeki tüm tereddütler kaybolmuş. Beni çıplak göğsüne doğru çekiyor ve elini saçlarımda dolaştırarak saç tellerimi acıtacak kadar sıkı kavırıyor. "Evet, *lisichka*."

Ağzı ağılıkla benimkinin üzerine iniyor ve içimde derin bir yerden güçlü bir inilti çıkarıyor. Dili dudaklarımdan kenarlarında gezinirken beni kaldırıp duş duvarına doğru itiyor. Kalçalarımı beline doladığımda Ezra'nın dişleri boğazımı buluyor ve eliyle seksimi avuçlamak için aramıza uzanıyor.

Canımın çektiği şey buydu.

Avucunun topuğunu klitorisime sürttüğünde sırtım kavisleniyor. Bir zevk sarsıntısı içime hücum ediyor ve beni soluk soluğa bırakıyor.

"Benim parmaklarım seninkilerden daha iyi uyuyor," diye gürlüyor Ezra kulağıma, kalın bir parmak eklemine dudaklarımdan arasından geçirerek. Parmak *kıvrıldıkça* ve içimde elektrik zonkladıkça eline doğru eğiliyorum.

Beynimin çalışan kısmı belli belirsiz Mikhail'in kütüphanede benzer bir şey söylediğini hatırlıyor ama Ezra parmağını içeri ve dışarı pompalayıp dar kanalı elinden geldiğince çalıştırırken tüm düşünceler kayboluyor. Bir iniltiyle bir saniye daha ekliyor ve dirençle karşılaştığında omzumu ısıyor.

"Benim için aç, *Lisichka. Evet.*" Parmaklarını kaldırıyor ve baş döndürücü iniltimi morartıcı bir öpücükle yakalıyor. "Şimdi Ezra'yı düşüneceksin, değil mi? Kalın parmaklarımı. Bu ıslak amcığı sikerken *benim* adımı haykıracaksın."

Ezra'nın iğrenç sözleri yüzünden orgazmım sert ve ani bir şekilde zirve yapıyor. Tüm vücudum bunun gücüyle gerilirken boğazıma sessiz bir çığlık takılıyor. Ezra damlayan ıslak göbeğimi becermeye devam ediyor, her zevk şok dalgasını mümkün olduğunca uzun süre çekiyor.

"*Evet,*" diye mırıldanıyor, parmaklarını çekerken beni sertçe öpüyor. "Bu çok güzeldi, *Lisichka*. Bir hazine." Suyu kapatıyor ve beni yatak odasına götürüp nazikçe şiltenin üzerine yatırıyor. Yanıma kayarak beni göğsüne çektiğinde ikimiz de sıırsıklam olmuştuk.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor bir esnemeyle. "Gerçekten muhteşem . . ." Gözleri kapanıyor ve nefes alış verışı bir anda derinleşiyor. Yüzünde huzurlu bir ifade beliriyor ve ıslak saç tellerini gözlerinden çekiyorum. Son birkaç gecedir gözüme çarpan koyu halkalar yakından daha da koyulaşıyor ve hızla çarpan kalbim endişeyle sıkışıyor.

Benim iyiliğim için gerçekten canını dişine taktıysa, ona sandığımdan çok daha fazlasını borçluyum.

Açık pencereden gelen esinti buharlı tenimi serinletmeye yardımcı oluyor ama sıcaklığın sürmesi için Ezra'ya sokuluyorum.

Andrei ya da Mikhail beni Ezra'nın yatağında bulursa, öyle olsun. Bir kraliçe asla özür dilemez.

Bölüm 15

VALENTINA

GÖZLERİM perdelerin arasından süzülen pembe bir gün batımına açılıyor. Ezra'nın ağır nefesi omzumu ısıtırken beni kaşıklıyor, kalın bir kolu beni yakın tutmak için karnıma dolanıyor.

Seks yapmadık ama yapabiliirdik.

Hâlâ yapabiliriz. Sinirlerim midemde çırpınırken nefesim kesiliyor. Üç adamdan da ilgi görmek istiyordum ve görünüşe göre bunu elde etmek üzereydim.

Yatağın ayak ucunda derin bir kıkırdama duyuluyor ve panikle ayağa fırladığımda dirseğim Ezra'nın göğsüne çarpıyor. Üstümü örtmeyi unutup oturuyorum, göğüslerim *merhaba* demek için dışarıda, Mikhail'in sırttan yüzüne bakıyorum. "Mikhail!" Ezra'nın kolunun altından çarşafı kapıyorum ve göğsümün üzerinde tutuyorum.

"İyi uykular, *malyshka*?"

Ezra inliyor ve dirseklerinin üzerine kalkıyor, siyah saçları gözlerinin üzerine dökülüyor. "Git buradan, Mikhail."

Diğer adam gülüyor ve kravatını çözmeye başlıyor, bana bakarken bakır gözleri parlıyor. Yavaşça lacivert kravatını çıkarıyor, ceketini silkiyor ve omuzlarındaki beyaz gömleğin düğmelerini açıyor. Kemerine uzanıyor ve bir kez daha sırtıyor. "İyi ki *senden* emir almıyorum."

Ezra Rusça bir şeyler mırıldanıyor ve beni göğsünün sıcaklığına geri çekiyor, beni kendine yakın tutarken saçlarıma doğru iç çekiyor.

Yatak arkama doğru eğiliyor ve çarşafın altında üçüncü bir beden bize katılıyor. Sıcak bir el kalçamın üzerine yerleşiyor ve uyluğumun dış tarafını yavaşça, şefkatle okşamaya başlıyor. Dudaklar omzuma bastırıyor, tüy kadar hafif öpücükler sırtımda iz bırakıyor.

Böyle bir şey olamaz. Ne oluyor?

Ezra'nın nasırlı ellerinden biri buklelerime dolanıyor ve başımın arkasını kavıyor. Gözlerimi açtığımda akik rengi gözlerinin yüzümde büyüldüğünü görüyorum ve sonra beni derin bir öpücüğün içine çekerek aradaki mesafeyi kapatıyor.

Ezra beni yerimde tutup alt dudağımı kendi dudağının arasına aldığında boğazımda bir çılgılık düğümleniyor, çıkardığı inilti doğrudan içime ısı gönderiyor.

Mikhail'in eli kıcımlı yumuşatıyor ve sıkıyor. "Çok meşguldün, değil mi *Malyshka*?" Parmakları aşağıya inip kalçalarımın arkasını okşarken kulağıma bir şeyler fısıldıyor. "Kütüphanede bir gece yetmedi mi? Evin her yerinde adımı inleyip duruyorsun. Beni bu kadar mı özledin?"

Ezra'nın dili ağzımın içine kayıyor ve ben karşılık veremiyorum. Kalçamı kendi kalçasına bağlayıp beni açıyor ve kalçalarımın arasında biriken kaygan sıcaklığı hissetmeme izin veriyor. Bu sefer Ezra'nın eli kalçamın arkasından yukarı doğru kayıyor ve kıcımlı avuçluyor ve karnıma sürtünen çok sıcak, sert bir horoz hissettiğimde nefes alıyorum.

"Mmm," diye nefes alıyor Mikhail, boynumu öperken. "Ne kadar yaramaz bir gelin, iki erkeğin onunla oynamasına izin veriyor." Parmakları erimiş çekirdeğimin üzerinde hayalet gibi geziniyor ve Ezra'nın ağzına karşı inliyorum. Mikhail'in bir parmağını içime soktuğu anda dudaklarımı bırakıyor ve ikisi de çıkardığı iniltiyi yakalıyor. Mikhail beni yavaşça çalıştırmaya başlıyor, iki parmağını içeri ve dışarı kaydırıyor, boynuma doğru inliyor. "O çok *sıkı*, Ezra. Ne kadar sıkı olduğunu hisset."

İkinci bir el birinciye katılır ve üçüncü bir parmak diğerlerine katılır. Her iki adam da sırayla parmaklarını sokup çıkarıyor, böylece biri geri çekilirken diğeri onun yerini alıyor. Kendi parmaklarımın *asla* gerçekleştiremeyeceği bir şekilde doluyum ve muhtaç bir sızlanmayla başımı geriye atıyorum.

Küçük kirliliği birbirleriyle paylaşıyorlardı. Muhtemelen Mikhail'in beni kütüphanede yakaladığı gece olanları biliyorlardı, sonra Andrei'nin beni belediye başkanının partisinin dışında neredeyse becerdiği gün, eminim biri Ezra'ya ispiyonladı. Ezra'nın bugün için onlarla iletişime geçmiş olması mümkün değil, o yüzden Mikhail tesadüfen-

Mikhail omzumu arkadan ısıyor ve parmaklarının etrafında kenetlenmemi sağlıyor. İnliyor, G noktama vurmak için parmaklarını içimde kıvrıyor. "*Siktir*, Valentina. Seni sikimin etrafında sarılmış hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Ezra *horoz* kelimesini iyi zamanlanmış bir hamleyle noktılıyor ve kendini kalçama sürtüyor. "Onu ilk Andrei alacak," diyor, sesi arzuyla ağırlaşarak. "Ama bu onun *tadına* bakamayacağımız anlamına gelmiyor."

Her iki adam da parmaklarını çıkarıyor ve Mikhail bir kolunu göğsüme dolayarak parlayan parmaklarını yüzümün önünde tutuyor. Solmakta olan güneş ışığında bileğini çevirip ne kadar ıslak olduğumu hepimize gösterirken yanaklarım alev alev yanıyor.

"Bence tatlı olup olmadığını görmeliyiz," diye gürlüyor Ezra, başparmağını dudaklarıma bastırarak. Dilimi ona doğru kaydırıyorum ve o da hepsini ağzıma sokuyor. *İçimden* bir parça dilime çarpıyor ve Ezra'nın gözlerinin geri dönmesinin tadını çıkararak emiyorum. "*Siktir*, kardeşim," diye homurdanıyor, "Sanırım tadı hoşuna gitti." Başparmağını ağzımdan çekip çenemi kavırıyor ve ağzımın açılmasına neden olacak kadar sertçe sıkıyor.

Mikhail parmaklarını dudaklarıma götürerek kulağıma "Em," diye emrediyor. "Pisliğini parmaklarımdan temizle."

Daha önce hiç bu kadar utanmamıştım ama bu utanç dalgasının üzerine bir de *ihtiyaç* ekleniyor. Mikhail'in parmaklarını dudaklarımdan arasından geçirirken ağzıma alıyorum. Arzumun tadı dilimde patlıyor ve onu yalayarak temizlerken gözlerim kapanıyor.

Kulağıma homurdanıyor, "*Siktir, çok sıcak*" diye mırıldanıyor ve sikini kıcıma dayıyor. O kadar sert itiyor ki, baskının ne kadar acıttığına şaşırarak ciyaklıyorum. Kaya gibi sert, demir bir çubuk yanaklarıma sürtünüyor. Mikhail parmaklarını ağzıma sokup çıkarırken, Ezra'nın dudakları aşağı iniyor. Göğsümü avuçlayan Ezra Rusça bir şeyler mırıldanıyor ve ucunu öpüyor, sıcak, ıslak diliyle pembe tomurcuğumu yalıyor ve göğsümün üstündeki bir şeridi yalıyor. Mikhail'in kollarında kıpırdanıyorum ve o da gülüyor, en ufak bir tereddüt göstermeden daha sert sürtünüyor.

Bu *delilik*. Vücudumla hiç hayal etmediğim şekillerde oynarlarken, iki günahkâr ateşli adamın arasında sıkışmış durumdayım. Bana dokunmalarını istediğimi bile söylemedim, ama *lanet* olsun, yaşadığım sürece başka bir şeyi nasıl isteyeceğimi bilmiyorum.

Mikhail'i öpmeyi arzuluyorum, bu yüzden omurgamı büküp başının arkasına kilitleniyorum ve muhtaç bir sevgi gösterisiyle dudaklarını kendime çekiyorum. O çılgın piçi gerçekten özlemişim.

Ağzımı açgözlülükle kapıyor, dilinin güçlü vuruşlarıyla Ezra'nın azmine rakip oluyor, sıcak avucu Ezra'nın az önce terk ettiği meme ucunu çimdiklemek için vücudumdan aşağı kayıyor. Bir nefesle sırtımı dönüyorum ve iki adam birlikte çalışarak beni sırtüstü çeviriyor. Ben yerleştikten sonra ikisi de arkalarına yaslanıp vücudumun görüntüsüne hayranlıkla bakıyorlar.

Onların bakışları altında yüzüm daha da kızarıırken ve nabzım hızla atarken, onların ötesine baktığımda sadece birinin lambayı yakmakla kalmadığını, odaya üçüncü bir adamın daha girdiğini görüyorum.

Andrei yatağın ucundaki sandalyede oturmuş, pasif bir ifadeyle her şeyi izliyor. Göz göze geldiğimizde bir kaşını kaldırıyor. "Benim yüzümden durma. Eğleniyor gibi görünüyor."

Andrei çıplak vücuduma bakarken kalçalarımın arasına bir zevk dalgası yerleşiyor. Daha önce hiç bakmamıştı ve bu her zaman hayal ettiğim gibi lezzetli bir şekilde iffetsiz hissettiriyor. Tepkisinden duyduğum küçük bir korku beni daha da ıslatıyor ve bakışlarını açıkta kalan yarığımdan aşağı damlayan arzuya diktiğinde gözleri büyüyor.

Kocaman bir çıkıntı kucağında dağ gibi duruyor ve altında yatanları hayal ederken dudaklarımı yalıyorum.

Karşılık veren bakışlarımı yakalıyor ve sırtışı muzaffer bir sırtışa dönüşüyor. "Beni görmek ister misin, *moya zhena*?"

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

Yavaşça, sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi, Andrei ayağa kalkıyor ve kemerini çözüyor, pantolonunun düğmesini açıyor ve fermuarını aşağı kaydırıyor. Kendini kavırıyor ve sıkarken siyah boxer'ının üzerinden kalın hatlarını görüyorum. "İstediğin bu mu Valentina?"

Oh, Tanrım. Aslında cevap vermemi istemiyor, değil mi?

Bekliyor, safir mavisi gözleri koyu laciverte dönerken kıyafetlerinin arasından kendini okşuyor. "Kraliçem utangaç değildir herhalde, değil mi?"

Yanaklarımı içeri çekiyorum. *Oh, kesinlikle öyle.*

"Sana dünyayı vereceğim," diye yemin ediyor Andrei, omuzlarını geriye atıyor ve başparmaklarını boxer'ının kemerine geçiriyor. "Tek yapman gereken ona sahip çıkmak Valentina. Ne istiyorsan al. Acımasız ol, sevgilim."

İstediğimi al. Tam olarak istediğim şeye bakarken nefesimi tutuyorum.

Önümdeki adam. İki yanımdaki adamlar. Bu ev. İçinde saklı annemin parçaları. Sahil kenarındaki restoranları ve keşfedilecek sonsuz sırlarıyla bu şehir.

Hepsini.

Doğrulup ağırlığımı ellerime ve dizlerime veriyorum, Andrei'ye ulaşmak için yatak boyunca sürünüyorum. Kalçaları ağızımla mükemmel bir şekilde hizalanıyor ve en derin, en karanlık sırrımı dile getirirken ona bakıyorum.

"Seni istiyorum." Sesim arzu dolu -sadece önümdeki adam için değil, arkamdaki ikisi için de. Onların dokunuşunu arzuluyorum. Onların

Aşk. Sırlarını. Her karanlık yanları. Aralarındaki aydınlık anlar. "Hepinizi istiyorum."

Andrei'nin ellerini fırçalayarak giysisinin son parçasını da aşağı çekiyorum ve siki serbest kalıyor, damarlı ve ağır bir şekilde avucumun içinde. Bir kez okşuyorum ve Andrei'nin çenesi ona dokunuşumu izlerken sıkılıyor. Uzunluğuna hayranlıkla bakıyorum, dibine şefkatli bir öpücük konduruyorum ve o da hırlıyor.

Kendimi hiç güçlü hissetmedim. Etrafınızdaki herkes bu kadar kararlı ve kendilerinden ve eylemlerinden eminken bunu yapmak zor. Eğer onlar haklıysa, bu diğer herkesin haksız olduğu anlamına gelmez mi?

Ama Andrei'nin elimdeki sikine bakarken, içime bir güven dalgası yerleşiyor. Ben de herkes kadar emin ve güçlü olabilirim. Haklı *olmak* için vereceğim basit bir kararla *onları* haklı olduğuma ikna edebilirim.

Bu doğru hissettiriyor.

Ucunu emiyorum ve dilimi ona doğru savuruyorum, o da inliyor ve saçlarımı yüzümden çekip başımın arkasında tutuyor.

"İhtiyacın olan tüm güce sahipsin Valentina. Bunu asla unutma." Onu ağzıma aldığım anda gözleri kapanıyor. Titreyen kalçasını kavrayarak onu daha derine çekiyorum ve boğazımın arkasına çarptığında inliyor.

Boğuluyorum ve çekiliyorum, tek bir tükürük dizisi bizi bağlı tutuyor.

Yatak arkamda kayıyor ve bana yalnız olmadığımızı hatırlatıyor. Eller kalçalarımı ve sırtımı okşuyor, dudaklar omuzlarıma ve boynuma şefkatli öpücükler konduruyor. Eller ve dudaklar kimin bilmiyorum ama dokunuşları beni teşvik ediyor ve Andrei'nin sikini tekrar ağzıma alıyorum.

"Sana dokunmalarını istiyor musun?" Andrei gözlerini yüzümden kaldırıp kardeşlerine bakarak soruyor. "Onlar senin emirlerini yerine getirecekler, *zhena*. Sen istersen hepimiz senin olabiliriz."

Üç erkeğe birden sahip olma düşüncesiyle inliyorum. Hepsini aynı anda istemem doğru mu? Bu aralarında testosteron sorununa neden olmaz mı?

Andrei'nin dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve yanağımı sevgiyle okşuyor. "Endişelenme Valentina. Hepimiz seni memnun etmek istiyoruz. Paylaşmaktan çekinmeyiz."

Yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve baş döndürücü bir iniltiyle gözlerimi kapatıyorum. Adamlar bunu beni tatmin etmeye devam etmek için bir işaret olarak alıyor, biri kalçalarımı açıp kalçalarımı yüzlerinin üzerine indiriyor ve diğeri parmaklarını sıırıslam amıma sokuyor. Bir dil klitorisime sürtünerek beni zıplatıyor.

İçlerinden biri beni tutmak için avuç içini belime bastırırken, altımda yatan da kıcımlı kavrayıp beni daha sert bir şekilde ağzına doğru çekiyor.

Onları vücudumda birlikte çalışırken hayal etmeye çalışırken aklım karışıyor. Birbirlerine dokunmaktan kaçınıyorlar mı, yoksa bana o kadar odaklanmışlar ki birazcık ten tene teması umursamıyorlar mı?

Bu düşünce beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyor ve Andrei'nin sikini açgözlülükle daha fazla yutuyorum, zevk dalgaları tüm vücudumu sarsarken ahlaksızca inliyorum.

Biri klitorisimi sertçe emiyor ve ben haykırıyorum, ses ağzım dolu olduğu için boğuk çıkıyor.

Andrei *güzel* kelimesini tıslayarak söylüyor ve ağzımın içinde sallanırken başımı sıkıca tutarak itiyor.

Her şey çok fazla. *Çok fazla*. Karnımın derinliklerinde oluşan baskı bir anda kırılıyor ve beni uçurumun kenarına yuvarlıyor. Andrei'nin siki dilimin üzerinde kabarıyor ve o da aynı sertlikte boşalıyor, tohumu ağzımda sıcak bir şekilde titreşirken başını geriye atıyor. Sikiinin etrafını yuttuğumda inliyor, her son damla için onu sağarken itmeye devam ediyor.

Serbest kaldığında yüzümü kavlıyor ve başparmağını elmacık kemiğime sürüyor. "Bu seni tatmin etti mi, *zhena*?"

İçimde doldurulması *gereken* bir sızı var ama bu adamlarla sıfırdan yüze çıkmaya hazır olup olmadığımın emin değilim. Birinin beni doldurmasına izin verirsem, diğerleri de onu takip edebilir ve sıradan seks alanından çok daha büyük ve ezici bir şeye doğru hızla ilerleriz.

"Evet." Sesim boğuk çıkıyor ve boğazımın arkasındaki hafif bir yanmadan dolayı irkilerek yutkunuyorum.

Andrei hareketi yakalıyor ve hafifçe gülümsüyor. "Çok güzel yaptın Valentina. Öyle değil mi çocuklar?"

"Mükemmel," diye mırıldanıyor Mikhail kulağıma. "Ezra'nın yüzüne binmek hoşuna gitti mi? *malyska*?"

Bir utanç dalgası nefesimi kesiyor. *Aman Tanrım. Ne yaptım ben?*

Her zamanki günahkâr kadife ses tonuyla kıkırdıyor ve omzumdaki bukleleri fırçalayarak oraya bir öpücük konduruyor. "Merak etme, o da en az senin kadar zevk aldı."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru otururken Ezra arkamdan homurdanıyor. Güçlü, dövmeleli bir kol belimi sarıyor ve beni çıplak bir göğse doğru çekiyor. "Sen

Tadı çok lezzetli, *Lisichka*. Yeni favori yemeğim," diye gürleyerek bedenimi kollarına yerleştiriyor.

Ezra beni tutarken Mikhail ve Andrei'ye bakıyorum, buradan sonra nereye gideceğimizden emin değilim. Andrei'yle evlenmem gerekiyordu, ama o az önce sanırım bir ... denilen şeye katıldı. Dört ceset sayarken gözlerimi kısıyorum. *Bu bir seks partisi olarak nitelendirilebilir mi?*

Andrei giyinmeye başlıyor ve Mikhail'e şirketteki işlerinin nasıl gittiğini soruyor ve ikisi de kıyafetlerini ayırmaya ve birbirlerine kendi mallarını vermeye başlarken sadece bir iş toplantısı olarak adlandırılabilir bir şeye giriyorlar. *Sözleşme* ve *boşluk* gibi kelimeler etrafında dolaşıyorlar ve ben de hayranlıkla izliyorum.

Sonuçta bu normal *geliyor*. Neden bu kadar gergindim bilmiyorum.

Ezra'nın eli kolumu aşağı yukarı ovuşturuyor, elime ulaştığında parmak uçları benimkilerle oynuyor. "Burada kalabilirsin," diye fısıldıyor kulağıma. "Ama iyi bir uyku sözü veremem. Diğer odada meşgul olacağım."

Bilgi almak için insanlara işkence *etmekten* bahsediyorsa, ben yokum.

Ben Ezra'nın teklifini kibarca reddedemeden Mikhail'in gözleri bize doğru kayıyor. "Hayır, burada kalmayacak." Öfkeyle Ezra'nın şifonyerine doğru ilerliyor ve temiz bir gömlek çıkarıyor. "Bu gece gerçekten dinlenmeye ihtiyacı var. Sabah onu dışarı çıkaracağım."

Mikhail'le daha fazla zaman geçirme şansı kalbimi hoplatıyor. Kumsal pek *eğlenceli* olmasa da bana karşı dürüst ve beni yeni yerlere götürüyor. "Nereye gidiyoruz?"

Ezra'nın gömleğini bana fırlatırken sırtıyor. "Göreceksin."

Andrey kaşlarını çatarak Mikhail'e bakar. "Onu araziden çıkarmanın akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Onu güvende tutacağım," diyor Mikhail hızla, elini Andrei'nin omzuna vurarak. "Bana güvenebilirsin."

"Sana güveniyorum." Andrey'in dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Ben güvenmiyorum *suka*."

"Ne?" Ezra'nın elinden kurtuluyorum ama beni hızlı bir öpücük için geri çekiyor. Dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor. "Kimseye güvenme," diyor sertçe. "Bizden başka kimseye."

Oookay.

Beni bırakıyor ve ben de yatağımdan fırlıyorum. İçimde uğursuz bir his var, ama onu görmezden geliyorum ve Ezra'nın tişörtünü üzerime geçirip

Pantolon. Banyodalar ve hâlâ iğrençler, bu yüzden Ezra'nın şifonyerini karıştırıp bir çift boxer buluyorum ve onları giyiyorum.

Az çok giyinene kadar adamlarımın üçü de Rusça konuşmaya başladı. Her birinin ifadesi bir diğeri kadar ciddi. Bir elimi saçlarımda gezdirip çözebildiğim düğümleri çözüyorum. "Beni bilgilendirmek ister misin?"

Ezra kalçalarına yeni bir pantolon geçirirken "Hayır," diye homurdanıyor.

Andrey iç geçirir. "Yarın Mikhail'le gideceksin ve sonra eve döneceksin. Dolambaçlı yol yok."

"Onu doğruca eve getireceğim," diye söz veriyor Mikhail. Elim tutarak beni odadan dışarı çıkarmaya başlıyor. "Şimdi, *bu gece* nerede uyuyacağına *gelince-*"

"*Zhena*. Bir şey unutuyorsun." Andrei'nin gözlerinde sinirli bir parıltı var. "Buraya gel."

Onunla Mikhail'in arasına bakarken sinirlerim kollarımdan aşağı kayıyor. Tereddütle Mikhail'in elinden kurtulup nişanlığa doğru bir adım atıyorum.

Çenemi parmaklarının arasında kavırıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Her gidişinde bir öpücük bekliyorum." Dudaklarını dudaklarıma indiriyor ve bir öpücük istiyor. Daha önce bana verdiği külot eriten öpücükten farklı. Bu *seferki* daha *yumuşak*. Şefkatli.

Geri çekildiğinde nefesim kesilmişti ve kızarmıştım. Gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Yarın eve dönüşünü bekliyor olacağım. Dışarıda fazla kalmayın." Mikhail'e omzumun üzerinden sert bir bakış atıyor. "Eğer seni başka bir yere çekmeye çalışırsa, ona *pakhanının* buna çok kızacağını hatırlat."

Mikhail gülüyor, ama belli belirsiz tehdidin ne olduğunu anlamış gibi bir hali var. "Merak etme *pakhan*. İyi olacağım." Kapıyı açık tutuyor ve onu takip etmemi bekliyor. Yaklaştığımda elimi tutuyor ve kıs kıs gülüyor. "Endişelenmen gereken kişi *Valentina*, sinsi küçük fingirdek. Dolambaçlı yollardan gitmemizi seviyor." Bana göz kırpmıyor.

Bu ima karşısında kıpkırmızı kesildim ve göğsüne bir şaplak attım. "Ben! Beni duvarlara iten sizsiniz ve-" Mikhail başımı döndüren bir öpücükle sözümü kesiyor.

Üç erkekle. Bugün üç erkeği öptüm ve hepsi de bunu izledi. Katıldılar. *Hoşlarına* gitti.

Kalbimi hoş bir sıcaklık dolduruyor. Bu dinamik ne kadar yeni olsa da benim de hoşuma gidiyor. İkisi arasında seçim yapmak zorunda değilim.

İstediğim her şeye ve daha fazlasına sahip olabilirim.

Öpücükten kurtulup yüzümü gizleme dürtüsüne direniyorum. Üç adam da beni izliyor ve her birinin gözlerinde aynı şefkatli bakış var.

A r a m ı z d a *büyük* bir şey oluyor. Farklı bir şey.

Yeni bir şey.

Bu bana, belki de kötü adamların da mutlu sonla bitebileceğini düşündürüyor.

Chariea 1h

VALEFIIFA

"BUGÜN NE YAPIYORUZ?" Mikhail'in ikinci fincan kahvesini bitirmesini beklerken koltuğumda zıplıyorum. Günün her saatinde ne kadar canlı görünse de, görünüşe göre sabahları bir istisna.

Sabah kafeini almadan mücadele etmesini izlemek onu daha normal hissettiriyor. Elimde olmadan biraz kıkırdıyorum ve bu ses fındık gözlerinde kalan gölgeleri aydınlatmaya yardımcı oluyor.

"Seni görmek güzel Valentina." Masanın altından uzanıp dizimi sıkıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra yüzünü görmeden geçen üç gün çok uzun." İçkisinin tadını çıkarıyormuş gibi dudağını yavaşça yalıyor.

İtirafıma tatlı tatlı gülümsüyorum ve müstehcen kısımları görmezden geliyorum. "Seni hiç romantik biri olarak görmedim."

Bir kaşını kaldırıyor, eli kalçamda geziniyor. "Ben sürprizlerle dolu bir adamım. Hepsi kötü olmayabilir."

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve o da kıs kıs gülüyor.

"Peki. Madem ısrar ediyorsun, bugün iyi olacağım." Kahvesinin geri kalanını bir yudumda içiyor ve fincanı yere çarpıyor. "Pekâlâ, Andrei uyanıp planlarımız hakkındaki fikrini değiştirmeden önce gidelim. Bugün seni benden çalmasına izin vermeyeceğim."

Elimi tutarak beni mutfaktan dışarı ve evin arka tarafına doğru götürüyor. Burada çok fazla zaman geçirmediğim için Mikhail çok arabalı garajın kapısını açtığında gerçekten şaşıyorum.

Hep şoförümüz ve valemiz olduğunu düşünürdüm ama sanırım kendimize ait birkaç arabamız olması mantıklı.

Mikhail elindeki bir dizi anahtarı fırlatır. "Hangisinin benim olduğunu tahmin et, sana bir ödül vereceğim." Bana göz kırptıyor ve her ne kadar huysuz olmak istesem de

Arsız olduğu için, yapamam. Her şey benim için olduğunda şeytani gülümsemesi kalbimi hoplatıyor.

Siyah bir SUV'den beyaz bir üstü açık arabaya ve mavi bir spor otomobile kadar her biri bir öncekinden daha göz alıcı olan şık arabalar mükemmel bir sıra halinde dizilmiş. Her biri üst düzey bir logoyla markalanmış. Arabalardan hiç anlamıyor olmam çok kötü, yoksa yabancı amblemler beni etkileyebilirdi. Gözlerimi yeterince kısarsam, renkli camlardan içeri bakınca içlerini görebiliyorum; her biri lüksün çığlığını atıyor. Deri dikişlerin vurgulu bir renkle yapıldığı türden. Toplamda altı araba ve iki motosiklet var ve her birini ilgiyle tanıyorum.

Görünüşe göre, bir ödöl vaadiyle kolayca motive oluyorum.

Elimi koyu mavi spor arabanın kaputunda gezdiriyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu senin mi?" Ezra'yı siyahtan başka bir şeyle hayal edemiyorum ve Andrei de spor bir arabayla sokaklarda yarışmak için fazla sofistike görünüyor.

Sadece bir adam bunun için gerekli enerjiye sahip.

Mikhail'in sırtışı sinsidir, elindeki düğmeye basar ve spor araba canlanır. "Sanırım beni sandığından daha iyi tanıyorsun." Yanıma doğru kayıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor. Dün geceye dair anılar aklıma gelince gözlerim açılıyor ve kalçalarımın arasına bir sıcaklık hücumu yerleşiyor.

"Şimdi sıra ödölünde," diye mırıldanıyor, başını benimkine doğru eğerek. Beni şefkatle öptüğünde kalbim eriyor, elleri sanki bunu binlerce kez yapmışız gibi kalçalarımaya yerleşiyor. Geri çekiliyor ve başparmağını alt dudağıma sürterek boğazının arkasında mırıldanıyor. "Buna bağımlı olabilirim," diye mırıldanıyor, şimdiden bir tane daha için eğiliyor.

Dudaklarımız buluşuyor ve tatlı bir şey olarak başlayan şey saniyeler içinde ısınıyor. Arabasının kaputuna doğru itilene kadar beni geriye doğru itiyor.

"Mmm, *malyshka*, tadın bal gibi." Alt dudağıımı ağzına alıyor ve yumuşak etimi ısıyor, göğsünün derinliklerinde inliyor. "Dün gece parmaklarımı emerken ne kadar seksi olduğunu anlatamam." Gözleri sıvı altın gibi parlıyor ve dudaklarına yavaş, kötü niyetli bir gülümseme yayılıyor. "Ve Andrei'nin sikini. Bunu düşündükçe biraz kıskanıyorum."

Aletin dış hatlarının karnıma baskı yaptığını hissediyorum ve bir sıcaklık dalgası yüzümü kızartıyor.

Benim de ona sakso çekmemi mi istiyor?

Burada mı?

Mikhail kıkırdıyor ve alnıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Ah, ama beklemek zorunda. Eğer seni şimdi elime geçirirsem, garajdan asla çıkamayız." Özlemle arabasına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, hınzır gülümsemesi daha da kıvrılıyor. "Ama sanırım aracın içinde de *dışında* da her zaman eğlenilecek şeyler vardır. Nereye park edilmiş olursa olsun."

Zor yutkunuyorum. Hiç yol başı yapmadım. Başka hiçbir şeyde o kadar tecrübeli değilim. Dün gece bir şanslı. Yatak odasında ya da dışında *ne* yaptığımı bilmiyorum.

Üç seksi suçluyu kandırmayı başarmış olmam bile bir mucize.

Gitmeme izin verdi ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı.

Ona bakmamak için mümkün olduğunca çabuk içeri atlıyorum ve kapıyı kapatır kapatmaz, sikiinin boğazımda nasıl hissedeceğini düşünmemek için iki saniyelik yalnız zamanım oluyor.

Çünkü eminim çok iyi hissettirecektir.

Şehrin içinden geçerken sessiziz. Bulunduğumuz sokakları tanımıyorum ve Mikhail bana popüler caddelerden tarihi mekânlara kadar her şeyi işaret etmeye başlıyor. Sesi sinirlerimi yatıştırıyor ve yumuşak deri koltukta rahatlıyorum.

"Tüm hayatın boyunca burada mı yaşadın?" Ona bakarak soruyorum.

Bir eli direksiyonda arkasına yaslanmış, rahat bir görüntü sergiliyor. "Mm- hmm. Ailem Rus doğumlu ama kız kardeşim ve ben Amerikalıyız. Rusya'da birkaç yaz geçirdik ama orada uzun süre kalan bir tek ben varım."

"Kız kardeşin *mi* var?" Mikhail'le yüzleşmek için vücudumu çeviriyorum. "Bunu nasıl bilmem?" Mikhail kadar çarpıcı bir kadın hayal ediyorum; kestane rengi saçları beline kadar iniyor, gözlerinde uğursuz bir ışıltı var ve boğucu bir gülümsemeyle erkekleri kendine çekiyor.

Kıkırdıyor ve yol yerine beni izlemek için dönüyor. "Henüz ortaya çıktığını sanmıyorum. Sana söyledim, sürprizlerle doluyum."

"Hepsi kötü değil," diye karşılık veriyorum, güneş ışığının gözlerindeki altın rengi benekleri nasıl ortaya çıkardığına hayranlıkla bakarak. Gerçekten çok yakışıklı, ama ne yazık ki benim için, biraz kötülük yaydığına onu *daha* da çekici buluyorum.

"Ne kadar uzun süreli?" Rusya'da neden bu kadar uzun süre kalması gerektiğini merak ederek soruyorum. "Bir yaz akrabaları ziyaret etmek için yeterince uzun değil mi?"

Mikhail usulca kıkırdıyor. "Geleneksel anlamda tam olarak ziyaret etmiyordum," diyor gizemli bir şekilde. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, uzun vadede ..." Bir an için düşünüyor. "Aşağı yukarı iki yıl. Gerçi Ezra hepimiz arasında orada en çok zaman geçiren kişi."

Ziyaretin ne anlama geldiğini sormaktan kaçınıyorum. Muhtemelen yasadışı bir şey.

Ezra'nın orada en çok zaman geçiren kişi olması mantıklı, çünkü aksanı en kalın olanı. İnsanlar onu anlayabildiği sürece konuşma şeklini değiştirmeyi umursamadığını hissediyorum.

"Rusya'da mı doğdu?" Mikhail başını sallar. "Evet, oradaydı."

"Onu Amerika'ya getiren neydi?"

Bir süre sessiz kalır. "Onu bir daha gördüğünde sormalısın." "Bilmiyorum musun?"

Derin bir nefes alarak, cevap vermeden önce yavaşça nefes verir. "O adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum Valentina. Elbette onu buraya neyin getirdiğini de biliyorum. Ama sana tüm sırlarımızı anlatmayacağım; bazıları'nı kendin bulmalısın."

Gri bir binanın önüne yanaşıyoruz ve ön taraftaki boş yerlerden birine park ediyoruz. Dış duvardaki bir levhada *Harlin Heights Çocuk Yuvası* yazıyor ve Mikhail motoru kapatırken alnım kırılıyor. "Burada ne işimiz var?" Bırakın evime bu kadar yakın olmasını, *çocuklar için evlerin hâlâ var olduğunu* bile bilmiyordum.

"Sana bir şey öğretiyorum," diyor Mikhail kolayca, motoru kapatıyor ve arabadan iniyor. Yan tarafa gelip kapımı açıyor ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Gri taşlar üç kata yetecek kadar yükseğe yığılmış, bazı kısımlar ve pürüzlü kenarlar yaş ve yıpranmayla kararmış. Alttaki taşlardan bazıları yıllar içinde restore edilmiş, yeni bir çatı ve bakımlı ön bahçe mekâna yamalı bohça hissi veriyor. Yepyeni değil ama en azından bakımlı. Çocuklar pencereden bize bakıyor, özellikle küçük bir kız Mikhail ve ben yaklaşırken heyecanla el sallıyor. Bir an sonra kayboluyorlar, ağır perde arkalarından kapanıyor.

Buradan nasıl bir ders çıkarmam gerektiğini bilmiyorum ama Mikhail yaşlı kapıyı açıp başını eğdiğinde tedirgin oluyorum. "Önden buyurun."

Mikhail'in ifadesi sakinleşince, onunla lobi arasında bakışıp duruyorum.

"Bu kadar gergin olma," diye mırıldanıyor, girişten geçerken elini sırtımın alt kısmına bastırıyor.

Yapı eski görünse de kemikleri iyi durumda. Masif ahşap çerçeveler ve kirişler eski parayı haykırıyor ve derin, koyu ahşap zeminler mükemmel bir şekilde cilalanmış. Bana Baranova malikanesini ve koridorlardaki tüm pahalı ahşap panelleri hatırlatıyor. Burası hakkında bu kadar emin olmasaydım, aynı zamanda inşa edildiklerini düşünürdüm.

Ben etrafa bakıp mimariyi incelerken Mikhail bizi içeri almak için resepsiyona yaklaşıyor.

"Bay Monrovia! Bugün sizi beklemiyorduk." Resepsiyon görevlisinin gözleri bana kayıyor ve gülümsemesi mükemmel olmasına rağmen, gözleri zorla gülümsüyormuş gibi kenarda seğiriyor. "Bu Bayan Baranova olmalı. Biz de sizi bekliyorduk."

"Öyle mi?" Ağzımın açık kalmasına izin vermemeye çalışıyorum.
"Neden?"

Mikhail'in gülümsemesi nedense resepsiyonistinkinden daha mükemmel. "Gel bakalım Valentina. Francesca ile tanış. Kendisi buradaki ekibin önemli bir parçası."

"Memnun oldum," diyorum kibarca, kendi gülümsemem o kadar göz kamaştırıcı değil.

Francesca'nın gülümsemesi, gözleri vücudumda gezinirken ve ilk değerlendirmesini yaparken yerinde kalıyor. "Aynı şekilde, Bayan Baranova." Tekrar Mikhail'e bakıyor ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşiyor. Mikhail kadar hoş karşılanmadığım hissine kapılıyorum.

"Bir tur için buradayız. Müsait olan var mı?" Mikhail ahşap tezgâha vuruyor. "Korkarım burayı Valentina'ya gezdirecek kadar iyi bilmiyorum."

Francesca başını eğiyor. "Elbette. Hemen başlayabiliriz. Kapıyı kilitleyeyim, böylece ziyaretçimiz olmaz."

Francesca ön kapının ağır kilidini çevirmek için uzaklaşırken Mikhail'in maun gözleri bana kilitleniyor. Geri döndüğünde, mavi gözlerinde çelik gibi bir bakışla bana doğru başını sallıyor. "Hoş geldiniz, Hanımefendi. Çocukları kontrol etmek için istediğiniz zaman gelebilirsiniz. Merhum Madam ve kızının buraya sık sık geldiklerini duydum, gerçi benim zamanımdan önceydi."

Odaya bir hayalet girmiş gibi kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Madam mı?" Başlık ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor. Daha önce nerede duymuştum?

Francesca'nın kaşları birbirine çarpıyor ve Mikhail'e hızlı bir bakış atıyor. "Evet, biz ondan genellikle sadece Madam diye söz ederiz ama siz onu Katya Baranova olarak tanıyor olabilirsiniz. Kızı Maeve de burada

sorumluluklar üstlendi. Onlar sizin selefleriniz."

Mikhail'e ters ters bakıyorum ama o tamamen rahat, yetimhanenin kurucusunun seramik büstünü incelerken umursamaz görünüyor. Francesca onun sahte ilgisini, sadece benden kaynaklandığı *belli* olan gerginlikten uzaklaşmak için bir motivasyon olarak kullanıyor ve yetimhanenin kurucusu ile eşi *Madam*'ın ölümlerine kadar burayı ziyaret ettiklerini gururla söylüyor.

"O ölmedi," diye alay ediyorum, Mikhail'in bana aile geçmişini kabaca anlatmaya karar vermesine hâlâ kızgınım. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Katya hâlâ hayatta ve tekmeliyor. Aslında eminim bugün ziyarete geldiğimizi duysa *çok sevinirdi*. Sence de öyle değil mi Mikhail? Belki o da bize katılabilir?"

Doğruyu söylemek gerekirse, büyükannemi görmeyi çok isterim. Burada tehlikede değilsem ve bu adamların etrafında olduğum sürece tutsak olduğumu daha az hissediyorsam, neden ikimiz de tekrar şehirde yaşayamıyoruz bilmiyorum. Babamın adamları artık bir tehdit değil, artık Andrei *pakhan* olarak sorumlu. Bratva'ya karşı işlediği suçlar, gerçek ya da başka türlü, Andrei'nin basit bir bilek hareketiyle affedilebilir. Böylece ayrıldığı için hain olarak damgalanmayacak ve ani ölüm ya da parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacaktır.

Ayrıca herkese Bratva'yı benimle bırakmasının benim için en iyisi olduğunu açıklarsam, eminim anlayacaklardır ... ya da bunun önemli olması için yeterince anlayacaklardır. Eğer anlamazlarsa, malikanede kalabilir. Burası bir kale; *Pakhan*'ın izni olmadan kimse girip çıkamaz.

Mikhail'in soğukkanlı havası bir anda sönüyor. Buz gibi bakışlarını bana öyle hızlı çeviriyor ki irkiliyorum. Birdenbire ne kadar soğuk görüldüğünü görünce tüylerim diken diken oluyor. "Hayır aşkım, gelebileceğini sanmıyorum. Katya bu şehrin hiçbir yerinde hoş karşılanmaz, ölü ya da başka türlü."

Aşk kelimesini kullanma şeklinden bile zevk alamıyorum, sanki artık her neyse ondan daha fazlasıymışız gibi.

Birdenbire bir şeyler ters gitmeye başladı.

"Neden olmasın?" Meydan okurcasına kollarımı kavuşturuyorum. "O *benim* büyükannem. İstersem onu içeri davet edebilirim."

Mikhail'in buz gibi ifadesi kırılır ve gözlerinde yoğun bir öfke titreşimi alevlenir.

Anlamsız bir öfke.

"Onunla hiç tanışmadın bile!" Bu doğru mu bilmiyorum ama son beş yıldır *benimle* birlikte, burada, şehirde değil. Yerel bir kafede ya da kermeste onunla karşılaşma şansı olmazdı.

Francesca yavaşça bizden uzaklaşıyor ve ben onu suçlamıyorum. Mikhail aniden ölümcül görünüyor.

Bilinçli ve güçlü adımlarla ilerliyor, yüzündeki çatık kaşlar bu sabah kahve fincanının arkasına sakladığı huysuz ifadesinden çok daha belirgin.

"O zevki tatmadım," diyor usulca, sesi tüylerimi diken diken eden alçak bir mırıltıya dönüşüyor. Gözlerindeki bakışta hiç yumuşaklık yok ve her ilerleğinde bir adım geri çekiliyorum. "Ama eğer yaparsam ..." Dudakları kötü niyetle kıvrılıyor. "Diyelim ki, artık *yaşayanların* bir parçası olarak burayı ziyaret edemeyecek."

Nutkum tutuldu. Ağzım tekrar tekrar açılıp kapanıyor, boğazıma bir vıraklama sesi takılıyor.

Ne oluyor *lan*?

Mikhail bir eliyle saçlarını düzeltir ve tavrı normale döner, mükemmel gülümsemesi tekrar yerine oturur. "Ne diyordun Francesca?"

Kadın soğukkanlılığını benden daha iyi koruyor. Dikkatini odadaki çeşitli nesnelere yöneltiyor ve İtalya'dan büyükanneme düğün hediyesi olarak gelen yukarıdaki vitray pencereden binanın yaşına ve on yıllar önce yenilenip yetimhaneye dönüştürülmeden önce ne olduğuna kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatıyor.

Mikhail gölgeme yapıyor, bir pislik olduğu için onu yumruklamayacağım kadar uzakta, ama havada asılı kaldığını hissedebileceğim kadar yakın. *Bakıyor*.

Sahildeyken sürekli bana bakması sinir bozucuydu. Ne kadar çok bakarsa, ister koridorun karşısında ister yemek masasında olsun, bu daha az sinir bozucu ve daha normal hale geliyor. Hatta doğru ışıktaki gurur verici.

Ancak şimdi, bu dayanılmaz.

Ona doğru dönüyorum ve iki avucumu da göğsüne dayıyorum. "Kes şunu," diye tıslayarak onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. "*Bakmayı* kes. Sana kızgıyım."

Sırıttırıyor, işaret parmağını benimkinin içinden geçiriyor. "Biraz öfke sana çok yakışıyor, *malyska*."

Ben daha ona patlayamadan dudaklarımı okşuyor ve tura devam etmek için beni geri döndürüyor.

Francesca sabırla bekliyor, ama yüzü sanki *gerçekten* artık burada olmak istemiyor. Onu suçladığımı söyleyemem.

Sanırım Mikhail beni *eğlenceli* olmayan dolambaçlı yollara sokmayı seviyor.

Tur devam ediyor ama ben eskisinden *çok* daha az dikkat ediyorum. Düşüncelerim büyükanneme dönüp duruyor. O iyi mi, yoksa tehlikede mi? Ondan sadece Mikhail mi nefret ediyor, yoksa hakkında hiçbir şey bilmediğim başkaları da var mı? Beş yıl önce haber vermeden gittiği için mi, yoksa başka bir şey için mi?

Duvarda asılı bir dizi çerçeveli fotoğrafın önünde durana kadar on dakika geçiyor. Siyah beyaz, grenli resimlerden daha net ve renkli olanlara kadar çeşitlilik gösteriyorlar.

"Burada evin ne zaman kurulduğunu görebilirsiniz," diyor Francesca bize, grubun en eskisini göstererek.

Çerçevenin alt kenarından bir tarih parlıyor, metalik altın mükemmel bir şekilde parlıyor. Duvardaki her bir çerçeveye bakıyorum, hepsinin altında benzer şekilde metalik bir tarih var. Her on yılda bir, yetimhane çalışanlarının ve çocukların yeni bir fotoğrafını çekmişler gibi görünüyor.

Ne kadar ürkütücü.

Fotoğrafları sahte bir ilgiyle tanıyorum, içinde fotoğraflanan tek bir kişiyi bile tanımayacağımı biliyordum, birdenbire tanıdım.

Sondan üçüncü fotoğraf. Uzun, siyah saçlı bir kadın, parlak yeşil çimlerin üzerinde otururken, etrafı bir düzine çocuk ve gençle çevriliyken bana gülümsüyor. Tıpkı bana benziyor ve ne kadar mutlu olduğunu görünce kalbim sıkışıyor.

Anne.

Mikhail arkamdan, "*Pakhan*'ın karısının buraya göz kulak olması gelenektir," diye açıklıyor.

Hemen ardından gelen fotoğraf da benzer bir fotoğraf, ancak bu sefer annemin kollarında küçük bir kız var; saçları onunki kadar koyu renk ve gözleri kamera lensinin bile gizleyemediği parlak zümrüt rengi.

Ben.

"Buraya daha önce gelmiştim," diye soluyorum, yüzümü cama o kadar yaklaştırıyorum ki nefesimin altında buğulanıyor. Genç halime bakıyorum, gördüklerime inanamıyorum. "Gençtim." Tam olarak beş yaşındaydım. Burayı tanımamış olmama şaşmamalı.

Annemin yanında duran genç bir adam gözüme çarpıyor, saçları da gözleri kadar koyu, kolları kavuşturulmuş ve çenesi sabitlenmiş, tanıdık siyah-gri dövmesi pazusunda kıvrılıyor.

"Bu mu ..."

O olmasına imkan *yok*. Ezra'nın yetim çocuklar için bir evde ne işi olabilir ki?

Parmak uçlarımı tanıdık düşünceli ifadenin üzerinde gezdiriyorum, resimdeki çocuk on altı yaşından büyük olmasa da onu tanıyorum. Gözlerim yanındaki çocuğa kayıyor ve sistemimi bir şok daha sarsıyor.

Andrei de burada.

"Bir şey görüyor musun?" Mikhail omzumun üzerinden eğilirken elini kalçama koyarak soruyor. Francesca kanmış olabilir ama ben kanmadım. Fotoğrafla ilgilenmiyor. Sadece bana dokunmak ve iyi davranarak tekrar gözüme girmek istiyor.

"Hayır." Ondan uzaklaşıyorum ve bir sonraki fotoğrafa geçiyorum. Annem hala orada, büyükannemin daha genç bir versiyonuyla birlikte, ama ben belirgin bir şekilde yokum.

Kulemde kilitli kalmış olmalıyım, diye düşünüyorum acı acı, annemin boş kollarına bakarak. Bir sonraki resme geçiyorum ve annemi bulmaya çalışıyorum ama bu sefer annem yok. Onun yerine iki adam, bir grup metanetli çocuğun önünde ciddiyetle duruyor. Kimse gülümsemiyor. Ama son iki resim arasında gözlerimi kısarak baktığımda, iki erkeğimin de gururla ayakta durduğunu görüyorum.

Birinde gençler.

Diğerinde
erkekler.

Annemin ölümünden sonra birinin burayı işletmesi gerekiyordu. Bir *pakhan* ve onun sağ kollarından daha iyi kim olabilirdi ki, özellikle de *pakhan*'ın kendisi de bu duvarların içinde yetişmişse?

"Beni neden buraya getirdin?" Sonunda Mikhail'in ölüsüne bakarak sordum üzerinde.

Bakışlarımdan çekinmiyor. Sanki hoş karşılıyor, ne olursa olsun O an ne hissettiğimi. Çünkü şu anda, yaşayan son akrabamı öldürmekle tehdit ettikten sonra ona karşı kesinlikle sevgi beslemiyorum.

"Sizden ne beklendiğini bilmeniz gerekiyor." Karşı duvara yaslanıyor ve ayaklarını uzatıyor. Profesyonel kıyafetlerine rağmen kendini bir iş adamı gibi taşımadığı kesin. "Andrey'le evlendiğinde ve bir *pakhan* eşinin tüm görevlerini üstlendiğinde hazırlıklı olmalısın. Bazı şeyler ..." Bu kısmı beğenmemiş ya da kabul etmemiş gibi dudaklarını büzüyor. "Bazı *beklentiler* olacak."

Evet. Çok büyük beklentileri karşılayamama gibi bir geçmişim var. İnsanlar benim kim olduğumu hatırlarlarsa, *bunu* da hatırlayacaklardır.

Koridorda yalnızız. Yakındaki bir odada koşuşturan ayaklar yerleri sürtüyor ama tur rehberimiz ahşap işçiliğinin içinde kayboldu.

Sadece ben, Mikhail ve onun *sinir bozucu* bakışları.

"Neden büyükannem hakkında öyle şeyler söyledin?" Öfkem tekrar yüzeye çıkmaya başladığında kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ona karşı bu kadar acımasız olmaya hakkın yok."

Mikhail iki elini göğsünde birleştirerek, "Ona elimi bile sürmedim," diye karşılık veriyor.

"Ama yapacaksın. Bunu sen söyledin. *O artık yaşayanların bir parçası olmayacak,*" diye tekrarlıyorum, kullandığı ifadeyi az çok hatırlayarak. "Büyükannemle ne alıp veremediğin var senin?"

Bratva ile ilgili bir şey mi? Yoksa son beş yılımı burada, Andrei'nin parmağı altında geçirmek yerine onunla geçirdiğim için mi kızgın?

Mikhail cevap vermeyince daha da sinirleniyorum. "Anlat bana."

Çenesini sıkıyor. "I . . ." Adamla tanıştığımdan beri ilk kez gözlerini benden kaçırıyor. "Yapamam."

İhanet kaburgalarımnda bir kırbaç gibi şaklıyor. "Yapamaz mısın?"

Sahilde bana söylediğı o güzel sözlerle ne oldu? Hani aramızda *sır yoktu*?

Bana söyleyemeyeceğı kadar kötü ne olabilir ki?

"Henüz değil," diye açıklıyor Mikhail, sesi titreyerek. Mikhail'den gelen bu çaresizlik notası kulağı tuhaf geliyor ve ben şimdiden bundan nefret ediyorum. "Ama sana söz veriyorum Valentina, anlamsız tehditlerde bulunmam. Bu konuda bana güvenmek zorundasın. Büyükannen ..." İfadesi bocalıyor ve iç geçiriyor. "Yakında her şey netleşecek. Bana güvenmek zorundasın. *Bize* güven. Bunu seni korumak için yapıyoruz."

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyorum.

"Büyükannemi öldürmek," diye sertçe açıkladım. "Demek istediğın bu. *Büyükannemi öldürmenin* bir şekilde beni *koruması* gerekiyordu."

Gözlerimin içine bakıyor ve başını sallıyor. "Evet, *Malyshka*. Evet, öyle."

Bölüm 17

MIKHAIL

Arabadaki gerginlik boğucu.

Valentina'yı şehir etrafında eğlenceli bir tura çıkarmayı planlamıştım, çok hızlı döndüğümde gülüşünü duymak için, ama bana bakamayacak kadar kızgın olmakla meşgul. Eminim lastik yakmaya kalkarsam bana bağıracaktır.

Dürüst olmak gerekirse, her iki şekilde de cazip.

Yetimhanede daha uzun kalmamız gerekiyordu ama Valentina'nın tüm ruh hali, büyükannesi hakkında ağzımdan bir şey kaçırdığım anda değişti. Kadının tur sırasında ortaya çıkması *benim* suçum değildi ve sonra Valentina, Francesca'nın yaşlı kadının öldüğünü düşünmesine alınmak *zorunda kaldı*.

Neden sessiz kalamadı ve yorum yapmadan lanet tura katılamadı?

Çünkü o zaman Valentina olmazdı, diye alay ediyor kafamın içindeki ses. Eskiden olduğu sessiz duvar çiçeğinin bir kalıntısı olacaktı.

Bir duvar çiçeği olmanın yanlış bir tarafı olduğundan değil. Sadece Valentina artık böyle biri değil.

Malikâneye dönmemiz beklenmeden önce birkaç saatimiz var, bu yüzden frene basıp hızımızı yavaşlatarak caddelerde ilerliyorum.

Valentina *şu anda* kızgın olabilir ama kendisinden sır saklayanın büyükannesi olduğunu anladığında mantıklı düşünecektir.

Tehlikeli sırlar.

Liam'ın Valentina uyurken fotoğraflarını çektiğini düşündükçe kanım kaynamaya başlıyor. O baygın ve savunmasızken, piç *kurusu* onun *lanet fotoğraflarını çekiyordu*. Kim bilir başka neler yapmıştır ya da en başta bayılması için içkisine ilaç mı katmıştır.

Sahte erkek arkadaş. Eski erkek arkadaş. Ölü adam.

Direksiyonu daha sıkı tutuyorum.

"Bana erkek arkadaşından bahset," diyorum aniden, aramızdaki korkunç sessizliği bozarak. "Nasıl biri?"

Valentina yanımda gerildi. "Bu seni ilgilendirmez."

Hâlâ bana kızgın ama onu güvende tutmaya çalışan benim. Lanet bir *sapığı* savunmasına gerek yok.

"Aslında öyle. Kız arkadaşına dil attığım için peşime düşecekse, neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerek-"

Valentina *hırlıyor* ve ben buna bayılıyorum. "Bana bir daha asla dokunmayacaksın." Gözleri zümrüt ateşi gibi parlıyor ve bakmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Arabayı yavaşlatıp sürünmeye başladım. "Böyle yapma, *Malysyka*. Büyükanneni ve erkek arkadaşını öldürüp seni bir gecede boşaltabilirim." Gülümseyerek dilimi yanağımın iç kısmına bastırıyorum.

Evet, *mükemmel* bir geceye benziyor.

"Sen hastasın amına koyayım," diye feryat ediyor, kollarını kavuşturup kendine sarılıyor. "Beni eve götür ve siktir git. Seninle işim bitti."

Tüm öfkesinde haklı olduğunu düşünerek öfkesiyle oturmasına izin verebilirdim. Ama yapmayacağım.

"Seni temin ederim Valentina, burada hasta olan ben değilim."

Gözlerini bana diyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, anında ölmüş olurdu. Bana son bir veda öpücüğü verirken kafama silah dayadığını hayal ediyorum. Kucağımda oturuyor. Evet, küçük siyah bir elbise giyiyor. Kalçalarına kadar sıyrılmış, altında hiçbir şey yok-

Tamam, ortalama bir insana kıyasla *biraz* deliyim, bunu kabul ediyorum.

"İkisini de tanıımıyorsun." Yüzünde bir bakış belirmeden önce bir süre geçti. "Tabii sen bir şey *bilmiyorsan*. Mikhail. *Mikhail*." Dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklattı. "Bana bak."

"Sürüyorum," diye cevap veriyorum neşeyle, yola doğru işaret ederek. Saatte on mil hızla sürünüyoruz ve o öfkeyle ellerini havaya kaldırıyor.

"Hiçbir yere gitmiyoruz bile! Bana bakar mısın?"

Bakışlarımı kızıma doğru kaydırıyorum. Arzularıyla savaşırken gözleri kargaşayla dans ediyor. Sırlara susamışlık. Güvenlik ihtiyacı. Yakınlık için bir açlık.

Zamanla ona verebileceğim her şeyi.

"Evet, aşkım?"

Yüzü güzelce kızarır ve nefesi boğazında düğümlenir.

Nefes kesici.

Ona sırtıyorum ve direksiyonu tutuşumu ayarlıyorum. "Sıkı tutun. Küçük bir gezintiye çıkıyoruz." Gaza bastım ve ikimiz de koltuklarımıza geri döndük.

Uygun hızın iki katıyla virajı alırken Valentina çığlık atıyor ve ben bu sestten zevk alıyorum.

Rekor bir sürede varış noktamıza ulaşıyoruz ve Valentina ile daha fazla zaman geçirmek için bloğun etrafında dönüyorum. Deri koltuğa ölümüne yapışıyor, ben de elini tutmak için uzanıyorum.

Elimden çekmeye çalışıyor ama bırakmayı reddederek sıkıca tutuyorum.

Karşılık veren bakışları kalbimi hoplatıyor.

Tüm dikkatinin benim üzerimde olmasına bayılıyorum.

Kaldırıma yanaşıp motoru durdurduğumda sakinleşmek için nefes almak zorunda kalıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve dikkatli olmazsam pervasızca bir şey yapabilirim.

Valentina şaşırtıcı bir şekilde sakinleşti. Adrenalin patlaması öfkesinin bir kısmını azalttı ve park ettiğimizde ve adrenalin azalmaya başladığında net ve derin nefes alıyor.

Parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. Tehlikenin sona ermesini isterdim ama içimde bundan sonra daha da kötüleşeceğine dair bir his var. Katya'nın ne zaman ve nerede ortaya çıkacağı belli değil ve Valentina'nın takipçisi Bratva.

Birlikte ortadan kaybolmaları tesadüf değil.

Valentina'ya bakıyorum ve yanaklarındaki çillere ve saçlarının kulaklarının arkasına kıvrılışına dikkat ediyorum. Daha önce hiçbir kadında böyle küçük ayrıntıları fark etmemiştim, genellikle yanaklarına rimel bulaşmış ve gözlerinde şehvet dolu bir pus olduğu zamanları tercih ederdim.

Tüm kadınların aynı görüldüğü ve hareket ettiği daha önce hiç küçük ayrıntıları fark etmek zorunda kalmamıştım.

Sıkıcı. Her biri. Aşk, araba ve penis için yalvarıyorlar. Sonsuz bir döngü, dönüp duruyor.

Valentina hiçbir şey için yalvarmaz. Benden elmas mücevherler ya da gecenin bir yarısı hızlı, sert sikişler istemiyor.

Benden *hiçbir şey* istemiyor.

Bakışlarını kucağına indirdiğinde göğsüm ağrıyor. *Tek bir şey* istedi.

Dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor. Andrei söyleyeceklerim yüzünden beni öldürecek ve buna hakkı var. Hiçbir şey söylememem emredildi. Bir *pakhan*'ın emri. Bir arkadaşın değil. Bir kardeşin değil.

Pakhan'ım.

Onun sözü kanundur.

Valentina farkında değil ama benden cevaptan fazlasını istiyor, *hayatımı* istiyor.

Valentina'ya büyükannesinin hain, çıkarıcı bir pislik olduğundan şüphelendiğimizi açıkça söylemek yerine, daha güvenli bir yol seçiyorum.

"Ailenin büyükannenin tarafı hakkında ne biliyorsun?"

Valentina parmaklarımla oynarken bakışları kucağında kalıyor, muhtemelen ne yaptığının farkında değil. Dolohovlar hakkında bilgi toplarken gözleri odaklanmıyor.

Muhtemelen fazla değildir.

"Büyükbabamla çok genç yaşta evlenmiş. Ayarlanmıştı." Valentina daha derine inerken yüzü buruşuyor. "Aslen Rus olduklarını biliyorum. Ama çok tanınmış ya da zengin falan olduklarını sanmıyorum. Sanırım büyükannem bu yüzden buraya taşındı ve bir Baranova ile evlendi. Annem bir keresinde bana bundan bahsetmişti."

Ah, demek Maeve Valentina'ya bir şeyler öğretmeye çalışmış.

"Haklısınız, Dolohovlar pek tanınmıyor ama bu kasıtlı. Düşük bir profil çiziyorlar."

"Tüm mafya ailelerinin radarın altında kalmaya çalıştığını sanırdım." Gülümsedim. "Hepsi değil."

Baranovalar aslında bir suç ailesi olarak tanınıyor, ancak kökleri o kadar eskiye dayanıyor ki, onlara meydan okuyacak kadar cesur çok az kişi var. Tolkotsky'yi bu kadar korkutucu yapan ve Andrei'yi mevcut *pakhan* olarak iktidarda tutan şey budur.

Gerçekte ise Valentina'nın büyükbabası başa geçtiğinden beri Baranova kanı taşıyan bir erkek olmamıştır. Katya aileden biriyle evlendi, Tolkotsky de öyle, Andrei de öyle.

Eğer kan haklarından bahsediyorsak, asıl söz sahibi kadınlar olmalı, ancak erkekler herkesin sadık olduğu kişilermiş gibi davranmayı seviyor.

Ama hepimiz biliyoruz ki, şehirde bir iç savaş çıkarsa, halkın yarısı Andrei yerine Valentina'nın tarafına akın eder, çünkü o

Damarlarında Baranova kanı dolaşan biri.

Valentina her zaman Bratva üzerinde güç sahibi olmak için en önemli parça olmuştur. Onun kraliçesi. Vezir satranç tahtasında istediği yere hareket edebilir ve piyonların hepsi ona yer açmak için kenara çekilir. Şah her seferinde küçük bir adım atmakla sınırlıdır. Biri *şah mat* diye bağırıp onu saf dışı bırakana kadar yolu tıkalıdır.

Ancak kraliçesi, kralının zaferine giden yolu açan *kişidir*. Hatta bazen düşmanın şahını deviren de o olur. O, tahtadaki en güçlü ve en önemli taş.

Valentina'nın Liam'ın dairesinde baygın yatarken çekilmiş fotoğrafı gözümün önüne geliyor. Arkasındaki karalanmış el yazısı bizimle alay etmek için bırakılmış... ya da...

Ya Valentina'nın bu şehrin Bratva'sı için ne kadar önemli olduğunu anlarsa?

Dehşet yılan gibi göğsüme girip sıkıyor ve ciğerlerimdeki havayı yavaşça alıyor. Parçalar yerine oturdukça etrafıma olan odağımı kaybediyorum.

Liam Valentina'ya kim olduğu için takıntılı değil. *İsminden* dolayı ona takıntılı. Onun *kanından*.

Saplantısının kökeninin açık olduğunu düşünmüştüm - *elbette* biri kadınıma aşık olacak ve onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edecekti. İnatçı, kırılmış ve hayatında adil olmayan pek çok şeye karşı nefes kesici bir şekilde öfkeli.

Her erkeğin ona aşık olması mantıklı.

Ama bir Bratva erkeği Baranova'nın kim olduğunu bilir.

Ve bu şehrin eski kraliçesi *Katya* ile çalışan bir Bratva erkeği, başka herhangi bir Rus erkeğinin sahip olamayacağı bağlantılara sahip olacaktır.

"Mikhail?" Valentina elimi sıktı. "Hey, iyi misin? Solgun görünüyorsun."

Ciğerlerime hava girmesi için zorluyorum.

Eski erkek arkadaşının güç için onunla oynadığını söylersem Valentina'nın kalbi kırılır. Ve sonra *büyükannesi* . . .

Kafasına bir kurşun sıkmak için *sabırsızlanıyorum*. "Sadece düşünüyordum da..."

Katya'nın kanı yere sıçradı.

Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum ama neyse ki Valentina sapıklık ettiğimi düşünüyor. Gözlerini devirerek elimi bırakıyor. "Sana söyledim, bana bir daha dokunmayacaksın."

"Biliyorum, *Malyshka*. Beni affet. Kendime engel olamıyorum." Yüzü

kızarana ve benden uzaklaşmak için emniyet kemeriyle oynamaya başlayana kadar ona bakıyorum.

Sevdiği birini öldürmek istediğim için kötü hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Valentina yaşadığım sürece ona dokunmama izin vermese bile.

Bir daha kimsenin ondan faydalanmamasını sağlamak için buna değecek.

Bölüm 18

VALENTINA

Mikhail'in spor arabasından inerken nihayet çevremize bakıyorum. Büyük, gri tuğlalı bir ev iki düzine metre ötede duruyor, ön kapıya giden yürüyüş yolu tertemiz yeşil çimlerin üzerinde kıvrılıyor. Sonbaharda olmamıza rağmen çimler yazın derinliklerindeki kadar yeşil.

"Burası evim değil." Mikhail'e dönerek ona ters ters bakıyorum. Kızgınlık kollarımdan parmak uçlarıma kadar iniyor ve yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "*Eve* gideceğimizi sanıyordum."

"*Burası* evin, Valentina." Mikhail hâlâ sırtıyor, sanki özel bir şakanın içindeymiş ve benim yüzümden gülmemeye çalışıyormuş gibi. "Hadi gel. Sana bunu kanıtlayacağım." Elimi tutmaya çalışmıyor ve sınırlarımı zorlamadığı için minnettar olmam gerekirken, parmaklarım onun dokunuşunun belirgin eksikliği karşısında kendi içine kıvrılıyor.

Elimi tutması hoşuma gidiyor.

Ön kapıya doğru yürüyoruz ve zile basmadan yüksek sesle kapıyı çalıyor. Panel camın arkasından gelen hareket gözüme çarpıyor ve kapıdan uzaklaşıyorum. Tanıştırma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım ve bir parti elbisesinin cazibesi ve Andrei'nin şaşmaz güveni olmadan gerginleşiyorum.

Mikhail bana bakıyor ve en yumuşak gülümsemesini takınıyor. "Evine hoş geldin Valentina."

Kapının kilidi açılır ve Mikhail kadar muhteşem görünen, sıcak, bronz tenli, daha da sıcak kahverengi gözlü ve saçları Mikhail'inkiyle aynı kestane kahvesi tonunda olan bir kadına açılır. Yüzünü çerçeveleyen karmaşık bir topuz yapılmış ve yumuşak kaşmir bir elbise giymiş.

Malikânedeki gardırobumda asılı duran yeni giysilerden biri olduğunu hemen anladığım bir kazak.

Mikhail'e genişçe gülümser, neredeyse kendi yoğunluğuyla eşleşir, ancak yanında daha kısa, daha az enerjik bir kişinin durduğunu fark eder. Elleri yüzüne gider ve *nefesi kesilir*.

"Benim elbisemi giyiyorsun! Oh! Mikhail, o çok *güzel*. Bu rengin ona yakışacağını biliyordum." Bana göz kırptı. "Geleceğini neden bana söylemedin? Atıştırmalık hazırlardım." Ellerimizden tutarak bizi içeri çekti ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı. "Seni tanımak için sabırsızlanıyorum Valentina. Mikhail kolay kolay etkilenmez ama geldiğin andan beri sana aşık oldu. Ve bu konuda gizemli," diyor Mikhail'in kaburgalarına vurarak. "Şehre dönüşün hakkında ağzından tek kelime bile alamıyorum! O yüzden bana her şeyi anlat!"

Bizi paslanmaz çelik ve beyaz granit tezgahlardan oluşan geniş bir alana yayılmış mutfığa götürüyor ve kakmalı soğutucudan bir şişe beyaz şarap çıkarıyor.

Üstünü açıp her birimize birer bardak doldururken bakmamaya çalışıyorum. *Göz kamaştırıcı* ve bir film yıldızı gibi. Mükemmel bir cilt. Kusursuz Fransız manikürü. Göz kamaştıran bir gülümseme.

Bana dolu bir şarap kadehi uzattı ve neredeyse düşürüyordum. "Teşekkürler." Bir yudum alıyorum ve dilime çarpan keskin tatlılık neredeyse beni inletiyor.

"Valentina," diye heyecanla söze başladı Mikhail, benimle kadının arasına bakarken gözlerinde küçük bir pırıltı vardı, "kız kardeşim Celia ile tanış. Gelinliğini o tasarlıyor."

Neredeyse içkimi yudumlarken boğuluyordum. Andrei ve ben düğünü planlıyorduk ama birilerinin çoktan gelinliğim üzerinde çalıştığını fark etmemiştim. Katalogdan falan alışveriş yapmam gerekecek sanıyordum.

Celia kardeşinin koluna vurarak, "Oh," diye azarlıyor. "İş konuşmasını sonra yaparız. Gel, oturalım." Onu, beyaz döşemeleri ve cam sehpasıyla ustaca tasarlanmış bir yaşam alanına kadar takip ediyoruz. Celia geniş bir kanepede bacaklarını altına kıvrıyor ve şarap kadehini göğsüne yaslıyor.

Biz masanın karşı taraflarına yerleşirken Mikhail boğazını temizliyor. "Aslında bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Eğilip başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Acelemiz yok Valentina, o yüzden rahatla."

"*Yoldan sapmamaya* ne oldu?" Bir kaşımı kaldırıyorum ve o da başını belaya sokma tehlikesi yokmuş gibi parlak bir şekilde gülümsüyor.

"Andrei'yi bana bırak, *Malyshka*. Şimdi izninizle." Odadan çıkıp gitti ve ben sadece şarabım, sinirlerim ve Mikhail'in kız kardeşi Celia ile kaldım.

Celia beni incelerken cennetten bir yudum daha alıyorum.

"*Mm-hmm*. Resminizden güzel olduğunuzu biliyordum ama şahsen harika görünüyorsunuz. Elbisenin sana yakışmasına çok sevindim. Yeni kıyafetlerini nasıl buldun?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Mikhail geveze biri mi?

Gözlerini deviriyor ve *bu* bile narin görünüyor. "Mikhail'in bana senden bahsettiğini görüyorum ama benden hiç bahsetmedi." Başını sallarken bile gülüyor, sesi gümüş çanlara benziyor. "Mikhail geçen gün telaş içinde beni aradı. Malikâneye döndüğünü ve şehirde yapacağın eğlenceli şeyler için koca bir gardıroba ihtiyacın olduğunu söyledi. Birini giydirme ve tüm markasını planlama şansına nadiren sahip oluyorum, bu yüzden senin için her şeyi seçerken çok eğlendim! Ama en çok hangi parçaları beğendiğinizi ve hangilerini giymediğinizi bana bildirmeniz gerekecek. Neyin yakışacağını biliyor olabilirim ama bu hepsinin senin tarzın olduğu anlamına gelmez."

Aniden yanındaki koltuk yastığına vuruyor. "Oh! Bana bak, devam et." Özür dilercesine gülümseyerek küçük bir nefes alır. "Özür dilerim, kendimi biraz kaptırdım. Şehirde bir butik işletiyorum. Siz de beni evde izinli olduğum bir günde yakaladınız." Sanki bir sırrını açıklayacakmış gibi başını bana doğru eğiyor. "Bu aileden biri için nadir bir durum. Genelde boğazımıza kadar işe batarız." Bakışları Mikhail'in kaybolduğu odaya doğru kayıyor. "Örnek olarak. Erkek arkadaşın şu anda burada seninle olması *gerekirken* çalışıyor."

Şarap kadehimi biraz sertçe yere bırakıyorum ve camdan cama gıcırıyor. "Oh, o değil-"

Celia elini bana doğru salladı. "*Lütfen*. Sana ne hediye alacağım konusunda sürekli başımın etini yiyor. İş dışında hiçbir şey için böyle düşünmez. İnan bana, sen onu öyle görmesen de o senin erkek arkadaşın."

Yanaklarım ısınıyor ve bu sefer şaraptan değil. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Kardeşinle bir ilişkim var ve sen onun en iyi arkadaşıyla evlenmem için gelinlik tasarlamak zorunda kaldın.

Ama gerçekten, üç erkeğin de bilerek dahil olduğu bir ilişki midir?

Celia sempatik bir şekilde başını sallar. "Karmaşık bir durum, biliyorum. Bu tür şeyler hep böyledir." Sehpanın üzerinden uzanıp şefkatle dizimi sıkıyor. "Ama merak etme, yargılamıyorum. Hatta biraz kıskanıyorum."

Bu kez kızarma sırası onda. "İki erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Bilirsiniz, yatak odasında." Şarabından bir yudum daha alıyor. "Ya da, aslında, onun dışında da. Ya da her zaman. Sırayla mı yapıyorlar? İkisiyle de çıkıyor musun? Uyku durumları nasıl? Ne kadar sorsam da Mikhail bana anlatmıyor."

Bir cevap bulmaya çalışırken yanağımın içini çiğniyorum. "Tüm bunları gerçekten konuşmadık." Zihnim birlikte geçirdiğimiz zamana geri dönerken kızarıklığımın derinleştiğini hissediyorum. *Dördümüzün de*. "Üçüyle de her şey çok hızlı geliyor."

Celia'nın kaşları kaküllerinin arasından kalkıyor. "Vay be. Dur bakalım. Üç kişi mi? Üçüncü adam kim?"

Kaslı peyzajcıdan yağlanmış tamirciye kadar olası şüphelileri sıralarken, kendimi onunla birlikte gülerken ve şakalaşırken buluyorum, daha da saçma olasılıklar üretiyorum. *Kim* olduğuna dair yaratıcılığımızı tükettikten sonra, *nerede* ve *nasıl* olduğuna dair buharlı senaryolar üretmeye başlıyoruz ve sevgililerimin üçünün de benimle aynı odada çıplak kalmasının tüm yollarını hayal ediyoruz.

İlk başta şakalar kişisel gelmiyor, sanki üç Rus mafyasıyla tomurcuklanan ilişkimle dalga geçiyormuşuz gibi geliyor ama konuştukça ve kurguladığımız senaryolar gülünçleştikçe bunun bir *bağ* olduğunu fark ediyorum.

Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı ve Celia kendisinden sonra gelenler için çıtayı yüksek tutmaktan çok mutlu.

Daha fazla şarap paylaşılır ve bir kez yerleştikten sonra ben de *sıcak koruma*, hızla daha ciddi bir sohbeta geçiyoruz.

Celia bana uzun uzun bakmadan önce kadehini boşaltıyor. "Sana karşı dürüst olayım Valentina. Kardeşim sevmesi zor bir adam olabilir." Uzun bir süre boş bardağına baktı. "Bu onun hatası değil. Zor olmaya *çalıştığını* sanmıyorum. Ama onun gibi bir adamı sevmek için farklı türde bir kadın gerekir. Onlardan *herhangi biri* gibi. Sert ve boyun eğmez olmalısınız, yoksa yaşam tarzı sizi kırar."

Elimi sıkıyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Bu adamlar *bir* kadın seçiyor. O kadar. Onlar için o kadın *sensin*. Yani, eğer bu hayatı kaldıramıyorsan ..." İç çekerek sözünü bitiriyor. "Daha önce gittiğini biliyorum. Herkesin konuştuğu tek şey bu.

beş yıl boyunca." Arkasına yaslanırken bakışları sertleşiyor, Mikhail'in duymadığından emin olmak için odanın dışına bakıyor, sonra bana dönüyor. "Kardeşim inatçıdır. Çok şeyle başa çıkabilir. Babamız öldüğünde, Mikhail sanki geçiş için yaratılmış gibi her şeyi üstlendi. Sanki sorunsuzmuş gibi." Yüzünü ekşitti. "Ama ikimiz de biliyoruz ki babam öldüğünde şirketi darmadağın bir halde bıraktı. Bir tür kaçış planı yapmak için haftalardır şirketten para kaçırıyordu."

Hikâye ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor ve sahildeki soğuk rüzgârın anısı yüzeye çıkarken ürperiyorum. Mikhail'in hiç gömülmeyen adam hakkındaki hikâyesi.

Onun *babası* olduğunu fark etmemiştim.

"Babam öldüğünde Mikhail yas tutmak için kendine zaman bile tanımadı." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bu yaşam tarzı kardeşimi kırmayabilir, ama daha önce yaptığın gibi gidersen ..."

Sırtımın alt kısmında soğuk bir ter oluşuyor.

". .. diğer taraftan aynı adam olarak çıkmayacak. Hayatta kalamayacak o."

Boğazımdaki yumruyu elimden geldiğince yutuyorum. "Celia, ben ayrıldığımda önce-"

Elini kaldırdı. "Geçmişine ihtiyacım yok. Senden hoşlanıyorum Valentina ve iyi niyetli olduğuna inanmak istiyorum ama daha önce geri adım attın. Benim güvenimi kazanman biraz zaman alacak, tüm şehrin güveninden bahsetmiyorum bile." İç çekerek perçemini gözlerinden uzaklaştırdı. "Önünüzde zor bir görev var. Bunun için seni kıskanmıyorum."

Celia şarabından biraz daha yudumlarırken, gözlerinin içine bakmak için duruşumu düzeltiyorum. "Sana bir açıklama borçlu değilim ama Mikhail'in kız kardeşi olduğun için bunu söyleyeceğim." Omurgamı çelikleştiriyorum, bu konuda her zamankinden daha emin hissediyorum. "Herkesin benim bir serseri olduğumu düşündüğünü biliyorum, tamam, ama hayatım hakkında yaydıkları dedikodular dışında hiçbir şey bilmiyorlar. Evet, ayrıldım ama beş yıl önce bugün olduğumdan farklı bir insandım. I . . ."

Adamlarımı yataktaki talihsiz maceramızdan sonra Ezra'nın odasının etrafında dururken hayal ediyorum. Hepsi çok rahatlamış görünüyor ve son birkaç gündür kendilerini erkenden mezara sokmalarını izledikten sonra aradaki fark çarpıcı. *Mutlu görünüyorlar*. Her biri bana gülümsediğinde, elimi tuttuğunda ya da bana küçük bir Rus takma adıyla seslendiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Sadece bu da değil, hâlâ cevaplara ihtiyacım var. Annem öldü ve *ne*

yazık ki
gömüldü ve şimdi büyükannem görünüşe göre bir numaralı halk düşmanı.

Hala ortaya çıkarmam gereken çok fazla gizli aile sırrı var.

Eğer mutlu bir evlilik için herhangi bir şansım varsa, önce geçmişteki şeytanların kökünü kazımalı ve onları kovmalıyım.

"Gitmiyorum," diye Celia'yı temin ediyorum. "Ben de onları seçiyorum."

Celia'nın tavrı anında aydınlanıyor. Koltuktan zıplayarak yanıma geliyor ve bana yarı ayakta, yarı kambur bir şekilde sarılmaya çalışırken neredeyse kucağıma düşecek. "*Çok* rahatladım Valentina. Tahmin bile edemezsin." Tekrar ayağa kalkıyor, kollarını sallıyor ve vücudunu döndürüyor. "Oooh, tamam. Silkelen. Şuradaki havayı temizleyelim." İster gerçek ister mecazi anlamda olsun, havayı temizlemek için kollarını sallayarak nefes veriyor ve başını sallıyor. "Daha iyi. Mikhail'in gelinliğiyle ilgili ağzındaki baklayı çıkardığını biliyorum..." Kahverengi gözleri parlıyor. "Görmek ister misin?"

Göğsümde bir sıcaklık kabarıyor. Gelinliklere en son annemle birlikte bakmıştım. Saatlerce kataloglara bakmış ve eve gelen tüm farklı gelinlik tasarımlarını denemiştik. Yatakta parmak sandviçler yemiştik, ikimiz de elbiselerimizin fırfırlı eteklerine gömülmüştük.

Bu benim en mutlu anlarımdan biri ve yaşadığım sürece annemle geçirdiğim bu anların değerini bileceğim.

Celia ile geçirdiğim kısa süre, annemle geçirdiğim zamandan daha farklı hissettiriyor. Kaybettiklerim için kalbim sızlıyor ama Celia beni evindeki ofisine götürüp çizdiği farklı eskizleri gösterdiğinde içimden *umut* akıyor.

Celia'nın devasa eskiz defteri kolu kadar geniş ve her sayfanın kenarına iliştilmiş kumaş örnekleriyle kaplı. Krem, beyaz ve altın rengi kalemle çizilmiş desenler bir düzine ya da daha fazla sayfayı dolduruyor.

Bu sefer gelinliğim üzerinde fazla düşünmedim ama Celia belli ki bir süredir plan yapıyor.

"Andrei bana senden bahsetti ama tasarımın çoğunu bana bıraktı. Önceki elbisenizin resimlerine baktım ama elimizde yeni bir Valentina Baranova varsa eskisi olmaz." Beni beden, etek ve hatta tren olasılığı gibi çeşitli tasarım özelliklerine götürüyor. Sonunda, Celia telefonundan ilham verici resimler çekerken ikimiz de yerde oturuyoruz. Lüks kumaşlar etrafımızdaki yığınlara dağılmış durumda ve uzun bir süre boyunca benim zevklerimi koordine ediyoruz.

Öncekinden farklı bir şey istiyorum. O zamandan bu yana çok şey değişti ve elbisenin üstesinden geldiğim her şeyin bir yansıması olmasını istiyorum.

Celia tavana bakıyor, bir kalemin ucunu dudaklarına dayamış. "Bana hayatını düşündüğünde nasıl hissettiğini anlat Valentina. Andrei'yi, Mikhail'i ya da Ezra'yı. Tasarımımızla bu duyguları yakalamaya çalışacağız."

Biz çalışmaya devam ederken Mikhail'i koridordan odaya bakarken yakalıyorum. Biraz daha zaman geçip de durmaya yakın olmadığımızda, ikinci bir şişe şarap, ardından da bir tepside kraker ve peynir getiriyor. Kendi kadehini yudumlarken kapı çerçevesine yaslanıp ilerleyişimizi izliyor.

"İş nasıldı?" Ona tuzlu krakerin üzerine bir dilim gouda koyarak soruyorum.

Kraker karışımını ağzına atıyor. "Aslında biraz sorun yaşıyoruz." Birkaç saniye sessiz kalıyor, alnı düşünceli bir şekilde kırışıyor. "Babamın yıllar önce sattığı tüm mülkleri güvence altına aldığımı sanıyordum ama görünüşe göre yasal bir pürüz çıkmış." Kadehindeki şarabı döndürüyor, dudaklarında bir kaş çatma. "Günlerdir rakiplerimizle savaşıyorum ama görünüşe göre kaybettim." Acıyla kadehinin geri kalanını deviriyor ve açık şişeyi kapıp kendine bir tane daha dolduruyor. "Andrei memnun olmayacak."

"Sanırım eve gitmemeliyiz o zaman."

Sözlerim üzerine yerleşirken Mikhail'in ifadesi değişiyor ve sinsi bir gülümseme yerleşiyor. "Sanırım değil."

Heyecan, Mikhail'e kızgın olduğumuzu hatırlatmadan kalbimi kapıyor. Yüzümdeki ifadeyi yakalıyor ve bana sırtıyor. Bardağını bırakarak yanıma geliyor ve yerden kalkmama yardım etmek için iki elini birden uzatıyor. "Ateşkes mi? En azından Andrei'nin öfkesi geçene kadar? Hem *pakhanımın* hem de kız arkadaşımın bana kızmasına izin veremem."

Ellerini tutuyorum ve beni yerden kaldırıyor. "Hayatta kalacaksın." "Zar zor," diye nefes alıyor, boşluğuma giriyor, yanağımı avuçluyor ve Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Bir öpücüğün faydası olur."

Gözlerimi deviriyorum ve göğsüne hafifçe vuruyorum.

"Çekilmez birisin." "Sadece sen söz konusu olduğunda."

"Bu doğru değil!" Celia kendini yerden kaldırarak araya giriyor. Bize şöyle bir bakıyor ve Mikhail'in omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Aç mısınız? Dışarıdan bir şeyler sipariş edeceğim. Çin yemeği olur mu?"

"Kulağa mükemmel geliyor," diye cevap veriyor Mikhail, ama tamamen bana odaklanmış durumda. Kız kardeşi siparişi vermek için odadan çıktıktan sonra beni bir koltuğa doğru götürüyor. "Ne dersin Valentina?"

Kalçalarım kenara çarpıyor ve neredeyse yuvarlanıp kanepeye dökülüyorum.

"Gerçek erkek arkadaşına bir öpücük vermek ister misin? Ne de olsa bu Andrei bizi öldürmeden önceki son gecemiz olabilir."

"Eğer yaparsa, bu bizi başka bir dolambaçlı yola soktuğun için olacak."

Mikhail en ufak bir pişmanlık duymadan güler. "Seninle geçirdiğim zaman, Valentina, kırbacın her darbesine değer."

Parmaklarımı gömleğinin yakasında kıvrıp onu kendime doğru çekiyorum. Şiddet uğruna şiddete göz yummam ama bu adamların benimle vakit geçirmek için acıya katlanmaya razı olmalarında beni heyecanlandıran

bir şey var. Dudaklarımız buluştuğunda Mikhail'in göğsünden bir inilti yükseliyor. Açgözlülükle beni parmak uçlarıma kaldırıp kanepenin kenarına sertçe oturtuyor. Kalçalarımı aralayarak boşluğa adım atıyor ve benden daha

fazlasını istiyor,

Öpüşmeyi derinleştirmek için başımı arkaya yatırıyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor.

Alt dudağımı ısıyor ve acısını diliyle sıyrıyor. "Sen benim mahvoluşumsun Valentina Baranova," diye mırıldanıyor, dudaklarıma doğru iç çekerek. "Senin için çözülyorum. *Pakhan*'ımın emrini çiğniyorum." Başını sallıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"İçimde seni affedeceğine dair bir his var." Kollarımı Mikhail'in boynuna doladım. "Belki seni affedebilirim."

Gülüyor, sesi yürek ısıtan bir neşeyle dolu. "Böyle bir güce sahip olduğun gün, Andrei'nin arkasından sana tamamen iğrenç şeyler yapacağım gündür." Eli kalçamın dış kısmında geziniyor, elbisemin altındaki çıplak tenimi okşuyor. "Geçen günkü küçük kovalamacamızı düşünüyordum..."

Külotumun bel bandıyla oynarken nefesim kesiliyor.

"Bunu tekrar denemeye ne dersin, ama daha kirli bir sonuçla?" Parmak uçları uyluğumun iç kısmını sıyrıyor, sonra uyluklarımı birbirinden daha da uzaklaştırarak ısınmış göbeğime sürtünüyor.

Dudağımı ısıyorum ve o da inliyor. "Dikkatli ol *Malyshka*, yoksa kalçalarının arasına dalıp tadına bakabilirim. Benim yüzüme değil de Ezra'nın yüzüne boşalman hiç adil değil." Başparmağını sertçe klitorisime bastırıyor, inleyip omuzlarını sıkıca kavramama neden oluyor. Tırnaklarımın gömleğini tırmaladığını duyabiliyorum.

Beni daha sert öpüyor ve ben de kanepeye düşmemek için ona sıkıca tutunmak zorunda kalıyorum. Bunu *seviyor* gibi görünüyor, çünkü

Derin derin inliyor ve dilini ağızıma sokuyor. Elini ustalıklı külotumun içine kaydırıyor ve parmak ucunu klitorisimin etrafında döndürüyor.

Kollarında titriyorum. *Bunu yaptığımıza inanamıyorum.* Parmağının her çalışında zevk vücudumda sallanıyor ve Celia'nın ofisine geri dönüp bizi bu halde bulmaması için *dua* ediyorum.

Bir gün içinde bir arkadaş edinip sonra da onu kaybedemem!

"Mikhail," diye nefes nefese ondan uzaklaşıyorum. "Mikhail, *yapamayız-*"

Hırlıyor ve içim *ihtiyaçla* kasılıyor. "Bunu benim için sadece daha ateşli hale getiriyorsun, *malyshka*. Tekrar söyle-"

Celia'nın sesi diğer odadan geliyor. "Paket servis on beş dakika içinde burada olacak!"

Mikhail'in gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Tek ihtiyacım olan beş dakika."

Oh, hayır.

Dizlerinin üzerine çökerek külotumu kalçalarımın altına kaydırıp ayak bileklerimden birine geçirirken kıs kıs gülüyor. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama onları açmaya zorluyor. Öfkeli bir bakışla kalçamı ısırtıyor ve ben acıdan haykırıyorum.

Utanç bedenimi dolduruyor ve daha fazla ses çıkarmamak için parmak eklemimi ısırmak zorunda kalıyorum. Mikhail'e dik dik bakıyorum ama artık çok geç. Yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor ve dilini çıplak dudaklarıma sürterek beni yutmaya başlarken inliyor.

Gözlerimi kapatıp nefes almayı kesiyorum. Nefes almazsam ses çıkaramam ve Celia neredeyse kayınbiraderinin ne kadar *pis* olduğunu asla öğrenemez.

Mikhail elbisemi daha yukarı itiyor ve beni sabit tutmak için kıcımlı kavlıyor, öyle bir güçle dalıyor ki vücudum onun kötü diline karşı sarsılıyor.

"İşte bu," diye geveliyor ve klitorisimi hızlıca emiyor. "Yüzümün her yerine boşal, aşkım. *Siktir.*"

Daha da ıslandıkça göbeğim sıkışıyor ve daha da derin bir tat almak için dilini seksime sokuyor. Bir elim dişlerimin arasına sıkıca yerleşmişken ve diğeri başının arkasını kavrarken, sıcak zevk omurgamda zonklarken kalçalarım yüzüne karşı öğütmeye başlıyor. Karnımın derinliklerindeki basınç arttıkça inliyorum.

Mikhail tempoyu artırıyor ve klitorisimi yalayarak okşuyor, iki parmağını yer açtığı anda içime sokuyor.

Her şey çok fazla, *çok* fazla-

Sessiz bir ıgılla boşalıyorum, Mikhail klitorisimi ısırıp bedenimden dünyayı sarsan bir orgazm çıkarırken parmaklarının etrafında kenetleniyorum.

Ayağı kalkıp elbisemi kalçalarımın üzerine indirirken külotumu cebine attığını hayal meyal fark ediyorum. Ağzını gömleğinin koluna silerek bana sırtıyor. "Nefes kesici, *malyshka*." Göğsünün derinliklerinden bir homurtu yükseliyor ve ereksiyonunu kalçama sürüyor. "Yüzüme o kadar mükemmel boşalıyorsun ki. Sikiimin etrafına boşalman için sabırsızlanıyorum."

Yüzüm kızarıyor ve içim sızlıyor. Tüm o ağır sevişmeler ve dil darbeleri gerçekten de bir kızı biraz daha derin bir şeyler için acıtıyor. "Bu ne zaman olacak?" Sesim tüm seksiliğiyle çıkarken dudağımı ısırıyorum ve kalalarımından aşağı damlayan ıslaklığı fark etmemeye çalışıyorum.

Mikhail hınzır bir sırıtışla ayağı kalkmama yardım ediyor. "Sabırsızlanıyoruz, değil mi? Bu çok *lezzetli*. Hep birden siklerimiz için yalvaracaksın." Gözleri metalik altın gibi parlıyor. "Üç taneyle başa çıkabilir misin? Biri burada"- başparmağını ağzıma sokarak arzumun tadına bakmamı sağlıyor-"ve burada"- diğer eliyle amımı kavıyor, beni inletiyor-"ve *burada*." Eli daha da geriye kayıyor ama sadece kıkımın kenarını okşuyor. "Mmm, öğreneceğiz, değil mi aşkım?"

Kapı çalıyor ve ellerini kaldırıyor. Elbisemi düzeltmeme yardım ederken, ben ona ters ters bakarken mutlu bir şekilde sırtıyor. *Hoşuna gittiğini biliyorsun, diyor* ve ben koluna vurmaya çalışırken kıs kıs gülüyor. Ulaşamayacağı bir yere kaçıyor ve yarım banyoya giriyor. "Elimi yüzümü yıkayacağım. Seninle dışarıda buluşuruz."

Gözlerimi deviriyorum ve onun ardından banyoya giriyorum. İkimiz de ellerimizi yıkarken omuz omuza duruyoruz. Aynadan beni izliyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor.

"Ne?"

Başını sallayarak, küçük odanın dışına çıkmadan önce ellerini bir havluya kuruluyor. "Sadece seni düşünüyordum, *Malyshka*. Hep seni düşünüyorum." Köşede kayboluyor ve yemek takımları birbirine çarparken kız kardeşiyle konuşmaya başladığını duyuyorum. Masayı kuruyor olmalılar.

Aynadaki yansıma bakiyorum ve kızarmış yanaklarımı tokatlıyorum. "Başın büyük belada Valentina."

Bir erkeğı sevmenin zor olduğunu sanırdım ama üç erkeğı birden sevmekle kıyaslanamaz bile. Andrei, Celia'nın evine gitmemize kesinlikle kızacak ama belki Mikhail'in tepkisini yumuşatabilirim. . .

Vücutuma bakarak, göğüslerimi kuplarında ayarlıyorum, böylece çok fazla dökülmüyorlar ve elbisemi düzeltiyorum, V kesimini göğüs dekoltemin üzerinde mükemmel bir şekilde hizalanacak şekilde düzeltiyorum. Daha önce vücudumu bir silah, bir kalkan ya da herhangi bir şey olarak kullanmayı hiç düşünmemiştim. Ama kadınlar bunu filmlerde hep yapar. Güçlü bir adamı baştan çıkarıp yastık altı sırlarını çalarlar ya da cüzdanını ele geçirirler.

Elbette, gelecekteki kocamı baştan çıkarabilirim ve o.

Düşünürken yanaklarımı emiyorum. Arzu içimi titretiyor Damarlarım kalp atışlarımla aynı anda atıyor.

Kendime itiraf edemesem de vücudum bunu biliyor.

Mikhail ve beni beladan kurtarmak için Andrei ile seks yapmak istemiyorum. Andrei ile seks yapmak istiyorum çünkü o. Harlin Heights'tan ayrılana kadar bekârdım ve itiraf etmeliyim ki deneyimim neredeyse hiç yok. Andrei muhtemelen benimle kıyaslandığında bir seks tanrısıdır.

Heyecan omurgamda karıncalanmalar yaratıyor ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde kalçalarımın arasına yerleşiyor. Eğer bir seks tanrısını dizlerinin üzerine çöktürebiliyorsam, yapamayacağım bir şey olduğundan şüpheliyim.

Mikhail ve Celia'ya katılmak için banyodan çıkarken gülümsüyorum, adımlarımda daha önce olmayan bir bahar var.

Cinsel bir baş belası gibi hissetmenin özgüveniniz için harikalar yarattığı ortaya çıktı.

Chariea 1ç

VALEFIIFA

Hepimiz oturur oturmaz, kapı zili tekrar çaldı.

Celia, ön kapıyı kontrol etmek için izin istemeden önce Mikhail'le bakışır. Koridorda boğuk sesler yankılanır ve hemen ardından Celia'nın kahkahası duyulur.

Kim olabilir ki? Anneleri mi? Arkadaşları mı? Bir erkek arkadaş?

Celia yüzünde sinsi bir gülümseme ve elinde bir şişe kırmızı şarapla köşeyi döndüğü anda bir şeyler olduğunu anlıyorum.

Mikhail'in ifadesi onu incelerken soğuyor. İkimizin de uzun süre beklemesi gerekmiyor, çünkü gizemli misafirimiz köşeden beliriyor ve acımasız gülümsemesiyle tüylerimi diken diken ediyor.

Andrei.

"Mikhail," diye selamlıyor ve kardeşinin omzuna vurmak için yanına gidiyor. Tutuşu o kadar sıkı ki Mikhail irkildiğini gizlemeye çalışıyor. Sonra bana dönüyor ve sinirlerim alev alev yanıyor.

Kızgın, tıpkı emirlerine itaatsizlik edersek kızacağına söz verdiği gibi.

Celia odadakilere, "Andrey bize katılacak," diye haber veriyor. "O cömertti

bir adak getirecek kadar. Teşekkür ederim."

"Benim için zevk." Sağ tarafıma bir sandalye çekti ve oturdu. Bana doğru eğilerek çenemi kavlıyor ve morartıcı bir öpücük için beni kendine çekiyor. Ağzı benimkinin üzerine sertçe yerleşiyor, tutuşu inatçı. Sonunda bıraktığında, doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

Öfkeli, evet, ama safir gözlerindeki kıskançlık titreşimini saklamak mümkün değil.

"Seni özledim, Zhena."

Çenemi bırakıyor ve gruba hitap ediyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Valentina'yı şimdiye kadar evde bekliyordum. Geç kaldığında huzursuz oluyorum." Mikhail'e sert bir bakış attı. "Şehirdeki en hızlı arabaya sahip olmana rağmen bugünü olabildiğince uzatmayı başardın."

Mikhail kıkırdıyor ama her zamanki ihtişamından yoksun. "Ne diyebilirim ki? Valentina bağımlılık yapan küçük bir fındırdek." Göz kırıyor ve ben onu öldürmek istiyorum. "Onu biraz daha uzaklaştırdığım için beni suçlayamazsın."

Andrei usulca mırıldanır. "Belki de bir aksesuara ihtiyacı vardır. Bir tasma? Bir dövme?" Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sanki adının tenime kazındığını hayal ediyor. Parmaklarını şıklatarak ceketinin cebine uzanıyor. "Ah, ne kaçırdığımızı biliyorum."

Küçük, siyah kadife bir mücevher kutusu.

Küçük siyah kutuya bakıyorum, şimdi *gerçekten* gerginim.

"Ne diyorsun, *Zhena*?" Kapağı açtı ve şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem siyah elmas yüzüğü ortaya çıkardı. Değerli taş jilet gibi keskin bir elmas şeklinde kesilmiş, üst kenarı aynı noktada kare beyaz elmaslardan oluşan bir bantla taçlandırılmış. Bunun üzerinde, tacın ucunu oluşturan parlak siyah ve beyaz pırlantalar sıcak pembe altınla işlenmiş.

Andrei elimi kendi elinin içine sokuyor ve yüzük parmağıma bir öpücük konduruyor. "Korkarım annenin yüzüğü o öldükten sonra kayboldu. Her yerde aradım, hatta yenisini yaptırmak için replika fotoğraflar bile buldum ama hiçbir şey bulamadım." Diğer eliyle yüzüğü tutucusundan çekip çıkarıyor. "Umarım bu sana kim olduğunu hatırlatır, Valentina."

Ve kime ait olduğunu, kafamın içindeki ses ekliyor.

Parmağıma geçiriyor ve tam oturuyor. Yüzüğü tutuyorum ve bileğimi ışığa doğru çeviriyorum. Daha önce hiç bu kadar *ışılıtlı* bir şey görmemiştim ve kesinlikle bayıldım. Biraz ışıltı benim yeni favori aksesuarım olabilir.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, tıkanıyorum. "Bu çok güzel, Andrei." Başparmağımla sivri ucunu dürtüyorum ve acıyınca hemen geri çekiyorum. *Ve tehlikeli de.*

Andrei'nin gülümsemesi bana bakarken yumuşuyor. "Bir *Pakhan*'ın karısı sadece en iyisini hak eder. Ben de sana *elimden* gelenin en iyisini vereceğim," diye yemin ediyor aniden. "Kocan olarak sana söz veriyorum."

İçimi büyük bir sevinç kaplıyor. İlk döndüğümde Andrei'yle aramızın kötü olduğunu biliyorum ama Andrei'nin söylediklerinde ciddi olduğundan hiç şüphem yok. Onun yalan söylediğini hiç görmedim. Ve şimdi o benim istediğimi biliyor.

Onunla, sadece hayatım boyunca Bratva'da güçlü bir adamla evlenmem söylendiği için değil, *o* olduğu için de ... *her* şey farklı geliyor. Her şey *doğru* geliyor.

Dünya her zamankinden daha canlı hissediyor ve görünüyor ve annemin burada olup buna tanıklık etmesini her şeyden çok isterdim. Bana her zaman hayatın destek vermenin komik bir yolu olduğunu söylerdi ve biliyorum ki yeni destek sistemimin her geçen gün daha da büyüdüğünü görmek onu mutlu ederdi.

On sekiz yaşında bir *Pakhan'ın* kızıyken çok yalnızdım. Annem ve nişanlım yanımdaydı ama bu yeterli değildi.

Şimdi sevecek üç erkeğim ve yeni bir kız kardeşim var ve şehre yerleştikçe daha fazla arkadaş edineceğimden eminim.

Sıcak ve dolu dolu bir gelecek için umut çok büyük.

Tek bir gözyaşı serbest kalıyor ve utanç hızla sistemimi dolduruyor. Pembe bir kızarıklık yanaklarıma ve boynuma yayılıyor. "Neden ağladığımı bilmiyorum." Göğsümde gergin, utanmış bir kıkırdama tutuyor. "Bir gelin nişanlısı ona yüzük taktığında ağlamamalı."

Andrey yanağımı öpüyor, sıcak dudaklarıyla gözyaşı damlasını yumuşatıyor. "Tüm gözyaşlarını öpeceğim, *zhena*, her zaman."

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve ifade edemediğim pek çok şeyi söylemek için can atıyorum. *Seni hâlâ seviyorum. Hâlâ seni istiyorum. Senden umutsuzca, bağımlılık derecesinde büyülenmiş durumdayım.*

Gürültülü bir *patlama* sesi sessizliği bozuyor ve hem Mikhail hem de Celia şampanya doldurmak için birlikte çalışırken yüksek sesle *kıkırdıyorlar*. Celia göz kırparak, "Böyle özel anlar için her zaman yanımda biraz bulundururum," diyor. Sıcak gözleri yüzüğümdeki elmaslar gibi parlıyor. "Tebrikler."

Mikhail hem bana hem de Andrei'ye taşan şampanya kadehlerini uzattı. "Tebrikler, *malyshka*." Andrei'ye başını sallayarak başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve sol tarafımdaki koltuğuna dönüyor. Yemekleri bölüşmeye başladığımızda, her iki adamın da elleri masanın altında dolaşiyor, birer tane de kalçalarımda.

Adamlar birbirleri ve asi gençler olarak yaşadıkları deneyimler hakkında hikayeler anlatırken gülüyorum. Andrei on altı yaşında Bratva'ya resmen katılana kadar tanışmamışlar ama o zamana kadar Andrei, Ezra'nın karanlık düşüncelerini çoktan öğrenmiş ve üç adam resmen tanışmış.

Mikhail şampanyasından bir yudum daha alarak, "Rutin bir ikmal seferinde," diye açıklıyor.

"Bu konuda rutin bir şey yoktu." Andrei çatalıyla bir parça tavuk saplıyor. "Horoz elmaslardan birini yedi."

"Ezra bunu çıkarmak zorunda kaldı, değil mi?"

Grubumuzda eksik olan üçüncü adama karşı bir özlem dalgası göğsümde kıpırdanıyor. *Keşke o da burada olsaydı.*

Andrei sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi kalçamı sıkıyor. "Ezra bu gece meşgul," diye mırıldanıyor kulağıma yakın, "ama yarın dönecek. Yoksa onu da getirirdim."

Başımı salladım. "Belki bunu tekrar yapabiliriz. Bunu sevdim."

"Eğlenmene sevindim." Gülümsüyor ve bu nefesimi kesiyor.

Andrei ile hep böyle mi hissederdiniz? Yoksa bu sefer farklı bir şey mi var?

Yemek bitiyor ve herkes temizliğe yardım etmek için sıraya giriyor. Andrei siyah kollarını dirseklerine kadar kıvrarak ön kollarına yeni bir bakış atmamı sağlıyor. Her iki kolunda da dövmeler var, bazıları Ezra'nınkilere benziyor.

Andrei lavaboyu sabun ve sıcak suyla doldururken Celia kaşlarını kaldırıyor. "Bulaşık makinem var," diye hatırlatıyor herkese. "Elle yıkamanıza gerek yok."

Andrei ona pek aldırmaz. "En iyi işlerin ellerinizle yapıldığını görüyorum. Bulaşıklar da dahil." Gümüş çatal bıçakları suya atıyor. "Sakıncası yoksa, onları kendim temizlemek istiyorum."

Yardım için ağabeyine bakıyor ama Mikhail omuz silkiyor. "Ona ne yapacağını söyleyemem. Bırak bulaşıkları ovalasın Cel."

Andrei ellerini köpüklü suya daldırıp tabakları fırçalamaya başladığında, temiz olanları havluyla silmek için ona katılıyorum. Mürekkebine doğru başımı sallayarak ona mürekkepleri soruyorum.

"Dövmeler hikayeler anlatır." Kurutmam için bana bir tabak uzatıyor. "Bizim işimizde, başkalarına başarılarınızı gösterirler. Birisi sizi isminizle ya da ününüzle tanımiyorsa, bilmesi gereken her şeyi teninizde okuyabilir."

"Ama hiç kelime yok."

Kıkırdıyor. "Her resim en az yüz kelimeye bedeldir, *zhena*, daha fazla değilse bile."

"Ezra'nın bir sürü dövmesi var." Kafamda saymaya başladım. "Kollarının her yerinde. Boynunda. Sırtında." Derisinin neredeyse her santimetrekaresine yayılmış nefis mürekkepler.

Mikhail konuşmanın rüzgarını yakalıyor ve katılmak için önümüzdeki adada beliriyor. "Ezra'yı izleyerek çok zaman geçirdin mi, *malyshka*? Ben

kıskanıyorum."

Dilimi ona doğru uzatıyorum ve o da sevdiğim o zengin, dolgun ses tonuyla gülüyor. O uğursuz, alaycı kıkırdaması değil, *gerçek*, içten bir kahkaha. Ben de onunla birlikte gülüyorum ve Andrei başını sallıyor. Yine de gülümsüyor.

"Ezra'nın Rusya'da doğduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Mikhail takım elbisesinin ceketini çıkarıp bar sandalyelerinden birinin arkasına asıyor. "Eğitime bizden daha erken başlıyorlar. On iki yaşına geldiğinde askere alınmıştı."

"On," diye düzeltiyor Andrei, kurutmam için bana bir tabak daha uzatırken. "Ezra umut vaat ediyordu, bu yüzden onu daha da erken aldılar. Bu yüzden bu kadar çok dövmesi var. Bizden daha çok şey başardı."

Mikhail göz kırparak, "Çok fazla değil," dedi. "*Çok fazla*."

"Anlamıyorum." Mikhail'e kaldırması için tabak yığınızı uzatıyorum. "Ezra bu kadar başarılıysa neden *pakhan* değil?"

"Farklı türden başarılar, *malyshka*." "Ne demek istiyorsun?"

Andrei ellerini bir bulaşık bezi üzerinde kuruluyor ve bana dikkatle bakıyor. "Ezra yaptığı işte iyi ve bu konuda tanınmış biri. İnsanlar onu uzaktan tanıyor."

"Ondan korkuyorlar." Mikhail odanın diğer ucundan kıs kıs güler.

Celia'yı bir kapı pervazına yaslanmış, konuşmayı benim kadar dikkatle dinlerken yakalıyorum ve tüm bunları zaten bilmediğim için kendimi o kadar kötü hissetmiyorum.

Tüm parçaları bir araya getirmek için Ezra hakkında bildiğim her şeyi düşündüm. Tanıştığımızda ben hâlâ ergenlik çağındaydım, o ise yirmili yaşlarının ortasındaydı. O zamanlar bu kadar dövmesi yoktu ama yine de kaslı bir adamdı. Üst dudağının üzerindeki yara izi zaten oradaydı ve sırtında her zaman büyük bir silah taşırdı. AK gibi bir şey.

Morg zeminindeki kan zihnimde şiddetle yanıp sönüyor ve demir kokusu burnumu doldururken midemin bulanmamasına çalışıyorum.

Bilmek istediğimi sanmıyorum ama *yeterince* bilmek Ezra'ya borcum.

Kalan tereddütlerimi yutuyorum. "Yani *pakhan* değil çünkü özel yetenekleri var."

Mikhail'in ağzı arsızca bir şey söylemek için açılır, ancak kız kardeşi dirseğiyle kaburgalarına vurur.

Andrei kollarını göğsünde kavuşturuyor ve tezgâha yaslanıyor. Siyah elbise gömleği omuzlarını sarıyor ve düğmelerden biri

göğüs kaslarını tutmakta zorlanıyor. "Evet. Benim bile sahip olmadığım yeteneklere sahip. Pek kimsede yok. Rus tarikatları size insan vücudu hakkında bilinmesi gereken her şeyi ve onu nasıl kıracağınızı öğretecek."

Mikhail yardımsever bir şekilde, "Küçük küçük parçalar halinde," diyor. "Birileri hâlâ hayattayken."

Ezra'nın duştaki itirafı birden daha mantıklı gelmeye başladı.

Senin için öldürdüm. Canlıların kemiklerini temizledim.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Bu gece yaptığı şey bu mu?"

Celia odadan çıkıyormuş gibi yapıyor ve ben de onu hiç suçlamıyorum. Bu konuşma sadece gündelik sohbetten işe dönüşüyormuş gibi hissettirmekle kalmıyor, aynı zamanda grafik olmaya da meyilli.

Andrei'nin gözleri yüzüme aşırı odaklanıyor. Yemekte yanımda oturan iyi huylu damattan eser kalmadı. Geriye kalan tek şey *pakhan*, Rus Bratva'mızın zalim lideri.

"Hayır. Bir şey arıyor." Mikhail yüksek sesle alay ediyor. "Ya da birini."

Omurgamda şimşekler çakarken nefesim kesiliyor. Mikhail'in bu kadar güçlü bir tepki vermesi için Ezra'nın arıyor olabileceği tek bir kişi var.

Büyükannem.

"Kimi bulmaya çalışıyor?" Andrei'nin kişisel alanına girip ellerimi kalçalarına asarak soruyorum. Göğsüne yaslanıp yakışıklı yüzüne bakıyorum.

Cevaplara ihtiyacım var ve Mikhail *pakhan*'ından aldığı emirler yüzünden bunları bana vermiyorsa, ihtiyacım olanı bana verebilecek tek bir adam var.

Uzun, gergin bir an boyunca birbirimize bakıyoruz. Andrei'nin çenesi titriyor. "Ona ne söyledin Mikhail?" Sesinin öfkeyle çatlamasını bekliyorum ama gök gürültüsü gibi gümbürdüyor ve nedense bu daha da kötü. "Uyarıma rağmen onu yolculuğa çıkaracağından şüphelenmiştim ama söylememen gereken bir şey söylediyse ..." Tüm vücudu benimkinin altında geriliyor, gözleri gece mavisine dönüyor.

Bana bakıyor ve şu anda Mikhail'in parmaklarını kırmamasının tek nedeninin benim engel olmam olduğundan hiç şüphem yok.

Göğsüne yaslanıyorum ve kalbinin üzerindeki gerilime masaj yapıyorum. "Bana hiçbir şey söylemedi." Andrei'nin boğazına bir öpücük kondurarak onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Bana yapamayacağını söyledi. Ona yapmamasını emrettiğini söyledi."

"Bu doğru olur."

Elimi Andrei'nin ensesine koyacak kadar geriye yaslanıyorum ve başını aşağı çekerek gözlerini aniden *solgunlaşan* erkek arkadaşım yerine bana dikmesini sağlıyorum. "*Sana soruyorum Andrei. Başka kimseye değil.*"

Elini kaldırıp parmak uçlarını dudaklarıma değdirdiğinde kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Eğer sana söylersem Valentina, benden nefret edebilirsin. Tekrar kaçmaya çalışabilirsin." Parmakları boynuma doğru kayıyor, boğazıma dolanıyor ve sıkıyor. "*Yapabileceğinden değil.*" Yüzünde bir gölge beliriyor ve daha sıkı sıkarken kalbime korku düşüyor. "Eğer bir yüzük seni bana bağlamaya yetmiyorsa, boynuna küçük, güzel bir tasma takacağım." Yavaşça aşağı eğiliyor, koyu buklelerime doğru sertçe nefes veriyor. "O mükemmel tenine dövme yapacağım. Sana dokunmaya çalışan herkes *benim* olduğunu bilecek." Diğer eliyle omzumun üzerinden saçlarımı okşuyor ve daha da aşağı inerek boynumun gövdemle birleştiği kıvrımı öpüyor. "Ve eğer *bu* da yetmezse, *moya zhena*, o mükemmel kıkına bir damga vuracağım." Sözleri beni korkudan titreten bir hırıltıya dönüşüyor.

Ama korku benim için her zaman bir *ihtiyaç* telaşına dönüşür.

Kendimi durduramadan inliyorum ve o da açıkta kalan köprücük kemiğimi ısırtıyor. "Bu seni ıslattı mı, *Zhena*? Adımı teninin her yerinde hayal etmek." Dili kemiğimin üzerinde sıcak, ıslak bir şerit oluşturuyor. "Sikimi içine öyle bir gömeceğim ki sevgilim, günlerce döl kokacaksın. Her sabah *seni* öyle bir dolduracağım ki *herkes* senin *kocan* için ne kadar orospu olduğunu bilecek."

Kan akışım kısıtlanırken yıldızlar görüşümde dans ediyor ve muhtaç bir inilti dudaklarımdan zar zor geçmeyi başarıyor. *Bu şekilde boşalabilirim ve o bana dokunmadı bile.* Arzu kalçalarımdan aşağı damlıyor. Tampon olarak külotum olmadan, acımasızca sırlıklamım ve tıpkı Andrei'nin vaat ettiği gibi doldurulmak için can atıyorum.

Cevaplar için *onu* baştan çıkarmak buraya kadarmış. Kararlılığım kalp atışlarımla birlikte titriyor. Şu anda tüm güç onun elinde, benim değil.

Boğazımdaki sıkışıklığı azaltıyor ve ben de açgözlü bir ciğer dolusu havayı içime çekiyorum.

Dudaklarımdan köşesine bir öpücük kondurarak usulca mırıldanıyor. "Eğer kaçmaya çalışırsan, *zhena*, seni avlarız." Bir öpücük daha, bu seferki merkeze daha yakın. "Ezra izini sürecek, Mikhail kovalayacak ve ben cezalandıracağım. Kulağa nasıl geliyor, hm?"

"*Lezzetli,*" diye mırıldanıyor Mikhail arkamdan. Vücudunu benimkine bastırıyor ve demir gibi arzusunun kıkıma yapıştığını hissedebiliyorum. "Lütfen kaç, *Malyshka*. Söz veriyorum, seni yakalayacağım."

Bu ima karşısında, beni yakaladıktan sonra neler olabileceğini düşündükçe içim daralıyor.

Andrei'nin eli kalçamdan yukarı, elbisemin altından geçiyor ve çıplak dudaklarımın üzerinde geziniyor. Bulduğu şey karşısında keskin köpek dişleri ve kötülükle gülümsüyor. "Sanırım bu fikir çok hoşuna gitti."

Bakışlarını Mikhail'e çevirir. "Kız kardeşine gittiğimizi söyle. Valentina'yı eve götüreceğim."

Mikhail itiraz etmez ve bir anda odadan kaybolur.

Andrei elini elbisemden çekerek yüzümün önünde tutuyor. Arzum parmak uçlarında parlıyor. Beni bir öpücük için kendine çekmeden önce dudaklarıma sürüyor, bu seferki bir öncekinden çok daha sert. Hükmedici. Sahiplenici. *Günahkâr*.

Ağzını benimkinden ayırıyor ve beni bir adım geriye itiyor, derin, sakinleştirici bir nefes alırken beni uzakta tutuyor. Gözlerini açtığı anda, saniyeler önce tatmama izin verdiği bastırılmış tüm duyguları gizleyen bir maske takmıştı.

Şişmiş dudaklarımı yalıyorum, daha fazlası için hazır ve istekliyim.

Andrei sonunda soruma cevap verirken beni kol mesafesinde tutuyor. "Ezra Katya'yı arıyor Valentina. O ve senin sahte erkek arkadaşın kayıp."

Soğuk bir korku çöktü üzerime.

Kayıp mı?

"Bu hiç mantıklı değil," diyorum yavaşça, düşüncelerim Andrei'nin öpücüğünden dolayı hâlâ bulanık. "Patronuma ve büyükanneme kim zarar verebilir ki?"

Andrei'nin gözleri parlıyor. "Liam senin patronun mu?"

Hatamı fark ettim ve kızarmamaya çalıştım. "Evet. Patron, erkek arkadaş ..." Umursamaz görünmeye çalışıyorum. "Son zamanlarda bir dargın bir barışık mıydık?"

Andrei gözlerini kısarak cümlemi tekrarlıyor. "Arada sırada." "Evet," diye mırıldanıyorum. "Sayılır."

"Bunun ne anlama geldiğini açıkla." Sesi buz gibi ve tutuşu kalçamı morartacak kadar sertleşiyor. "*Şimdi*."

Nefesimi içime çekiyorum. "Büyükannem dışında tek arkadaşım o oldu-" Andrei'nin çenesi sıkıştı.

"-ve bir şey diğerine yol açtı ve birkaç randevuya çıktık. Çok değil!" Hemen ekliyorum. "Ama birkaç tane. Ve, şey, belki de ... uyuduk

birlikte ... bir ya da iki kez. Ama bunun bir anlamı yok, yemin ederim."

Liam'la olan tüm ilişkim Andrei'nin, Mikhail'in ve Ezra'nın kollarına geri döndüğüm anda sona erdi. Hatta muhtemelen ondan da önce.

"Bu benim için *her şey* demek Valentina."

Geri çekiliyorum ve ellerinden kurtuluyorum. "Sadece aptalca bir kaçamaktı. Bir önemi yok. Onu istemiyorum."

Andrei soğuk ve zalimce güler. "Ama o *seni* istiyor, değil mi? Ve sana *sahip* oldu. Benden *önce*." Bir tıslamayla yumruklarını sıkıp açıyor. "Bu konuda hiç mutlu değilim Valentina. Sen *benimsin*. *Her zaman* benim oldun."

"Ezra ve Mikhail'le paylaştığın için iyi görünüyorsun." Sözlerimi söylediğim anda pişman oldum.

Andrei bir anda dönüyor ve dişlerini bana doğru gösteriyor. "Onlar farklı. *Onlar* istisna. *Başka kimse sana sahip olamaz!*" Kısa mesafeyi geçip yanıma geliyor ve bileğimi tutuyor. "Biz gidiyoruz. *Şimdi*."

Bir anda Celia'nın evinden çıktık. Kapı arkamızdan çarpmadan önce veda bile edemedim. "Büyükannem ne olacak? Andrei, bekle-"

Sırtımı garaj yolundaki siyah bir cipe dayıyor ve beni öpüyor, ateşiyle diğer tüm düşüncelerimi tüketiyor. İçimi yakıyor ve dilini benimkine sürttüğünde inliyorum. Kalçalarımı altına sıkıştırıyor ve boğazından kısık sesle hırlıyor.

"Beklemekten bıktım Valentina. Seni ilk gördüğüm andan beri vücudundaki her hücreyi, teninin her güzel santimini istedim. *Sen benimsin*. *Bana* söz verdin." Beni tekrar öpüyor, tüm öfkesi ve arzusu benimkiyle karışıyor ve başımı döndürüyor. Geri çekildiğinde ayaklarımın üzerinde duramıyorum ve destek için ona tutunmak zorunda kalıyorum.

"Benim olan için daha fazla beklemeyeceğim. Sana sahip *olacağım*, *zhena*, hemen şimdi."

Kalbim vaatlere, sahiplenici öfkeye, etrafımızı saran ve bizi birbirimize bağlayan arzuya kapılıyor. Daha önce hiç kimse beni bu kadar çok istememişti ve içimden bir ses, uzaktayken edindiğim deneyimlerin Andrei'ninkilerle karşılaştırıldığında hiçbir anlam ifade etmeyeceğini söylüyor.

Güven ve kontrol yayıyor. Bana gelince hariç.

"Seni deli ediyorum, değil mi?"

Sorum Andrei'yi hazırlıksız yakalıyor ve bana küçük, samimi bir gülümseme verecek kadar sakinleşiyor. "Başka türlü olmanı istemezdim."

Bu kez öpücüğü daha yavaş, daha kasıtlı ve dudaklarını dudaklarıma her bastırışında bedenimden ve ruhumdan şehvetten daha fazlasını koparıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum yanağını okşayarak. "Daha önce ne olmuş olursa olsun ya da bundan sonra ne olursa olsun, bil ki bir parçam her zaman senin her karanlık ve çarpık parçanı sevecek."

Andrei'ye onu sevdiğimi söylemek için beş yıl bekledim ve itirafımın onu *kırma* şekli, kalbimin adam için daha da fazla kanamasına neden oluyor.

Maskesi çatlıyor, yüzeyinde bir ıstırap dalgası dalgalanıyor ve altındaki yaralı eti ortaya çıkarıyor. Birbirimize verdiğimiz sözü bozup onu arkamda bıraktığımda *hissettiğim* derin, zonklayıcı ağrıların parıltılarını yakalıyorum. Gözleri kayarak kapanıyor ve yavaş, sabit bir nefes alıyor. "Bunu söylediğini duymak için *o kadar uzun süre* bekledim ki." Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçirip sıkıca kavlıyor. "Bunu daha önce hiç söylememiştin."

"Şimdiye kadar hiç ciddi değildim." Onu daha önce sevdiğimi sanıyordum, ama şimdi anlıyorum ki onun *fikrini* sevmişim - onun olduğunu düşündüğüm kişiyi. Ama şimdi, onun arzusunun ve tutkusunun en karanlık kısımlarını gördüm ve hepsini istiyorum, tam olarak olduğu gibi.

Bu sefer ilk ben öpüyorum onu, tüm acıyı bastırıp yerine sevgiyi koymayı umarak.

Korunaklı geçmişimize duyduğumuz sevgi, çılgın, berbat şimdiki zamanımıza duyduğumuz sevgi ve geleceğimizin tüm olasılıklarına duyduğumuz sevgi.

Bölüm 20

ANDREI

VALENTINA BENİ SEVİYOR.

Uzun bir süre emin olamadım. Onu sevdiğimi her zaman biliyordum, ama ona daha tatlı yanımı göstermeye ne kadar çalışsam da, hiçbir zaman tam olarak açılmadı. Kızardı, rüyalarım hakkında kibarca yorum yaptı, sahip olduğu birkaç şeyi paylaştı ... ama bir kez bile beni sevdiğini söylemedi veya göstermedi.

Sonra da gitti.

"Bizi eve götür Marvin," diye şoförüne talimat verdim. "Uzun yoldan." "Peki efendim."

Valentina'nın zümrüt gözleri güzelce açılıyor. Boynundan aşağısı ve göğsü kızarıyor ve ben vücudunun her bir santimini yalamak istiyorum.

"Arabada mı?" diye ciyaklıyor.

Yanağını okşuyor ve endişelerini susturmak umuduyla dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. "Seninle zaman geçirmek istiyorum Valentina. *Kesintisiz* zaman." Cep telefonum cebimde titremeye başladı bile, ya kaçırdığım iş toplantısından ya da Mikhail'in grup sohbetimizde kadınıma ne yapacağıma dair müstehcen fikirler içeren öfkeli mesajlarından.

Muhtemelen ikisi de.

"Araba yolculuğun sadece bir parçası." Parmak uçlarımı kolunun iç kısmında gezdiriyorum, dokunuşumla ürpermesinin tadını çıkarıyorum. "Seni tatmin etmek için zaman ayırmak niyetindeyim Valentina..." Kalbimdeki çirkin bir yırtık damarlarıma kıskançlık pompalıyor. ". . . Ve o lanet *mudakla* ilgili sahip olduğun her bir anıyı silmek."

Bana göz kırıyor. "Kim, Liam mı?"

Öfke, göğüs kafesimde şarapnel gibi sekiyor. "*Evet* ve listemde sırada o var," diye tıslayarak cipimin arka kapısını açtım. "Atla."

Valentina söyleneni yapıyor ve ben de onu takip etmeden önce derin bir nefes alıyorum. Ona kızgın değilim. Yatabileceği herhangi biri varken, yıllardır yüzüne karşı yalan söyleyen o piçle yatmak zorunda kaldığı için kızgınım.

Bu beni çok kızdırıyor.

Karımın arkasındaki koltuğa kaydım ve onu hemen sırt üstü yatırdım. "*Mudak*'ın sana dokunduğu her yeri bana anlatacaksın. Elbiseni çıkar."

Gözleri tekrar açılıyor ve üzerindeki korkunun tadını alabiliyorum. *Güzel*. Bundan zevk aldığını biliyorum.

Gömleğimin düğmelerini açtım ve omuzlarımdan yırttım. "Elbiseni çıkar *dedim* Valentina."

"Ciddi olamazsın," diye nefes alıyor, dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışıyor. "Hareket halindeki bir araçtayız-"

Göğsümde bir hırıltı yankılanıyor ve bir gıcırtyla kesiliyor. Üstünde sürünerek kalçalarına sarılıyorum ve elbisesini yukarı çekiyorum. Kaburgalarına ulaştığımda yavaşlıyorum, her seferinde değerli bir inç alıyorum. Teninin yavaş ama istikrarlı bir şekilde ortaya çıkması ağzımı sulandırıyor.

"Nerede olduğumuz umurumda değil. Seni istediğimde, sana sahip *olacağım*." Ellerim göğüslerine ulaşıyor ve giysiyi vücudunda gezdirmeye devam ederken başparmaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum. "Sırtını kaldır sevgilim, böylece bunu çıkarabilirim."

O da kabul ediyor ve geriye sadece sinir bozucu küçük sütyeni kalıyor. Bütün kıyafetlerini Mikhail alıyordu ve bu parçayı da onun seçtiğinden hiç şüphem yok. "Çıkar şunu."

Şu anda onun vücudunda başka birinin kıyafetini görmek istemiyorum, kardeşimin bile.

Tereddüt ediyor, ben de elini tutup arkasına doğru kıvırıyorum. Sütyeni nihayet çözülüp yere düştüğünde, kolunu altına sıkıştırıyorum. Çıkardığı ses, yarı homurdanma yarı öfkeli kükreme, sikim pantolonumun içinde sertleşirken bile beni güldürüyor.

"Sana nerene dokunduğunu söyle," diye emrediyorum, vücudunu tarayarak. *Çok fazla cazip olasılık var*. Başparmağımın ucunu dudaklarına değdiriyorum. "Buradan mı başladı?"

Şaşkınlıkla başını *hayır* anlamında salladı.

"O, um, başladı ..." Başını yana doğru eğiyor. "İşte." Boştaki tek eliyle boynunun yan tarafını işaret ediyor. "Arkamdan geldi ve önce beni buradan öptü."

İçimde kükreyen öfkeyi yutuyorum ve işaret ettiği yeri öpmek için gelinimin üzerine eğiliyorum. Ağzımı açıp *emiyorum* ve o noktayı *benim* olarak işaretliyorum.

"Başka nereye?" Valentina'nın kulağına mırıldanıyorum.

Elimi göğsüne götürüyor ve sıkıyor, sırtını benim için güzelce eğiyor. "İşte," diye inliyor nefes nefese.

Göğsüne ulaşana kadar omzundan ve göğsünden öpüyorum. Onu nazikçe diz çöktürerek, açıkta kalan üst kısmını öpüyorum ve ısıırıyorum, tam istediğim yere bir çürük yerleştiriyorum. Valentina dişlerinin arasından tıslıyor, ama meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve protestosu hızla gırtlaktan gelen bir *ihtiyaca* dönüşüyor.

"Peki ya burası?" Onu nazikçe kavriyorum ve çakıllı tepesine üflüyorum. "Burana dokundu mu?"

"Evet."

Dudaklarımı ucuna doladığımda bakışlarımı karımın yüzünde gezdiriyorum.

Dudaklar ayrık, nefesler sık, gözler şehvetle puslu.

Muhteşem.

Onu bir kez yalamak vücudunun seğirmesine neden oluyor, ama onu durmaksızın yalamak boğazında muhtaç bir inilti yakalamasına neden oluyor. Bacaklarını açmaya çalışıyor ama hareket etmesini engellemek için baldırlarımı onunkilerin etrafına kilitliyorum.

Oraya da varacağız. "Sabırlı ol, *Zena*," diye talimat veriyorum, vücuduna üçüncü bir çürük daha ekliyorum, göğsünün hemen altına. "Şimdi nereye gideceğimi söyle."

Tüm vücudunda geziniyoruz ve her işaret içimdeki nefret alevlerini körüklüyor.

Vücudumun ve ruhumun her zerresiyle o lanet *mudaktan nefret* ediyorum. Karım hakkında düşündüğü her anın, ona söylediği her yalanın ve benim olana dokunmaya cüret ettiği her anın bedelini ödeyecek.

Valentina'yı sırt üstü yatarken görmek ne kadar hoşuma gitse de, onun kışına da dokunduğunu biliyorum. Kimse onun sulu şeftalisine karşı koyamaz. "Ters çevir."

Dizlerinin üzerine çökmesine yardım ediyorum ve kalçalarını koltuğun izin verdiği kadar açıyorum. Damlayan ıslak *arzu* duyularıma saldırıyor ve baskının bir kısmını hafifletmek için ağrıyan horozumu sıkamak zorunda kalıyorum. "*Zhena*. Sen gözler için bir ziyafetsin." Bir parmağımı yapışkan tatlı sıcaklığının içine kaydırıyorum ve o da sırtını daha da dikleştirerek beni içine çekiyor. "*Kahretsin*, beni erken boşaltacaksın bebeğim."

İnliyor, sesi kalın ve baş döndürücü ve neredeyse *siktir* et diyeceğim,

aletimi çıkarıp ona çarpacağım.

Ama bu bencillik olur. Valentina arabada sevişmek istemedi, ben de kendime bu zevki tattırmayacağım.

"İçime girecek misin? . . . içime boşalır mısın?" Valentina'nın nefessiz sorusu beni neredeyse uçurumun kenarına gönderiyor. Bir iniltiyle ikinci parmağımı da içine sokuyorum ve onu yavaşça pompalamaya başlıyorum.

"O ... o asla ..." İnliyor ve o düşüncesini bitirene kadar hareket etmeyi bırakıyorum. "Hiç içime boşalmadı. İstedi ama ben izin vermedim."

Fuuuuck.

İhtiyaç kanımda kükrerken aynı zamanda i ç i m d e bir nefret cehennemi titreşiyor.

Ne cüretle dener ki?

Öfkemden boğuluyorum ve onu derinlere, çok derinlere itiyorum. O piçi sonra öldüreceğim.

"Aferin kızıma. İçine benden başka kimse girmeyecek." *Ya da Ezra ya da Mikhail, ama bu gece tamamen benimsin.*

Diğer ikisini sormayı düşünmeden parmaklarımı kıvrıp aynı anda dolgun kışını ısııyorum ve o da kasılıyor, etrafımda kenetleniyor.

Tanrım, eğer sikim onun içinde olsaydı, ruhumun son damlasına kadar beni sağardı.

"Yeni mi geldin, Zhena?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve ben bunu evet olarak kabul ediyorum. Motor kesiliyor ve sıırıslık olmuş göbeğine hızlı, açık ağızlı bir öpücük konduruyorum, tadını aldıkça inliyorum.

Kendimi geri çekmek ve beklemeye zorlamak zorundayım. "Daha önce geldin mi, sevgilim?"

Oturmasına yardım ettiğimde dudağını ısııyor ve sanki Mikhail'in onu arkamdan boşalttığı büyük bir sırmış gibi utangaç bir ifadeyle bana bakıyor.

Elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Kızgın değilim bebeğim. İyi hissetmeyi hak ediyorsun. Hepimiz bunun olmasını sağlamak için buradayız."

Elbisesini vücuduna geri çekiyoruz ve teninde işaretlediğim bir düzine kadar çürüğe hayranlıkla bakıyorum. *Mudak*'ın ona yaptıklarının yerini tutacak kadar değil ama bu da bir başlangıç.

Arabadan inerken, koltuğun üzerindeki sütyeninin hızlı bir fotoğrafını çekiyorum, arzusunun kalıntıları altındaki deriye bulaşmış.

Bir araba detayına ihtiyacım olacak. Birisi kirli bir kız.

Mikhail'in mesaj balonu hemen açılır. Muhtemelen şu anda kızımızı sıkıtiğimin fantezisiyle 31 çekiyordur.

Koltuğu yalamadın mı? Savurgan.

Kıkırdıyorum ve telefonu cebime geri sokuyorum. Ben o kadar ahlaksız değilim.

Sen, Mikhail. Direkt kaynağından ieeğim.

Valentina evin kapısında bekliyor ve ben de hemen ona katılıyorum. El ele içeri giriyoruz ve evin etrafına konuşlanmış muhafızlara umursamamaları için para vermeme rağmen, birkaçı protokolü kırıp bize gülümsüyor.

Başparmağımı sol elindeki yüzüğün üzerinde gezdiriyor, sivri ucuna hayranlıkla bakıyorum.

Güzel. Ölümcül. Kraliçem böyle biri, ya da böyle biri olacak. Onu yatak odama götürürken elinin tersini öperim.

"İçeri girdiğimizde, otuz saniye ya da daha kısa bir süre içinde yatakta çıplak olmanı istiyorum."

"Bu bir meydan okuma mı,
Andrei?" "Bu bir emirdir."

Gözlerini deviriyor ve önümde yürümek için elini benden çekiyor. "Ya sana bir emir verirsem?" Omzunun üzerinden bana bakarak genişçe gülümsüyor ve kalbim göğsümde sıkıca kenetleniyor.

Onu seviyorum.

Her zaman sevdim, ama geçen hafta bana gösterdi ki, onun her şeyini, her sinir bozucu, inatçı, utangaç, güvensiz parçasını seviyorum.

Kapıma sırtını dayadı ve elleri arkasında kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kilitliydi. Kendini kapana kısırdı. Ona yaklaşıyorum, vücudunu altıma alıyorum ve çenesini kavırıyorum. Başını geriye yatırarak, onu ilk gördüğüm andan beri beni büyüleyen o güzel yeşil gözlerine bakıyorum.

"Seni seviyorum, Valentina Baranova."

Gözleri yaşlarla doluyor ve o kadar güzel gülümsüyor ki kalbim ağrıyor. Acıyla ya da kaybettiklerimin özlemiyle değil, bulduklarımla.

"Seni seviyorum, Andrei Leonov."

Onu derinden öpüyorum, başını kapıya çarpıyor ve ikimiz de bu gafa gülüyoruz. "Bağışlayın beni Bayan Leonov, biraz heyecanlıyım."

Aramıza uzanıyor ve pantolonumun üzerinden sikimi kavırıyor, artık utangaç, kızaran bir bakire değil, onun yerine büyüleyici bir baştan çıkarıcı vaat ediyor.

Daha fazla.

"Kapıyı açın, Bay Leonov, ve *zhena*'nıza sizin için ne kadar önemli olduğunu gösterin."

Ezra'nın bana yıllar önce öğrettiği bir numarayı kullanarak kilidi açtım.
Sabırlı olmayı siktir et.

Karım az önce bana itaat etmeye niyetli olduğum bir emir verdi.

Bölüm 21

VALENTINA

Her birimiz diğèrinin kıyafetlerini çıkarmaya hevesli bir şekilde, uzuvlar ve dudaklardan oluşan bir bulanıklık içinde odaya yuvarlanıyoruz. Andrei vücudumda soyunurken çekiştirerek ulaşabildiğı her yeri öpüyor, kolumun arkası ya da belimin kıvrımı fark etmiyor. Tüm kıyafetler çıkarılıp odaya saçıldıktan sonra beni kollarına alıyor ve yatağın üzerine bırakıyor, ben onun altına inerken başımı koruyucu bir şekilde kucaklıyor.

"*Valentina*," diye mırıldanıyor, tenimde bıraktığı her aşk ısırığını öpüyor. Dudaklarının her dokunuşu yavaş, titiz ve saygılı.

Dişlerini boynumdaki ize batırdığında nefesim kesiliyor, zevk-acı zing'i doğrudan klitorisime gidiyor.

Onun için daha önce hiç kimse ya da hiçbir şey için duymadığım şekilde acı çekiyorum. "Bunun için çok uzun süre bekledim. Sonunda seni kollarıma almak için." O

Vücudu benimkinin üzerine yerleşirken ağır bir şekilde nefes veriyor, sıcak, güçlü ve mükemmel.

Onun kucağına sarıldığımda, keşfetmek için serbestçe dolaşabiliyorum. Ellerim sırtının sert düzlemlerinde ve geniş omuzlarında geziniyor, daha önce hiç cesaret edemediğim kısımlarını hissediyorum. Kasları dokunuşumun altında kayıyor ve kulağımda inliyor.

"Çok güzelsin, Andrei."

Yakışıklı olduğunu her zaman biliyordum, ama dilini şefkatle boynumdan aşağıya kaydırması ve belimin kıvrımlarını okşaması ancak *güzel* olarak tanımlanabilir. Dokunuşu vücudumdaki her hücreyi uyandırıyor, kokusunun havada asılı kalışıyla daha da büyüyor. Aldığım her nefeste onun bir parçasını içime çekiyorum.

Kıkırdıyor ve başını dişleriyle belirlediğı yeni noktadan kaldırıyor. "Bana daha önce hiç *güzel* dememişlerdi."

Parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyor, yüksek elmacık kemiklerine ve sert çene çizgisine hayran kalıyorum. "Öylesin."

Bileğimin iç kısmına bir öpücük konduruyor. "Sözüne değer vereceğim, *zhena*." Kalçasını benimkinin arasına kaydırarak bacaklarımı aralıyor ve kalçalarımızı hizalayarak sikinin ucunu kaygan kıvrımlarımın arasından geçiriyor.

Yavaş ve istikrarlı bir tempo tutturup giriş yerimle dalga geçerken, birbiri ardına hamleler yaparken gözlerim yuvalarından fırlıyor. Klitorisime ve daha *aşağıya* doğru sürüklenirken zevk vücudumda yuvarlanıyor, kalçalarını her yuvarladığında biraz daha içeri kayarken dudaklarımdan inilti üzerine inilti çekiyor.

"Ama yanıliyorsun, *sen* bu dünyadaki en güzel yaratıksın" -omzumu sıkıca kavlıyor ve sikinin başını daha derine bastırıyor- "ve bir sonraki."

İçine sığmaya çalışırken esneme yanıyor. Yavaşça, bir inç iki olur, sonra üç, sonunda-

Birlikte inliyoruz, kalçalarımız buluştuğu anda Andrei'nin başı geriye doğru eğiliyor. "*Kahretsin*," diye küfrediyor, "bebeğim, çok *sıkıyorsun*. Benim için nefes al."

Dışarı çekerken sığ bir nefes alıyorum. Tekrar itiyor, kendine yer açarken beni sabit tutuyor.

"*Nefes al*. İşte böyle. Bırak gireyim, bebeğim."

Saatlerdir sıırıslıklamım ama Andrei'nin sığması için hâlâ mücadele ediyorum. Vücudunu benimkinin üzerine indirip iki kolunu başımın üzerinde tutarken alnında boncuk boncuk terler beliriyor. Beni sertçe öpüyor ve kalan direnci görmezden gelerek itiyor. Sonunda bedenimi kendi bedeni olarak *kabul* ediyor.

Çıglıkları tenin tene acımasız, ıslak tokatları arasında kayboluyor ve baskı hızla *zevke* dönüşüyor. Çığ, dizginlenemez bir zevk, omurgamda fermuarlar açıyor.

İnlemelerim derin, Andrei her doldurduğunda göğsümden yayılıyor. Ben.

"O kadar mükemmel ki," diyerek kulağıma doğru inliyor. "Vücudun benim için yapıldı, *zhena*. Sikimi almak için yaratılmış." Karyolanın duvara çarpmasına yetecek bir güçle bana çarpıyor. "Seni dolduracağım, güzelim." *Bang*. "Ne kadar pis bir kız-" *Bang*. "İçine boşalmamı istiyorsun." *Bang*. "Senin *ilkin* olmak için."

Zevkim doruğa ulaştığında sikinin etrafında kenetleniyorum, içime *daha hızlı, daha sert, daha yüksek sesle* girerken sözleri Rusçaya *dönüşüyor*-

"*Siktir*," diye tıslıyor, derinlere gömülüyor. Sözünü yerine getirirken

siki nabız gibi atıyor, içimi dölleriyle kaplıyor. Sikin her seğirmesiyle,
benim

Sonunda onunla birlikte uçurumun kenarına gelene kadar zevk artıyor.

Gözlerimi kapatıp tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, bacaklarımı ona kenetliyorum ve içimi yırtan her zevk dalgasını yaşıyorum. Aleti hala içimde ve geri çekildiğinde inliyor.

Sıcak bir şey dışarı sızıyor.

"Daha fazlasını kaldırabilirsin, değil mi bebeğim?"

Andrei, öncekinden daha yumuşak bir kayışla *itiyor* ve sikini gıcırdatıyor.

Sırtını dikleştirip varlığından bile haberdar olmadığım bir basınç noktasına vurduğunda tüm mantıklı düşünceler bedenimi terk ediyor. O hareketi tekrarlarken yüksek sesle nefes alıyorum, o noktaya tekrar vurana kadar uzunluğunu duvarlarıma doğru sürüklüyorum. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve *nefes* alamıyorum.

"Vücudun dölüm için yalvardı." Ayağa kalktı ve bana sırtıttı. "Her son damlası için beni sağdı." Homurdanıyor, kalçalarımı kavırıyor ve beni uzunluğunun üzerine çarpıyor. Hızını artırıyor, bir kez daha acımasızca ve ben satın almaya çalışırken çarşafı pençeliyorum. Sabitlik. Tutunacak *bir şey*.

Andrei'nin sırtışı kenarlardan aşağı doğru kıvrılıyor. Tırnakları kaslarıma daha sert batıyor, derim kırılıp kan çektikçe acıyor. "Bunu asla hak etmedi." Yatak başlığı duvara çarpıyor ve bir resim çerçevesi yere düşüyor. "O *seni* asla hak etmedi."

Andrei'nin kıskançlığı arttıkça nefesim kesiliyor ve hırlayarak amıma öfkeyle vurmaya başlıyor. "Sana bir daha asla dokunamayacak. Sen *benimsin*. Bu vücut *benim*. Kalbin *benim*." Sol elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Senin Bratva'n *benim*."

Alyans parmak eklemime batıyor, keskin bir acı, vücuduma saldıran diğer her şeyin ardından hızla kayboluyor.

Andrei'yi hiç bu kadar dengesiz görmemiştim. Tasmalar ve dövmelemler hakkındaki yorumları beni ürkütmüştü ama ciddi olduğunu düşünmemiştim. Şimdi ise kıskançlıktan deliye dönmüş bir adama bakarken şaka yaptığından şüphe etmeye başladım.

Bir kükreme ile boşalıyor, tohumunu olabildiğince derine salıyor. Ama işi bitmedi; bir eliyle benimkini tutarken, diğer eliyle klitorisime doğru dönüyor.

"*Nonono*," diye sızlanıyorum, sözlü protestolarıma rağmen vücudum sarsılıyor. Her yerim morarmış ve kalçalarım az önce maruz kaldıkları saldırıdan dolayı ağrıyor. *Boşalamıyorum*.

Beni kırabilir.

Andrei'nin gözleri kısılr. "Bir tane yeterli değil, *zhena*."

Başımı aşığı yukarı sallayarak, "Evet, öyle," diye nefes alıyorum. "Bugün zaten üç kez boşaldım-"

Klitorisimi çimdikliyor ve vücudum sıkışıyor. *Acıyor*. Ama acının hemen arkasında beni acının içinden geçiren bir zevk dalgası var. Yüksek sesle inliyorum ve Andrei'nin yüz ifadesi bunu duyunca yumuşuyor. "İşte bu, bebeğim. Bir tane daha. Sadece bir tane daha. Boşaldığında çok güzel oluyorsun, *moya zhena*." Sol elimi dudaklarına götürüyor ve alyansımı öpüyor. "Benim için çözülmeni izlemek istiyorum."

Tek gereken birkaç vuruş daha ve ben kırılıyorum, baskı kör edici hale gelirken gözyaşlarım yüzümden aşığı akıyor. Hıçkırmaya başlıyorum ve saniyeler içinde Andrei beni göğsüne bastırıyor.

"Çok iyiydin bebeğim. Seninle çok gurur duyuyorum." Yüzümü kavradı ve beni şefkatle öptü. "Kendini bana verdiği için teşekkür ederim."

Vücudumdan çarşafların üzerine döllere damlıyor ve vücudum soğumaya başladığında omurgamdan aşığı bir ürperti akıyor. Andrei üzerimize bir battaniye çekiyor ve sırtımı ovmaya devam ediyor.

Bu birçok açıdan bir ilkti. Daha önce hiç böyle *sikilmemiştim*. Bunu yapan adamı hiç sevmemiştim. Hiç bu kadar *acıacak* kadar boşalmamıştım.

Ben de kimsenin içime girmesine izin vermedim.

"Hap mı kullanıyorsun?" Andrei başparmağıyla omzumu okşayarak sessizce soruyor.

Hayır.

Eskiden öyleydim ama hormonlarımı o kadar kötü etkiledi ki bırakmak zorunda kaldım. O zamandan beri ağırlı adetlerim var.

Andrei'nin gözleriyle karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. Boğazının arkasından usulca mırıldanıyor.

"Bu ... tamam mı?" Birden gerilerek sordum. Çocuk sahibi olmaktan bahsettiğimizi biliyorum ama bu beş yıl önceydi. Artık farklı insanlarız.

Artık çocuk sahibi olmak istediğimden emin değilim. Babamın *bana* yaptıklarından sonra olmaz. Mikhail'in babasının *ona* yaptıklarından sonra. Andrei'nin safir gözlerinin derinliklerine bakıyorum, sanki içinden geleceği görebiliyormuşum gibi.

Andrei iyi bir baba mı olacaktı, yoksa geçmişin günahlarını omuzlarında mı taşıyacaktı?

"Evet, *zhena*." Alnıma bir öpücük konduruyor. "Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Sohbet sessizliğe sürükleniyor. Yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırıyor ve hızla solmaya başlıyorum. Yorgunum ama ruhum tatmin oldu ve susuzluğum giderildi.

Uykuya dalmaya başladığımda zihnim günün olaylarına dalıyor. Ne kadar dolu saatlerdi. Önce yetimhane, sonra Mikhail'in spor arabasıyla ölüm yolculuğu, Celia'da akşam yemeği ...

Kalbim boğazıma kaçtı.

Düğün. Büyükkannem.

Doğrulup buklelerimi gözlerimden uzak tutmaya çalışıyorum. "Andrei. Andrei.

Bekle, henüz uyuma."

Bir gözünü kırarak açıyor ve nefes veriyor. "Bir tura daha hazır mısın?" Gün boyunca kaybolan Rus aksanı, muhtemelen yorgunluktan kaynaklanan bir şekilde konuşmasına karışıyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalar Ezra'ninkilerle yarışıyor ama yine de beni tatmin etmeye çalışıyor.

"Hayır, o değil." Yüzüm kızarıyor ve çarpık bir şekilde gülümsüyor.

"O zaman sabaha kadar bekleyebilir." Bir kolunu belime dolayarak beni tekrar çarşafların arasına çekti ve kollarını etrafıma dolayarak bana sarıldı.

Dudağımı ısııyorum ve birbirimize bakacak şekilde dönüyorum. "Aslında, olamaz."

Sinirlerim tepeme çıkarken kalp atışlarım yüksek sesle çarpıyor. Pek çok şey hakkında cevaplara ihtiyacım var ve eğer *pakhan* erkek arkadaşlarıma konuşmamalarını emrettiyse, o zaman bana gerçeği söyleyecek kişi o olmalı.

Andrei'nin gözleri kayarak açılır. "Dikkatimi çektiniz."

O bakarken konuşmak benim için çok zor. Günün erken saatlerinde tuttuğum tüm öfkeyi toplamaya çalışıyorum, ama onu yakaladığımı düşündüğüm anda sönüyor.

Kavga için çok yorgunum.

İç çekerek gözlerimi kapattım. *Kolay soruyla başlayalım.*

"Bizim için bir mekan bulmakla uğraştığınızı biliyorum..." Andrei onaylarcasına mırıldanır.

"Ama bunun için bir tarih gerekiyor. Celia düğünün yakın zamanda olacağına ikna olmuş görünüyor. Birkaç hafta daha bekleyeceğimizi sanıyordum." Yüzük parmağıma ağır geliyor. Görmek için elimi yorganın altından çıkarıyorum ama güneş o kadar alçalmış ki seçmem imkânsız. "Tarihi öne mi aldınız?"

Andrei elimi göğsüne bastırıyor. Kaburgalarının arasından kalbinin düzenli atışını hissedebiliyorum. "Bir işim çıktı Valentina. İşleri hızlandırmam gerekti."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne kadar yukarı?"

Andrei başparmağını parmak eklemlerime sürüyor. "Bu hafta. Düşünümüze üç gün var."

Bütün hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Üç gün!" Panik içinde doğruldum. *Üç gün.* "Neden bana söylemedin?"

"Paniğe kapılmanı istemedim," **d i y e** homurdanıyor Andrei, beni tekrar yanına sürüklerken. *"İşte böyle.* Valentina, sana söz veriyorum. her şey halledildi."

"Üçünüzün gece gündüz çalışmasına şaşmamalı." Andrei gözleri kapanırken homurdanıyor.

Çok yorulmuş olmalı.

Son birkaç günün anıları gözlerimin önünde titreşiyor. Kanlı morgdaki Ezra. Beni güvende tutmakla ilgili itirafı. Mikhail'in büyükannemin hayatına yönelik tehditleri. Onun ve Liam'ın ölümüyle benimle alay etmekten zevk alması.

Andrei'nin tutkusu, eski patronumla hiç tanışmamış bir adam için çok yoğun.

Mikhail'in arabasında beni çarpan aynı farkındalık geri geldiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Hepsi bir şey biliyor ve bana ne olduğunu söylemiyorlar. Beni karanlıkta tutuyorlar.

Andrei'nin yatağı ne kadar sıcak olursa olsun, Mikhail'in kollarında ne kadar güvende hissedersenem hissedeyim ya da Ezra ne kadar değerli olduğumu iddia ederse etsin, *hepsi benden sır saklıyor.*

Ve *bu* kabul edilemez.

Andrei'nin kolunu üzerimden çekiyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak, ondan uzakta havanın ne kadar soğuk olduğuna dair bir nefes çekiyorum.

İç geçiriyor ve bana doğru uzanıyor. "Valentina. Huzursuzsun. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve enseme bir düğüm atıyorum. Ona düğün planlaması dışında *başka* neler yaptığını nasıl sorabilirim? Andrei'nin beni yakalayamayacağı kadar uzakta ama battaniyenin kenarını omuzlarımda sürükleyebileceğim kadar yakın olan yatağın uzak tarafına oturup başucu lambasını buluyorum ve yakıyorum.

Andrei tamamen uyanık, beni incelerken yüz ifadesi sakin.

Serin gece havası beni ürpertiyor.

Bu sefer beni tekrar kendine çekmeye çalışmıyor.

"Neler olduğunu bilmem gerek." Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum ve bir kısmını Andrei'nin vücudundan kaydırıyorum. Tepki vermiyor, mükemmel ve korkutucu bir şekilde hareketsiz duruyor.

"Bir düğün planlıyoruz."

Kalbimin içinde bir öfke parıltısı belirliyor. "Bu yeterince iyi değil." "Gerçek bu."

"Bu yarım bir gerçek, Andrei Leonov. Bana tam gerçeği borçlusun. Karınız olarak bunu talep ediyorum."

O kadar ani oturdu ki irkildim. Beni sırtüstü çevirerek bana neşeyle gülümsüyor. "Henüz karım değilsin, Valentina Violetta Baranova," diye tersliyor, tam adımı ona karşı kullanmaya çalıştığım gibi bana karşı da kullanıyor. "Sana *zhena* diyebilirim, ama hata yapma. Üç gün içinde kalbimi, bedenimi ve ruhumu sana vereceğime yemin edene kadar benden *karım* olarak talepte bulunamazsın."

Tutuşuna karşı mücadele ediyorum, ama bileklerimi sıkıca kavırıyor ve başımın üzerinde birleştiriyor.

"Gücüm olduğunu söylemiştin," diye bağıryorum, aniden acı çekerek. "Beni sevdiğini söylemiştin."

Beni seven bir adam benden sır saklamaz.

Andrey'in burun delikleri alevlenir. "Seni kendimden daha çok seviyorum Valentina. Gücü sevdiğimden daha fazla. Seni çiğ çiğ sikmeyi sevdiğimden daha fazla." Gözleri bedenimi tarıyor, tenimde bıraktığı her aşk izine kilitleniyor. "Bir şey bilmek istiyorsan, benim güzel, inatçı kadını, *bana sor*. Duymaya hazır olmadığın gerçekler hakkında talepte bulunma."

"Söyle o zaman!" Kavrayışına karşı kıvranıyorum, kalçalarımı sallıyorum ve çırpınıyorum. "Bilmem gerek! Neden hepiniz büyükannemden nefret ediyorsunuz? Ezra neden insanlara ölümüne işkence ediyor? Liam'ın nesi bu kadar korkutucu?"

"O ismi benim yatağında söyleme," diye hırlıyor

Andrei. "Eğer sadece-"

Ağzımı yakalıyor, dişler, dil ve *öfkeden* oluşan kaba bir güç. *Öfkesi* dalga dalga yayılıyor ve beni boğuyor. Geri çekildiğinde zor nefes alıyordu, gözleri şiddetli bir öfkenin karanlık çukurlarıydı.

"Eski erkek arkadaşın" -soğuk bir şekilde gülüyor- "tam bir şaka. Eğer öyle olmasaydı, bana asla geri dönmezdin. Onun sikinin üzerine oturur ve iyi bir kız gibi onun yüklerini yutardın, bir fare kadar uysal

botunun altında." Çenemi kavriyor, parmaklarını yanaklarıma batırıyor. "Ama senin *kötü* bir kız olduğunu biliyorum. Sorular soruyorsun. Taleplerde bulunuyorsun. Sırları ortaya çıkarmaya çalışıyorsun."

Pencere perdesinin arkasında çakan şimşek Andrei'nin yüzünü aydınlatıyor. Maskesinin çatlaklarında gizlenen öfkenin ardında korku var. Sakatlayıcı, yoğun, *acı verici* bir dehşet. Onunla saldırırken nefesleri sığ ve titrek.

Kavrayışının altından yapabildiğim kadarıyla adını söylüyorum ve ellerine yapışıyorum. Onları sıkıca kavrayarak yüzümden uzaklaştırıyor ve bedenini üzerimden atıyorum. Onu yatağa doğru iterek, tüm vücudumu arkadan sarıyorum ve olabildiğince sıkı tutuyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sakin ol." Kalbimin ne kadar sert çarptığını hissetmemesini umarak vücudumun ağırlığını sırtına gömüyorum. "Söz veriyorum Andrei, bana ne söylersen söyle, seni terk etmeyeceğim. Beni korkutacak hiçbir şey söyleyemezsin."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, duygularıyla boğuşurken vücudu bir tahta gibi kaskatı kesiliyor. Omuzlarındaki gerginlik yavaşça gevşiyor ve derin, sarsıcı bir nefes alıyor. Başını yastığa gömerken boğuk bir ses çıkarıyor ve ellerini sıkıca yumruk yapıyor.

"*Shhhh*. Sorun yok. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. *Shhhh*."

Parmaklarımı yatıştırıcı darbelerle saçlarında gezdiriyor, ensesinin dibindeki kafa derisini kaşıyorum. Tüm vücudu çöktüğünde, üzerinden kalkacak kadar güvende hissediyorum. Elime uzanırken bile yüzünü yastığa gömülü tutuyor.

Onu kavrayarak parmaklarımızı birleştiriyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Bana ne söylersen söyle iyi olacağım, *muzh*." Rusça'da *koca* anlamına gelen bu kelime dilime ağır geliyor ama Andrei'nin başını bana doğru çevirmesini sağlıyor.

Derin bir nefes alır ve tutar. "Mektubu sana Katya gönderdi Valentina. Gittiğin gün, birisini odana yerleştirdi."

"Bu imkansız. Düğünde bile değildi. O ..." Gözlerimi kısarak *neden* kaybolduğunu hatırlamaya çalışıyorum. "Ben çıkana kadar orada değildi. Bekleyen bir arabası vardı ve ..."

Beni bekleyen bir arabası vardı.

Hep mekâna yeni geldiğini düşünmüştüm ama belki de *benim çıkmamı bekliyordu*.

"Bunu neden yapsın ki?" Alt dudağımı çiğneyerek soruyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Şehir dışında bir ev aldı ve yıllarca onunla yaşamama izin verdi. Kimse torununun o kadar uzun süre onunla yaşamasını istemez."

"Tabii bir nedeni yoksa." Andrei homurdanıyor, yüzüne yeniden renk geliyor. "Dur tahmin edeyim, seni Liam'la da o mu tanıştırdı?"

"Şey, bu-" Dudaklarımı büzüyorum. "Bir sürü arkadaşı var."

"Şehirde yaşarken arkadaş mı edindi? *Dışarıdan* arkadaşlar mı? Onun yarı yaşından daha küçük bir adamla mı?" Andrei yan dönüyor ve başını avucunun üzerine koyuyor. "Düşün Valentina. Bu nasıl mantıklı olabilir?"

Düğünden sonra her şey çok hızlı gelişti. Şehir dışına çıkmak, uyuyacak bir yer bulmak, kendimle nasıl yaşayacağımı düşünmek. Büyükanmem evi neredeyse hemen satın aldı. Kapanış tarihi bile beklenenden daha hızlı geldi. *Bir arkadaş için süreci hızlandırmakla* ilgili bir şey.

Emlakçımız aslında sonunda çalışacağım şirketin sahibiydi ve Liam beni hemen işe aldı. Resmi bir görüşme bile yapmamıştım. O sırada, bir toparlanmaya ihtiyacım varmış gibi görüldüğümü söyledi ... ve birkaç ay sonra bana çıkma teklif etti.

Bir yıl sonra, altıncı kattaki dairesinin penceresinden dışarı bakıyordum ve üzerimde bir çarşaftan başka bir şey yoktu.

Büyükanmem tüm bunları tek başına *kuramazdı*, ama o Ona çıktığımı ilk söylediğimde çok sevinmişti.

Dudaklarım kaşlarımı çattı. "Tamam, diyelim ki şehirden ayrılmamı planladı. Bana bir ev ve iş ayarlıyor, sonra da patronumla çıkmam için beni cesaretlendiriyor. Bu biraz garip. Ama suç değil."

"Seni manipüle etti." Andrei'nin gözleri kısılıyor ve *bana* kızgın olmadığını bilsem de yine de tüylerim diken diken oluyor. "Seni manipüle etti." Andrei'nin çenesindeki bir kas titriyor. Söylemek istediği daha fazla şey varmış gibi görünüyor, ama her ne ise acı bir hap gibi yutuyor.

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Oda dönüyor ve sanki kafatasımın içinde iğneler dans ediyor. "Ve bu onları öldürmek için yeterli mi?" diye soruyorum.

Andrei elimi sıktı. "Evet, *zhena*. Seni manipüle eden, sana zarar veren, seni benden uzaklaştıran ya da özerkliğini tehdit eden herkes, yerine getirmekten *mutluluk* duyacağım bir ölüm arzusuna sahiptir."

Adamlarımdan herhangi birinin başkalarını şiddetle tehdit ettiğini duydukça beni o kadar az rahatsız ediyor.

Ya da belki de diğer her şeyi daha az korkunç gösteren akıllara durgunluk veren orgazmlardır.

"Tüm bunları yapmış olsa bile bana zarar vermek istemedi. O beni seviyor." Büyükannemin bilerek beni incitecek bir şey yapabileceği düşüncesi çok saçma.

"Seni seviyorum," diyor Andrei, bir kolunu belime doluyor ve beni göğsüne çekiyor. "Bu haberi bu kadar iyi karşılayacağını düşünmemiştim."

Bana hâlâ yarı doğruları söylediğini biliyorum ama bu gece ilerleme kaydettik ve benim için en önemli şey de bu.

Dudaklarının kenarını öpüyorum ve gülümseyerek yukarı doğru çekilmelerine bayılıyorum. "Uyum sağlamayı öğreniyorum. Ya batarsın ya da yüzersin, değil mi?"

Andrei kıkırdar. "Sen güçlüsün, *zhena*. Sikimi o kadar derine alıyorsun ki..." Omzuna vuruyorum, o da gülüyor.

"*Güzel*. Bunu iyi idare ettin. Ben de özür dilerim..." Sonunda sesi titreyerek devam ediyor. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Sana büyükannenle gerçekte ne olduğunu anlattıysam gitmeyeceğine güvenmeliydim."

Elimi onun kirli yanağına sürüyorum. "Celia bana şehrin güvenini tekrar kazanmam gerektiğini söyledi. Kralıyla başlamam mantıklı olur."

Andrei anlaşılmasa da bir şeyler mırıldanıyor, ben de battanileri üzerimize çekiyorum. Ben daha fazla detaylandıramadan nefesi derinleşiyor ve alnındaki kırılganlık gevşiyor.

Uyurken Andrei on yaş daha genç görünüyor. Günün tüm endişe ve stresi eriyip gidiyor, ona huzurdan başka bir şey bırakmıyor.

Yanında *kimsenin* uyumasına izin verdiğinden şüpheliyim ve bana güvendiğini fark ettiğimde kalbim ısınıyor.

Gitmemek için.

Onu sırtından bıçaklamak için

değil. Onu uykusunda

öldürmek için değil.

Vücudumun her yeri ağrıyor ama Andrei'nin dudaklarına son bir öpücük kondurduğumda acım azalıyor.

Gerçeğin tamamına sahip olmayabilirim ama en azından bir geceliğine bu odanın, bu yatağın, bu adamın, bu aşkın dışında başka hiçbir şey yokmuş gibi davranabilirim.

Bölüm 22

VALENTINA

Andrei'nin beni kaşıklarken vücudumda gezinen sıcak elleri beni uykumdan uyandırıyor. Bacağımı kaldırıyor ve geriye doğru çekerek kalçasının üzerinden geçiriyor ve diğer dizimi göğsüme doğru bükerek beni açıyor. Parmakları göbeğime giriyor, nazikçe okşuyor, omurgamı yukarı çeken zevki ortaya çıkarıyor.

Onun sikini, kaya gibi sert, kıcımda hissettiğimde inliyorum. Açımızı amıma doğru kayabilecek şekilde ayarlıyor, ucu dudaklarımın arasında yumuşak bir şekilde kaymaya devam etmeden önce beni kızdıracak kadar içeri itiyor.

Asla içeride değil, ama sadece birazcık.

Andrei elimi tutuyor ve vücutlarımızın arasında gezdiriyor, girişimi okşarken sikinin her hamlesini hissetmemi sağlıyor.

Sesi uykudan pürüzlü, Rus aksanı sabah ışııyla daha da güçleniyor. "Bana ne yaptığını hisset, *zhena*."

Yavaşça, becerikli parmakları ve kulağımda gümbürdeyen seksi Rusça ile orgazmımı çekiyor. Arkama uzanıp saçlarını yakalıyorum ve mükemmel bir günaydın öpücüğü için onu dudaklarıma çekiyorum. Kalçalarımın sertçe çekerek sırtımı kamburlaştırıyor, ateşimin içine giriyor ve beni çiğ çiğ sikiyor, kulağıma inliyor ve nefes nefese kalıyor.

İkinci kez boşaldığımda bana katılıyor, sikini *derinlere* sürüyor, dölünün her sıcak darbesini duvarlarımda hissettiriyor.

Güneş ufukta iyice belirene, gökyüzündeki pembeler ve sarılar hızla berrak bir maviye dönüşene kadar birbirimizi öpüyor ve okşuyoruz. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor Andrei dudaklarıma karşı, uzaklaşırken iç çekiyor. "Ne yazık ki bugün yapacak çok işim var. Yoksa bütün günü seninle yatakta geçirmekten mutluluk duyardım." Çarşaflardan sıyrılıyor ve banyoya doğru yürüyüp duşu açtığında vücudunun tamamını görebiliyorum.

Dövmeler kordonlu kalçalarının etrafında ve omurgasında kıvrılıyor, her biri bir şekilde akıcı bir sanat eserine dönüşen açık bir ikonografi. Sembollerin ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yok ve Ezra ile Mikhail'in derilerinde de aynı dövmelerden olup olmadığını merak ediyorum.

Elimi yüzümde gezdirmek ve vücudumu gözden geçirmek için kısa bir süre yalnız kalıyorum. Isırık izleri ve çürükler beni bir tuval gibi boyuyor, kalçalarındaki yarım ay şeklindeki kan lekeleri de resmi tamamlıyor.

Tren enkazına benziyorum. *İyi sikilmiş* bir tren enkazı.

Eğer birinin şu anda kime ait olduğum konusunda herhangi bir şüphesi varsa, o kişi kasıtlı olarak cahildir.

Koyu renkli işaretlere hayranlıkla bakarken ve yatakta tembelce uzanırken, mutluluk göğsümü dolduruyor. *Sonunda* Andrei'ninim. İsmen olmasa bile, en azından önemli olan her yönden.

Düğün üç gün sonra.

Bir nefes alıyorum ve yüzüğü parmağıma geçiriyorum. Bir *Pakhan*'ın karısı olmak benden bazı şeylerin bekleneceği anlamına geliyor. Partiler. Sosyal yemekler. Gönüllü işler. Hayatım boyunca bu rol için eğitim aldım, görgü kuralları dersleri aldım, konuşmamı ve duruşumu düzelttim, hepsi Baranova matronlarının ve babamın dikkatli gözleri altında, eğitimimi kendisi denetlemeyi düşündüğünde.

Yüzüme yapıştırılmış bir gülümsemeyle altın bir tahtta oturmak, Andrei'nin son birkaç gündür bana söyledikleriyle birlikte doğru gelmiyor. Kraliçesi olarak gerçekten güce sahipsem, aile için kararlar almam gerekmez mi? *Tüm* aile - sadece Andrei ve ben değil, Bratva'nın kendisi.

Celia'yı ve saflarımızdaki diğer tüm bilinmeyen yüzleri düşünüyorum. Ön saflarda olmayabilirler ama en azından ismen örgütümüzün bir parçasıdırlar. Biri sorun çıkarmaya çalışırsa korunmaya ihtiyaçları olacak. Yetimlerin de. O eski evde mahsur kalan tüm o zavallı çocuklar.

Andrei ve Ezra'yı, her biri şiddet ve politika dolu bir hayat için yetiştirilmiş genç çocuklar olarak hayal ediyorum.

Tüm bu çocukları bekleyen gelecek bu mu?

Onlar Bratva'nın belkemiği mi?

Duş kesilir ve Andrei buharla örtülmüş bir halde yeniden ortaya çıkar. Giyecek bir şeyler bulmak için dolabını karıştırırken siyah bir havlu kalçalarından aşağı sarkıyor. "Duşa ve dolabımdaki her şeye girebilirsin." Havluyu bırakıp dudaklarıma yapışırken bakışlarını üzerimde gezdiriyor

Yeterince yaklaştığı anda bir öpücük konduruyor. Boğazının arkasında mırıldanıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme oynuyor. "Elbette, bütün gün burada kalmak ve çarşafLARımın her yerine boşalmak istersen, sakıncası olmaz."

Beni tekrar öptüğünde yanaklarım kızarıyor.

"İslanmak istersen banyo da var. Sizin için ağrı kesici göndertebilirim."

Onun nazik düşüncesi karşısında kalbim göğsümde çarpıyor. "İyi olacağım. Kötü görünüyor mu?" İzleri bir kez daha kontrol etmek için kollarımı kaldırıyorum. Olduğundan daha acı verici görünüyorlar.

Andrei sırtıyor. "İşıl işıl görünüyorsun, sevgilim."

Aleti gözlerimin önünde şişmeye başlıyor ve ben hızla ondan uzaklaşıyorum. "Hayır, daha fazlası için hazır değilim. Lütfen o şeyi kaldır."

Adam gülerek silahı bacaklarının arasına, boxer'ının ve siyah pantolonunun arkasına saklıyor. "Bugün Ezra ve Mikhail tarafından becerilmekten kaçınmak istiyorsan, burada saklanmak isteyebilirsin. Üzerinizde seks kokusu aldıkları anda kuduracaklardır."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bunun kötü bir şey olduğundan emin değilim.

"Paylaşmak istediğine emin misin?" Yanağımın içini ısırarak soruyorum. "Çok sahiplenici görünüyorsun."

Beyaz gömleğinin düğmelerini göğsünün üzerinde iliklerken gözleri gümüş renginde parlıyor. "Onlar istisna, kural değil. Seni onlarla görmek hoşuma gidiyor. Bu seni mutlu ediyor." Dudaklarını yalayarak bana günahkâr bir sırıtış atıyor. "Ve ben seni yatağın içinde becerirken elinde iki yarakla büyüleyici görüneceksin." Kirli sikiş fantezilerini hayal etmeye başladığında gözleri parlıyor ve ben kalçalarımın arasındaki ani zonklama ağrısını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Peki. Teşekkür ederim. Beni mutlu ediyorlar."

Andrei'nin ifadesi bir anda soğuk, sert bir katile dönüşüyor. "Yine de sana dokunan herkes yavaş ve acı dolu bir şekilde ölecek."

Liam'ın yüzü aklıma geliyor ve irkiliyorum. Sırf nişanlım kıskanç bir tip olduğu için böyle bir ölümü hak etmiyor.

Belki onu uyarmanın bir yolunu bulabilirim. Ülkenin öbür ucuna taşınmasını falan sağlayabilirim.

"Telefonumu geri alabilir miyim?" Yatağın kenarından kayarak Andrei'nin dolabına giriyorum. Onun kokusunu tenimden temizlemeye hazır değilim ama bir gömlek iyi olurdu. "Büyükannemi düğüne davet etmek istiyorum."

Andrei'nin gölgesi kapıyı kapatırken üzerimden geçiyor. "İçeri

girmesine izin yok, Valentina."

Askıdan beyaz bir balıkçı yaka çekerken dudaklarımı büzüyorum. "O benim *büyükannem*, Andrei. Yaşayan son akrabam. Onun da orada olmasını isterim." Gömlek sıcak tutuyor, tam da istediğim gibi. Göğüslerim ortasını yeterince dolduruyor ama kollar parmak uçlarımla ötesine düşüyor. Andrei'nin arkamdan sertçe nefes verdiğini duyabiliyorum.

"Eğer katılırsa, seninle yalnız kalmasına izin verilmeyecek." Sesi çeliğe çarpan çekiç gibi ağırdı. "Ezra ya da Mikhail tüm zaman boyunca seninle olacak."

Omurgamdan aşağı bir korku şeridi akıyor. Omzumun üzerinden Andrei'ye bakıyorum. "Onu öldürmelerine izin vermeyeceksin, değil mi?"

Tekrar iç geçiriyor ve elini yüzünde gezdiriyor, beş dakika öncesine göre daha dağınık görünüyor. Onu strese soktuğum için kalbim sızlıyor ama erkek arkadaşlarımla bir kadına karşı öldürücü bir istek duyması *benim* suçum değil.

"Onun onayını almak istiyorum," diye itiraf ediyorum usulca, elimde bir çift pamuklu külot tutarken. "Aptalca olduğunu biliyorum ama bu benim için çok önemli. Benim annem

- "Sesim çatallaşıyor. "Bana kendininkini vermek için burada değil. Elimde kalan tek şey *büyükannem*."

Andrei arkamdan geliyor ve beni kollarıyla sarıyor. Boynumu öperek iç geçirdi. "Katya'yı öldürmelerine izin vermeyeceğim. Davet için onu bulmaya çalışacağım." Kucaklaması sıkılaşıyor. "Senin için, *Zhena*, bunu yapacağım."

Kollarında dönüyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Teşekkür ederim."

İkimiz de giyinmeyi bitiriyoruz ve o dün gecedan beri ilk kez telefonunu kontrol ediyor. Çenesi titriyor ve ona nahoş bir şey gönderen kişiye hızlıca bir mesaj yazıyor. Muhtemelen çocuklardan biri.

"Her şey yolunda mı?"

Andrei gözlerime bakmadan önce yüz ifadesini düzeltiyor. "Öyle olacak. Gitmek zorundayım. Mikhail ya da Ezra seni bir yere sürüklemeye çalışsa bile bugün evden çıkma."

Midemde, tortunun üzerine çöken bir nehir taşı gibi uğursuz bir his ağırlaşıyor. "Tamam."

Bana veda öpücüğü veriyor ve su gibi akarak odadan çıkıyor, gömleğinin manşetlerini düzelterek *pakhan* rolüne geri dönerken zarif ve zarif.

Onun yokluğu odayı devasa hissettiriyor ve hemen bir arkadaş istiyorum. Ezra'nın düşünceli gözleri ya da Mikhail'in kötü niyetli gülümsemesi. Yansımamı kontrol etmek için banyoya koşuyorum ve *sevgili*

Tanrım, düşündüğümde daha berbat bir halde olduğumu görüyorum.

Andrei her yerimden seks kokusu aldıklarını söylerken yalan söylemiyordu. Seksin vücut bulmuş hali gibiyim, vücudumdaki morluklar Andrei'nin dün gece bana sahip olduğu her yerin haritasını çıkarıyor.

Kalbimde bıraktığı izi hayal ettiğimde omurgamdan bir ürperti geçiyor, *A.L.*'nin baş harfleri güzel bir yazıya dönüşmüş.

Bu iz çıplak gözle görülemeyebilir, ama damarlarıma kan pompalayan kalbimin her sıkışında, onun olduğumu bileceğim.

Sonsuza dek, geri dönülmez *bir şekilde, onun.*

Bölüm 23

ANDREI

"BUNLAR NE ZAMAN GELDI?" Zarfın içindekileri masamın üzerine bırakıyorum, ön yüzündeki Rusça yazılar tüylerimi diken diken ediyor. *Moya zhena*. Liam West'in dairesindeki fotoğrafların arkasını kaplayan kelimelerle aynı.

Birileri bize başka bir mesaj gönderiyor.

Fotoğraflar paketten dökülüp masamın üzerine saçılıyor, bir avuç kadarı kenardan yere düşüyor. Ezra homurdanarak onları toplarken, ben de elimi masamın üstündeki yığının üzerinde gezdirerek onları düzleştiriyorum.

Her bir resmi incelerken derimin altında kızgınlık dalgalanıyor.

Valentina'nın yüzü bana ya da etrafıma bakıyor, farkında olmadan bir kamera lensinin yanından geçerken. Görüntüler onun geçen haftasını neredeyse kronolojik *bir* sırayla yakalıyor, yani *birileri* onu ilk geldiğinden beri izliyor.

Ezra nefesinin altında bir küfür mırıldanırken, Mikhail'in gözleri öldürücü bir niyetle parlıyor.

Kadınımızın, her biri onun bilgisi ya da rızası olmadan çekilmiş görüntülerini inceliyoruz. *Bizimkiler* olmadan.

Belediye başkanının partisinde koluma asılmıştı. Güvenlik kamerasında onu duvara yapıştırırken ve ağzını parçalarken çekilmiş bir fotoğraf. Valentina, Mikhail'le birlikte yetimhanenin girişinde duruyor. Celia'nın evi, bu yemek odasının penceresinden çekilmiş.

Elim Valentina'nın boğazına dolandı.

Öfke içimde zonkluyor ve onu tutmak için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum.

"Orospu *çocuğu*," diye tıslıyor Mikhail, hiçbir şeyi saklamaya aldırmadan. "Onun lanet tırnaklarını sökeceğim."

Ezra homurdanıyor ama gözlerindeki karanlık gölgeleri fark ediyorum. *Mudak*'ı öldürmek için şimdiden binlerce farklı yol planlıyor. Fotoğraflar sadece yangına körükle gidiyor.

"Onu neden bulamadık?" Parmak uçlarımı masamın üstünde gezdiriyorum. "Ezra, sen *her zaman* insanları yakalarsın. Bana neler olduğunu anlat."

Ezra dişlerini birbirine geçirir. "Konuşmayacaklar. Sadece küçük dil parçaları, küçük et şeritleri alıyorum." Sertçe nefes verir. "Sonra kemik alıyorum. Yüzüme gülüyorlar, tabii önce altlarına işemezlerse."

"Yani hiçbir şey öğrenemedik mi?" Mikhail'in burun delikleri alevlenir. "Ne oluyor be?" Bir elini saçlarında gezdirir ve odada volta atmaya başlar. "O mülkleri kaybettim, Andrei. Altısını da. Domino taşları gibi düştüler ve hukuk ekibimizin tek söyleyebildiği *üzgün* olduklarıydı. Üç yıl önce o sözleşmeleri ve tapuları yeniden düzenlerken hata yapmadığımı biliyorum. Çok sağlamlardı." "Biri onları değiştirmiş," diye düşündüm, boynumdaki bir kıvrımı ovuşturarak. Valentina'nın kollarımdan koparıldığını hayal ederken uyuyakalmıştım ama neyse ki, kaya gibi uyudu ve bir kez bile kıpırdamadı.

Onu yatağında görmek kabus nöbetlerim arasında sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu.

Bu bok her birini yeniden ateşliyor.

"*Biliyorsun*, takımımınla ilgileniyorum, Andrei."

"Biliyorum. Herkes üzerinde kapsamlı kontroller yapıyoruz." İç çektim. Dışarıdan biri saflarımızı bize karşı çeviremez.

Ama bir Baranova başhemşiresi *yapabilir*.

"Muhafızlara göz kulak olmamız gerekiyor." Ezra başparmaklarını göz kapaklarının arkasına bastırıyor.

Adamın bok gibi uyuduğundan hiç şüphem yok. En azından düğünden önce iyi bir uyku çekmeli. Valentina ve ben yeminlerimizi ederken sağdıcımın berbat görünmesini istemem.

Endişe göğsümde çalkalanırken kararsız bir nefes alıyorum. Sık sık çirkin yüzünü göstermez ama bugün gösteriyor.

"Valentina nerede?" Ezra beni ağır bakışları altında kıştırarak soruyor.

"Yatak odamda." Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Valentina'nın yatağında uzandığını düşünmek yüksek tansiyonumun düşmesine yardımcı oluyor.

"Emin misin?"

Masamın çekmecesine uzanıp bir CCTV kumandası çıkarıyorum ve monitöre tıklıyorum. Tepedeki TV ekranı aydınlanıyor ve evdeki her koridoru ve odayı gösteriyor.

Valentina onu bıraktığım yerde, duşun sıcaklığına girmeden önce akıntıyla oynuyor.

Orada onunla birlikte olmayı, bir buhar perdesinin içine girmeyi, kaynar suyun sırtımdaki düğümlerin üzerine dökülmesine izin vermeyi arzuluyorum. Belki hünerli küçük ellerini kaslarımın üzerinde gezdirir ve bazı kıvrımları yoğurarak çözerdi. *Belki* dizlerinin üzerine çöker ve vücudumdaki gerginliği bir seferde muhteşem bir şekilde *emerek* çekerdi.

Ezra, Valentina'nın saçını fırçalamasını izlerken yüz ifadesi yumuşuyor. Birlikte duş almışlardı ve o zamandan beri rahatlamaya daha yatkındı. Bunun onun için güzel bir anı olduğuna şüphem yok.

Mikhail volta atmayı bırakıp ekrana bakar.

Üçümüz de kraliçemizin kendini temizlemesini izliyoruz. Bir yanımdaki seksi temizlemesinden nefret ediyor ama ona geri döndüğüm anda onunla tekrar seks yapabilirim.

Hepimiz yapabiliriz.

Zihnimin arkasında bir fikrin yankısı oluşuyor. Endişe ve şehvet sisinin içinden onu öne çekiyorum, sonuçlarını düşünürken onu yerine sabitliyorum.

Valentina'yı aramıza katmak planımızın sadece birinci kısmıydı. İkinci kısım Bratva'yı kendi isteğiyle burada olduğuna ikna etmeyi içeriyor ve onu halka göstermekten daha iyi bir yol var mı? Belediye başkanının partisi bir şeydi, ama o elitlere hitap ediyordu.

Tüm şehre onun *bizim* olduğunu hatırlatmalıyız. Bize karşı değil, bizimle birlikte duruyor ve *onlar* için burada.

Halkı arasında bir kraliçe.

Bu fikrin içime yerleşmesine izin verdim. Takipçisi varken ve Katya'yı bulamazken onu açığa çıkarmak riskli. Kadın gölgelerin arasında sürünen bir yılan ve çok yakında saldırmaya hazır olacak.

"Bu gece Valentina'yı dışarı çıkaralım." Tepkilerini ölçmek için sağ kollarımın her birini inceliyorum. Ezra'nın bundan hoşlanmadığını hemen anlıyorum; bugünlerde kaşlarını çatması neredeyse kalıcı, ama Mikhail sanki dünyadaki en iyi fikirmiş gibi parlıyor.

"Evet," diye mırıldanıyor, bir elini çenesinin altında tutarak. "Kaltağı dışarı çek."

"Bundan hoşlanmıyorum." Ezra'nın dudakları bir çizgi haline gelir. "Kime güveneceğimizi bilmiyoruz *Pakhan*. Hedef alınabiliriz."

"Bir *pakhan* ve karısına açık alanda ateş açarken yakalanan herkes görüldüğü yerde öldürülecektir. Bizden biri tarafından değilse bile, sadık kardeşlerimizden biri tarafından." Sandalyemde arkama yaslandım ve başımı geriye attım. "Halkın içinde peşimizden gelmek intihardır."

"Bu insanlar normal değil," diye homurdanıyor Ezra, her kelimesinde hayal kırıklığı var. "Kırılmıyorlar."

"Belki de Rusya'dandırlar?" Mikhail bir kaşını kaldırarak sorar. "Belki de taktikleriniz onlar üzerinde işe yaramıyordur."

Ezra bu hakarete sinirlenir. "Vücutları ilaçlarla uyuşturuldu. Ağrı önleyiciler."

Başka bir deyişle, *benim hatam değil*.

"Bir parmağınızı çıkarmayı denediniz mi?"

Mikhail ve Ezra işkence taktiklerini tartışırken ben Valentina'ya odaklanıyorum. Hâlâ duşta, buhar kabarıyor ve kamera lensini buğulandırıyor. Onu bir dakika boyunca izliyorum, sonra bir dakika daha, ama o hiç kıpırdamıyor.

Sonra görüntü bir anlığına titriyor ve bakışlarımı daraltıyorum. Tekrar yapıyor ve üçüncü kez olana kadar saniyeleri sayıyorum.

Birisi video yayınımla oynuyor.

"Mikhail. Burada dur ve kameraları izle. Beni hızlı aramada tut."

Ayağa fırlayıp kapıdan fırladığımda sandalyem yere sürtünüyor. Adamlarımın ikisi de alarmımı anında fark ederek harekete geçti.

Koridorlarda koştururken Mikhail'i kamera görüntüleriyle baş başa bırakıyorum.

Evinde biri var.

Arkamda bir tabancaya takılan şarjörün sesi duyuluyor ve Ezra'nın arkamı kolladığını bilmek Valentina'ya odaklanmama yardımcı oluyor.

Evin diğer ucuna koştum ve yatak odamın kapısından içeri daldım. "Valentina?" Duş kapalı ve ayna buğusunun çoğunu kaybetmiş. Dolap boş, yerler boş, *yatak* boş.

"Nerede o?" Hışımınla koridora girdim ve burada görevli olması gereken muhafızın kayıp olduğunu gördüm.

Ezra cep telefonunun hoparlörünü açtığında hızlı hızlı Rusça konuşmaktadır.

"Valentina hâlâ duşta," diye onaylıyor Mikhail, alçakgönüllü bir tavırla. "Neden?"

"O burada değil," diye homurdanıyor Ezra, koridorda beni takip ederken. Nöbetçilerin *hiçbiri* yerinde değil ve mutfağa geçtiğimizde, ayakkabım kırmızı bir su birikintisinin üzerinde kayarken kayarak duruyorum. Zırhlı bir koruma zırhındaki zayıf bir noktadan kan sızıyor, çoktan ölmediyse bile bilinci yerinde değil.

Ezra yüksek sesle küfrederek Mikhail'in yüzüne telefonu kapatıyor ve ekibinden başka birini arıyor. Kim olduğundan emin değilim; Valentina'dan bir iz bulabilmek için o odadan bu odaya koşturup gördüğüm her şeyi tararken dinlemeyi bırakıyorum.

Bir kükremeyele arka bahçeye daldım ve orada bulunan tek muhafızı ürküttüm. Hırlayarak onu tuğla duvara doğru ittim. Onun kalaşnikoflu olması ve benim yumruklarımla silahlanmış olmam umurumda değil; liderini vurmaya cesaret edemez. "Valentina nerede?"

Gardiyanın şoku kekelemesine neden olur. "Ş-şurada." Gözleri gül bahçelerine doğru kayar. "Madamla biraz yalnız kalmak istedi."

Madam.

Silahı omzundan kaptım ve kayışını ikiye ayırdım. Mikhail ya da Ezra'nın Katya'yı öldürmesine izin vermeyeceğime söz verdim.

Onu kendim öldüreceğime dair hiçbir söz vermedim.

Bölüm 24

VALENTINA

Buhar bulutundan çıkıp aynadaki buğuyu sildiğimde kendimi tamamen yenilenmiş hissediyorum. Duş almayı planlamamıştım ama kalçalarımın arasında Andrei'yi hatırlatan ıslak bir şeyle oturduktan sonra, bu hemen gerekli hale geldi.

Parmaklarımı buklelerimin arasından geçiriyorum ve kalan suyu lavaboya sıkıyorum. Saçımın kuruması biraz zaman alacak ama saç ürünüm ve planım olmadığı için buna aldırmıyorum.

Yine de Andrey'in banyosundaki makyaj masasında birkaç eşya daha olması onu öldürmezdi. *Hayır*, kendiminkini almalıyım, diye karar vermeden önce diş fırçasına bakıyorum.

Banyodan çıkıp şifonyerin üzerine kendim için yerleştirdiğim boxer'lara doğru ilerlerken düşüncelerimle meşgulüm.

"Seni görmek güzel, *moya ditya*."

Çılgılık atıyorum.

Büyükannemin yüzü çimdikleniyor. "Lütfen Valentina, sesini alçalt."

"*Buraya* nasıl geldin?"

Andrei defalarca onu bulamadıklarını söylemesine rağmen, *kız burada*, yatak odasında, yatağının üzerinde oturuyor. "Anlamıyorum."

Endişemi kemikli bir eliyle savuşturuyor. "Büyükanneni bu kadar mı küçümsüyorsun?" Kurnaz gözlerle çıplak bedenimi inceliyor, ben de hemen havlumla üzerimi örtüyorum. Misafir beklemiyordum. Andrei'nin dün gece içeri girmek için acele ederken kapının kilidini kırdığını hatırlıyorum belli belirsiz.

Oh. Belki de bu iyi bir fikir değildi.

Katya'nın gözleri kısılır. "Dayak yemiş gibi görünüyorsun, *ditya*."

Utanç içinde boğuluyorum. *Oh, Tanrım.* "Öyle bir şey değil." Giysilerimi silkelerken dolap kapısının arkasına saklanıyorum. Boxer şort. Beyaz balıkçı yaka. Bulabildiğim en büyük pantolon.

Belki kıyafetler beni yutar ve yok olmama yardım eder.

Böyle bir şey olmadığında, saklandığım yerden çıkıp büyükannemle yüzleşiyorum. Gördüklerinden memnun olmadığı her halinden belli olan büyükannem odadaki dekor karşısında dudaklarını büzerken kendimi pek de kraliçe gibi hissetmiyorum.

Burası onun odası ya da evi değil, o yüzden neden her şeyi eleştirme ihtiyacı duyduğunu anlamıyorum.

"Burada ne yapıyorsun büyükanne?" Andrey'in gömleğinin kollarını aşağıya doğru çekip ellerimde topluyorum. "Buraya nasıl geldin ki? İki eyalet ötede yaşıyoruz."

"Torunum kaybolduğunda onu ziyaret etmeme izin yok mu?" Boncuğun kenarından kalkıp bana doğru yürüyor. "*Günlerce* telefonlarıma cevap vermediğinde ve beni endişelendirdiğinde mi?"

Suçluluk duygusu göğsümü tırmalıyor. İyi olduğumu duyurmak için daha fazla çaba göstermeliydim. Olan biten onca şeyden sonra bunu düşünmemiştim bile.

"Özür dilerim, düşünemedim-"

"Düşünmüyordun, *ditya*. Ama artık buradayım. Her şey yoluna girecek." Elimi tuttu ve beni kapıya doğru götürdü. "Gel. Daha uygun bir yerde oturup konuşalım. Bu oda ... *kokuyor*."

Üzerime daha fazla utanç dökülürken yüzüm kızarıyor. *Büyükannem dün gece yaptığım seksin kokusunu alıyor. Ve bu sabah. Benim bir sürtük olduğumu düşünüyor olmalı.*

Seks hayatım olduğu için beni utandırmaya hakkı olduğundan değil, ama isteyeceğim son şey *büyükannemin* küçük kızının yatak odası alışkanlıklarını bilmesidir.

Andrei'nin boğazlı kazağının yakasını biraz daha yukarı çekiyorum, ekstra koruma sağladığı için minnettarım. Daha iyi olan tek şey tehlikeli madde kıyafeti ya da astronotların uzayda giydiği şeylerden biri olabilirdi. Kaskı ve her şeyiyle birlikte.

Büyükannemin buz gibi bakışlarının tenimi delip kalbime saplanmasını engellemek için her şeyi yapardım.

Genelde böyle değildir ama beş yıl sonra eve döndüğünde, buradan kurtarılmasına yardım ettiğin torununu çıplak ve düşmanla aynı yatakta bulmanın kolay olduğunu sanmıyorum.

Bir ciğer dolusu hava çekiyorum.

Andrei benim düşmanım değil.

Bakış açımdaki değişim beni kamçılıyor. Sadece birkaç gün önce farklı hissediyordum. Ya da en azından kendimi onun düşman olduğuna ikna etmiştim.

Evin içinden kestirme bir yol izliyoruz, büyükannem koridorları benden çok daha iyi biliyor. Burada ne kadar kaldığını, koridorlarda ne kadar dolaştığını merak ediyorum. *Pakhan*'ın karısı olarak görevleri neydi. Onlardan hoşlanıyor muydu, yoksa bu duvarlar arasında sıkışıp kaldığını mı hissediyordu.

Dışarı çıktığımızda sonbaharın keskin havası hoş bir değişiklik oluyor. Kör edici güneş ışığı gözlerimi kapatmama neden oluyor ama adımlarımdaki sendelemeye rağmen büyükannem ilerlemeye devam ediyor. "Gel bakalım, *kızım*. Konuşacak çok şeyimiz var."

Konuşacak neyimiz olabilir ki?

Arkasından aceleyle giderken kollarımdan aşağı bir ürperti akıyor. Belki büyükannem bana adamlarımın ona neden zarar vermek istediğini söyleyebilir.

Neden *bana* zarar verdiğini düşünüyorlar.

"Beni seviyorsun, değil mi büyükanne?" Soru ürkekçe geliyor ve kendimi tıpkı beş yıl önceki gibi hissediyorum. *Küçük. Zayıf. Emin değilim.*

Bir süs ya da dekor parçası gibi duvarın yanında durur. Güzel görünecek bir şey ama dokunmak, konuşmak ya da duymak için değil.

Elimden geldiğince tedirginliğimi yutuyorum.

Çimenlikten geçip gül bahçesine giriyoruz, çitlerden ve her renk ve boyda çiçekli çalılardan oluşan bir labirent. Küçüklüğümde beri buradan nefret ederdim ve yüksek çitlerin ve dikenli yaprakların arasında kaybolurdum. Labirentte yeterince derine inerseniz, güneş ışığını içeriye yansıtamaz ve her şey karanlık ve dolambaçlı hissettirir.

"Elbette, seni seviyorum." Sesi keskin ama elimi iki elinin arasına alıp nazıkçe okşuyor. "Sen benim torunumsun."

Sanki olabilecek en aptalca soruymuş gibi.

Daire şeklinde kemerli üç çimento bankın ve ortasından yükselen ferforje bir güneş saatinin bulunduğu sakin bir köşe buluyoruz. Neden burada olduğunu bilmiyorum; güneş ışığı ona hiç ulaşmıyor.

Yüksek pembe güller bizi dairesel dinlenme yerinin içine dolduruyor ve büyükannem banklardan birine oturup yanındaki boşluğu okşuyor. "Otur, Valentina."

Bana söyleneni yaparım.

Katya sessizce etrafı inceliyor ve ancak o zaman yakınımızdaki çitlerin arkasındaki hareketliliği fark ediyorum. Muhafızlar yer değiştirdi ve

bazıları

omurgamın etrafındaki gerginlik azalıyor. Andrei silahlı bir refakatçim olduğundan emin olmak için can atıyordu, bu yüzden emirlere uyduklarına sevindim.

Andrei'den bir parçanın yanımda olması beni daha güvende hissettiriyor, bu sadece onun emirlerinden biri olsa bile.

Sessizliği ilk ben bozdum. "Ben evleniyorum. Düğün üç gün sonra." Bir tutam nemli saçımı kulağımın arkasına atıyorum, yeniden utanıyorum. "Gelmeni çok isterim."

Büyükannemin keskin gözleri bana dönüyor. "Sana şaşırdım Valentina."

Kalbim sıkışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu evliliği bir kez bırakıp gittin. Seni güvende tutmak için yaptığım onca şeyden sonra neden sürünerek geri döndüğünü bilmiyorum."

Karnıma bir yumruk gibi indi. "Buraya evlenmeye gelmedim-" "Ama *evleniyorsun*."

Tahriş tenime batıyor. "Onu seviyorum büyükanne. Daha önce gittiğimi biliyorum ama korkmuştum. Artık korkmuyorum. Ne istediğimi biliyorum."

"Ne istediğini bildiğini sanıyorsun." Başını sallıyor. "*Ditya*. Senin zaten bir erkek arkadaşın var, değil mi? Peki ya Liam? Senin için çok endişeleniyor. İkimiz de öyle."

Başımı geriye atıyorum. Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyor mu? "Liam bunun bir parçası değil."

Kristal bakışları daralıyor. "Bir ilişki yaşamaya karar vermeden önce partnerini düşünmen gerekmez *mi*? Başka bir adamın seni baştan çıkarmasına izin verdin Valentina. Leonov denen çocuğun güçlü ve yakışıklı olduğunu anlıyorum ama seni baştan çıkarmak için adını ve mirasını kullanıyor. Tüm bunları nereden bulduğunu sanıyorsun?" Elini havada sallayarak etrafımızdaki alanı işaret ediyor. Bahçeleri. Ana ev ve onunla dış kapılar arasındaki her bina. "Burası babanındı ve o öldüğünde sana geçmesi gerekiyordu. Sence Leonov neden seninle evlenmek istiyor? *Aşk için mi?*"

Jilet gibi keskin buz parçaları göğsümü derinlemesine kesti. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Gülüyor ve ses, kırıkların kaburgalarımı geçerek genişlemesine neden oluyor. Titriyorum ve kollarımı göğsümün etrafına sarıyorum.

"Ben senden çok daha uzun yaşadım, *moya ditya*. Bir kralın karısı oldum. Hayatımın yarısından fazlasını *Pakhan*'da geçirdim. Sanırım sizden biraz daha fazla şey biliyorum."

Ona karşı olan tüm kızgınlığım paramparça oldu. Benden daha yaşlı ve beni isteyerek girmek üzere olduğum hayattan uzak tutmak için çok çalıştı. "Liam'ın bir önemi yok," diyorum, elimde kalan tüm argümanlara tutunarak. "Ben ayrıldığımda birlikte bile değildik. Bir ay önce ayrıldık."

Alay ediyor. "Siz ikiniz yıllardır birbirinizin etrafında dans edip duruyorsunuz. O seni seviyor Valentina, ki bu diğeri için söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Diğeri. Nişanlım. Tüm kalbim ve ruhumla sevdiğim adam.

Ezra ve Mikhail'den bahsetmiyorum bile. Artık sadece Andrei'ye değil, *üçüne* birden sahibim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Yumruklarımı sıkarak banktan kalkıyorum ve onun önüne geçiyorum. "Ben beş yıl önceki küçük kız değilim büyükanne. Kendi kararlarımı verebilirim. Ve ben Andrei'yi seçiyorum. *Diğerini* değil, Andrei Leonov'u. Mikhail Monrovia ve Ezra Reinoff'u da seçiyorum, açıklığa kavuşturalım."

Büyükannemin gözlerindeki öfke nefesimi kesiyor. *Çok fazla öfke.*

Bu bana ilk geldiğimde hissettiklerimi hatırlattı. Andrei ve ben çok *kızgın* ve *kırgındık*. Sanırım hala öyleyiz ama geçen her günle birlikte her birimizden biraz daha uzaklaştığımızı hayal etmek hoşuma gidiyor.

Tüm erkeklerimin kalbinde öfke var ve kökenlerinin bir kısmını anlasam da, hala emin olmadığım bir öfke tohumu var. Bana mantıklı gelmeyen özel bir konu. "Büyükanne," diye başlıyorum, kalp atışlarımın sınırlarımı altüst etmesine aldırmadan, "senin yanlış bir şey yaptığını düşünüyor gibiler. Onları bir şekilde üzmüşsün ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Ben gitmeden önce Bratva'ya bir şey mi yaptın?" Ellerimi birbirine kenetliyorum.

Büyükannemin dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Sana söyledikleri hiçbir şeye inanma Valentina. Yaptığım her şeyi *senin* için yaptım."

"Bu ne anlama geliyor?" Bir dehşet dalgası kalbime geliyor ve içime bir titreme gönderiyor. Gerçekten yanlış bir şey mi yaptı? Ona karşı duydukları öfke haklı mı?

Bratva'yı ve geçmişimi geride bıraktığımı düşünerek şehri terk ettiğim günü hatırlıyorum. O gün kimse kızgın değildi. Hepimiz düğün töreninin başlamasını bekliyorduk, çoğumuz bunun müjdeleyeceği gelecek için hevesliydik. Bunu aklımda tutarak, adamlarımı bu kadar kızdıran şey *daha sonra* olan bir şey olmalı. Her şeyi değiştirecek bir şey.

"Büyükanne," diye başlıyorum tekrar, "annemin ölmeden önce yazdığı mektup hakkında bir şey biliyor musun?" Andrei dün gece mektubu bana verenin büyükanne olduğundan bahsetti ama bu doğru olamaz. Birlikte yaşadığımız son beş yılda bana mektuptan bahsetmek için bolca zamanı oldu. Bu konuyu bir kez bile açmamış olması Andrei'nin yanıldığı anlamına geliyor. Mektubu soyunma odama koyan o olamaz. Daha mekana bile girmemişti. Hâlâ dışarıda arabasındaydı. Dışarı çıkmamı bekliyordu.

Eski aile reisinin dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılıyor ve yüzünü herhangi bir kırısklıktan daha derin bir şekilde kesiyor. "Yaptığım her şey senin içindi, *ditya*. *Bizim* için."

Bir çatlak kalbimi parçalıyor. "Ne yaptın büyükanne?"

Arkamda bir silah patlıyor ve vücudum titriyor. Bu sesi hayatımda sadece birkaç kez duydum ve bu asla iyiye işaret değil.

"Ondan uzak dur, Valentina."

Andrei.

Büyükanne onu görmezden geliyor ve iki elimi de sıkıca kavıyor. "Gel bakalım Valentina. Hadi gidelim."

Gitmek mi?

Andrei düşüncelerimi yankılıyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdanıyor.

İki muhafız geldiğimizden beri yerlerini değiştirdiler ve şimdi büyükanne arkasında duruyorlar. İkisi de silahlarını kaldırdı.

Büyükanne değil.

Damadıma.

"Ne yapıyorsun?" Panik göğsümde kanat çırpıyor, kafesteki bir kuş gibi çırpınıyor.

Hayır.

"Emirleri uyguluyorlar," diyor büyükanne soğukkanlılıkla. "Merak etme, *kızım*. Sana zarar vermeyecekler."

Kendim için endişelenmiyorum!

"Arkanı dön Valentina," diye emrediyor Andrei, sesi büyükanne kadar sakın çıkıyor. "O haklı, sana zarar vermeyecekler."

Yavaşça sevgilimle yüzleşmek için dönüyorum. Elindeki silahın namlusunu doğrudan göğsüme doğrultmuş.

"Yürü, *zhena*."

Önümdeki adamı tanıyamıyorum. Gözlerinde beni korkutan bir kesinlik var, sadece deneyimli bir katilin sahip olabileceği ölümcül bir sakinlik.

Ve bana silah doğrultuyor.

"Yapamam," diye fısıldıyorum, korku beni olduğum yere mıhlıyor. "Kımıldarsam onu vurursun."

Ezra, Andrei'nin arkasında beliriyor, kendi silahını arkamdaki muhafızlara doğrultmuş. Yüzündeki ifade aynı sakinlikte ama çenesindeki bir kas titriyor. Bana bakmıyor, sadece elindeki *pakhanı* güvende tutma görevine odaklanmış durumda.

Büyükannem dilini dişlerine vuruyor. "Silahsız yaşlı bir kadını mı vuracaksın?" Arkamda durduğunu duyuyorum. "Ne kadar korkakça. Tolkotsky'nin en azından onuru vardı, tıpkı ondan önceki kocam gibi. Masum biriniurmazlar."

"Yalan söylüyor," diye tıslıyor Andrei, zırhı çatlıyor. "Masum birini gözlerini kırpmadan öldürebilirler. Valentina. Lütfen. *Çekil.*"

Sesindeki çaresizlik belirtisi kalbimi parçalıyor. "Onu öldüreceksin."

Göğsünün derinliklerinden homurdanıyor, hayal kırıklığı dalga dalga yayılıyor. "Seni *kurtarmaya* çalışıyorum, lanet olsun! O lanet bir yalancı ve bunu ne kadar çabuk anlarsan

o kadar iyi olur."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bunun olduğuna inanamıyorum. "Silahını indir, Andrei."

Bakışları sert, tereddütsüz ve *ölümcül*.

Kollarımı iki yanımda tutuyorum ve kararlılığımı korumaya çalışıyorum. Kan dökülmesini istemiyorum. Kimsenin ölmesini istemiyorum. "Eğer onu öldürmek istiyorsan, beni geçmen gerekecek."

Andrei'nin ifadesi öfkeye dönüşür. "*Onu bana tercih mi ediyorsun?*" "Ben taraf seçmiyorum. Onu öldürmene izin vermeyeceğim."

"Bu bir taraf seçmektir," diye bağıyor, öfkesi yanağıma bir kırbaç gibi çarpıyor. Ağlamak üzere olduğumu bile fark edemedi bir damla gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlanıyor.

Büyükannem arkamdan kayıyor ve ben onu tutmaya çalışıyorum.

"Beni vuramazlar Valentina, yoksa korumalarım ateş açar. Kafanla düşünmüyorsun." Elimi okşuyor ve arkamdan çıkıp gidiyor, korumalarının arkasında ilerlerken en ufak bir korku duymuyor.

Andrei ateş etmiyor. Ezra ateş etmiyor. Gardiyanların hiçbirisi ateş açmıyor.

"Gördün mü?" Katya'nın gülümsemesi kendini beğenmişliğe dönüşür.

"Sana zarar vermekten çok korkuyorlar, *ditya*.

Bana zarar verdikleri için onlardan nefret etmeni istemiyorlar."

Bunun doğru olduğundan emin değilim. *Vurulmaktan* kaçınmak istiyor

olabilirler.

"Düğünde görüşürüz," diyor kesin bir ifadeyle. "Ve açık olmak gerekirse, Valentina ..." Gözleri beni hançer gibi kesiyor. "Benim rızamı alamazsın."

Baranova Bratva'nın eski başhemşiresi uzaklaşırken, mutlu bir aileye, hatta sadece dostane bir aileye dair ne kadar umudum varsa, keskin, sivri parçalara ayrılıyor. Kollarım dikenli bir labirentten geçmişim gibi kaşınıyor ve onları kendime sıkıca sarıyorum. "*Denemedin bile,*" diye fısıldıyorum, hayal kırıklığı yavaşça yükselen bir dalga gibi üzerime çöküyor. *Onları sevmeye çalışmamıştı bile.*

Çitlerin arkasındaki gölgelerden iki silahlı muhafız beliriyor ve bir zamanlar iki kişi olan muhafızlar dörde çıkıyor. Büyükanнем labirentin bir köşesini dönüp gözden kaybolurken dört bir yanından kuşatıyorlar.

Adamlarıma döndüğümde onları Katya'nın işgal ettiği alana ters ters bakarken bulduğumda üzüntüm daha da artıyor.

Ezra homurdanır ve takip etmeye çalışır, ancak *pakhanından* hızlı bir *nyet* kaşlarını çatmasına ve silahını hazırda tutmasına neden oluyor.

Andrei soğuk bir ifadeyle, "Valentina kararını verdi," dedi. "Onurlandıracağız o."

Eğer Ezra aynı fikirde değilse, bunu dile getirmez.

Nişanlım bana dönüyor, gerçekten ve tamamen kızgın görünüyor. "Sen *Asla,*" diye bağırıyor, küçük alan sesini bağırmaya kadar yükseltiyor, "bir daha asla dolu bir silahın önünde durma. *Bunu yasaklıyorum.*" Elindeki silahı o kadar sıkı kavırıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

Öfkesi içimde bir düğmeye basıyor ve bir zamanlar keder dalgaları olan şey acı dalgalarına dönüşüyor.

Acı içinde olmaktan çok
yoruldum. Herkesi sikeyim
şimdi.

Bir şeyler çözülürken göğsümden bir kahkaha kopuyor. "Ne var biliyor musun?"

Siktir git."

Andrey'in burun delikleri genişliyor ve alnındaki bir damar zonkluyor. "Bir daha söyle."

Ölmek istiyor olmalıyım, çünkü bunu seve seve yapıyorum. "Siktir. Seni." Bu onu kızdırsa da umurumda değil. Kızgınım. İncindim. Kafam karıştı. Titreyen yumruklarımı sıkıyorum. "Ve başka ne var biliyor musun? Büyükanнемi öldürmeni yasaklıyorum." Bir kahkaha daha, bu seferki benim hissettiğim kadar acı. "İşte, sorun çözüldü."

Andrei'nin dudağı kıvrılır. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Değer verdiğin birini öldürmek *istediğimi* mi düşünüyorsun?"

"Dolu bir silahla buraya girerek beni kandırabilirdin."

"Ortadan kayboldun," dedi Andrei sıkılmış dişlerinin arasından, "ve sen ortadan kaybolduğunda endişeleniyorum. Bir muhafız *öldü* Valentina ve sen yoktun. Ne yapsaydım, oturup dua *mı* etseydim?" Silahının haznesindeki mermiyi çıkarıyor ve silahı Ezra'nın göğsüne dayıyor. "Tanrı bana pek iyilik yapmadı, bu yüzden lanet bir pasifist değilsem beni affet."

Bir gardiyanın öldüğünü bilmiyordum. Evin içinden kestirme bir yol kullandık, sanırım gözden kaçırmış olabiliriz. Ve eğer birinin gerçekten öldüğü doğruysa, Andrei'nin tepkisi biraz daha haklı.

Nefes alarak, öfkem yatışırken sesimi alçaltıyorum. "Eğer bana güvenirsen, belki bu kadar endişelenmene gerek kalmaz."

Andrei tuttuğu nefesi dışarı verir. "Sana güveniyorum Valentina. Sorun olan diğer herkes."

Büyükannemle bu konuda hemfikir olabileceklerine dair bir his var içimde. Fark ettiklerinden daha fazla ortak noktaları olabilir. "Eğer onunla konuşursan-"

"Hayır."

"Neden? Kafasına silah doğrultmadan yüzüne bile bakamayacağın kadar kötü ne yaptı?"

Andrei gözlerini kapatır, derin bir nefes alır ve sessiz kalır.

İçimden bir ses ondan geriye *doğru* yavaşça saydığını söylüyor.

"Sana yalan söylüyordu." Karşımdaki bankın arkasında volta atıyor. "Seni manipüle ediyor Valentina, tüm hayatın boyunca olmasa bile en azından son beş yıldır. Gözlerini aç!" Büyükannemin kaybolduğu çitlerin arasındaki boşluğa doğru çılgınca bir hareket yapıyor. "Lanet olası bir koruma ekibi var! Senden sır saklıyor, Valentina!"

Onun tüm öfkesi benimkini körüklüyor. Kendimi tam boyuma kadar çekiyorum. "Sanırım bugünlerde en sevilen şey bu, ha? Hepimiz Valentina'ya yalan söyleyelim ve bakalım anlayacak mı! Bahse girerim anlamayacaktır; o sadece yeterince sert sikersek sessiz kalacak aptal, azgın bir orospu. Üç sik onu susturmaya yeter mi?"

Andrei'nin gözleri parlıyor. "Senin hakkında düşündüğümüz bu değil ve sen de biliyorsun ki o."

"Bana güvendiğini söylüyorsun ama gerçek konusunda bana güvenmiyorsun. Gerçeğin *tamamı*, sadece üstesinden gelebileceğimi düşündüğün kısımları değil." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hadi Andrei, ben halledebilirim. Bu Bratva'yı seninle birlikte yöneteceksem, tüm kirli sırlarını bilmem gerekir. *Özellikle* de beni içeriyorsa."

Kararını verirken uzun bir süre bana bakıyor. Sertçe nefes vererek parmak uçlarını göz kapaklarının arkasına bastırıyor. "Onu içeri götür," diye Ezra'ya talimat veriyor. "Ona büyükannesinin bunca yıldır ne kadar *sevgi* dolu olduğunu gösterelim."

Ezra kımıldamıyor. Gözleri ben ve *pakhani* arasında dans *ediyor*. "Emin misin-"

"Tanrı aşkına Ezra, sana söyleneni yap." Andrei bana doğru tek bir bakış bile atmadan hışımla çit labirentinden çıktı ve beni eski korumamla baş başa bıraktı.

Aramızda sessizlik uzanıyor. Havada yoğun bir gerilim olmasaydı, bu tıpkı eski günlerdeki gibi olurdu. Ezra bana göz kulak olup beladan uzak durmamı sağlarken, ben malikânede dolaşıyor olurdum. Eskiden başım pek belaya girmezdi.

"Kıçına ne girdi ve öldü?" Burnumu kıvırıyorum. Ezra gülmüyor ve benim ciddiyetsizlik girişimim boşa çıkınca iç çekiyorum. "Hadi ama Ezra, o kadar da kötü olamaz. O benim *büyükannem*."

Ezra'nın kaşları birbirine çarpıyor. Silahlarından birinin kopan kayışını düzeltirken ve her iki silahını da omuzlarının üzerinden geçirirken yüzünde gergin bir ifade belirliyor. "Seni zarardan korumaya yemin ettim, *Lisichka*. Bu ... acı getirecek. Bunu istemiyorum."

Tatlı itirafı karşısında kalbim eriyor. "İyi olacağım. Biraz acıyla başa çıkabilirim."

Ne bekleyeceğimden emin değilim ve bu beni geriyor ama kırılmayacağım. Porselenden yapılmadım. "Beni korumaya devam etmek zorunda değilsin Ezra. Artık benim korumam değilsin."

Başını iki yana sallar. "Ben her zaman korumayım, *Lisichka*. Ben her zaman *senin*."

Elimden geldiğince silahlardan kaçınarak kollarımı beline doluyor ve yüzümü kaslı göğsüne gömüyorum. Vücudu gergin ve dün gece hiç uyuyup uyumadığını merak ediyorum. "Bana kızgın mısın?" Kendimi onun da öfkesine hazırlayarak soruyorum.

Dolu bir silahın önünde durduktan sonra bunu hak etmiş olabilirim.

Silahları sırtına doğru kaydırmadan önce her birinin haznesinden birer mermi çıkarıyor. Önünde durarak bu işi kolaylaştırmıyorum ama o beni hareket ettirmeye çalışmıyor.

"Ben deli değilim." Çekingen bir tavırla iri elini belime götürüyor ve kolunu bana doluyor. "Sen en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Kalbinin sesini dinledin." İç geçirdi. "Bazen kalp kötü kararlar verebilir."

"Buna amin derim."

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve üst dudağının arasından çıkan yara izini geriyor. "Dikkatli ol. Tanrılar kötü adamları kayırmaz."

"İyi ki erkek değilim."

Yumuşakça mırıldanıyor. "Sen insan değilsin, bu doğru. Tilki olduğun için seni bağışlayabilirler." Göğsünden küçük bir kıkırdama yükseliyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor. Ezra'nın şaka yaptığını hiç bilmiyordum. *Yapabildiğini de* bilmiyordum.

Çabucak ayılıyor ve yanağımı sert avucunun içine alıyor. "Ama o kadar şanslı olmayabiliriz. Kötü adamları seviyorsun, *Lisichka*. İşler her zaman bizim lehimize gitmez."

Bunu kabul etmekte zorlanıyorum. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Kollarımı boynuna doluyor ve parmaklarımı boynunun dibindeki simsiyah saçlarında gezdiriyorum. "Çünkü işe yaramayacak."

"Asla." Göğsünün derinliklerinde homurdanıyor ve benimkine titreşimler gönderiyor. Omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti yayılıyor ve parmak uçlarımda yükseliyorum. Dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatmama yardım ediyor ve kalbim acısa da hınzır erkeğime sıkıca sarılıp her seferinde bir öpücükle acımı dindirmesine izin veriyorum.

Bölüm 25

VALENTINA

Andrei'nin ofisine varmadan önce MIKHAIL bizi koridorda karşılıyor. "Ne oldu? Andrei hiçbir şey söylemiyor-" Gözleri Ezra'nın benimkini tutan eline takılıyor ve dudakları bir sırtışa dönüşüyor. Aklından geçenleri unutup Ezra'nın karşı tarafında pozisyon alıyor ve kolunu benimkiyle birleştirip elimi tutuyor. Parmaklarımızı birbirine bağladıktan sonra ellerimizi dudaklarına götürüyor ve birleşen parmak eklemlerimize bir öpücük konduruyor.

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Biraz abartılı ama yine de el ele tutuşmak gibi küçük bir şeyi kıskanması çok sevimli.

Andrei'nin ofisine kadar sessizce yürüdük. Eğer bağlı ve yarı çıplak olsaydım, bu Ezra'nın beni buraya ilk sürüklediği zamanı anımsatabilirdi. Ne yazık ki bunların ikisi de doğru değil. İçimden bir ses, *şimdi* masanın üzerinde kığımın üstünde olsaydım, sonucun hepimiz için çok daha kabul edilebilir olacağını söylüyor.

Andrei masasının arkasında durmuş, düzgün sıralar halinde dizilmiş fotoğraflara bakıyor. Bazı fotoğraflar üç kat istiflenmişken, diğerleri tek olarak duruyor. Biz karşısında dururken başını kaldırıp bakmıyor.

Buzları kendim eritmeye karar verdim. "Söyle bakalım, büyükannemle ilgili onu yerin iki metre altına gömmek isteyecek kadar kötü olan şey nedir?" Mikhail'in elimi tutuşu sıkılaşıırken, Ezra yanımda taş dönuyor.

Andrei fotoğrafların bazılarını yeniden düzenliyor, birini özenle kaldırıp yerine bir başkasını koyuyor. "Oh, o gömülmeyecek, Valentina. Bundan emin olacağım."

Damarlarımdan buz akıyor. "Yapamazsın."

Eminim Mikhail ona babamın mezarı başındaki çöküşümü anlatmıştır. Annemi gömmediği için o piçten nefret ediyorum.

Eğer Andrei büyükannemi öldürür ve onu gömmeyi reddederse, sadece kalbim paramparça olmakla kalmayacak, aynı zamanda lanet olası bir kürek alıp onu kendim gömmek zorunda kalacağım.

Hiç kimse ölümüne bu şekilde saygısızlık edilmesini hak etmiyor. Bu zalimce bir ceza, özellikle de yanlış bir şey yapmamış biri için.

Andrei başını kaldırıyor, gözlerimin içine bakarken sakinliğin resmini çiziyor. "Yapacağım. Sen de çok yakında benimle aynı fikirde olacaksın."

Korku içimi dolduruyor. "Ne demek istiyorsun?"

Fotoğrafları işaret ediyor. "Gelin bir bakın. Bana ne gördüğünü söyle."

Ezra ve Mikhail'in ellerini bırakarak bir adım öne çıkıyorum. Geride kalıp sessizce masanın diğer tarafında Andrei'ye katılmamı izliyorlar. Andrei'nin yanında durduğumda, beni yerimde tutmak için kolunu belime doluyor. Vücudundan sıcaklık yayılıyor ama bu sıcaklık midemi bulandırıyor.

Fotoğrafları tarıyorum, en üst sıradan başlıyorum ve bir kitabı okur gibi soldan sağa doğru inceliyorum. Neye baktığımı anlamam biraz zaman alıyor. Bazı resimler bulanık, sanki aceleyle çekilmiş gibi. Diğerleri kristal berraklığında - böyle bir resimde benimle konuşan birine kibarca gülümserken yüzüm odakta. Zümrüt yeşili bir elbise tenimi sarıyor, Andrei koluma dolanmış, iyi aydınlatılmış bir balo salonunda sosyeteyle takılıyoruz.

Belediye başkanının doğum günü partisi.

Fotoğrafi aldım. Kötü bir fotoğraf değil. "Bunu şu adam çekmiş olmalı. Partideki fotoğrafçı." Andrei fotoğraf makinesini parçaladıktan ve ekibine yedeklere el koymalarını emrettikten sonra parti fotoğraflarından hiçbirini kaydedememiş olmalıydı. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Andrei onaylarcasına başını sallar. "Travis

Jacobs." "Burnunu kırdın."

"Keşke daha fazlasını yapsaydım."

Andrei'nin sesinde beni ürküten bir ısırık var. "Ne olduğunu anlamıyorum-"

"Aramaya devam et."

Partideki fotoğrafı bırakıp başka bir tane alıyorum. Bu kez Mikhail'in beni babamın mezarından sürükleyerek götürüşünün yandan çekilmiş bir fotoğrafı. Birisi bunu uzaktan çekmek için yakınlaştırmış; bu olay olduğunda Mikhail ve ben tamamen yalnızdık. Sıradaki görüntü benim

Mikhail'in arkasında caddede yürürken, dizlerimde bir önceki andan kalma kir ve çimen lekeleri. Sonra arkadan çekilmiş bir fotoğraf görüyorum, saçlarım dağınık bir örgü halinde, arka planda okyanus gün batımı.

"Beni mi takip ediyordun?" Andrei'ye kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bunu kendisi yapamayacak kadar meşgul olduğuna göre birine para vermiş olmalı. "Neden-"

"Yapmazdım." Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. "Bunun için kimseye para ödememe gerek yok. Sana göz kulak olmaları için bu ikisi var." Ezra ve Mikhail'e doğru başını sallıyor. "Bunu bedavaya yapacaklar."

"Memnuniyetle," diye hemen söze karışır Mikhail. "Her zaman sana göz kulak olacağım, *malyshka*."

"O zaman ne-" Fotoğrafları sırayla görebilmek için masanın üzerine biraz daha eğiliyorum. Andrei fotoğrafları, şehre girdiğim andan dün geceye kadar kronolojik gibi görünen bir sıraya göre düzenlemiş. Sıradaki son fotoğraf Andrei ile benim eve dönmeden önce onun cipine binişimizi gösteriyor.

Son fotoğrafı elime alıyorum ve altındaki fotoğraf yere düşüyor. Andrei onu benim için kaldırıyor ve bana uzatıyor, fotoğrafı yukarı çevirdiğimde yüzü boş bir maskeye dönüşüyor.

Andrei ve ben kadrajın tam ortasındayız, dudaklarımız müthiş bir öpüşmenin içinde kilitli. Andrei beni cipe yaslamış, bir eli kalçamda, diğeri boğazımı kavlıyor. Bunu her kim çektiyse dudak kilitlenmemizi yakaladığından emin olmuş; kamerayı çok yakınlaştırmış ve fotoğrafı belli bir açıyla çekmiş. Sanki aşağıdan bize bakıyorlarmış gibi.

Çürük film parmak uçlarımdan kayıyor ve masum küçük bir kâğıt parçası gibi diğerlerinin üzerine düşüyor.

Ancak bu fotoğrafların hiçbirisi masumiyet çılgınlıkları atmıyor.

"Bunları kim aldı?" Üç adamıma da baktım. Hiçbiri gözlerini benden kaçırmıyor ama cevap da vermiyorlar.

Kızgınlık derimin altında dalgalanıyor. Sessiz kalmaları gereken onca zaman varken, *şimdi* seçim yapmak zorundalar. "Size bir soru sordum." Yumruklarımı sıkıyorum ve her birine kendi kaşlarımı çatarak karşılık veriyorum. "Bir kez olsun cevap verseniz iyi olur. Bu fotoğrafları kim çekti?"

Büyükannem derlerse çılgık atabilirim. Fotoğrafımı çekmek için bir çalının arkasına saklanmasına imkân yok ve bunu yapması için birine para vereceğinden de şüpheliyim. Dört silahlı koruma eşliğinde malikâneye gelebiliyorsa, fotoğraf çektiirmek için gizli operasyonlara başvuracağından şüpheliyim.

Burada olduğumu başka kimse bilmiyor.

"Erkek arkadaşını arıyorduk," diye homurdandı Ezra, koyu renk gözleri simsiyah olmuştu. "*Liam West*." İsmi dudaklarının arasından tükürüyor. "Senden hoşlanıyor."

Bunu ona söyleyebilirdim. "Ben buraya gelmeden önce çıkıyorduk. Bir ay önce ayrıldık." Kıvrıkcık bir bukleyi kulağımın arkasına fırçaladım. Liam iyi bir erkek arkadaştı. Onu kıyaslayabileceğim pek bir şey yok ama gerektiği yerde iyi iş çıkardı. "Ama zararsız biri. O kadar yolu sırf, ne bileyim, *bu* her neyse onu yapmak için gelmiş olamaz." Fotoğraf yığınlarını işaret ediyorum.

"Avlanıyorsun," diye homurdanıyor Ezra, kasları geriliyor.

"Sanırım teknik terim *takip edilmek*." Mikhail fotoğraflara ters ters bakıyor. "Seni izlemeye izni olan tek kişi benim *malyshka*, bir *suka* değil."

"Bu çok saçma. Liam *yapmaz- yapamaz-*"

Andrei masasının çekmecesine uzanır ve bir kutu çıkarır. Masasının üzerine bırakıp kapağını açıyor ve yere fırlatıyor. "Ben olsam o kadar emin olmazdım Valentina." Kutunun içindekileri masasına döküyor, düzgün fotoğraf sıralarının üzerine düzinelerce yeni fotoğrafla kaplıyor. Bunlar ilk parti kadar bozulmamış değil; bazılarının kenarları kıvrılmış, bazıları da yaşlılıktan ve ışığa maruz kalmaktan solmuş.

Kalbim göğsümde küt küt atarken dudağımı ısırıyorum. Bunların üzerinde ne olduğunu bilmek istemiyorum ama bilmek *zorundayım*.

Fotoğrafları teker teker çevirmeye başlıyorum. Her birinin arkasına *moya zhen*a kelimeleri karalanmış ve koleksiyonu bir araya getirmeye başladığımda midem çalkalanıyor.

Bu fotoğraflar yıllar önce çekildi. Bazıları *beş* yıl kadar önce, Harlin Heights'tan ilk ayrıldığım ve büyükannemle yeni hayatıma başladığım zaman. Birkaçı daha yeni -geçen yılki şirket tatil partisini, *Ayın Çalışanı* ödülünü kazandığım ve birinin hatıra plaketiyle poz vermem için ısrar ettiği günü, Liam'ın evinde kaldığım geceyi hatırlıyorum-

Bekle.

Elim o resmin üzerinde donup kalıyor. Sonra, başka bir tane buluyorum. Ve bir tane daha. Yığının içine dağılmış bir düzine resim, hepsi de Liam'ın dairesinde, giysilerimin çeşitli aşamalarında çekilmiş.

Bir tanesinde çırılçıplak yatıyorum, omuzlarıma bir battaniye sarılmış, şehir manzarasını seyrediyorum. Bu neredeyse bir yıl önceki yeni yıl arifesiydi. Uzaktaki havai fişekler bunu ele veriyor.

Liam iznim olmadan fotoğraflarımı çekiyormuş. Telefonunuzda kız arkadaşınızın sevimli bir fotoğrafını çekmek başka bir şey, ama *düzinelercesinin* çıktısını almak başka bir şey. Bunların yarısında kameraya bakmıyorum bile. Fotoğrafın çekildiğinden tamamen habersizim.

Tüylerim diken diken oldu. Bir kez olsun fotoğraflardan, fotoğrafçı olduğundan ya da buna benzer bir şeyden bahsetmedi.

"Bunları nereden aldın?" Yeni yıldan kalma fotoğrafa bakıyorum. Bu kadar dehşete düşmemiş olsaydım, saklamak isteyebilirdim.

"Ezra eski olanları Liam'ın dairesinde buldu. İlk gördüğünüz yenileri ise daha bugün kapımıza geldi." Andrei yavaşça nefes veriyor.

Büyükannemin sesi kafamın içinde çınlıyor, aynı cümleleri tekrarlayıp duruyor.

*Senin için çok endişeleniyor. Seni seviyor,
Valentina.*

"Bizi büyükannem tanıştırdı. Ondan hoşlandığını söyledi. *Bizi* birlikte sevmiş." Kollarımı göğsümün etrafına sarıp sıkıca tutuyorum. Çok derin nefes alırsam, göğüs kafesimin genişlemesine izin verirsem, kemiklerimin çatlaklardan gevşediğini hissedebilirim. "Anlamıyorum." Andrei'nin yüzüne bakıyorum ve binlerce kez söylediği o sözleri duyuyorum: *moya zhena*.

Karım.

"Liam'la evli değilim."

"Ve asla da olmayacaksın." Andrei çenemi kavırıyor ve başımı daha da geriye yatırarak buklelerimi omuzlarıma döküyor. "Ama bu onun Rusça bildiği ve senin gerçekte kim olduğunu bildiği anlamına geliyor."

Liam ve ben birlikteyken kimliğimi tam olarak gizlemedim. Gittiğim yıllar da dahil olmak üzere tüm hayatım boyunca Valentina adını kullandım. Büyükannem de babamdan gizli kalmak için aldığımız tüm önlemlere rağmen soyadımı kullanmamda ısrar etti. O zamanlar bunu pek düşünmemiştim.

Şimdi ise kafam daha da karıştı.

"Bu cümleyi ona büyükannem öğretmiş olabilir. Belki de biz ayrılmadan önce evlenme teklif edecekti."

Mikhail alay ediyor ve ellerini önünde sallıyor, hareketlerinden suçluluk duygusu yayılıyor. "*Lütfen*. Bana şaka yaptığını söyle. Hiç yüzük gördün mü?" Başını sallıyor. "Buna cevap verme. Aklıma gelmesini istemiyorum."

Dramatizme gözlerimi deviriyorum. Yine de bazı şeyler mantıklı gelmiyor. "Yani, tamam, Liam bir pislik. Ama bu neden büyükannemi öldürmek istemene neden oluyor? Böyle olması onun suçu değil."

"Hiç tanıştırmamalıydın Valentina. *Burada*, benimle olmalıydın. *Bizimle* birlikte." Andrey'in alnı kırışır. "O mektubu sana Katya gönderdi Valentina. Seni kilisenin dışında bekliyordu, seni iki eyalet uzağa götürdü, köhne bir eve kapattı-"

Ev fena değildi ama Andrei'nin öfkesi o kadar alevlendi ki araya girmeye cesaret edemiyorum.

"-Seni *Liam*'la tanıştırdı, ki bu arada *Liam* sahte bir isim." Andrei'nin çenesi titriyor. "Seni yıllarca bizden uzak tuttu, doğuştan hakkın olan Bratva'nın başına geçmeni engelledi ve seni o lanet *olası mudakla* bir ilişki içinde tuttu." Gözleri öylesine derin bir nefretle yanıyor ki, doğrudan içimi kesiyor.

Büyükannemin onurunu savunma dürtüsü yükseliyor. "Bana göz kulak oluyor." Elini çenemden çekmek için bileğini kavıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Kavrayışı sıkılaşıyor ama öfkesine tepki vermeyi reddediyorum. "Beni güvende tutmaya çalışıyordu."

Mikhail'in bakışı çeliği kesebilirdi. "Sana söylediği bu muydu?" Avucunu masaya vurarak fotoğrafları yere saçtı. "Psikopat bir sapığın seni güvende tutması mı gerekiyor?" Başını sallayarak gülüyor. "*Malyska*. Başından beri sana yalan söylüyor. Hayatın boyunca sana yalan söylediye hiç şaşırmam."

Ona ters ters baktım. "Bu doğru değil."

Ezra öne doğru sert bir adım atar ve derin bir nefes alır. "Bugün bir muhafız öldü Valentina. Katya içeri girmek istedi ve bunun için iyi bir adamı öldürdü."

"*Senin* için geldi," diye homurdanıyor Mikhail. "Seni bizden çalmaya geldi. *Yine*."

Andrei'nin başparmağı dudaklarımı yumuşatıyor. "Neredeyse başarıyordu."

Kalbimin her atışında bir parça kırılıyor. Neye inanacağımı bilmiyorum. Adamlarımın söylediği her şey iliklerime kadar bildiklerime ters düşüyor ama sesleri çok *emin* geliyor.

Kanıtlar kahredici. Büyükannem tüm bunları gerçekten yapmış olabilir mi? Ve *ne* için?

Gözlerimi kapatıyorum ve acıyla nefes alıyorum. Günün tüm suçlamalarına ve kaosa rağmen, en azından bir şey kesin. "Ben olsam gitmezdim

onunla birlikte. Sizi bir daha terk etmeyeceğim." Adamlarımın üçüne de bakarak beni net bir şekilde anladıklarından emin oluyorum. "Herhangi biriniz."

"Bunu istemeyeceğini biliyorum," diye kabul ediyor Andrei. "Ama o sana başka seçenek bırakmazdı."

Ezra bahçedeki gezintimizden beri taşıdığı iki silahı da yere bırakıyor ve kollarımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Onunla birlikte gitmem için o korumalara sırtıma silah dayamalarını emreder miydi?

Başımı salladım. "Buna inanmıyorum. Muhafızları sadece koruma için getirdi. Bundan eminim."

Andrey ikinci kez iç geçiriyor ve alnımdan öpüyor. "Buna inandığını biliyorum, *Zhena*. Umarım senin iyiliğin için yanıldığını kanıtlamaz."

Başımı göğsüne yasladım. Her şey çok *umutsuz* geliyor. "Şimdi ne yapacağız? Liam hâlâ kayıp. Büyükannem dışarıda bir yerlerde sokaklarda dolaşıyor." Bir nefes alıyorum ama bu bir iç çekişe dönüşüyor. "Onu düğüne davet ettim. Yine de düğüne bir mahkûm olarak değil, bir misafir olarak katılmasını istiyorum."

Ezra bu fikre katılmıyormuş gibi homurdanıyor.

Kaşlarımı ona çeviriyorum. "Andrei katılabileceğini söyledi."

"Onu bulmaya çalışacağımı söyledim, böylece onu davet edebilirdiniz. Şimdi davet ettin." Andrei gözlerini kapatır. "Her halükarda ortaya çıkacağına dair içimde bir his var. Hazırlıklı olmalıyız."

"Onu öldürmeye iznin yok." Andrei'den uzaklaşıyorum ve bir adamdan diğerine bakıyorum. Bilinen mafya adamları. Katiller. Krallar.

Ama *aşıklar* da.

"Bunu yasaklıyorum." Kollarımı kavuşturuyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Ve eğer içinizden biri onu öldürmesi için bir *başkasına* emir verirse, bunu öğrenirim ve çok kızarım."

"Öğreniyor," diye düşünüyor Mikhail, dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. "Vay, vay, Andrei, sesi neredeyse sana benziyor."

Andrei'nin gözleri bana bakarken yumuşuyor. "Evet, öyle."

Adamlarımın her biri bana yaklaştıkça kalbim göğsümde çırpınıyor. Mikhail masanın üzerinden bana doğru uzanıyor ve parmak eklemlerini yanağıma sürtüyor, yarattığı kızarıklık karşısında gülümsüyor. Ezra sağ tarafımda duruyor, elimle oynarken parmak uçları benimkilere takılıyor. Andrei bana gülümsüyor, gözlerindeki gurur sadece bir aşığın sahip olabileceği bir şefkatle karışıyor.

Her şey *çok fazla*. Duygularımın yükseldiğini hissedebiliyorum ve taşmalarını önlemek için nefes almak zorunda kalıyorum. *Ağlamak* gibi bir şey yapıp anı mahvedebilirim. Boğazımı temizliyorum ve parmaklarımı yüzlerinin önünde iki kez şıklatıyorum. "Hey. Odaklanın. Ben ciddiym. Kimse ona dokunmayacak."

Mikhail dramatik bir şekilde iç çeker. "Tamam, *Malyska*, düğünde Katya'yı öldürmeyeceğim. Ama Liam ne olacak? Onu öldürebilir miyiz?" Gözlerine bir parıltı girer. "Ne de olsa o benim MO'mu çalışıyor. Senin fotoğraflarını çekmesine izin verilen tek kişi benim." Göz kırıyor ve benim kızarmam derinleşiyor.

Lanet olsun ona.

"Önce onunla konuşmayı tercih ederim." İtiraz etmeye başladığında parmağımı Mikhail'in dudaklarına bastırıyorum. "Onu öldüremezsın demiyorum-" Bu düşünceyle irkiliyorum. "-Tek söylediğim, bazı cevaplar istediğim. Her şeyi doğrudan ondan duymam gerekiyor, yoksa ben Bunların hiçbirine inanabilir miyim bilmiyorum." Liam'ın beni takip ettiği ve fotoğraflarımı çektiği fikri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Gerçek gibi gelmiyor. "Herhangi biriniz düşüncesizce bir şey yapmadan önce *lütfen* onunla konuşabilir miyiz?"

Andrei Ezra ve Mikhail'in arasına bakar, sadece onların duyabileceği bir tür sessiz kardeşlik sohbeti yapmaktadırlar. Sonra başını sallar. "Önce konuşacağız. Ama sonra, söz vermek yok. Kendi ölüm dileğini imzalayabilir."

"Umarım öyledir." Mikhail bana bir göz atarken topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Bu gerçekleştiğinde yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterim. *Yıkıcı* olacağına bahse girerim. Öfkeliyken çok güzelsin, kalbin kırıldığında nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyorum."

Bazen kiminle uğraştığımı unutuyorum ve sonra Mikhail gidip böyle şeyler söylüyor.

Ezra homurdanıyor. "Önce onu bulmalıyız."

"Aslında bu konuda bir fikrim var." Andrei ellerini omuzlarıma koydu. "Ama yardımına ihtiyacımız olacak, sevgilim."

Sinirlerim vücudumda dalgalanıyor ve mideme yerleşiyor. "Um, ne için?"

Mikhail bir melodi mırıldanıyor. "Liam neyi her şeyden çok sever?" Masanın etrafından dolaşıp diğerlerine katılırken avucunu enseme gezdiriyor. "En sevdiği küçük hobisi nedir?" Ayakkabısının altında bir fotoğraf kırışıyor.

Ezra kaşlarını çatar. "Bundan hoşlanmadım." *Benim* de

hoşuma gittiğini söyleyemem.

"Onu dışarı çekmemi istiyorsun." Cevap almamın tek yolu buysa. Kabul etmek zorundayım. Gerçeği bilmem gerek.

Andrei başını sallar. "Yakınında olursan, ortaya çıkacaktır. Karşı koyamayacaktır."

Andrei'nin gömleğinin önünü kavıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. *Pakhan'ın* gözleriyle. Bratva'da onun sözü kanundur. "Önce onunla konuşmama izin vereceğine söz veriyor musun?"

Onun sözüne ihtiyacım var, yoksa hiçbir şeyi kabul etmem.

"Söz veriyorum." Başını eğiyor. "Liam'la konuşabilirsin. Ama başka bir söz vermeyeceğim. O da sana yalan söylüyor Valentina." Andrei parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve yüzümü kendine doğru eğerek dudaklarıma bir santim yaklaşıyor. "Kraliçeme yalan söyleyen herkes bunun cezasını çekecektir." Dudakları dudaklarıma çarparak ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. Eğilerek daha fazlasını istiyor, öpücüğü derinleştiriyor. Kalp atışları avuçlarımın altında sabit ve emin bir şekilde atıyor.

Geri çekildiğinde avucunu yanağıma değdiriyor. "Anlıyor musun?"

Sadece Liam'ı yalan söylediği için cezalandırmaktan bahsetmiyor. Büyükannemi de cezalandırmaktan bahsediyor. "Anlıyorum."

Ama bu, buna seyirci kalacağım anlamına gelmiyor.

Chariea zh

ESAA

Andrey akşam için planlarımızı koordine etmeyi bitirdiğinde ve güneş battığında Valentina gergindi. Gergin olması için bir neden yok; uçümüz de her an onun yanında olacağız ve Katya'nın gece yarısından sonra ayakta olacağından şüpheliyim.

İnsanlar ölüme yaklaştıkça daha uzun süre uyurlar ve Katya da ölüme *çok* yaklaştı.

"*Lisichka*. Dans etmeyi bırak."

Mikhail, Valentina'ya çarpık bir şekilde gülümseyerek, "*Kıpırdanıyor*," diye düzeltiyor sesini alaycı bir tonla. "Bu çok hoş."

"İkiniz de kapayın çenenizi." Aracımızın gelmesini beklerken Valentina ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. "Gergin olmaya iznim var."

İç çekmemeye çalışıyorum. Rahatsızsa gece uzun sürecek demektir. "Sorun nedir?" Katya'yı zaten uzun uzun konuştuk, o kruvasan yerken neler olduğunu tekrar tekrar gözden geçirdik. Bugün gerçekten bir şey yedi mi bilmiyorum ve bu da bu gece içmesine izin verilmediği anlamına geliyor.

Valentina çakırkeyif olursa işler çok hızlı bir şekilde karışacaktır, özellikle de Liam işin içindeyse.

Eğer dikkatli olmazsak onu bir kalp atışında kapabilir.

Kalbim katılaşıyor. Bunun olmasına *asla* izin vermeyeceğim.

Valentina soruma cevap vermek yerine kaşlarını çatarak tırnaklarına bakıyor ve tırnak etlerini karıştırmaya başlıyor. "Sadece beklemeyi sevmiyorum."

"Beş dakika."

Mikhail muhtemelen aklından geçen sapkın bir düşünceyle kıkırdar ve Valentina'nın kafası ona doğru döner.

Eğer dişleri olsaydı, şu anda ona doğru açılmış olurlardı.

Bu Mikhail'i daha da çok güldürür.

"Buraya gel, *Lisichka*," diye homurdanarak elimi uzattım.

"Endişelenmene gerek yok."

Huysuz olmasına rağmen Valentina kollarıma giriyor ve onu tutmama izin veriyor. O yüzünü göğsüme gömerken ben araba yoluna bakıyorum.

"Bu ne anlama geliyor? *Lisichka mı?*"

Telaffuzu üzerinde *çok* çalışması gerekiyor ama çabalamasından *çok* etkilendim.

"Küçük tilki," diye tercüme ediyorum çenemi başının üstüne yaslayarak.

"Çünkü sinsi olmaya çalışıyorsun."

Malikaneye izinsiz girmek, yatak odamı karıştırmak, Mikhail ile onaylanmamış gezilere çıkmak, büyükannesiyle gizlice kaçmak

Birinin ona sürekli göz kulak olması gerekiyor.

Kıkırdıyor. "Ben yapmam."

Tamam, Lisichka. Nasıl istersen.

Limuzin tam zamanında gelir, şüphesiz Andrei'nin üstün planlaması sayesinde. Adam, sürprizlere yer kalmaması için her şeyi bir T'ye göre planlamakta ısrar ediyor.

Ancak ben her zaman sürprizler peşindeyim.

Araç kaldırımı yanaşırken Valentina kollarımda dönüyor. Ben ona arabanın kapısını açana kadar dikkatini vermiyor ve önünde ne olduğunu anladığında gözleri açılıyor.

"Limuzin *mi?*"

Hepimiz günün talihsiz olaylarından kurtulduğu için memnun olacağını düşünmüştük, ama yüzünün üzerinden geçen gölge bana aslında *hoşnutsuz* olduğunu söylüyor. Açık kapıdan içeriye bakıyor, sanki bir şeyin dışarı fırlayıp çenesini ona geçirmesini bekliyor.

Mikhail Valentina'ya arkadan yaklaşıırken gözleri benimkilerle buluşuyor. Bir elini Valentina'nın beline koyuyor. "Ben araba kullanmıyorum *malyshka*, bu yüzden ani ölüm ihtimali çok düşük."

Ona ters ters bakmalı, göğsüne vurmali ya da en azından şakaya *gülümsemeliydi*.

Onun yerine solgunlaşıyor.

Dikkatlice kolumu Valentina'nın bacaklarının altından geçirip onu **kaldırıyorum**.

Yoksa bütün gece burada kalırız.

Vücudu kaskatı kesiliyor ama beni şaşırtacak şekilde itiraz etmiyor. Onu aracın içine indirirken, Andrei'ye onu tutması için sesleniyorum. Yolun geri kalanında onu kolayca içeri çekiyor, Mikhail ve ben de hızla onu takip ediyoruz.

Andrei Valentina'yı kucağına alıyor ve bize dönmeden önce yüzünü tarayarak onu yakından inceliyor.

Hepimizin aklında aynı soru var.

"Valentina, bebeğim, iyi misin? Yaralandın mı?" Andrei kulağının arkasındaki bir kıvrımı fırçalıyor.

Liam'ı saklandığı yerden çıkarmak için bir plan yaparken yaraları olup olmadığını kontrol ettim. Onu tepeden tırnağa kontrol ederken bana karşı sabırlıydı ama tek bulduğum Andrei'nin ona verdiği morluklardı. Ne bir çizik, ne bir çürük, ne de kayda değer bir şey vardı.

"Dışarı çıkmak zorunda mıyız?" diye soruyor, dudağını ısırtıyor ve Andrei'ye hayatımda gördüğüm en kötü bakışları atıyor.

Bir yanım kıskançlıktan cızırdıyor ama Valentina bana öyle baksaydı, ona istediği her şeyi anında verirdim. Boğazımı temizliyorum ve omuzlarındaki çilleri saymaya başlıyorum. Bu gece dışarı çıkarken ceket giymesi için ısrar ettim ama kıyafet denemekle ilgilenmiyor gibiydi.

Bulabildiği ilk küçük siyah elbiseyi seçti.

Şimdi fark ediyorum ki, günün erken saatlerinde onun ruh halini anlamalıydım. Utanç göğsümü yakıyor ve nefes almak zorunda kalıyorum. Nefesimi verirken bu duyguyu bastırıyor ve içimde sakladığım küçük kara kutunun kapağının altına hapsediyorum.

Hiç açılmayan kutu.

Mikhail buna *Pandora*'nın kutusu diyor ama adı umurumda değil. Rus sektöründe işe yeni başlayanların öğrendiği ilk kural, kutuyu sıkıca mühürlemek ve hiçbir şeyin dışarı çıkmasına izin vermemektir.

"Liam'ı bulmamızın tek yolu araziden ayrılmamız. Ona zarar vermemizi istemediğini biliyorum bebeğim, ama o *sana* zarar verdi. Bu cezasız kalamaz." Onun yanağını okşuyor ve başparmağını yumuşak tenine değdiriyor. Ona karşı çok nazik davranmaya başladı. Bir hafta önce ofisine ilk girdiğindeki davranışının tam tersi.

Beş yıllık acının bu kadar çabuk yok olması imkansız. Andrei'nin de kendi kutusunu derinlerde bir yerde sakladığından şüpheleniyorum.

Mikhail değil ama. O piç en ufak *bir sinirlilik* hissettiği anda her şeyi ortaya döküyor.

Valentina nefesini tutuyor gibi
görünüyor. Bu beni rahatsız ediyor.

Mikhail önce ona ulaşır, Andrei'nin yanındaki koltuğa kayar ve Valentina'nın ellerini kendi elleriyle kavrar. Ellerini dudaklarına götürür ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurur. "*Malyshka*. Bizimle güvendesin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Andrei başıyla onaylar. "Gergin olmana gerek yok, sevgilim. Bu gece sana bizden başka kimse dokunmayacak."

Sözleri kulak ardı edilir. Valentina'nın nefes alış veriş azalır ve paniğe kapıldığı için gözleri kararır.

Derin bir nefes alıp havanın ciğerlerime dolmasına izin veriyorum. Travmaya tanık olmayalı uzun zaman olmuştu ama işaretleri Valentina'nın üzerine bir çocuk gibi titreyen iki *duraktan* daha iyi tanıyorum.

Şımartılmaya ihtiyacı yok.

"Buraya gel Valentina," diye mırıldanıyorum, sesim küçük alanda gürliyor. İki kardeşim de bana sinirli bir bakış fırlatıyor ama Valentina sonunda Andrei'nin kollarında kıpırdanıyor. Onun kucağından kayarak benimkine giriyor ve yerleşir yerleşmez kollarını boynuma doluyor. Onu kollarımın arasında ve göğsüme yaslayarak yakınımda tutuyorum. Kaybolacak kadar küçük değil ama onu sonsuza kadar saklayabilseydim hiç sorun olmazdı.

"Beni öldürmeyi neyin zorlaştırdığını biliyor musun?"

Başını usulca sallıyor. Zümrüt gözleri beni içine çekiyor ve bir sonraki nefesimi almak için *çaba* sarf etmem gerekiyor. Yaz yosunları gibi yumuşak, bir bahar çiçeği tarlası gibi yeşil, sırtınıza vuran ılık güneş ışığı gibi rahatlatıcı. Bu kadının içinde kendimi kaybedebilirim.

Parmak uçlarımı sırtındaki sıkı kaslara geçiriyorum ve o da eskisinden daha derin bir nefes alıyor.

"Önce ben öldürürüm."

Göğsüme yaslanıyor ve sıcaklığı bedenime yayılıyor. Dikkatle, devam etmemi bekliyor.

"Rusya'da bir gelenek vardır. Bütün gençler çukurun içinde toplanır. Hava soğuktur. Karanlıktır. Ortada bir ateş vardır." Duruşmayı canlı bir şekilde hatırlıyorum. On iki kişiydik, on yaşından büyük değildik, bazıları yedi ya da sekiz yaşındaydı, elimizde gazyağına batırılmış bezle sarılmış tahta meşaleler vardı. "Amaç basit. Meşaleni yak. Ayakta kalan son kişi olun." Göğsümde soğuk bir taş ağırlaşıyor. "Diğer tüm alevler sönmeli."

Ayrıntıya girmiyorum. Buna gerek de yok; Valentina'nın gözleri doluyor ve yanağımı minik avucunun içine alıyor. "Bu korkunç bir şey."

Evet, öyle.

"Hayatta kalıyorum," diye devam ediyorum, ciğerlerime hava girmesini zorlayarak, "çünkü önce ben harekete geçiyorum. Önce ben *öldürüyorum*. Dünya acımasız, *lisichka* ve hayatta kalmak için daha acımasız olmalısın. Daha hızlı. Daha keskin." Kardeşlerime bakıyorum, her birinin yüzünde çatık bir ifade var. Ona söylediklerimden hoşlanmadılar.

Çok kötü oldu.

Valentina'ya daha sıkı sarılıyorum ve onun tatlı vanilya kokusunu içime çekiyorum. "Tehlike karşısında cesur olursan ölmezsin."

Başını sallıyor ve içimde bir gurur dalgası kabarıyor.

"Andrei'nin bakışlarını üzerimde hissederek yavaşça düzeltiyorum: "Yalnız olmamamın da yardımı oluyor. Yanımda iki erkek kardeşim var ve şimdi de küçük tilkim var." Dudakları yukarı kıvrılıyor ve kalbim biraz daha eriyor. "Benim *Lisichka*'m cesur, *değil mi?*"

Başını sallarken elleri gömleğimin yakasını sıkıca kavriyor.

"O zaman korkum yok." Güzel küçük tilkime gülümserken yara izim üst dudağımın üzerinde uzanıyor. "Sana silah kullanmayı bile öğreteceğim. O zaman daha da tehlikeli olacaksın."

Mikhail memnun olmamış gibi ofluyor. "Ona nasıl ateş edileceğini öğretmek istiyorum, seni piç kurusu."

Çok geç. Bu onur bana ait.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm." Valentina'nın tırnakları boynumun dibini çiziyor ve bu o kadar cennet gibi hissettiriyor ki dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Ama burada benimle olduğun için mutluyum."

Avuçlarını omuzlarıma dayıyor ve kendini yeniden konumlandırıyor, dizlerini kalçalarımın iki yanına koyuyor ve daha yükseğe oturuyor. Eşit zeminde olmamız nadirdir; yan yana durduğumuzda her zaman onun üzerinde yükselirim.

Pozisyon değişikliği göğsümde bir şeyleri gevşetiyor ve kalbim daha sert atıyor.

Yavaşça yüzünü benimkine doğru kaldırıyor. "Ben de senin gibi güçlü olmak istiyorum Ezra." Küçük, kıvrak elleri ensemden yukarı kayıyor ve saçlarıma dolanıyor. "Adamlarımı güvende tutmak istiyorum."

Sevgisi ne kadar sıcak diye göğsüme bir inilti yerleşiyor. Ne kadar nazik. Ne kadar şefkatli.

Onu güvende tutmak her zaman benim işim oldu. *Pakhan*'ımı güvende tutmak. *Tüm* suçlamalarımı güvende tutmak.

Bir kez olsun kimse *beni* kurtarmak istemedi.

"Sen güçlüsün," diye onu temin ediyorum, dolgun kalçalarını kavriyor ve onu yerine kilitliyorum. "Sadece güçlü bir kadın üç erkeğe sahip

olabilir."

İltifat karşısında kızardı ama ben daha ciddi olamazdım.

Üçümüzü de önemsemek için çelik gibi bir yürek gerekir. *Hepimizi* güvende tutmak için. Ve çok yakında, tahtına çıkıp doğuştan gelen hakkını talep ettiğinde, üçümüzün toplamından daha güçlü ve kudretli olacak.

Basit bir bilek hareketiyle şehri harabeye çevirebilirdi. Aynı kolaylıkla onu kurtarabilirdi de. Tehlike ister sınırların içinde olsun, ister sınırların dışında, içeri girmeye çalışsın, fark etmez.

"Kendimi çok güçlü hissetmiyorum," diye yavaşça itiraf ediyor Valentina, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi. "Bu gece için gerginim, çünkü-" Hızlı bir nefes alıyor. "Hiçbirinizin zarar görmesini istemiyorum. Eğer Liam dediğiniz gibi beni gerçekten takip ediyorsa, bu gece ortaya çıkacaktır. Peşinden giderseniz size zarar verebilir." Elleri küçük yumruklar haline geldi. "Biriniz bana zarar verirse kendimle yaşayamam-" Sözüünü kesiyor ve gözlerindeki yaşların parıltısını yakalıyorum.

Söylemediği sözler kafamın içinde yankılanıyor. *Eğer biriniz ölürse.* Artık bizi önemsemeye başladığına göre, yok olmamızdan korkuyor - ölümün, tıpkı annesini aldığı gibi bizi de ondan alacağından.

Yanağını okşayarak dikkatini yeniden çekiyorum. Muhteşem yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve ondan başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. "Azrail'in kendisi beni senden alamaz," diye yemin ediyorum ciddiyetle. "*Hiçbir şey* beni senden uzak tutamaz, *Lisichka*. Hiçbir kurşun ya da kılıç beni yere seremeyecek." Yanağını bildiğim kadar nazıkçe okşuyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bu *nazık olma* olayını.

Valentina'ya kadar tek bildiğim, bedenleri nasıl parçalayıp tekrar dikebileceğimdi. Beni başka bir şey olmayı öğrenmeye zorluyor. Daha az canavarca ve daha insani bir şey.

"Söz veriyor musun?"

Başımı salladım. "Söz veriyorum."

Andrei deri koltuğun üzerinde kayarak Valentina'nın sağ tarafındaki boşluğu doldururken, "Hepimizin var," diyor. "Biz seniniz Valentina. Bu

hayatta da öbür dünyada da." "Bir yere gittiğimizden değil." Mikhail, Andrei'ye sinirli bir bakış fırlattı. "Aslında, bu iki piçten de daha uzun yaşamayı planlıyorum, böylece

seni kendime

saklayacağım."

"*Mikhail.*"

Valentina gülüyor, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gidiyor. "Hepiniz gülünçsünüz. Üç deli adama nasıl katlandığımı bilmiyorum."

"*Senin için deli oluyorum.*" Aptalca bir cümle ama yine de Valentina'yı gülümsetiyor. Mikhail piyango kazanmış gibi sırtıyor ve elini Valentina'nın kolunun dış kısmında gezdiriyor, bakışları Valentina'nın yüzünde yumuşuyor. Valentina'nın omzuna bir öpücük konduruyor.

O piçi hiç böyle görmemiştim. Valentina'nın bu kadar kısa sürede bile hepimizin içinde bir şeyleri değiştirdiğinin kanıtı.

Gitmesine *asla* izin vermeyeceğiz.

Andrei Valentina'nın ayakkabılarını çıkarıyor, ayak bileklerini okşuyor ve yavaşça vücuduna doğru ilerliyor. Kardeşlerim onu okşarken o kollarımda eriyor.

Ama onun altında olan *benim*. Onu ikna edebilen bendim. Gurur içimde kabarıyor. Başparmağımı onun mükemmel dudaklarına bastırıyorum, tadına bakmak için sabırsızlanıyorum. "Öp beni, *Lisichka*. Birlikte ne kadar güçlü olduğumuzu hisset."

Gözlerinde bir ateş parlıyor ve gülümsüyor, nefes kesici, iç açıcı bir güven gösterisi, kadınıımız için acı çekmeme neden oluyor. Öpücüğü de gülümsemesi kadar kendinden emin ve hiç tereddüt etmeden üzerime atlıyor.

Arzusunu besliyorum, kıcını avuçlayarak onu kucağımda daha yükseğe sürüklüyorum, artan ihtiyacımı hissetmesine izin veriyorum. Üzerime yerleşirken inliyor ve ben de onu tutup *itiyorum*, bu sarhoş edici sese daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

Andrei ve Mikhail birlikte elbisesini kalçalarının üzerinden kaldırıyorlar ve ne giydiğini göremesem de parmaklarımın altında hissedebiliyorum. Kıcının tüm kıvrımlarını yukarı kaldıran dantelli bir şey, altındaki hediyeleri gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Kalçaları benimkine doğru yuvarlanıyor ve o narin külotu, sıcak küçük amını üzerime sürüklerken, o sıkı dudakları ereksiyonumun üzerine sararken sikimle eşleşmiyor.

Onun sıcaklığı kanımın kulaklarımda uğuldamasına neden oluyor.

"Güçlü bir penis mi istiyorsun?" Onu bana karşı daha sert sallayarak tıslıyorum. Amının ne kadar ıslak olduğunu, vücudunun horoz için ne kadar muhtaç olduğunu hissediyorum. "Senin olanı al, *Lisichka*."

Kendini kucağımda sabitlemek için arkasına yaslandığında, Mikhail dudaklarını acımasız bir öpücükle çalıyor. O sızlanıyor ama Mikhail alt dudağını ağzına *alırken* sırtıyor.

Valentina'yı tutup kucağıma yashıyorum ve kıyafetlerimiz üzerimizdeyken bile içine neredeyse bir santim sığdırabildiğim için dişlerimi sıkıyorum.

Andrei kendini koltuğa bırakıyor ve kızın külotuyla meşgul oluyor,

dişlerinin keskin bir hareketiyle külotu yırtıyor. Sonra kalçasını ısırır ve

üstümde kasılıyor, beni daha derine sürüklüyor.

Kalçalarını döndürürken gözlerim yuvalarından fırlıyor. Ağzının Mikhail'inkine ıslak şapırtısını duyabiliyor, amının sıcaklığını sikimin üzerinde hissedebiliyor ve Andrei'nin teninde yarattığı yeni izleri görebiliyorum.

Ölümlü erkeklere sahip çıkan bir tanrıça. Onu istemelerini sağlıyor. Ona *ihtiyaç duymalarını* sağlayan.

Mikhail Valentina'nın dudaklarını bırakır ve hemen ağzını kulağına indirir. "Seni *sikişirken* izlemek istiyorum," diye geveliyor ve bir iniltiyle kulak memesini ısıyor. "Bahse girerim siki sürerken büyüleyici oluyorsundur."

İnliyor, bakışları tekrar yüzüme kayıyor, sanki izne ihtiyacı varmış gibi.

Elbisesini daha yukarı kaldırıyorum, ellerimi karnının üzerinde gezdiriyorum. Bu onun seçimi. Neye karar verirse versin, erimiş çekirdeğinin içine gömülmüş sikimle sonlanıp sonlanmayacağına bakmaksızın zevk alacağım.

Kalçaları kalkıyor ve erkek kardeşlerimden biri külotunu çıkarıyor. Kendini üzerimde tutarken, biri kemerimi, sonra kot pantolonumun düğmesini ve son olarak da fermuarını çözüyor.

Valentina son adımı atıyor, sikim serbest kalana kadar boxer'ımı indiriyor. Elini kavriyorum ve iç çamaşırlarımı bel bandı taşaklarımın altında kalacak kadar aşağıya çekiyorum.

Parmak uçlarını uzunluğum boyunca sürüklerken ve şişmiş ucuyla oynarken gözlerimiz kilitleniyor. Girişini hizalayıp kalçalarını indirirken dişlerimi sıkıyorum.

İlk santim içeri kayarken nefesi kesiliyor ve Mikhail yardım etmek için kalçalarını tutuyor. Yavaşça, Valentina ve Mikhail birlikte çalışarak onu sikime yerleştiriyorlar.

Lanet olsun.

Beni bir mengene gibi kavriyor ve patlamaya hazır bir şekilde içinde seğiriyorum. Uzun zaman oldu -çok uzun zaman- ve Valentina'nın vücudunu aşağıya doğru kaydırmaya çalışırken dudaklarını ve pantolonunu ayırma şekli, onu *sertçe* yere çarpma isteği uyandırıyor.

Ama kontrol onda.

Hareket etmemek için kollarımı koltuğun arkasına dayıyorum. Hayatımın yolculuğu için tutunurken tırnaklarım deriyi kazıyor.

Valentina kalçalarını oynatmaya başladığında, kardeşlerim cesaretlendirici sözler mırıldanıyor.

"Onun sikini çok iyi alıyorsun, bebeğim."

"Her tarafına krem sürüyorsun, *malyshka*. Mmm. Hepimizi boşaltacaksın."

Sikimin onun içine girip çıktığını görmek için adam öldürürdüm. "Harika hissediyorsun, *Lisichka*."

Gözleri kapanır ve başını sallar.

"İyi hissediyor musun bebeğim?" Andrei soruyor ve o yine başını sallıyor. "İyi. Sana hak ettiğin tüm zevki vermek istiyoruz. *Moya prekrasnaya zhena*."

Benim güzel karım.

"*Bizim* kadınıımız." Mikhail Valentina'nın boynunu öpüyor, benimle Valentina'nın arasına uzanıp elinin topuğunu Valentina'nın klitorisine bastırıyor. "Böyle güzel bir performans için boşalmayı hak ediyor, sence de öyle değil mi kardeşim?" Valentina'nın klitorisine sürtünüyor ve Valentina'nın ritmi kekeliyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum, ama *Tanrım*, bu gelmemeyi zorlaştırıyor.

Andrei bana ters ters bakarak, "*Sakın gelme Ezra*," diye tıslıyor. "O gelene kadar gelmeyeceksin."

Hay sikeyim.

Mikhail Valentina'nın klitorisiyle oynarken, Andrei elbisesinin üzerinden göğüslerini okşuyor, meme uçlarını parmaklarının arasına sıkıştırıyor.

İnliyor, çaresizlik onu daha hızlı hareket ettiriyor. Memeleri Andrei'nin ellerinde zıplıyor ve kıcı taşaklarına çarparak omurgamdan yukarı zevk fişkirtiyor.

Homurdanıyorum ve Valentina'nın saçlarını yakalayıp sıkıca kavırıyorum ve başını geriye doğru çekiyorum. Muhteşem boynu kemerli ve güzel gözleri genişliyor, göz bebekleri arzuyla kocaman açılıyor. "Sikime gel, Valentina," diye bağıriyorum, içine giriyorum. Kalçalarımı şaklatıyorum ve orgazmım şiddetlenirken içeri ve dışarı piston atıyorum. "*Hemen şimdi gel*." Daha fazla tutamıyorum. Eğer yakında boşalmazsa, ben-

Kardeşlerim hep bir ağızdan onu sikime *yapıştırırken* çığlık atarak *kırılıyor*.

Duvarları etrafımda kenetlenirken sikim zonklayarak içine dökülüyorum.

Kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum, dudaklarını morartıcı bir öpücükle yakalıyorum.

Kadınıımız.

Üçümüzün arasında şaşırtıcı görünüyor.

Mikhail kıkırdıyor ve Valentina'nın kulağına fısıldadığını duyuyorum.

"Sırada ben varım, *Malyshka*, ve söz veriyorum, asla unutamayacağın bir

sikiş olacak."

Bölüm 27

VALENTINA

Limuzinden teker teker çıkıyoruz. Buğulu camlara rağmen adamlarım çok şık ve seksi görünüyorlar. Ezra tamamen siyah giyinmiş, koyu renk saçları geriye taranmış, çenesi dik ve gözleri gece yarısı gökyüzünden daha koyu. Mikhail, kendine özgü sırtıtışına ek olarak, ön düğmeleri bronzlaşmış göğsünü göstermek için sonuna kadar açık, yakası patlak, koyu mavi bir düğme giyiyor. Gözleri, parmaklarındaki yüzükler gibi altın renginde parlıyor. Derin V'sinin kenarlarında birkaç dövme göze çarpıyor ama Ezra'nın yontulmuş kollarını saran mürekkebin eline su dökemezler. Andrei'nin yeleğinin kolları gümüş tonlarında, dirseklerinden yukarı kıvrılmış koyu gri kolları saçlarındaki gümüşün minik çizgileriyle uyumlu.

Limuzinle kulüp girişi arasındaki kısa mesafeyi yürürken, insanlar sadece gözleriyle değil, kameralarıyla da erkeklerimi süzerek açıkça bayılıyorlar. İnsanlar cep telefonlarını çıkarıp kırmızı kadife iplerin arkasından fotoğraf çekiyorlar.

Bu kadar popüler olacağımızı hiç düşünmemiştim. Liam bu gece gelmezse, şehirde burada olduğumuzu bilmeyen tek kişi o olacak.

Ezra kollarını kavuşturup izleyenlere kaşlarını çatarken Andrei beni öne doğru itiyor ve bir grup kızın kıkırdamasına ve birbirlerine fısıldamasına neden oluyor.

Ezra gibi bir adam her zaman bulunmaz. Çekiciliğini anlıyorum. Ama bu, başkaları fark ettiğinde *hoşuma* gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

Adımlarım oyalanırken Mikhail kolunu hızla belime dolayarak sol tarafımı tutuyor ve Andrei'yi sağ elimi tutması için bırakıyor. İkili beni ileri doğru çekerek Ezra'yı herkese tek başına bakması için geride bırakıyor.

Görünüşümü tepeden tırnağa incelerken Andrei'nin dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Limuzindeyken kıyafetimi görememiş olabilir ama

parlayan kulüp ışıklarında omuzlarımdaki her çili görebiliyor ve yumuşak kumaşın kıvrımlarına yaptığı baskıyı hissedebiliyor. O gözlerini dikmiş bakarken Mikhail kurt ıslığı çalıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

Hepsi mükemmel görünüyor, ben ise berbat görünüyorum. Parmaklarımı buklelerimin arasında gezdirip onları sıkıştırmaya çalışıyorum, çaresizlik damarlarımda yanıyor. Çaresizlik ve *utanç*.

Mikhail beni hareket halinde yakalıyor ve gülümsemesi bir anda soğuk bir hal alarak çatlıyor. Kalçamı morartıcı bir güçle kavıyor ve çift kapıdan geçip lüks bir salona adımımızı atar atmaz beni önünde döndürerek parlak siyah fayanslı duvara çarpmadan önce yakalıyor.

"*Malyshka.*"

İrkildim. Sesinde zerre kadar şakacılık yok. "*Tam olarak ne yapıyorsun?*"

Onun delici bakışları altında kıpırdanıyorum. "Um. Ben-" *seni buraya kadar takip eden ateşli bir karmaşa gibi görünmemeye çalışarak* "-saçımı düzeltiyorum."

Burun delikleri alevlendi. "Tamire ihtiyacı olduğunu düşündüren ne?"

Ağzım açık kaldı. Az önce aynı buharlı araba yolculuğunda değil miydik? "İçerisi biraz sıcak oldu, Mikhail. Sıcak olduğunda saçlarım kabarıyor." Sesimi fısıltıyla çıkarmaya çalışıyorum, utancım tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Belediye başkanının partisine katılırken kendimi iyi hissediyordum ama gelmeden dakikalar önce seks yapmamıştım. Ezra'nın dölleri kalçalarımın arasından sızıyor ve yüzüm alev alev yanıyor.

Mikhail omurgasını bükerek benimle göz hizasında buluşmak için gereken birkaç santimi eğiliyor. "Valentina. *Büyüleyicisin.* Aksini düşünerek tek bir lanet *saniye* bile geçirmeni istemiyorum." Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Bu bir hakaret. Erkeğini aşağılamak istemezsin, değil mi?"

Mikhail'in omzunun üzerinden bir bakış, diğer iki adamımın da beni yakından izlediğini kanıtlıyor. *Resepsiyondaki kız* bile pür dikkat *beni* izliyor.

"Hayır."

Mikhail tek parmağını çenemin altına sokuyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "Hayır, yapamazsın. *Tabii ...*" Tatlı bir şeyin tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarını yavaşça yalıyor. "Tüm bu insanların önünde ne kadar lezzetli olduğunu kanıtlamamız mı gerekiyor? Sanırım tatma sırası Andrei'de, değil mi?"

Yüzüm daha da kızarıyor, kırmızı çiçek boynumdan aşağıya ve göğsüme doğru iz bırakıyor. Dölleri bacaklarımdan aşağı damlarken

şimdiden komando olarak geşit töreni yapmaya zorlanıyorum. Bu geceyi benim için daha da zorlaştırmak için *başka* ne yapabilirler ki?

Barın karşısında sırtüstü yattığımı, Mikhail sikini ağzıma sokarken Andrei'nin sikinin kalçalarımın arasına sıkıştığını ve Ezra'nın memelerimin arasına girdiğini hayal ettiğimde omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti akıyor.

Evet, daha *da* kötüleşebilir.

"Ben iyiyim," diye ciyaklıyorum, düşüncelerim dönmeye devam ederse bayılacağımdan oldukça eminim. "Bir gösteriye ihtiyacım yok."

Mikhail sırtıyor. "Fikrini değiştirdiğinde ..." Avuçlarını sırtımın alt kısmında gezdirerek beni göğsüne çekiyor. Dudaklarımız birbirinin üzerinde gezinirken kalbim yerinden fırlıyor. "Bekliyor olacağım," diye söz veriyor ve dilini dışarı çıkarıp tadıma bakıyor.

Arzunun nabzı doğrudan klitorisime doğru atıyor, daha önce verdiği söz hala kulaklarımda çınlıyor.

Sırada ben varım, Malyshka.

Bir adım geri çekildi ve devam etmemi işaret etti. Andrei check-in masasında bekliyor.

Ona doğru sendeleyerek yaklaştığımda Andrei beni kollarıyla yakalıyor. "Hâlâ gergin misin?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. Elimi tutuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Çekingenliğini arabada bıraktığını sanıyordum, sevgilim." Gözleri erimiş safir gibi yanıyor ve ben umutsuzca kendimi tutmaya ve bayılmamaya çalışıyorum.

Eğer bu adamlar pantolonlarının içinde tutmazlarsa, yanarak ölebilirim ve bu şehrin gelecekteki kraliçesi için iyi bir görünüm değil.

Tezgâhtar boğazını temizler. "Bay Leonov, bu akşamki konuğunuz bu mu?"

"O bir VIP. Elmas katmanı." Tezgâhtara göz kamaştırıcı bir gülümseme verir.

Gözlerini kırptırıyor, gülümsemesine karşılık verirken yanaklarına pembe tozlar bulaşıyor. Onunki onunkinden biraz daha *yapışkan*. "Tabii ki." Tezgâhın üzerinden bana doğru uzanıyor. "Elinizi alabilir miyim, Madam Baranova?"

Göz kırpıyorum. Büyükanneimin unvanı olduğu için bana *Madam* denmesine alışık değilim. Ama sanırım Andrei ve ben halka açıldığımıza ve önceki Bratva liderlerinin hepsi öldüğüne ya da saklandığına göre insanlar beni böyle görecektir.

Unvan için geriye kalan tek kadın benim.

Ona en iyi, pratik gülümsememi veriyorum. "Adımı nereden biliyorsun?" İsim etiketini kontrol ediyorum. "-Kelsey?"

Eğer burayı adamlarım işletiyorsa, çalışanlara ayak uydurmakla başlayarak nasıl yardımcı olabileceğimi öğrenmeliyim.

Gülümsemesi sabrın vücut bulmuş hali. "Biz de sizi bekliyorduk Madam. Sizi ilk başta tanıyamadığım için özür dilerim. Lütfen, VIP girişi için taramanıza ihtiyacım olacak."

Tereddütle ona avucumu veriyorum ve o da avucumu soğuk, beyaz bir pedin üzerine yerleştiriyor. Bir ışık yanıp sönüyor ve böylece el izimi veri tabanlarına kaydetmiş oluyor.

"Teşekkür ederim." Tezgâhtar tekrar gülümsüyor. "İstedığınız kadar kalabilirsiniz. Diamond üyelerimiz tesislerimize sınırsız erişim hakkına sahiptir. Umarız ziyaretinizden keyif alırsınız."

Andrei elimi tutuyor ve beni bir sonraki odaya götürüyor. Ağır siyah bir perdenin ardından salon kulübün kalbine açılıyor. Odanın büyük bir kısmını dans pisti kaplıyor ama sağ tarafımızdaki duvar tamamen şimdiye kadar gördüğüm en büyük bara ayrılmış, rafları her şekil, boyut ve renkte likörle dolu. Yumuşak pembe ışık odanın içinde süzülüyor, dans pistinde hareket eden siluetlerin arasında titreşiyor.

Andrei'nin elini elime koyması, sistemime dolan bunalma hissini köreltmeye yardımcı oluyor.

Sırtımdaki sıcaklık omzumun üzerinden bakmama neden oluyor. Ezra'nın karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor ve sinirlerimden geriye kalanlar bir kalp atışında yatışıyor.

Andrei bizi bara doğru götürüyor. Yaklaştığımız anda hem Andrei hem de barmen başlarını sallıyorlar. Adamlarımın her biri kadehlerini dudaklarına götürüyor ve berrak sıvıyı bir anda mideye indiriyor.

Kendi bardağıma ihtiyatla bakıyorum. "Ne oldu?"

Ezra homurdanıyor ve bardağını yere çarpıyor. "İç."

Tereddüt ettiğimde, bardağımın dibini avuçluyor ve sıvıyı dudaklarıma sıçratarak geri yatırıyor.

Su. Oda sıcaklığında su.

Göğsümden aşığı akarken Mikhail arkamızdan gülüyor. Ona ters bir bakış fırlatıyorum ve içkisini alıp içindekileri kokluyorum.

İçkileri alkolden yanıyor.

Başka bir içki turu geldiğinde, ben bir tane kapamadan adamlar kendilerininkini kapıyor. Onlar kendi saniyelerini bitirirken, ben de kendiminkini bitiriyorum.

Su. Tekrar.

Mikhail'in bok yiyen sırtışına bakıyorum. Hepsi bu işin içinde, lanet olası piçler.

"Yemek yememişsin," diyor Ezra, öfkemi yakalayarak. "İçki içmiyorsun."

"Bu gece biraz sıvı cesarete ihtiyacı olan biri varsa, o da benim. Burada sapığimla yüzleşen benim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hiçbirinizi şeytanlarınızla yüzleşirken görmüyorum."

Ezra üçüncü bir shot daha atıyor. "Onlar içimizde yaşıyor, *Lisichka*. Yüzleşmeye ihtiyacımız yok."

"Aslında bizimkilerle çok iyi arkadaşız." Mikhail bir kolunu omzuma doluyor ve beni dans pistine doğru çeviriyor. "Gel, seninkinin nerede saklandığını bulalım, olur mu? Çok uzakta olamaz."

Beden denizine bakarken midem bulanıyor. Hiç dışarıda dans etmemiştim. Düğünden önce bile aldığım birkaç derste uzun etekler ve alıştırma hareketleri yapmıştım. Hiçbiri böyle dans *etmeyi* içermiyordu. Vücutlar parkenin üzerinde salınıyor, bazıları gruplar halinde, birkaçı çift olarak, ama hepsi ritmle senkronize. Birçok insan birbirine özgürce dokunuyor, gruptan gruba geçiyor, kalçalarını sallıyor ve anın tadını çıkarıyor.

Tenimde sinirler uçuşuyor. "Sanırım burada iyiyim."

"Saçmalık." Mikhail beni bardan uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben Ezra'nın kolunu bir çapa gibi tutuyorum.

Korumam beni kurtarmaya çalışmıyor. "Korkma. Tüm zaman boyunca izliyor olacağım."

Mikhail keskin bir çekişle beni kaosun kalbine doğru çekiyor, rehberim olarak sadece eli elimde. Kalabalığın arasından odanın daha karanlık bir köşesine doğru ilerlerken beni yakınında tutuyor. Müzik daha yumuşak, hava daha serin, atmosfer daha samimi. Birkaç çift oyalanıyor ama Mikhail ve ben geçici evimize yerleşirken çoğu yoluna devam ediyor.

Kolumu başımın üzerine kaldırıyor ve beni döndürüyor, ben kollarına yuvarlanırken gülümsemesi parlıyor. "Rahatına *bak malyshka*," diye mırıldanıyor, "çünkü seni asla bırakmayacağım."

Kalbim müzikten daha hızlı atıyor. "Bunun Andrei'nin repliği olduğunu sanıyordum."

Mikhail'in gözleri gölgeler içinde bile parlıyor. "Hoşuna gitse de gitmese de *hepimiz* seni tutuyoruz Valentina. Ama hoşuna *gittiğine* dair bir his var içimde." Eli kalçamda kayıyor, elbisemin kenarını sıyrıyor. Yavaşça avucunu kumaşın altından kaldırıyor ve parmak uçlarıyla sıcak tenimi okşuyor. "İçimde *çok* hoşuna *gittiğine* dair bir his var."

Parmakları kalçalarımın arasına dalıyor, orada bulduğu şey karşısında boğazında bir inilti düğümleniyor.

Koluyla beni sarıp göğsüne hapsederken, boynuma ağzını açarak öpücükler kondururken ve kulağımın dibinde nefes nefese kalırken bedenim yanıyor. "Sana sahip olmak için sabırsızlanıyorum Valentina. Seni burada becermeme izin verir misin? Seni bir köşeye sürüklememe ve sikimi ıslak amına sokmama?" Bir parmağını sıcaklığımın ve *kıvrımlarımın* içinde kaydırıyor, tam doğru noktaya vuruyor.

İçimde bir zevk dalgası dalgalanırken nefesim kesiliyor. "İblislerimi aradığımı sanıyordum," diye inliyorum.

Bir parmak eklemeni duvarlarıma sürtüyor ve hassas tenimi ısıtırıyor. "Önce benimkini seninle paylaşmam gerekebilir."

Üzerimize bir gölge düşüyor ve Mikhail'in dikkati başka yöne kayıyor. Elini elbisemin altından çekerken dudakları kaşlarını çatıyor.

"Terbiyeli ol," diye gürlüyor Ezra'nın sesi arkamdan. "Seyircilerimiz var." "Bu da eğlencenin bir parçası," diyor Mikhail arsızca, dilini yanağının cebinde. "Ben onunla oynarken sen de izleyebilirsin. Hoşuna gideceğini biliyorsun."

Bir arzu dalgası içimi sıırılsıklam ediyor ve daha fazla sıvı ısı çıplak kalçalarımın altına kayıyor.

Sonuçta bu hoşuma gidebilir.

Ezra homurdanıyor ve kollarını göğsüme dolayarak beni asıl tutsağımdan uzaklaştırıyor. "İstedğin bu mu *Lisichka*?"

Kelimeleri nasıl oluşturacağımı bilemezdim. *Evet, baba, lütfen beni becer* demek hala hayal etmek için utanç verici.

Keşke içeceklerim sudan başka bir şeyle dolu olsaydı. Belki o zaman nerede olursak olalım kendimi anın içinde kaybedebilirdim.

Ezra beni kalabalığa bakarken yakalıyor ve avucunu yüzüme doğru kaldırarak gözlerimi kapatıyor. "Dışarıya bakma. Bana odaklan. Beni *hisset*." Diğer eli kalçamda kilitli, bizi ritme göre sallamaya başlıyor. Sıcaklık onun bedeninden benimkine yayılıyor ve ben de ona doğru eğilip başımı omzuna yaslıyorum. Müziğin tınısı altında sesi kulağımda gümbürdüyor. Dudaklarından anlayamadığım cümleler dökülüyor, Rusça fısıltılar tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne diyorsun sen?" Yüzüne dokunmak için başımın üzerinden uzanıyorum.

Duraksamadan devam ederken kolları etrafımda daha sıkı kilitleniyor, sözlerini çene çizgim boyunca nazik öpücüklerle süslerken kirli sakalları tenimi tırmalıyor. Ne kadar süre birbirimize sarılmış halde kalacağımızı bilmiyorum.

ama huzur anı *güzel*. Ezra'nın kokusunu içime çekerken ve onun beni sarmasına izin verirken ruhum rahatlıyor.

Eğer bu sonsuzluğun küçük bir parçasıysa, sorun olmaz.

Başka biri daha bize katılıyor, vücudunu ön taraftan benimkine yapıştırıyor. Hâlâ göremiyorum ama *Andrei'nin* Rusça gürleyen sesini tanıyorum. Parmaklarımızı birleştiriyor ve elimi omzunun üzerine koyması için kaldırıyor, bileğime ve kolumun iç kısmına öpücükler kondururken özgürce davranıyor.

Üçüncü bir çift el diğerlerine katılıyor, avuç içleri belimin, kalçalarımın ve kıkımın kıvrımlarını sıyrıyor, dokunabildikleri her şeyi okşuyor.

Mikhail, şüphesiz.

Dişler boynuma batıyor ve birinin eli aşağıya doğru iniyor. Hissederek kim olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum ama başka bir el kalçalarımın arasına uzanıp göbeğimi avuçluyor ve tüm bahisler kapanıyor. Göğüslerim sıkılıyor, meme uçlarım minicikleniyor, kıkım elleniyor, klitorisimle oynanıyor. Müzik, tenime sırlar mırıldanan, her saygılı okşamada aşk ve arzuyu dokuyan üç yılmaz Rus'un arkasında kayboluyor.

Kalbimin her atışında, bu adamlara olan aşkımın daha da derine indiğini hissedebiliyorum.

Biri beni öpmek için sürüklerken uzuvlarımız birbirine karışıyor. Ezra'nın avucu nihayet gözlerimi açıyor ama biri sert bir aleti kalçama *sürttüğünde* gözlerimi açmayı başaramıyorum. Ben daha sesimi çıkaramadan inlemem yutuluyor. Boğucu baştan çıkarmamız devam ediyor, ben zar zor nefes alabiliyorum.

Herkes bizi görebilir.

Bu tekil düşünce şehvet sisini delip geçiyor ve gözlerimi açıyorum. Dans pistinin karşısında, yumuşak mavi ışık huzmesinin tam ortasında duran tanıdık bir yüz.

Çok *gergin* bir eski erkek arkadaş-patron.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, kendimi adamlarımdan dikkatlice ayırdım. "*Aman Tanrım.*"

"Şimdiden geliyor musun?" Ezra *sorar*. "Daha yeni başlıyoruz, *Lisichka*. Geri gel."

"Hayır, *öyle* değil!" Beni tekrar içeri çekmeye çalışırken göğsüne vuruyorum. "*Liam!*"

O burada!"

Ezra'nın tüm tavrı değişir. "Emin misin?"

Adamlarımdan hiçbirinin Liam'ı daha önce görmediği düşüncesi beni şaşırtıyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, tam şurada."

Öyleydi. Şimdi taşındı. "Boşver, o gitti."

"Onu gördüğüne emin misin?" Andrei arkamdan yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor.

"Onu bırakmalısın, yoksa yaklaşmayacak."

Andrei hırlıyor, sonra kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Git onu bul, *zhena*, fikrimi değiştirmeden ve benim olana *baktığı* için onu öldürmeden önce."

"Hemen arkada olacağız," diye gürlüyor Ezra, kalçamı sıkıyor ve saçlarımı öpüyor.

Mikhail, Ezra ile benim arama giriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Kime ait olduğunu unutma, *malyshka*, yoksa sana *memnuniyetle* hatırlatırım.

-" Eğilip ağızma sahip olmadan önce dilini dişlerinin arasında kaydırıyor ve alt dudakımı emiyor. "-ve onu izlemeye zorla."

Andrei sonunda beni kollarından bırakıyor ve dans pistinden çıkarken tökezliyorum. Dikkatimi yeniden toplayıp burada bulunmamızın asıl sebebini hatırladığımda Liam'ı hiçbir yerde bulamıyorum.

Nereye gitti?

En yakın seçeneği seçiyorum ve yol gösterici ışığım sadece parlayan kırmızı *çıkış* tabelası olan karanlık bir koridora dökülüyorum. Koridorun sonundaki kapı açılıyor ve sokak lambalarının turuncu ışığında onun dışarıya doğru kaydığını görüyorum.

Topuklarım pistte tıkırdıyor, dans pistinden uzaklaştığım her adımda daha yüksek sesle. Çıkışa yaklaştığımda, damarlarımda adrenalin akarken kalp atışlarım kulaklarımı dolduruyor.

İşte başlıyoruz. Sapık psikopat eski sevgilimle yüzleşiyorum. Ne yanlış gidebilir ki?

Bölüm 28

VALENTINA

Ellerim kapı kilidinin üzerinde gezinirken dudağımı ısıtıyorum. Liam'ı her geçen gün daha az düşünür oldum ama Andrei'nin gözlerinde ne zaman bir kıskançlık parıltısı yakalasam aklıma geliyor.

Liam da tehlikede.

Korkunç biri olabilir ama parçalanarak ölmeyi hak etmiyor. Onu kurtarabilecek tek kişi ben olabilirim. Onu kasabayı terk etmeye ve bir daha dönmemeye ikna etmeliyim.

Ağır metal kapıyı iterek açıyorum ve gecenin içinde tökezliyorum. Ara sokak küçük, solumda tuğla bir duvar ve sağımda işlek bir cadde ile son buluyor.

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket neredeyse çılgılık atmama neden olacaktı. "Liam!"

Gölgelerin arasından çıkıyor, tepesindeki titrek sokak lambası onu ürkütücü bir parıltıyla aydınlatıyor. Bakışlarını bedenimde bir aşağı bir yukarı kaydırırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum. "Beni nasıl buldun?"

Sorularıma cevap vermiyor. "Her yerde seni arıyordum Valentina."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Eğer o fotoğrafların hepsini gerçekten çektiyse, yalan söylemiyor demektir. Eğer bu kadar ürkütücü olmasaydı, bu kadar önemsemesi sevimli gelebilirdi.

"Beni buldun işte." Saçlarımı ensemde bir düğüm haline getirmeye çalışarak garip bir şekilde gülüyorum. "Aramadığım için özür dilerim. Büyükannem endişelendiğini söyledi."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni kollarına çekiyor. "En iyi kızım kaybolduğunda elbette endişelenirim." Derin, ürpertici bir nefes aldı. "Kaybettiğimi sandım-" Cümlesini tamamlayamadan kendini durduruyor, vücudundaki her kas geriliyor. "Kolonya gibi kokuyorsun." Belimi sıkıca kavradı. "*Onlar* gibi kokuyorsun."

Endişem ikiye katlanırken yutkunuyorum. "Biliyorum. Ben, şey, ben de biraz işin içindeyim.
.. onlarla birlikte."

"*Karıştım*," diye tekrarlıyor Liam, dudaklarından sert bir iç çekiş geçiyor. "Buraya geleli on gün oldu Valentina. *On gün*. İki hafta bile değil!"

"İşler-işler biraz hızlı ilerliyor." Biraz mesafe almak için geri çekiliyorum ama eli çok sıkı. O kadar geriye yaslandığım için omurgamı ikiye ayırmadan yüzüne bakabilecek kadar açıklığı zar zor buluyorum.

Liam'ın dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Bunu görebiliyorum." Bakışları boynuma doğru kayıyor, muhtemelen bana verilen *birçok* morluktan birine ve gözlerindeki yargıdan utanç duyuyorum.

"O senin erkek arkadaşın mıydı? Uzun boylu, kaslı olan."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Um. Evet. Sayılır. Biraz karışık." Liam'ın göğsünü itiyorum ama bir yere varamıyorum. "Bırakabilir misin? Seninle bu konuyu konuşmak istiyorum ama canımı yakıyorsun."

Geçmişte hep nazikti. İlk seviştiğimizde bile beni hiçbir şey için acele ettirmedi. Sadece birlikte yatağa düşmedik; *nazikti*. Beni randevulara götürdü, güldürdü ve bana çiçekler aldı.

Kendimi onun yatağında bulduğumda, birbirimizi neredeyse bir yıldır tanıyorduk. Şehvetli bir aşıktı, işleri yavaş ve tatlı götürüyordu.

Bir kez olsun beni ikiye ayıracakmış gibi tutmadı. Sıktıkça kaburgalarım ağrıyor. "Hey. Bu *acıttıyor*."

Liam dişlerini gıcırdatıyor. "*Beni* incittin Valentina. Başka bir adam seçerek. Ben senin eve dönmeni beklerken *birden fazla* erkek seçtin." Alnını benimkine yastıyor, dudakları yüzünü buruşturuyor. "Sana dokunmalarına izin verdin. Ben gördüm. Başka bir adam seni *öptü*." Dudakları yanağımda geziniyor. "*Hepsinin* seni öpmesine izin verdin."

Sesinde tüylerimi diken diken eden bir çaresizlik var. "Başka erkeklerle ne yaptığım seni ilgilendirmez-"

Liam *hurlıyor*, saçlarımı yumrukluyor ve başımı geriye *atıyor*. "Sen benim lanet *olası* işimsin, Valentina Violetta Baranova. Beş yıldır birlikteyiz ve sen *hâlâ* anlamıyorsun. Aldığın her nefes beni ilgilendirir." Eli

boğazıma sarılıyor. "*Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür et Liam, belki bu gece benimle yatmana izin veririm.*" Zalim gülümsemesi gözlerine yansıyor ve bana gerçekte kim olduğunu gösteriyor. Bunca yıldır sakladığı kimliğini.

Bu tanıdığımı sandığım adam değil. Bu başka biri. *Böyle bir şey olamaz!*

Kaçmak için çaresizce Liam'ın yüzünü tırmalıyorum, o da tıslayarak bizi döndürüyor ve sırtımı duvara yapııştırıyor. Başım tuğlalara çarpıyor, görüşüm azalıyor. Bir nefes çekiyorum, ancak Liam'ın ağzı benimkinin üzerine iniyor ve onu *çalıyor*.

Bu öpücük geçmişte paylaştıklarımıza hiç benzemiyor. Şefkatin yerini acımasızlık alırken tüm anılar paramparça oluyor ve ardında ihanetten başka bir şey bırakmıyor.

Adamlarım haklı. Bunca zamandır bana kim olduğu hakkında yalan söylüyordu. öyle.

Öfke damarlarımda dolaşıyor. Bu ne *cüret*. Ona *güvendim*, ona verdim *Bekâretimi*, *mutlu* olmamı istediğini düşündü. Yüzünü tırmaladım ve tırnaklarımı derine geçirdim. Çığlık atıyor ve elimi üzerinden çekerek alyansımı yanağından kesiyor.

Bir ulumayla sonunda beni bırakıyor. Nefesim kesilirken dizlerim bükülüyor. "Lanet olası *sürtük*," diye tıslayarak parmaklarını yaramdan çekti.

Derisinde kan parlıyor.

Kulübün kapısı duvara çarparak açılırken metal tuğlaya çarpıyor. Ezra yumruklarını sıkmış ve çenesini tutmuş bir halde hızla içeri giriyor ve Liam'a kilitleniyor. "*Sen.*" Bilinçli adımlarla ilerliyor ve adam konuşmaya fırsat bulamadan Liam'ın boğazını yakalıyor. "*Sen öleceksin.*"

Ezra'nın Liam'ı yerden on santim yukarı kaldırmasını izliyorum.

Şu an onu durdurmam gereken an. Liam'la konuşmam gerekiyor. Olan her şey için cevaplar almam gerekiyor. Dairesindeki fotoğraflar. Şehirdeki görünüşü. Büyükanнемin beni özlediğine dair ısrarı. Ben gittiğimden beri nasıl ve *neden* görüştüklerini.

Ama Liam'ın güvenliğini önemseyen yanımda, güvenime ihanet ettiği anda öldü. "*Ezra.*"

Erkek arkadaşımın burun delikleri açılıyor. Liam, Ezra'nın parmaklarını soluk borusundan çekmeye çalışırken parmak uçları asfaltı sıyrıyor. "Bana onu öldürmememi söyleme," diye gürlüyor koruyucum.

Nefes almakta zorlanan Liam'ın yüzü kızarıyor. Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Yapmam gerektiğini bilmeme rağmen çok az pişmanlık duyuyorum. Bu *Liam*. Onu yıllardır tanıyorum. Ona ne olacağını umursamalıyım.

Ama kötü bir adam olduğu ortaya çıktı.

Yine de. Onu sorgulama fırsatı bulamadan ölürse, tüm bunlar boşa gitmiş olacak. Ve sonuçta ona söylemek istediğim birkaç şey var. Acıdan yüzümü buruşturarak yutkunuyorum. "Önce onunla konuşmak istiyorum."

Ezra nefesinin altında Rusça bir şeyler homurdanıyor. Liam'ın gitmesine izin vermiyor ama onu tek eliyle boğarak da öldürmüyor.

Kulübün kapısı tekrar çarparak açılıyor ve saniyeler içinde hem Mikhail hem de Andrei yanımda oluyor.

Andrei, Ezra ve Liam'ı görmemi engelliyor, başımı nazikçe ona doğru çeviriyor ve yaralarımı tarıyor. "Başın mı dönüyor? Miden mi bulanıyor? Neyi kontrol etmeliyim Ezra?"

"Buraya daha önce gelmeliydik," diye tıslayan Mikhail, Ezra ve Liam'a doğru hışımla ilerliyor. "Size *söyledim*, onu buraya kadar takip etmeliydik. Onunla asla yalnız bırakılmamalıydı!" Duvara asılı, yanıp sönen kırmızı bir noktaya dik dik bakıyor ve bunun bir kamera olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Mikhail cebine sokmadan önce telefonunun ekranına dokunuyor. Kulübün güvenlik kamerasından beni izliyor olmalılar.

"Ona konuşmak için zaman sözü verdim," diye iç geçiriyor Andrei. "Ve eğer buraya onunla birlikte gelseydin, tek bir kelime bile edemezdi." Boğazıma hafifçe dokunuyor, ağrıyan bir noktayı okşuyor. "Ama sana dokunması benim hatam. Burada olmalıydık. Özür dilerim, *Zhena*."

Başımı salladım. Liam'la yalnız kalmak istiyordum, o haklı. "Sorun değil. Sanırım cevaplarımı aldım." Boğazımda zonklayan acıyla yutkunuyorum. "Ama hâlâ söylemem gereken bir şey var. Ezra, bırak onu."

Ezra talimatlara uymaz.

Çenemi sıkıyorum. Bu olmaz.

"Bırak onu *dedim* Ezra. Ciddiyim. Bırak gitsin." Adamlarıma rütbe takmak istemem ama buradaki tek Baranova benim. Teknik olarak, *pakhan* olsun olmasın, hepsi benim için çalışıyor. Bu *Baranova* Bratva'sı. *Benim* Bratva'm.

Andrei Rusça bir şeyler söylüyor, nasıl tercüme edeceğimi bilmediğim sert bir cümle ve Ezra Liam'ın bedenini tuğla duvara fırlatıyor. Eski sevgilim bir bez bebek gibi yere yığıldı.

Bu beni korkutuyor. Hiç bu kadar cansız görünen bir insan görmemiştim. Liam kendi tükürüğüyle boğulurken nefes nefese kalıyor.

Mikhail Liam'ın önünde çömelmiş, elindeki sustalı bıçağı defalarca açıp kapatırken ışıktaki parlıyor. "Hızlı konuşsan iyi olur, *malyska*, çünkü sabrım tükeniyor."

Andrei'nin yardımıyla Liam'a doğru yürüyorum. "Konuşmamız gerek." Elimi Mikhail'in omzuna koyuyorum ve çömelerek ona katılıyorum. "Beni takip etmeye devam edemezsin Liam. Bu ikimiz için de iyi değil."

"Ölürse seni takip edemez," diye mırıldanıyor Mikhail, kılıcını savurarak. Liam'ın irkilmesini bekliyorum ama Mikhail'e bakmıyor. Mikhail'e bakıyor.

Ben.

"Önce sen vardın." Liam gülümsüyor. İlk başta dudaklarını yumuşakça kaldırıyor, ama sonra elbiseme bakarken hınzırlaşıyor. "İlkini asla unutmayacaksın Valentina. Ben hep burada olacağım." Şakağına vuruyor. "Her zaman yanında olacağım. O pis aletlerini ağzına soktuklarında bile, ilk *benimkinin* orada olduğunu hatırlayarak amın ıslanacak."

Mikhail hızla saldırır ve bıçağını Liam'ın omzuna saplar. "Rüyada görürsün, *mudak*."

Liam acıdan homurdanıyor ama gözleri tekrar yüzüme kayıyor, sanki bıçağın etine girdiğini fark etmemiş gibi.

Mikhail bıçağı yerinde tutarken dişlerini sıkıyor. "Eğer bu enayiye çıkarırsam, hemen geri girecek. *Hızlı* konuş, yoksa yemin ederim-"

Mikhail'in kolunu sıkıp sözünü kesiyorum. O haklı. Adamlarımdan biri Liam'ın zamanının dolduğuna karar vermeden önce fazla zamanım yok.

"Bana dokunmamalıydın, Liam. Artık sana ait değilim. Gerçekten, bu bile tartışılır. Zaten birlikte kalma konusunda pek de iyi değildik." Burnumu kırıştırdım. Liam ne düşünürse düşünsün, biz bir dargın bir *barıştık*. O iş seyahatlerindeyken birçok akşamı yalnız geçirdiğimizi çok net hatırlıyorum. Onunla gitmek istediğimi söyledim ama cevap hep aynıydı.

Henüz değil. Hazır olduğunda.

Hazır olmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyordum. Artık hiçbirinin önemi yok. Başımı salladım. "Dürüst olacağım Liam, buraya seni kurtarmaya çalışmak için geldim." Etrafımızı gösteriyorum. "Şu adamları görüyor musun? Seni gerçekten öldürmek istiyorlar. Onlar fırsat bulamadan sana kaçmanı söyleyecektim. Bundan daha iyi bir sonu hak ettiğini düşündüm." İç çekerek gözlerimi kapattım. "Artık o kadar emin değilim. Bana vurdun-"

Arkamdaki biri bir adım daha yaklaşıyor. Kim olduğundan emin değilim ama bunun iyi bir haber olmadığını biliyorum.

"-şimdi, iyi davranmaya zahmet etsem mi diye düşünüyorum. İstesem bile gitmene izin vereceklerinden şüpheliyim." Ekşi, arka sokak havasından bir nefes alıyorum. Burası gerçekten de ölmek için boktan bir yer.

Ona sorular soracaktım ama artık *yoruldum*. Ölmek üzere olan bir adamın verecek gerçekleri olmayabilir, bu yüzden nefesimi boşa harcıyor olabilirim.

"Bütün şehirde beni takip ettin. Buraya geldiğimden beri beni gözetliyorsun. Belki daha önce bile." Onu ne kadar uzun zamandır tanıdığımı, beni ne kadar uzun zamandır izliyor olabileceğini düşündükçe midem bulanıyor. Bunlar gerçekten iş seyahatleri miydi, yoksa ben kitap okurken ya da masamda bir şeyler çizerken o beni pencereden izliyor, bir çalının arkasında mastürbasyon mu yapıyordu?

"Bana nedenini söyle Liam. Bunu neden yaptığını söyle. Bunu sana büyükannem mi yaptırdı? Yoksa bana kafayı mı taktın?" Burada oturduğumuz süre uzadıkça başım zonkluyor. Bu kirli sokaktan çıkmak ve yumuşak, temiz bir yatağa girmek istiyorum. Banyo yapmak ve geçen bir saati hafızamdan silmek istiyorum. Adamlarımın arasına kıvrılmak ve derin bir uykuya dalmak.

Liam West'i unutmak için her şeyi yaparım.

Liam gülüyor, ses boğazında çatırdıyor. "Seni koruyabileceklerini mi sanıyorsun?" Dilini dişlerine vurarak gülüyor. "Annemi koruyabildikleri gibi mi?"

Dünyam çılgılık atarak durdu.

"Az önce ne dedin sen?"

"Seni benim koruyabildiğim gibi koruyamazlar Valentina. Onlar sahtekar, bu şehirde güçleri varmış gibi davranıyorlar. Her şey yerle bir olacak ve sen de göreceksin. Seni koruyamayacaklarını anlayacaksın."

Kıçından konuşuyor. Öyle olmak *zorunda*. Çaresizlikten saçma sapan şeyler söylüyor. Dikkatimi çekmeye çalışıyor. Hepsi bu.

"İyi geceler deme zamanı," diye homurdanıyor Ezra. "Mikhail. Bıçağı çıkarın. Kaldırın onu."

Andrei beni kollarının arasına alıyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor. "İzle Valentina. Sana haksızlık eden insanlara böyle yaparız."

Mikhail Liam'ı dizlerinin üzerine kaldırır, sonra arkasında durur ve ayağını Liam'ın omurgasına yerleştirir, Liam'ın kollarını dayanak noktası olarak kullanarak geriye doğru eğilir ve onları gidebildikleri yere kadar ters yöne çeker ... sonra *daha* uzağa.

İzleyemiyorum. Mikhail Liam'ın çılgınlıklarına kıkırdamaya başladığında yüzümü başka yöne çevirip gözlerimi kapatıyorum, keşke kulaklarımı da kapatabilseydim.

Andrei mırıldanıyor, çenemi tutuyor ve başımı öne doğru çevirmeye zorluyor. "Gözlerini açık tut hayatım, yoksa çok önemli bir dersi kaçıracaksın. O zaman tekrar öğretmek zorunda kalırız, hem de çok daha kırılgan bir konuyla."

Korku kalbimi kaplıyor. Büyükannemden bahsediyor, karşı koyamayan çelimsiz yaşlı bir kadından. Liam'ın da pek savaştığı söylenemez.

"Yapamazsın." Sesim ancak bir fısıltının üzerinde.

"Sana söyledim, *zhena*. Biri sana yanlış yaptığında, onu cezalandırırız." Yüzünü saçlarıma gömüyor ve derin bir nefes alıyor. "Onu sevdiğini düşünsen bile, o seni sevmiyor. Senin düşündüğün şekilde değil. Bunu kabul etmenin zor olduğunu biliyorum, acı verdiğini de biliyorum ama gerçekler acıtır bebeğim. Öyle ya da böyle kanamamız umurunda değil."

Gelgitli bir duygu dalgasında boğuluyorum. Kendimi kır çiçeğinin yapraklarını koparan küçük bir kız gibi hissediyor, duygularımı parçalara ayırırken kendi kendime mırıldanıyorum. *Onu seviyorum. Ondan nefret ediyorum.* Şu anda hangisinin doğru olduğundan emin değilim. Mikhail'in Liam'ın kollarını kırmasını ya da Ezra'nın onu öldüresiye dövmesini bana izletirse, üçünden de nefret edebilirim ve bunu *büyükanne* yaparlarsa, kalbim milyonlarca parçaya ayrılmakla kalmaz, onları uykularında boğabilirim.

"Ona dokunmayacaksın." Arkama uzanıp Andrei'nin başının arkasını kavıyorum, saçlarını tutup *çekerken* kafa derisini kaşıyorum. "Sakın ona bu şekilde dokunayım deme. Seni affetmeyeceğim."

Andrei kulağıma sertçe nefes veriyor. "Sonunda onunla ilgili gerçeği kabul ettiğinde hâlâ böyle hissedip hissetmediğini göreceğiz."

"Senin gerçeğin. Benim değil."

"Sadece tek bir gerçek var." Yanağını yanağıma bastırıyor ve vücutlarımızı, ortaya çıkmak üzere olan katliamı en ön sıradan izleyebileceğimiz şekilde açıyor. "Şimdi, *izle*. Bir daha söyletme bana."

Ezra parmak eklemlerini kırar. "Onu sabit tut, Mikhail."

Dehşet dolu bir sessizlik içinde Mikhail'in Liam'ın bedenini daha fazla çekemeyeceği kadar girmesini izliyorum. Mikhail sonunda çekmeyi bıraktığında bir kemik kırılması bekliyorum.

"Söz verdim." Ezra'nın sesi alçaktan gürliyor. "Dişlerini sökmeye söz verdim."

Başlayalım mı, hm?"

Bunu görmek istemiyorum. *Bunu görmek istemiyorum.* Liam'ın

ölebileceğini bilmek bir şey, ama buna *tanık* olmak başka bir şey.

"Ezra," diye mırıldanıyorum, "*lütfe*n. Dur."

Fikrimi değiştirdim. Kimse pis bir arka sokakta dövölerek öldürölmeýi hak etmiyor, çılgın sapık eski erkek arkadaşım bile.

Ezra'nın omuzları gergin. Benimle konuşurken arkasını dönmüyor. "Ben buyum *Lisichka*. Cezalandırıyorum." Duruşunu ayarlıyor, bir ayağını diğerinin arkasına koyarak bacaklarını açıyor. Bir an için geriye doğru sallanıyor, yumruğu ağırlığıyla birlikte geri çekiliyor, sonra ileri atılıyor, yumruğu ete çarpıyor.

Tekrar ve tekrar yumruk atıyor.

Çılgılığım boğazımda düğümleniyor. Daha önce hiç şiddete tanık olmamıştım. En çok asansördeki fotoğrafçıya yaklaşmıştım ve o deneyim *bunun* yanına bile yaklaşamaz.

Ezra'nın nefes alıp vermesi sanki bunun için eğitilmiş gibi sürekli sabit kalıyor.

Sanki yaşamak için yaptığı şey buymuş gibi.

Kalbimin bir parçası onun için kırılıyor. Hiç kimse şiddeti uzmanlık alanı haline getirmek zorunda kalmamalı. Neredeyse neşeyle kıkırdayan Mikhail'in aksine, Ezra kopuk görünüyor. Bağlantısız.

Durmasını her zamankinden daha çok istiyorum.

"Bu doğru değil," diye fısıldarken buluyorum kendimi. "Onu durdur, Andrei. Lütfen durdur. Ezra'ya bunu yaptırma." Yalvarışlarımı nişanlıma yöneltiyorum. Ezra'yı durdurabilecek biri varsa, o da *Pakhan'dır*.

Andrei derin bir nefes alıyor ama müdahale etmek için bir hamle yapmıyor. "Biz buyuz Valentina. Yaptığımız şey bu." Parmak uçları boş boş boğazıma dokunuyor. "Seni her zaman koruyacağız ve sana haksızlık edenleri her zaman cezalandıracağız."

Liam'ın sözleri kafamda yankılanıyor.

Seni koruyabileceklerini mi sanıyorsun? Anneni koruyabildikleri gibi mi?

"Bir şeyler biliyor." Andrei'nin elini çenemde tutuyorum. "*Andrei*. Annem hakkında bir şeyler biliyor. Ezra'yı durdur. Lütfen."

"Size konuşmanız için zaman verdim. şimdi sıra bizde." Adamlarım konuşmak için kelimelerini kullanmıyor. Yumruklarını kullanıyorlar.

Kalbimin üzerine bir ağırlık çöküyor ve zihnimi bir sakinlik duygusu dolduruyor. Kibarca rica ettiğimde ya da durmaları için yalvardığımda beni dinlemiyorlarsa, o zaman *tamam*. Sormayı bırakacağım. Onlara *emredeceğim*.

"Ezra Reinoff, Mikhail Monrovia, onu serbest bırakın. *Hemen*." Tırnaklarımı Andrei'nin bileğine geçiriyorum. "Andrei Leonov, çek o *lanet* ellerini üzerimden."

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, vücudumu titretiyor. Andrei'nin bunu hissedebileceğini biliyorum. Yüzüme gülebileceğini ve beni istediği kadar bastırabileceğini de biliyorum.

Fiziksel olarak benden daha güçlü.

Ama bu Bratva'nın varisi benim, o değil. *Pakhan* olarak pozisyonu geçici, eğer ben öyle yaparsam. Kartlar şu an onun elinde olabilir ama deste benim lehime dizildi, onun değil.

Sonunda, her zaman ben kazanacağım. Zorlarsam Bratva *beni* onlara tercih edecek ve bunu çok iyi biliyorlar.

Ezra ve Mikhail aynı anda Liam'ı bırakıp adamı yere düşürmeden önce bakıştılar. Yüzü şişmiş ve morarmış, çarpık burnundan kan fişkırıyor. Acı içinde inliyor ve içimden *nefret* akıyor.

Bütün ilklerimi verdiğim adamın bir sürüngen olmasından nefret ediyorum.

Adamlarımın birini öldürmenin ofiste sıradan bir gün olduğunu düşünmelerinden nefret ediyorum, sanki bu *normalmiş* gibi.

Bu dünyanın kelimelerden önce şiddetle konuşmasından nefret ediyorum.

Bu işimi çok daha zorlaştıracak. Kan ve yalanlarla dolu bir krallığı yönetmek istemiyorum.

"Onu öldürmeyeceğiz. Onu orada bırak ve gidelim." Eğer şimdi gitmezsek, *biri* Liam'ı öldürecek ve içimden bir ses bıçak meraklısı Mikhail'in bunu spor olsun diye yapacağını söylüyor.

Ezra ve Mikhail yüzlerini bana döndüler. Ezra'nın yüzü Liam'ın kanıyla lekelenmiş, yumrukları kırmızı çizgilerle kaplı. Mikhail'in gülümsemesinin kenarları keskin, sanki benim yeni güç oyunumdan son *derece* keyif alıyor.

Andrei diğer ikisinin aksine emirlere uymadı. "Onu bizimle götürmek istemiyor musun?" Nişanlımın dudakları kulağımın kabuğunu sıyrıyor. "Ezra sorgulamada ustadır. Eğer gerçek cevaplar istiyorsan, *zhena*, onları senin için alabilir."

Andrei'nin eli belimde gezinip kaburgalarımı okşarken onu tutuyorum. Şu anda beni hissediyor mu?

Kalçalarımın arasına sıcaklık hücum ediyor ve onları birbirine kenetliyorum. Bu olmalı
beni tahrik *etmiyor*. Çılgınlık yapmanın ne yeri ne de zamanı. "Beni bırakmanı söylemiştim."

Andrei bu kez dinliyor, kollarını çözüyor ve bir adım geri atıyor. Önümde duran Mikhail ve Ezra'ya katılıyor.

Üçü arasında *Andrei*'nin emirlere uymasını beklemiyordum. Emir vermediğimi, emir aldığımı açıkça belirtti. Ama belki de kendi kurallarımı koyup onlarınkine uymayı bırakmamın zamanı gelmiştir.

Annemi ve bana mafya prensesi olmakla ilgili öğrettiği tüm dersleri düşünüyorum. Sessiz kal. Sana söyleneni yap. İyi bir kız ve iyi bir eş ol, o zaman iyi olacaksın.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama *üzgünüm anne*, bu kurallar son zamanlarda bana pek iyi gelmedi ve sana da bir iyilik yaptıklarını sanmıyorum.

Eskiden onun mükemmel olduğunu düşünürdüm.

Şimdi, acaba o da bizim kadar korkmuş ve hayatta kalmak için elinden geleni mi yapıyordu diye merak ediyorum.

Kalbim acıyor. Ona hayatı ya da yaptığı seçimler hakkında asla soru soramayacağım. Bratva'ya geri dönmem ya da kraliçe olarak onun yerini almam hakkında ne düşündüğünü asla bilemeyeceğim.

Ama belki de gerçek bana yardımcı olmazdı. Belki de annemin izinden gitmemem gerekiyordur.

"Liam'ı sırf arkamdan onu öldürebilesin diye eve götürmüyoruz." Mikhail'e sert bir bakış attım. "Onu burada bırakıyoruz ve sen de beni eve götürüyorsun. Tartışma bitmiştir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Eğer bu topuklularla eve yürümek zorunda kalırsam, bu gece hiçbiriniz içeride uyumayacaksınız."

Ezra yavaşça nefes veriyor ve bana ilk yaklaşan o oluyor. "Eve yürüyerek gitmeyeceksin." Beni kollarının arasına alıp gelin gibi sarılıyor. Ona *hayır* demeyi aklımdan geçiriyorum, çünkü kanla kaplı olduğundan hiç şüphem yok ve bu *iğrenç* bir şey. Ama bu jest o kadar içten ki göğsünde eriyorum.

Elbisemin mahvolması umurumda değil. Mikhail bana başka bir tane alabilir.

Andrei gözlerime bakıyor, *pakhan* maskesi sıkıca yerinde duruyor. "Onu burada bırakırsak Valentina, büyükannenin peşine düşebilir."

Başımı salladım. "Liam'la başa çıkabilir. Bu konuda endişelenmiyorum."

Andrey'in Katya'yı cezalandırma sözünü yerine getirmesinden endişe ediyorum ama bu yarının sorunu. Bu gece duş almak, yemek yemek, uyumak ... ve belki de hayal kırıklığının birazını becermek istiyorum. Önce gecenin nasıl geçeceğini ve bu gece kimin yatağında bir yer kazanacağını göreceğiz.

Şimdilik Ezra kazanıyor.

Mikhail kanlı bıçağını yerden alır ve pantolonuna siler. "Senin için geri gelebilir, *Malyshka*."

Bunu ben de biliyorum.

"Bahse girerim öyledir." Mikhail'in bıçağına doğru başımı sallıyorum. "Bana kendi bıçağımı alır mısın bebeğim? Nasıl kullanılacağını öğretir misin?" Bir dahaki sefere hazırlıksız yakalanmayacağım. Artık Liam'ın gerçekte kim olduğunu bildiğime göre, bana *dokunmasına* bile izin vermeyeceğim.

Kıyıya vuran bir okyanus dalgası gibi üzerime çöküyor.
Bu vahşi dünya hep onlarındı ama şimdi *benim* olmaya başladı.

Kollarımı Ezra'nın boynuna doladım. Sadece onlarınkine değil, sadece benimkine de değil.

Bizimkiler.

Mikhail hemen, "Memnuniyetle," diye karşılık veriyor ve bıçağı kapatıp kucağıma koyuyor. "Bunu sen tut. Ağırlığını ve boyutunu hisset, sonra senin için bir set seçeceğiz, aşkım."

Göğsüme sıcaklık doluyor. Bana böyle seslenmesine bayılıyorum.

Sonunda Andrei başını sallıyor. "Tamam. Eve gidelim çocuklar. Kraliçe'nin emirleri." Eğilip dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor ve bunu Ezra'nın gözleri önünde yapıyor olmasını hiç umursamıyor. Geri çekildiğinde sağ koluna baktı.

Birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta sessiz bir konuşma yapıyorlar ve sonra Andrei bir adım geri çekiliyor. Ezra eliyle başımın arkasını kavlıyor ve dikkatimi nişanlımdan alıyor. "*Lisichka*. Daha erken gelemediğim için özür dilerim." Yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudaklarıma doğru iç çekiyor. Öpücük Andrei'ninki kadar yumuşak ve nefesimi kesiyor.

Bu kadar vahşi bir adam nasıl bu kadar nazik olabilir? "Seninle barışacağım. Söz veriyorum."

Ezra'nın yanağını okşuyorum. "Yapacağını biliyorum."

Sıra Mikhail'e geldi. Yüzümü tutuyor ve beni Ezra'nın göğsünden uzaklaştırıyor. "Adımı böyle söylemen çok ateşliydi." Dudaklarını yalıyor. "Yakında benim için çılgılık atmanı sağlayacağım." Gözlerimin önündeki bir tutam saçı fırçalıyor, yanağına bakarken dudakları seğirerek kaşlarını çatıyor. "İyileştiğinde."

Liam'ın bana tokat attığını biliyorum ama iz bıraktığını sanmıyorum.

Boğazına bir hırıltı takılıyor ama bu gece daha fazla öfke ya da kıskançlık duymak istemiyorum. Onu susturmak için parmaklarımı dudaklarının üzerinde tutuyorum. "Öp beni, Mikhail. Acını dindir."

Sırıttırıyor ve söyleneni yapıyor, beni sertçe öpüyor, bir iniltiyle dilini dudaklarımdan arasından geçiriyor.

"*Mikhail*." Andrei iç çekiyor. "Tanrı aşkına."

Kendi kendine kıkırdayan Mikhail göz kırparak gitmeme izin veriyor. "Bunu sonra bitiririz."

Kulübün içine dönerken hiçbirimiz Liam'a ikinci kez bakmıyoruz. Üç adamım da beni dans pistinden ön girişe kadar götürüyor. İnsanların bize baktığını biliyorum - ellerini aynı kadından, *paylaştıkları* kadından bir saniye bile uzak tutamayan üç inanılmaz yakışıklı adam. Mikhail bir elini bileğime doluyor, Ezra beni kaslı göğsüne yaslıyor ve Andrei tek bir keskin bakışla herkesi uzak tutuyor.

Ben kutsanmışım. Ben lanetliyim. Belki ikisinden de biraz var. Ama nimet *ya da* lanet, sonuçta hepsi aynı.

Adamlarımdan yayılan aşk, hoparlörlerden gelen bas seslerinden daha sert bir şekilde havada titreştiğini hissedebileceğim kadar güçlü.

Kalbimi sarıyor ve ruhumu huzurla dolduruyor.

Andrei'yi seviyorum, bunu biliyorum, ama Ezra'ya sarıldığımda ve Mikhail'i bana bakarken yakaladığımda ... bir şey yerine oturuyor. Bir his. Bir aidiyet duygusu. Ben sadece Andrei'nin değilim, *onların* ve üçü de kendi yöntemleriyle benimle ilgilenecek.

Limuzine yerleştığımızda, her birinin elini tutup göğsüme doğru çekiyorum. "Size bir şey söylemem gerekiyor çocuklar." Kalbim davul gibi çarpıyor. Az önce sokakta olanlardan sonra bu biraz berbat bir durum olabilir ama-

"Seni seviyorum." Önce Andrei'ye, sonra Ezra'ya, sonra da Mikhail'e bakıyorum. "*Hepsini* seviyorum senin." Farklı şekillerde. Farklı şeyler için. Ama yine de aşk bu.

Andrei taksinin karşısından bana gülümsüyor. "Bu çok güzel, bebeğim. Ben de seni seviyorum." Yaklaşmıyor ama diğerlerine yer açtığını hissediyorum.

Ezra'nın eli saçlarımdan arasına giriyor ve dudakları kulağıma değiyor. Homurdanıyor ve omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor. "Beni onurlandırdın, *Lisichka*. Bunun değerini bileceğim."

Bu bir aşk itirafı değil ama yine de kalbimi eritiyor.

Ezra boynumu öperken Mikhail bana sırtıyor. "Sen de beni seviyorsun, ha?"

Bu çok ateşli."

Gözlerimi deviriyorum. Bu *da* bir aşk itirafı değil, ama söyleyecek daha çok şeyi varsa, bunu daha sonra yalnız kaldığımızda söylemek üzere saklıyor. Sorun değil. Mikhail'in aşkı beni en çok korkutan aşk ve onu açığa çıkardığında bir seyirci istediğimden emin değilim.

Derin bir nefes alarak koltuğa geri yerleşiyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Şimdi ne yapacağız?" Her şey çok berbat hissediyor. Sevdiklerim birbirlerinden nefret ediyor ve görünürde bir uzlaşma yok. Liam dayak yedi, gerçi bana davranışları yüzünden kısmen de olsa bunu hak etmişti. İşletmem gereken bir Bratva var ama nereden başlayacağımdan emin değilim.

Andrei bana cevap veren kişi. "Elbette evleneceğiz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ciddi olamazsın. Hâlâ evlenmek istiyor musun?"

Tüm bu olup bitenlerden sonra mı?"

"Her zaman seninle evlenmek istedim, Valentina. Bizi çevreleyen koşullar bunu değiştirmeyecek." Bana gülümsüyor, iliklerime kadar işleyen ve benimkini yerinde sabitleyen bir güven sergiliyor.

"Üç gün o zaman." Alt dudağımı ısııyorum ve gerilmemeye çalışıyorum. Sadece üç gün içinde Bratva'nın şu anki *pakhaniyla* evleneceğim ve sadece onun karısı değil, *kraliçesi* olarak yerimi garantileyeceğim.

Hayatım boyunca beklediğim şey buydu.

Beş yıl önce olsa bu rolü gözü kapalı kabul ederdim. Ama şimdi, kaderimi kabul etmekle kalmıyor, onu isteyerek seçiyorum.

Her nasılsa, bu bir dünya fark gibi hissettiriyor.

Chariea zç

VALEFIIFA

DÜĞÜNÜMDEN BİR GÜN ÖNCE, kendimi savunmayı öğrenmeye çalışırken spor sütyeniyle etrafta zıplıyordum.

Liam kulübün dışında bana saldırdıktan sonra, adamlarım kendimi savunabileceğimden emin olmak istediler.

Bir daha böyle bir duruma düşmeyeceğimden emin olmak istiyorum.

"Dizlerini bükmelisin, *Lisichka*. Ağırlık merkezini düşür, yoksa en hafif itişte bile düşersin." Ezra gösteriyor, avucunu göğsüme o kadar az çabayla bastırıyor ki sinir bozucu.

Geriye, yastıklı duvara doğru yuvarlandım. Sırtımdan aşağı ter damlıyor. Otuz dakikadır aynı manevra üzerinde çalışıyoruz ve ben hâlâ temel bilgilerde zorlanıyorum. Ayaklarınızı birbirinden ayırın. Dizlerinizi bükün. Rakibinin momentumunu ona karşı kullan. Hızlı ol, yoksa etrafından dolaşmak imkansız olur.

Rakibim Ezra olunca, her şey faydasız geliyor. O bir dağ, hareketsiz ve *her yerde* kaya gibi sert.

Bir ciğer dolusu hava çekiyorum. Antrenman odası evin arka kanadında, bir kat merdivenin aşağısında ve bir yeraltı spor salonunun yanında bir köşeye sıkışmış durumda. Bırakın dövüş sanatları, boks, güreş ya da insanlar burada başka ne yapıyorsa onun için yastıklı bir odayı, bir spor salonumuz *olduğunu* bile bilmiyordum.

Bu beni rahatsız ediyor. Tüm hayatımı burada geçirdikten sonra bu evi avucumun içi gibi bilmem gerekir.

Daha fazla dikkat etmeliyim. Baranova malikanesi ve çevresindeki bölge hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmem gerekiyor. Neyse ki, Bratva'mız hakkında bilinmesi gereken her şeyi bana öğretecek üç ustam var.

"Mola veriyoruz," diye homurdanıyor Ezra, ayağa kalkmama yardım ederken. Eğitimimiz boyunca o da en az benim kadar kararlıydı, hatta evin geri kalanı uyanmadan işe başlayabilmek için şafak sökerken uyanacak kadar ileri gitti.

Ezra ile kendini savunma, Mikhail ile atış ve bıçaklama dersleri ve Andrei ile düğün planlaması arasında nefes alacak bir an bile bulamadım.

Metal bir su şişesinden su içerken Ezra beni yakından izliyor. "Gerginsin. Gelinin stresli olması hiç iyi değil."

Şu anda olmamak çok zor.

Dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor. Haklı olduğumu bilsem de hiçbir şey o kadar kolay değil. "Bilmediğim o kadar çok şey var ki Ezra. Bütün bunlarda daha iyi olmalıyım." Etrafımıza belli belirsiz bir işaret yapıyorum. "Ben burada büyüdüm. Bu hayatın bir parçası olmak için doğdum. Ama ben ... değilim." Bir nefes alıyorum. "Senin gibi değilim. Ya da Andrei. Ya da Mikhail. Ben sadece ... *benim*."

İnsanların canları pahasına dövülmesini izlemekten hoşlanmayan bir kadın. Kalbim başkalarının acısıyla kanıyor. Ben ... yumuşak biriyim, sanırım.

Tüm adamlarım gerektiğinde kalplerinin etrafına duvar örebilirler.

Benim yapabileceğimden emin değilim.

Ezra tahta bir bankın üzerine oturur ve bacaklarını iki yana açar. Homurdanarak kalçasına vurur. "Otur."

Yerleştikten sonra bir elini kalçama koyarak beni yerimde tutuyor. "Hepimiz farklı yaratıldık. Hepimiz farklı *eğitildik*. Sen prenses olmak için yetiştirildin, değil *mi*?"

Başımı sallıyorum. Hayatım boyunca bana *güzel, saf ve sessiz* olmam söylendi. Bu bir *pakhan*'ın *yanında* hüküm sürmeye pek elverişli değil... daha çok onun *altında olmak* gibi.

"Ben katil olmak için yetiştirildim." Tüm ışık izleri sönerken Ezra'nın gözleri kararır. Kısa bir an için kendi içine çekiliyor, muhtemelen geçmişinin anılarında boğuluyor.

Şiddet dolu geçmişi.

İri elini avucuma alıp parmak eklemlerindeki dövmelemin izini sürüyorum. Geçen gecedan kalan morluklar çoğunlukla solmuş ama yine de onları öpüyorum. Sessiz, düşünceli korumam Ezra'yı kan dökmek için eğitilmiş bir adam olarak hayal etmek benim için zor.

Umarım onu iş başında görmek zorunda kalmam.

"Biz farklı şeyler için eğitildik Valentina." Sesi göğsünün derinliklerinde gürliyor. "Sorun değil. Benim gibi olmanı istemiyorum. . . benim gibi." Başı aşağı eğilir

Titrek bir nefes alırken göğsüne yaslanıyor. "Sen karanlık tünelin sonundaki ışıksın."

Kalbim bu adam için kırılıyor. Yavaşça çenesini kaldırıyorum, böylece gözlerimiz buluşuyor. İçinde bir hüznün mağarası kazılı, o kadar derin bir hüznün ki aşamaz.

Avucunu yanağıma doğru kaldırıyor ve beni içine çekiyor. "Çok güzelsin Valentina Baranova," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Karanlığı uzaklaştıracak kadar güzelsin. Değişmeni istemiyorum, ama değişirsen Her parçanı seveceğim. Olduğun gibi ve olacağın gibi."

Bir aşığın, bir katilin, bir korumanın, aynı anda her şeyin nazik dokunuşuyla beni kollarında tutuyor. Onun olduğu ve bizim olacağımız her şey.

Öpücüğündeki karanlığın tadını alıyorum ve tıpkı onun benim ışığımı hissedebildiği gibi üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Ağzımın içinde inliyor ve beni minderine üzerine yatırıyor, daha fazlası için istekli.

Vücudumu öperken, dudaklarını her bastırışının arasında kalın, ağır bir Rusça ile övgüler mırıldanırken, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve bankın bacaklarını kavıyorum. Kalçalarımı ayırıyor ve ağırlığını kalçalarımın arasına yerleştiriyor, dizlerinin üzerine oturarak uzun aletin başını erimiş göbeğime bastırıyor.

Beni tek bir sert hamleyle, sonra *tekrar* ve *tekrar* sahiplenirken, kendimi dudaklarımda bir dua gibi aynı cümleyi defalarca *tekrarlarken* buluyorum.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Ezra her birine cevap veriyor, benimle kelimesi kelimesine eşleşiyor ve sevgimi çalıyor, her seferinde bir değerli kalp atışı.

Öğleden sonra atış pratiği, kendini savunma dersleriyle hemen hemen aynıdır -Zavallı.

"Şarjörü doldururken daha hızlı olmalısın."

"*Deniyorum*. Bu şeyler çok küçük! Küçük başparmaklarım var!"

Mikhail şarjörü benden aldı ve saniyeler içinde doldurdu, her bir mermiyi başparmağıyla sertçe bastırarak yerine yerleştirdi. "İşte böyle. Gördün mü?"

Anlıyorum, ama bu yapabileceğim anlamına gelmiyor.

Tabancayı bana geri vermeye çalışırken kollarımı kavuşturuyorum. "Gerçekten sevdiğim bir silahı almam gerekmez *mi?*"

"Tabancalar bulabileceğiniz en yaygın silahlardır. Birini vurmayı öğrenmelisin, sonra eğlenceli alternatiflere geçebiliriz." Mikhail bana sırtarak silahı almam için uzatıyor. "Ayrıca, silahla çok fena görünüyorsun, *malysbka*. Cehennem kadar seksi."

Ezra arkamızdaki duvardan homurdanıyor. "Odaklanın. Provaya kadar fazla zamanımız yok."

"Prova yapacak ne var ki? Andrei mihrapta durur, Valentina benimle koridorda vals yapar-"

Gözlerimi deviriyorum. Annemle babam bunu kendileri yapamayacak kadar ölü oldukları için herkesi benimle evlenecek kişinin kendisi olması gerektiğine ikna etmeye çalışıyor. "Yalnız yürümek istiyorum," diye hatırlatıyorum ona dudaklarımı büzerek. "Elimi tutmana ihtiyacım yok."

"Ama istiyorum," diye sızlanıyor Mikhail. "*Birinin* seninle olması gerekiyor. Ya düşersen?"

Harika. Güven oyu için teşekkürler.

Silahı elinden kaptım ve hedefe doğru döndüm. Bir spor salonu ve antrenman dojo'suna ek olarak, ana evden ayrı bir binada bir atış poligonumuz var.

Atış poligonu. Kimde var ki bunlardan?

Duruşumu ayarlayıp elimdeki silahı sabitlerken kendime, *evet, erkek arkadaşlarımın* bunu yaptığını hatırlatıyorum. Görünüşe göre Andrei eğitim amacıyla bu eklentiye gerekli bulmuş ve ben beş yıl önce ayrıldıktan kısa bir süre sonra inşa edilmiş.

En azından yatırımının karşılığını alıyor.

İki el ateş ettim. İlki hedefi vuruyor ama merkeze yakın bir yere değil, ikincisi ise vızıldayarak geçiyor ve arkadaki kum torbalarına isabet ediyor.

"İyi bir öğretmen değilsin," diye homurdanıyor Ezra, arkamızdan yaklaşarak. "*Çekil*, Mikhail."

Onlar bana kimin öğretmesi gerektiğini tartışırken, silahı kaldırıp tetiği dört kez daha çekiyorum. Üç isabet, bir ıska.

"Gördün mü? İşi öğreniyor." Silahı yanımdaki rafa bırakırken Mikhail koruyucu kulaklıklarımı çıkarıyor. Barut kokusu havayı dolduruyor ve burnumu ovuyorum. Ben özellikle

Bu derslerden *keyif* alıyorum ama bir amaçları olduğunu biliyorum. Kendimi ve adamlarımı koruyabilmeliyim.

Ezra iç çekerek Mikhail'i kenara itiyor, böylece üçümüz de küçük kabine tıkmış oluyoruz. "İzle." Silahı saniyeler içinde yeniden doldurdu ve önüne kaldırarak art arda üç el ateş etti.

Ateş etmeden önce gözlerimi biraz kısmam ve nişan almam gerekiyor. Ezra tetiği çekmeden önce zar zor bakıyor.

Üç mermi de hedefin *kâğıttan* yüzüne isabet ediyor, üç küçük nokta hedefin öldüğünü gösteriyor. Yanımdaki duvarda bir düğmeye basıyor ve hedef çizgiden bize doğru hızla ilerliyor. Benim atışlarım onunkilere kıyasla acınası.

Ellerimi kulaklarımdan indiriyorum ve sinirlenmemeye çalışıyorum. O hayatı boyunca ateş etmek için eğitilmiş, ben ise daha yeni başlıyorum.

Ezra yüzümdeki ifadeyi yakalıyor ve boştaki eliyle çenemi kavramakta gecikmiyor. Sırtımı Mikhail'e yaslayarak önümdeki boşluğu dolduruyor ve varlığıyla beni çevreliyor. "Mükemmel nişan almaya ihtiyacın yok. Sadece hedefi vurman gerekir. Çoğu adam hasar alır ve yere düşer. Sonra kaçarsın."

Kimseyi öldürmem beklenmediği için rahatladım.

Ama ya mecbur kalırsam?

Ezra dilini şaklatır. "*Valentina*. Kaçacaksın. Savaşmayacaksın. Anladın mı?"

Kollar arkadan belime dolanıyor, Mikhail'in sesi kulağımda mırıldanıyor. "Koşman hoşuma gidiyor. Bu konuda çok iyisin." Boynumun kıvrımına bir öpücük konduruyor. "Kaç ve saklan, *Malyshka*, biz gelip seni bulacağız."

Ezra başını sallayarak Mikhail'e bir kez olsun hak verir. "Öldürmeyi bize bırakın. Sakatlayabilirsiniz ama sadece düşmanı yavaşlatmak ya da kaçırtmak için. Eğitiminizin amacı *bu*."

"Savunma, hücum değil." Mikhail omzumu ısıyor. "Başının belaya girmesini beklemiyoruz. Tüm bunlara *gerçekten* ihtiyacın olacağından şüpheliyim."

Yine de, üç adamım da kulüpten sonra eve döner dönmez kendimi savunma derslerine başlamam konusunda ısrar etti.

Ezra'nın telefonu çalıyor ve o telefonu kulağına götürüp kabinden çıkarken Mikhail'in elleri dolaşüyor. "Seni silahla ateş ederken izlemek çok ateşli," diye inliyor, göğsümü avuçlayıp yoğuruyor. "Yatağın altında boş bir silah bulundurmam gerekecek. Böylece sikimi alırken onu bana doğrultabilirsin." Kalçalarını kıcıma doğru yuvarlıyor, yanaklarımdan arasında *çok sert* bir *çubuk* taşıyor. "*Tanrım*, seni becermek için

sabırsızlanıyorum."

Son birkaç gündür tehlikeli bir kedi-fare oyunu oynuyoruz. Andrei ve Ezra beni birden fazla kez becerdiği için Mikhail beni yakalamaya çalışıyor.

"Ne bekliyorsun?" Gömleğimi göğüslerimin üzerinden kaldırıp sütyenimin içinden meme ucumu okşarken dudagımı ısıyorum.

Boğazının derinliklerinde kıkırdıyor ve ses doğrudan klitorisime gidiyor. Bundan bu kadar tahrik olmamalıyım, özellikle de burada, ama bu adamlarda beni çözen bir şey var.

Boştaki eli pantolonumun kemerinin altına iniyor ve elini külotumun içine sokuyor. Parmaklarını dudaklarıma sürttüğünde, dokunuşu için ağrıyan *çok* hassas yumrudan kaçınarak sırtım kavisleniyor. Bir *tıslamayla*, sikini kıcıma daha sert sokarken beni sabit tutmak için avucunun düz kısmını kasık kemiğime bastırıyor.

"Bekliyorum," diye hırlıyor, dişlerini omzuma öyle sert *batırıyor* ki *acıyor*, "yarın geceyi. Gelinliğini üzerinden yırtıp atmak ve seni *sertçe* becermek istiyorum. Hayır, gelinliğin *içinde*," diye düzeltiyor aniden, bunu söylerken iki parmağını ateşimin içinde kaydırıyor. Bir iniltiyle sütyenimi aşağı çekiyor ve göğsümü kavrayıp sertçe sıkıyor. "*Kahretsin*, döllerim için yalvardığın düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum. İçi dışı beyaz giyiyorsun."

Ezra gözlerinin önünde ne yaptığımızı fark edince gözleri kısılıyor. Telefonda konuştuğu kişiye Rusça bir şeyler söylüyor ve aramayı hoparlöre alıyor. "Kocana merhaba de, *Lisichka*."

Oh, Tanrım.

"Henüz evlenmedim," diye kıs kıs gülüyor Mikhail, parmaklarını içimde daha derine sokarak. Amımla oynarken, parmaklarının içeri girip çıkarken çıkardığı ıslak, kaygan ses kabini dolduruyor.

Ezra telefonu göğüs dekoltemin içine sıkıştırıyor ve mikrofonu Andrei'nin nefes alışımı duyabileceği kadar yüzüme yakın tutuyor.

Hoparlörden hafif bir kumaş kırıklığı geliyor. "Valentina. Bana eğitiminin nasıl gittiğini anlat." Andrei'nin sesinde sert bir ton var. "*Tüm* detaylarıyla."

Tanrım, tanrım, tanrım.

"Um. Sorun değil."

Ezra eğilip beni ateşli bir öpücük için kendine çekiyor ve bir iniltiyle dudaklarımı diliyle ayırıyor.

Andrei'nin öpüşmemizin ıslak şapırtısını duyabildiğini biliyorum. Mikhail *sonunda* ıslak parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirirken Ezra'nın ağzının içinde nasıl inlediğini.

"Valentina. *Şimdi.*" Bir fermuar açılırken Andrei'nin nefesi sertleşir.

Ne oluyor-

Ezra ağzımı bırakıyor ama daha aşağı inip meme ucumu dudaklarının arasına alıyor ve sertçe emiyor.

"*Ben-ah-ben* hedefi vurdum." Bir inilti daha, bu sefer Ezra'nın *dişleri* yüzünden. "Ve, Ezra bana nasıl daha iyi nişan alacağımı göstermeye çalıştı-" Pantolonumu kalçalarımın altına çekip kendi pantolonunu çıkarırken, sikini kalçalarımın arasına sokup iterken gözlerim geri dönüyor. Açı, içine girmesi için uygun değil, ama ne kadar *ıslak* olduğumdan kayması pürüzsüz. "*Ahh-hedeflemede* gerçekten çok iyi."

Bir kemer daha çözülüyor ve birden kalçalarımın arasına *iki* sik sıkışıyor. Mikhail daha iyi bir açı için beni kalçalarımın bükme için alt sırtımı itiyor ve dudaklarımın arasından kayarken sıcak ve ağır bir şekilde homurdanarak itiyor. İçime değil ama *tam oraya*.

Ezra'nın siki ön taraftan klitorisime sürtünüyor ve boğazımdan kopan keskin çığlıkları durduramıyorum. Adamlarımın yaptığı her hareketle zevk vücudumda yuvarlanıyor. Sırılsıklam oldum ve ağrıyorum ve *gerçekten* birinin beni şimdiden becermesini istiyorum. "A-Andrei," diye inliyorum, "Keşke burada olsaydın." Beni yerden kaldırıp ikisinin arasında tutarken tırnaklarımı Ezra'nın omuzlarına geçiriyorum.

Mikhail amıma sürtünürken Ezra kalçalarımı kavırıyor ve beni aşağıda tutarak beni almaya zorluyor. Hızlı, sık itişler yapıyor, sikinin başını klitorisime sürtüyor. Zevk omurgamda zonkluyor ve daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

Telefon yere düşüyor. Kimse onu almaya zahmet etmez.

"Sikimi içine gömmek için sabırsızlanıyorum, *malyshka*." Mikhail kulağıma inliyor. "Beni *sırılsıklam* ediyorsun. *Sikeyim*. Eğer sadece-" Ucu içeri kaydırıyor ve titriyor.

Ezra devralıyor, beni Mikhail'in ucunda hafifçe zıplatıyor, yukarı ve aşağı, içeri ve dışarı. Ansızın boşaldığımda hepimiz bir ağızdan inliyoruz, duvarlarım sıkılıyor, bedenim Ezra'nın kollarında titriyor. Mikhail tıslıyor, sıcak tohumu amıma doğru fışkırıyor. Zonklayan horozuyla ovuşturuyor, her tarafa ve dudaklarımın arasına yayıyor. "Çok yakın," diye inliyor ve duvara yaslanıyor. "Yakında, *malyshka*, yakında. Söz veriyorum."

Başımı arkaya yatırıp beni derin derin öpüyor.

Ayak sesleri beton zemini dövüyor ve gözlerimi açtığımda Andrei'nin bize doğru hışımla geldiğini görüyorum. Gözleri mavi şimşek gibi çakıyor. "Zhen. . ." Dudağını ısırarak pantolonunun üzerinden sikini yumrukluyor. "Kahretsin, bebeğim, günah gibi görünüyorsun. Tenin kızarmış ve amından sular damlıyor."

Arzumun kalçalarımın aşağı kaydığını hissedebiliyorum, Mikhail'in dölleri her şeyi daha da kötüleştiriyor. *Berbat haldeyim*. Fıskıran, sıcak bir karmaşa.

Ve daha fazlasını istiyorum.

Andrei için elimi uzattım.

Rusça küfrediyor. Bir adım daha yaklaşarak tek çıkışı kapatıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "İyi bir sikişe ihtiyacın var, değil mi sevgilim?"

"Evet."

Ezra beni rafa indiriyor, cephanesini ve boş silahı yere düşürüyor. Benim sığabileceğim kadar derin değil, bu yüzden kenardan sarkıyorum. Tahta kışımı kesiyor ama Ezra sol bacağımı yukarı kaldırmadan önce şikayet edecek zamanım yok, Mikhail de aynısını sağ bacağım için yapıyor. Dizlerimi göğsüme doğru büküyorlar ve beni herkesin görebileceği şekilde açıkta bırakıyorlar.

Andrei kalçalarımın arasına yerleşiyor ve ne kadar kalın olduğunu görünce gözlerim açılıyor. Şişmiş ve benim için hazır. Sikini amıma vuruyor ve ben *sızlanıyorum*.

"Nefes almayı unutma, zhen."

İtiyor, içime tamamen gömülüyor, beni iyice geriyor ve rahim ağzıma çarpıyor. *Acıtıyor* ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

"Nefes al," diye emrediyor, dışarı kayıyor ve daha sert itiyor. Görüşümde siyah noktalar dans ediyor.

Ezra yüzümü izliyor, yaralı dudaklarında bir kaş çatma. "Hepsini birden kaldıramaz."

"Yapabilir." Andrei eğilip ellerini bölmenin iki yanına koyuyor ve topuklarını içeri sokarak kendini içime gömüyor. Derinlemesine itiyor, kalçalarını tekrar kırmadan önce asla tam olarak çekilmiyor. "Yapabilir ve yapacak."

Mikhail boğazının arkasından mırıldanarak parmak uçlarını dudaklarımda gezdiriyor. Onları ayırıyor ve iki parmağını içeri sokuyor. Dakikalar önce amıma gömdüğü parmakların aynısını.

Zorla girdiği için öğürüyorum ama ciğerlerime hava giriyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Mikhail, parmaklarını kaldırıp yanağımı okşayarak. "Nefes almalısın, *malyshka*. Bayılırsan hiç eğlenceli

olmaz."

Andrei sikini duvarlarıma sürüyor ve başım geriye düşüyor. En azından bu sefer nefes almayı hatırlıyorum. Kısa, sık, *nefesli* pantolonlar, ama en azından bayılmayacağım. Kukum onun sikine yapışıyor ve zevk yavaşça artarken inliyorum, başının serviksime her darbesi içime bir zevk-acı dalgası gönderiyor. Her seferinde onun etrafında kenetleniyorum ve nişanlığımın boğazından ağır bir inilti çıkarıyorum.

Mikhail avucunu kalbimin üzerinde tutuyor, düzensiz atışının tadını çıkarıyor. "Mmm." Diğer eliyle meme ucumu okşuyor, klitorisime gönderdiği zevk nabzıyla nabzım atınca kıkırdıyor.

Ezra kalçamı kavlıyor. "Hazır olduğunda *lisichka*, ben kıcını sikerken Andrei de amını sikecek." Hâlâ sert olan sikini kalçama sürüyor, kalın, dövme boynundaki bir kas zıplıyor. "Hiç kıcınla oynadın mı?"

Gözleriyle buluşuyorum ve dudakları yavaş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yapmadı." Altıma uzanarak kıcımı kavlıyor ve bedenimi daha yukarı çekiyor. Andrei'nin bir sonraki hamlesi içimde yeni bir noktaya çarpıyor ve bembeyaz zevk beni neredeyse uçurumun kenarına getirirken nefes nefese kalıyorum.

"Denemek ister misin?" Ezra soruyor, gözleri simsiyah. Elini yanaklarımdan arasına daldırıp arka girişime yaklaştırıyor. "Zaten buran da ıslak."

Parmakları sıcak, yanağımı yoğururken nasırlı avuçları tenime sertçe geliyor. Hepsinin ellerini üzerimde hissetmeyi seviyorum ve içimden bir ses onların siklerini daha da çok seveceğimi söylüyor.

Dudağımı ısırarak ona izin vermek için başımı sallıyorum.

Yavaşça, parmaklarından biriyle göt deliğime dokunuyor, *hissedebileceğim* kadar baskı uyguluyor ama içeri itmiyor. Bu içimde titreşen başka bir zevk dalgası gönderiyor ve ürperiyorum. Kukum bu yeni, heyecan verici his karşısında kasılıyor ve Andrei nefesinin altında küfrediyor. "*Kahretsin*, bundan hoşlanıyor."

Mikhail göğsümün üst kısmını ısırarak, "Yapacağını biliyordum," diyor. "O erkekleri için kirli bir kız."

Bu beni daha da ıslatıyor. Andrei daha hızlı pompalamaya başlıyor, taşakları etime çarpıyor. "Boşalacağım," diye homurdanıyor, "ve sen de benimle gelsen iyi olur." Bir kükremeyle sikini içime gömüyor. Bunun gücü beni Ezra'nın parmağına geri itiyor ve *çok doluyum*. Ezra parmağını kıcımın içinde yuvarlıyor ve her iki erkeğimin etrafında kenetlenerek bir *çığlıkla* boşalıyorum.

Ezra'nın döllerini bacağıma sürtünürken kalçamı boyuyor, Andrei'nin döllerini ise tembelce iterken sikinin etrafından fişkırıyor ve benim zevk dalgalarımı ortaya çıkarıyor.

"Nefes kesici," diye inliyor Andrei, alnını benimkine yaklaştırarak. "*Nefes kesicisin, Valentina.*" Diğerleri bacaklarımı yere indirirken o beni nazikçe öpüyor. Andrei ayaklarımın üzerine inmeme yardım ediyor ve beni sabit tutuyor.

Berbat durumdayım. Şişmiş dudaklar. Karışmış saçlar. Pantolonum, pantolonum hangi cehennemde?

Mikhail dudaklarını yalayarak, "İyice sikilmiş görünüyorsun," diyor. "*Mmm.*"

Yarın gece için mükemmel bir ön izleme."

Adamlarımın her biri bana hızlı bir öpücük veriyor ve giyinmeme yardım ediyor. Biri cephaneyi ve silahı da alıyor ve birkaç dakika içinde hiçbir şey olmamış gibi oluyor.

Andrei kravatını düzeltiyor ve ben boynunda parlayan teri görüyorum. Terini yalamak için ani bir istek duyduğumda kalçalarım sıkıştı. Gözlerimi üzerinde yakalıyor ve ıslıl ıslıl gülümsüyor. "İkinci raundu daha sonra yapabiliriz, sevgilim. Şu anda düğün provamız için bize ihtiyaç var." Elini bana doğru uzatıyor. "Gel. Acele etmezsek geç kalacağız."

Dördümüz seks ve günah kokusu içinde poligondan çıkıyoruz. Andrei takım elbise giyen tek kişi, ama bu onun gözlerindeki aç bakışı azaltmak için hiçbir şey yapmıyor. Aksine, daha da kötüleştiriyor ve o bana durmadan bakarken ben tüm prova boyunca kızarıyorum.

Mihrapta birlikte dururken, rahip talimatları vermeyi bitirmeden önce beni bir öpücük için kendine çekiyor. "Bunun için beş yıldır bekliyordum," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Seni benim yapmak için. *Sonunda* sana sahip olmak için." Eli boğazıma dolanıyor ve dudaklarında sahiplenici bir kıvrımla sıkıyor. "Bir daha kimse seni benden alamayacak. *Hiç kimse.*"

Dudaklarımı yutuyor, eli boynumda ve pençeleri kalbime saplanmış halde beni yerinde tutuyor.

Aklı başında her kadın kaçardı.

Bu tür bir sahiplenme normal değil.

Ama bunun ağırlığı altında güçsüzüm, her ortaya çıktığında boğuluyorum.

Ondan korkmuyorum. Ondan da. Hiçbirinden.

Beni tüketmelerine izin veriyorum, çünkü tüketilmek istiyorum. Tüketilmek istiyorum. Onların olmak istiyorum.

Ve yarın, olacağım.

Sonsuza dek ve daima, *onların*.

Bölüm 30

VALENTINA

Yansımama bakmak gerçeküstü. Celia'nın değişiklik yapması için elbiseyi yarım düzine kez denedim, ama onu gerçekten görmek, sırtımdan aşağı sarkan dantelli duvakla, baştan aşağı altın işlemelerle, yanaklarımdaki parıltılarla

Bu *gerçeküstü*.

Bir prenses gibi görünüyorum. Olacağıma söz verdiğim kişi gibi. Ama beş yıl önceki gibi değil. Daha cesur bir şey. Daha iyi *bir şey*.

Nefesimi içime çekip yansımama bakıyorum. Elbise kesinlikle bir öncekinden daha cesur. Derin V kesimi göğüs dekolteme vurgu yaparken, kıvrımlı beli kum saati figürümü öne çıkarıyor. Eteği kalçalarım kadar uzanmıyor, yani dolgun kalçalarım sergileniyor. Özür dilemeyecek kadar seksi ve kendimi bir tanrıça gibi hissettiriyor.

Celia elinde dudak boyası tüpüyle önüme geliyor. "Sana *söylüyorum*. Ellerini senden uzak tutamayacaklar. Mikhail günlerdir elbisene gizlice bakmaya çalışıyor. Seni gördüğünde çılgına dönecek. *Hepsi* öyle olacak." Dudaklarıma son bir kat kırmızı sürerken Monrovia'ya özgü gülümsemesiyle gözlerimi kamaştırıyor. "Kıskanıyorum." Kendini tutmadan önce gülümsemesi biraz hüzünlü bir hal alıyor. "Ama *en iyi* şekilde. Seni bir daha gördüğümde bana bu geceyi anlatmalısın. Ve *balayını!* Nereye gidiyorsun? *Oh!* Sakın söyleme! Sürpriz olsun."

Aslında bir balayı olacağını sanmıyorum ama Celia'ya söylemeye yüreğim el vermiyor. Bırak hayal kursun.

Bir düğün ve cenaze yaşayabileceğimizi bilmenin gerçekliğini yeniyor.

Törenin başlamasını beklerken tırnak etlerimi karıştırıyorum. Büyükanнем buralarda bir yerde. Burada olduğunu biliyorum. Ama onun planı ne? Hayatta kalan tek akrabam olarak ön sırada mı oturacak? Andrei ve *ben* tam "*evet*" demek üzereyken kiliseye dalıp törene itiraz mı edecek? Adamlarım onu çoktan bulup bağladılar mı, ya da *daha kötüsü*, gözlerinin arasına bir kurşun sıkıp bir süpürge dolabına mı tıktılar?

Celia parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Alo? Güzel gelin? İçeride misin?"

Celia tekrar odaklanırken gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Özür dilerim, bir şey mi diyordun?"

Bana şüpheci bir bakış atıyor. "Ödünç bir şeyiniz var-" Bileğimdeki, ödünç almama izin verdiği altın bileziğe dokunuyor. "Yeni bir şey-" Andrei'nin bana sürpriz yaptığı gözyaşı damlalı elmas kolye boynumda serin duruyor. "Eski bir şey-" Fransız örgümü tutan inci saç tokası annemindi. "Ama senin mavi bir şeyin. Kurdele gibi bir şeyimiz yok muydu?"

Çıplak ayaklarıma bakıyorum. Mikhail bana uçuk mavi topuklu ayakkabılar giydirmeye çalıştı ama ben altın rengi pedikürümün daha iyi görüneceği konusunda ısrar ederek reddettim. "Bileğimin etrafına mavi bir kurdele saracaktım, evet." Çok geleneksel bir şey değil ama ayakkabı yerine bana küçük bir renk patlaması sağlayacak. "Bulamazsak sorun değil. Ona ihtiyacım yok."

Batıl inançlara inandığımdan değil zaten.

Celia melodramatik bir şekilde soluk soluğa kalır. "Tabii ki biliyorsun! Mavi bir şey en önemlisidir! Kötülüğü uzaklaştırır." Ellerimi kendi elleriyle sıkıyor. "Merak etme, gidip bir şeyler bulacağım. Eminim dışarıda *pakhan* gelinine giymesi için mavi bir şey vermek isteyecek bir *sürü* insan vardır. Hemen döneceğim."

"Hayır, gerçekten, sorun yok-"

Kapı Celia'nın arkasından tıkırdayarak kapanır ve Celia öylece gider.

Dudağımı ısırma ve rujumu mahvetme dürtüsüne direniyorum. "İşte yine buradayız Valentina. Düğün günümüzde yalnızız." Aynaya dönüyorum ve avucumu korsajımda gezdirerek hayali kırışıklıkları düzeltiyorum. Altın işlemeler çok güzel, Celia'nın ısrar ettiği son bir dokunuş. Belimin etrafında sarmaşıklar gibi kıvrılıyor, eteğime doğru iniyor ve altın yapraklar etraflarına kar gibi düşüyor.

Elbise büyülü *hissettiriyor*.

Büyülü hissediyorum. Parlıyormuşum gibi.

Keşke annem de burada olsaydı da görseydi.

Özlem *acıtıyor* ve gözümünden akan bir damla yaşı siliyorum. Şahsen burada olmasa bile, bu elbisenin her ilmeğinde onun olduğunu biliyorum. Altın güller onun en sevdiği şeylerden biriydi ve özellikle onun onuruna tasarıma dahil edilmelerini istedim.

Bir damla gözyaşı daha düşerken, hasarı kontrol etmek için banyoya giriyorum. Celia makyajım için bir saat harcadı, tüm tasarım paketinin bir parçası olarak hepsini kendisinin yapması için ısrar etti ve eğer berbat edersem lanetleneceğim.

Rimelimi tekrar sürüp gözlerimi kuruladıktan sonra soyunma odasına geri dönüyorum. "Celia, daha dönmedin mi?"

Sessizlikle karşılaşıyorum ve endişe omurgamdan yukarı tırmanıyor. Törenin başlama vakti gelmiş olmalı. Nereye gitti?

Aynanın önünden geçerken, hafif bir beyazlık gözüme çarpıyor. Başımı çevirdiğimde, yüksek arkalıklı bir sandalyenin üstünde oturan küçük, katlanmış bir kağıt parçası görüyorum. Neredeyse derme çatma bir taht gibi görünüyor.

. ..ve daha önce orada
değildi. Kırtasiye malzemesi
de yoktu.

"Celia?" Nota doğru belli belirsiz bir adım atıyorum. "Bunu benim için biri mi bıraktı?"

Mikhail'in bana tüm o kıyafetleri getirdiğinde yazdığı notu hatırlıyorum. Etrafıma baktığımda, içinde soluk mavi topuklu ayakkabılar olan ayakkabı kutuları ya da geride bırakılmış çeşitli hediyeler göremiyorum.

Sadece bir sandalye ve bir not.

Yaklaşırken, aynada kendime bir anlık bir bakış yakalıyorum. Bunun ne kadar tanıdık olduğunu görünce tüylerim diken diken oluyor.

En son bir mektup açtığımda işler iyi bitmemişti.

Ama erkek arkadaşlarımdan birinin törenden önce bana içten bir mesaj bırakmış olma umudu beni sersemletiyor ve hafifletiyor. Kâğıdı elime alıp açıyorum.

Gülümse, Moya Zhena.

Arkamda bir ışık yanıp sönüyor ve şaşkınlıkla dönüyorum. "Ne oluyor-"
Mektup parmaklarımdan ucundan düşüyor.

Liam'ın gülümsemesi *acı* verici görünüyor, gözlerinin etrafındaki deri iyileşmekte olan morluklar nedeniyle mor ve sarı benekli. Bir zamanlar dümdüz olan burnunun ortasında yeni yara açılmış bir eğrilik var. *Ama gözleri.*

Bunlar her zaman olduğu gibi aynı. Yoğun ve inatçı.

Ve bana doğru bakıyor.

"Liam, gitmen gerek." Sesim titriyor ve yumruklarımı sabit tutmak için yanlarımda sıkıyorum. Silahım yok. Bıçağım bile yok; özel bir set sipariş etmiştik ama birkaç gün daha gelmeyecek. Savunmasızım. *Tekrar söylüyorum.*

Artık eskimeye başladı.

"Eğer seni burada yakalarlarsa-"

Liam bana doğru adım atıyor ve yüzündeki yaralı ve hırpalanmış ifade olmasa tam bir centilmen gibi görünüyor. Geline uzanan bir koca gibi. Takım elbisesi tertemiz, siyah ve mücevherlerimle uyumlu altın kol düğmeleri var.

Hızla geri çekiliyorum ve gülümsemesi seğiriyor. "Valentina, buraya gel. Senin için bir düğün hediyem var."

"Hediye kabul etmiyorum, üzgünüm."

Başını yana eğiyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Bu bile mi?" Elini açıp güzel mavi bir kurdeleyi gösteriyor, Celia ve benim kaybettiğimiz kurdelenin aynısı. "Bu mavi bir şey. Sadece senin için sakladım."

"Çalmış olması daha muhtemel," diye çıkışıyorum, sabrım tükeniyor. "Bak, geçmişte eğlendiğimizi biliyorum ama artık ilgilenmiyorum, tamam mı? Geçen sefer olanlardan sonra bunu anladığımı sanıyordum." Yüzünü kaplayan kötü morluklara bakarak yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen biri seni görmeden git."

Kurdele yere düşüyor ve yaklaşmaya devam ederken kurdelenin üzerine basıyor. "Yoksa ne olur? Erkek arkadaşların beni yine dövecek mi?" Yüz ifadesi sertleşiyor ve aramızda biraz mesafe bırakmak için odanın etrafına serpiştirilmiş mobilyaların etrafından dolaşıyorum.

Eğer kapıya ulaşabilirsem-

"Gözlerini benden kaçırma," diye hırlıyor Liam ve ben çıkışa doğru hamle yapıyorum. Liam peçemi kaptığı anda parmak uçlarım tutamağı yakalıyor. *Çekiyor*, başımdaki örtüyü yırtıyor ve saçlarımın bir kısmını da beraberinde götürüyor.

Liam beni odanın içine doğru sürüklerken acı içinde haykırıyorum. Adrenalin damarlarımda dolaşırken kalbim güm güm atıyor.

Derslerinizi hatırlayın, kendinizi savunmayı unutmayın!

Liam'ın kollarını pençeliyorum ama faydası yok. Ceketini içine girilemeyecek kadar kalın ve onu önüme itmek için arkama uzandığımda, *bilmiyorum*, boynumu ısıtıyor.

Acı içinde çığlık atıp kafasına vurmaya çalışıyorum ve beni haliye bırakırken gülüyor.

"Seni ısırdığım da hoşuna giderdi," diye alay ediyor, "yoksa o mu daha iyi yapıyor?"

Nişanlı mı?"

"Cehenneme kadar yolun var." Ona tekme attım.

Çıplak ayak bileğimi yakalıyor ve *çekştirerek* kıcımı yerde ona doğru sürüklüyor. Halı tenimi yakıyor ama umursamayacak kadar kaçmaya odaklanmış durumdayım. Bulduğum ilk şeyi, Celia'nın çantasını kaptığım gibi Liam'a fırlatıyorum.

Yüzünden sekiyor ve homurdanıyor. "Morlukların soldu Valentina, ama endişelenme. Sana yenilerini vereceğim."

Beni daha yakına sürüklerken halının bir çivisini kırıyorum. "Siktir git! Bırak beni!" Ben bir şeylere tutunmaya çalışırken sandalye devriliyor ve ardından ayna düşüyor. Cam buz gibi kırılıyor ve derimi kesiyor.

Büyük parçalardan biri baldırına saplanıp pantolonunu keserek kanamasına neden olunca Liam tıslıyor. "*Lanet olsun!* Neden bu kadar zor olmak zorundasın!" Saçımdan tutup beni dizlerimin üzerine çekiyor. Gümüş bir şey havada bir yay çizerek parlıyor ve keskin bir *bıçak* boynuma saplanıyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama ses çıkmıyor. Oda dönmeye başlıyor ve kaslarım gevşerken inliyorum.

"İşte bu kadar," diye homurdanıyor Liam, elindeki şırıngayı fırlatarak.

"Hadi uyu,

moya zhená. Eve döndüğümüzde kendini daha iyi hissedeceksin."

Evimi. Malikânedeki odamı düşünüyorum. Andrei'nin yatağını. Mikhail'in sıcak kolları. Ezra'nın duşu.

Evle ilgili hiçbir şey Liam West diye *bağırıyor*.

Hissettiğim son şey kalbime pompalanan öfke.

Erkek arkadaşlarım düğünümüzü mahvettiği için Liam'ın kanını akıtacak. Onlar yapmazsa *ben yapacağım*.

Bölüm 31

VALENTINA

VÜCUDUM okyanusun gelgitiyle ileri geri sallanıyor, dalgalar taştıkça kıyıya doğru koşuyor, ancak nazıkçe sörfün içine geri çekiliyor. Sonsuz, ağırlıksız bir ninni.

Bu dans saatlerce sürüyor ve ben orada kaldıkça daha da acı verici bir hal alıyor.

Kum derimi çiziyor, dizlerimi yakıyor; deniz kabukları avuç içlerimi sıyrıyor, kanatıyor. Çarpan dalgalar kafamı gürültüyle dolduruyor. Çok fazla gürültü, vızıldayan parazit gibi. *Arılar* gibi, öfkeyle vücuduma iğneler batırıyor, *çok fazla öfke*, sıcak dalgalar halinde içimde yuvarlanıyor, kalın ve ağır ve-

Nefes alıyorum ve inliyorum. Ağır. Vücudum çok ağır.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kalbimin her atışı göğsüme yeni bir acı dalgası getiriyor, çarpıyor, çarpıyor, *çarpıyor-*

"Onu sakatlamana gerek yoktu."

Ses tanıdık. Sıkıştırılmış. Kadın sesi. Eleştirel. Sert.

"O kadar çok savaştığına gerek yoktu."

"Onu daha önce güvence altına almadığın için bu senin hatan. Parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdin. Sana *beş yıl* verdim." Kadın sert bir Rus lehçesiyle bir şeyler söylüyor, onaylamayan bir anne gibi dilini şaklatıyor.

Ya da onaylamayan bir büyükanne.

Açmaya çalıştıkça göz kapaklarım titriyor. Ciğerlerime hava çekerken acı daha da artıyor.

"Ah. Uyanıyor."

Yanımdaki ağırlık zemini alçaltıyor.

Soğuk bir el yüzümdeki saçları fırçalıyor. "*Ditya*. Artık uyanma vakti geldi. Yapacak çok işimiz var ve fazla zamanımız yok. Gel, şimdi."

"İlaçların etkisi o kadar çabuk geçmez."

Katya Baranova Rusça cevap veriyor. İyi bildiğim bir kelime.

Sessizlik.

Eli saçlarımı okşuyor ve neredeyse bir annenin hasta çocuğuna yaptığı gibi yatıştırıcı bir ses çıkarıyor. "Gel artık Valentina," diye tekrarlıyor nazikçe. "Katılmamız gereken bir düğün var."

Bir düğün. *Benim* düğüm.

Acı içinde gözlerimi açmaya zorluyorum. Her şey bulanık ve ışık *çok parlak*. Dudaklarımdan bir inilti geçiyor, mide bulantısı boğazımın arkasında safra gibi yükseliyor.

Büyükannem sırtımı küçük, yatıştırıcı dairelerle ovuyor. "İşte, işte.

Sorun yok, *Ditya*. Tehlike geçti. Artık güvendesin."

"Gitti mi?" Boğazım acıyor ve kaşınıyor, yutkunabildiğim kadar yutkunuyorum. "Evet, gitti, *ditya*. Bir daha sana elini bile süremeyecek. tekrar."

Güzel. Liam'ın yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum. Gözlerini oyup kanayan sikini boğazına sokacağım.

Öfke beni körüklüyor. Görüşümü temizlemek için hızla göz kırpmıyorum.

Liam'ın yeni kırılmış burnunun etrafındaki iyileşmeye çalışan morlukları dolay parlak mor ve hastalıklı sarı olan *lanet* yüzü tam önümde.

Çılgılık atıyorum.

Kollarımı hareket ettiremiyorum, yoksa o orospu çocuğunu boğardım.

"Ne-o-" Her kelime arasında nefes nefese kalıyorum. "Burada ne yapıyor?" Katya iç geçiriyor ve yataktan kalkıyor. "O senin *kocan*, Valentina.

Gerçekten."

Neyimi?

Safra hızla yükseliyor ve bu sefer kusuyorum.

Bu lanet olası bir kabus *olmalı*.

Liam ıslak bir bez almak için banyoya koşuyor ve ağzımı siliyor.

Evet, kesinlikle bir kabus.

"Sorun yok," diyor nazikçe, "ilaçların etkisi geçiyor. Bir dakika sürecek. Rahatlamaya çalış. Nefes al."

Alnıma ikinci bir nemli bez bastırırken öfkemden boğuluyorum. "Şu anda bile *hâlâ güzelsin* Valentina." Alnıma serin bir öpücük konduruyor. "Elbisen için endişelenme. Temizletiriz."

Başımı yana doğru itip yanağımı battaniyeye sürtüyorum. Bir yataktayım, fark ettim ki, kendime ait olmayan *lanet* bir yatakta yüzüstü yatıyorum.

Elbisem mahvoldu. Kesikler üst katmanı neredeyse parçalara ayırmış ve alt kısma kan sıçramış. Kalbim kırılıyor ve gözlerime sıcak yaşlar doluyor.

Bir daha olmaz. Bu sefer olmaz.

Bir düşün daha mahvoldu.

Panik zihnimdeki sisi temizlemeye yardımcı oluyor. "Neredeler?" Kendimi dirseklerimin üzerine itiyorum ve Liam dik oturmama yardım ediyor.

O piçten nefret ediyorum ama onu sonra öldüreceğim. Şu anda cevaplara ihtiyacım var. "Andrei nerede? Ezra? Mikhail?"

Adamlarım nerede?

Katya'nın gözleri buzdan hançerler gibi kalbimi deliyor. "Gitti, Valentina.

Gittiler ve bir daha asla geri gelmeyecekler."

"Yalan söylüyorsun," diye mırıldanıyorum, kollarımdaki hissi yeniden kazanırken kollarımda karıncalanmalar ve iğnelenmeler oluyor. Yumruklarımı tırnaklarım deriyi parçalayacak kadar sert sıkıyorum. Beni uyanık ve tetikte tutmak için acıya sarılıyorum. "Beni asla terk etmezler."

Ve denesenez bile onları öldüremezsiniz.

Çenesini kaldırıyor ve birden Baranova soyunun eski başhemşiresinin gücünü kullandığına tanık olduğum tüm zamanları hatırlıyorum.

Bu da onlardan biri.

"Önce prensesleri onları terk etseydi yaparlardı. Tıpkı beş yıl önce yaptığın gibi mihrapta ortadan kaybolursan." Benimkilerin aynası olan yeşil gözleri tehlikeli bir şekilde kararıyor. "Ama bu sefer, bu onları *gerçekten* kıracak. Kaybın yasını tutmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz olacaklar. Bunun için sana minnettarım. Onları parmağında oynattın, *ditya*, ve bu onlar gibi adamlar için kolay bir başarı değil."

Onları hafife alıyor. "Adamlarım *güçlüdür*. O kadar kolay pes etmezler."

Gözleri kısılır. "Bir seçim yaptığını anladıklarında anlayacaklar. Farklı bir seçim. *Daha iyi* bir seçim." Ellerini metal bir bastonun etrafında kenetliyor. Onu daha önce hiç baston taşıırken gördüğümü hatırlamıyorum ve bu, sessiz kalmama neden olacak kadar tuhaf.

Sessizliğimi kabul olarak algılıyor, ince dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "Hayatlarımız artık çok daha güzel olacak Valentina. Göreceksin."

Liam'ın eli kurşuni bir ağırlık gibi kalçamın üzerinde duruyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum. "Dokunma bana," diye tıslayarak onu uzaklaştırıyorum.

Gözlerindeki bakış bir anda yumuşak bir hayranlıktan kızgın bir öfkeye dönüşür. "Ses tonuna dikkat et, *zhena*, yoksa kendimi kaybedebilirim."

Andrei bana söylediğinde *zhena* kelimesi favorilerimden biri oldu.

Şimdi, kulağa

iğrenç geliyor.

"Devam et."

Deli bir adama yumurta atmamalıyım ama elimde değil. Adrenalinim hala pompalanıyor ve öfkenin acı tadını yutmak gerçekten zor.

Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Daha geveze oldun, değil mi? Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek."

"Cehenneme git-"

Acı yanağımda parlıyor, başım yana savruluyor. Öfkem ikiye katlanırken yanağımı tutuyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ama üzgün değilim. *Kızgınım*.

Liam bana *vurdu*.

İç çekerek yataktan kalktı. "Sen mükemmeldin Valentina. Seni yozlaştırmalarına izin vermek zorundaydın, değil mi?" Takım elbisesinin ceketini omuzlarından sıyrıyor ve birkaç hafta önce olmayan kaslarını görüyorum. Muhtemelen onu terk ettiğimden beri kendini aşağılık hissettiği için spor yapıyordu.

Asla Ezra kadar kaslı olamayacak ama denemesi neredeyse şirin.

"Çabucak öğrenecek," diye araya giriyor büyükannem, bastonunun ucunu sıkıca kavrayarak. "İtaat etmek onun kanında var, Donovan. Bunu ona hatırlatmak senin görevin."

Liam'ın burun delikleri şişti ama başını salladı ve Rusça *evet* dedi. Rusça *konuştuğunu* bile bilmiyordum.

Donovan da kim?

"Ben gidip papazla konuşacağım. Müzik başladığında hazır olduğundan emin olun. Daha fazla gecikmeye izin veremeyiz." Büyükannem bana ikinci kez bakmadan odadan çıkıyor ve ben hainimle baş başa kalıyorum.

"Beni kaçırdın."

Yakındaki bir masadan bir sandalye çekip üzerine oturuyor ve kollarını arkaya doğru sarkıtıyor. "Seni kulüpte bulduğumda benimle gelmeliydin. O zaman bu çok daha kolay olurdu. İşleri aceleye getirmek zorunda kalmazdık. Acele etmekten nefret ettiğimi biliyorsun."

Yatağın kenarından sallanırken bacaklarımı çalışmaya zorluyorum. Ayağa kalkıp odanın içinde yürürken destek için duvara yaslanıyorum. Bu adamdan *uzaklaşmak* için her şeyi yaparım.

Zavallı kaçış girişimimi izlerken çenesi titriyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Cevap vermiyorum ve hızımı artırıyorum, ayaklarımın tabanı her hassas adımda bana bağıyor.

Ayağa fırlayıp bileğimi yakaladığında sandalyesi yere yuvarlanıyor. Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama faydası yok. Kelepçelenmiş de olabilirim.

Liam'ın gözleri fırtına bulutları gibi dalgalanıyor. "Ben sadece seni istedim, biliyorsun. Bu benim için yeterliydi. Şehir umurumda değildi. Ya da taç. Ya da para." Gülüyor, sesi o kadar acı ki içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

Bunu hiç komik bulmuyor.

Kavrayışı sıkılaşıyor ve dudaklarımdan acı dolu bir inilti dökülüyor. "Ama sonra *erkek arkadaşların*," diye tısladı Liam, "bunu *kişiselleştirmek* zorunda kaldılar."

Yanağıma dokunmaya çalıştığında başımı geri çekiyorum. Hiç eğlenmiyor, yüzümü öyle sıkı kavıyor ki parmakları derime batıyor ve yanağımda sivri kesikler açıyor. Dudaklarını yalıyor ve ağzını yeni yaralarımına indiriyor, onları da yalıyor, dilinde kanımın tadını alıyor. Omurgasından aşağı bir ürperti yuvarlanıyor.

Sanırım yine hasta olabilirim.

"Şimdi *seni* alacağım," diye söz veriyor, kelimeleri yavaş, kasıtlı bir törpü, "ve sonra şehirlerini, tahtlarını ve tüm lanet paralarını alacağım."

Bu adam deli. Kimse benim adamlarımla karşılaşp hayatta kalamaz. Onlarla karşılaştığı son seferde neredeyse suratı parçalanıyordu. "Eğer bana dokunursan, seni avlarlar. Seni paramparça ederler. Seni *öldürürler*."

Kalbim bu düşünceyle çarpıyor, ama bunu sorgulayamayacak kadar ileri gittim. Umursamak için çok uzaktayım.

"Bu sefer onları durdurmayacağım," diye yemin ediyorum ciddiyetle. "Bundan sonra olmaz. Yaptıklarından sonra olmaz."

Liam başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Oh, *zhena*, ikinci kez hazırlıksız yakalanmayacağım. Dersimi aldım." Bileğimi demir gibi kavrayarak beni kapıya doğru sürüklerken yanında kilitli kalmamı sağlıyor. "Seninkini öğrenmenin zamanı geldi."

Kapı küçük bir şapele açılıyor. Andrei'nin düğünümüz için listelediği mekânlardan biri olduğunu fark ediyorum. Oda tıpkı

Gerçek kilise kadar dolu, sadece bu sefer, o kadar çok yüz tanımıyorum. Birkaçını tanıyorum ama önemli olacak kadar değil.

"Nedir bu?"

Düğün Marşı çalarken Liam beni koridorda sürüklüyor, sonuna geldiğimizde sırtışı hınzırca kendinden emin. "Bu bizim düğünümüz, *Zhena*. Şimdi tüm arkadaşlarımız ve ailemiz için gülümse."

Beni hiç uyarmadan daldırıyor ve öpücüğü çok *şiddetli*. Bayılacağım korkusuyla omuzlarına yapışmak zorunda kalıyorum ve o da bunu dilini dudaklarıma sürmek için cesaret olarak alıyor.

Kalabalık alkışlıyor ve tezahürat yapıyor ve benim tek yapmak istediğim çığlık atmak.

Bu bir kabus. Ve yakın zamanda uyanamayacağımdan korkuyorum.

Bölüm 32

ANDREI

BİR SORUN VAR.

Nasıl bildiğimi açıklayamıyorum. Kalabalığa bakarken içimi bir deja vu duygusu kaplıyor, hepimiz gelinimin koridorda yürüyüşünü bekliyoruz.

İçimdeki bir sızı midemi sıkıştırıyor.

Ezra sağımda bir taş gibi hareketsiz duruyor, Mikhail solumda kıpırdanıyor. Üçümüz de gelinimizi bekliyoruz ama ters giden bir şeyler var.

Yanından uzun süre ayrılmadık. Törenden önce damatların onu görmesinin uğursuzluk getireceğini söyleyerek ısrar etti. Aksi takdirde, soyunma odasında onunla birlikte olurduk.

Ona bir santim bile yer veremeyiz, yoksa *nefes* almayı unuturuz. O bizim oksijenimiz oldu, yaşam için gerekli.

Onsuz, ben . . .

"Geç kaldı." Ezra'nın kaşları çatılır.

"Birazdan burada olur." Mikhail rahatça nefes alıyor, sesi kendi kendine söylediği yalana karışıyor.

Endişe göğsümde yabancı ve istenmeyen bir şekilde kıvrılıyor.

Kalabalığın sessiz fısıltılarına aldırmadan platformdan üç hızlı adım atıp koridordan aşağı iniyorum. Mikhail ve Ezra da aynı hızla yanımda ilerliyorlar.

Kilisenin arka tarafındaki çift kapıya ulaştığımızda, Celia'nın panik içindeki yüzü aradaki aralıktan görünüyor.

Mikhail onu sorgulamak ya da yatıştırmak için durdu, hangisi gerekliyse, ama ben hareket etmeyi bırakmadım.

Yapamam.

Valentina'nın soyunma odasına doğru hızlıca yürüdüm. Kalbimin gümbürtüsü beni aceleyle ileri itiyor ve Valentina'nın adı dudaklarımda gezinirken kapıdan içeri dalıveriyorum.

İlk gördüğüm şey kan.

Çok değil ama kollarımdaki tüyleri diken diken etmeye yetiyor. Kıpırmızı damlalar bej halıyı boyuyor, bazı büyük lekeler de her tarafa bulaşıyor.

Sanki yaralı biri *sürüklenmiş* gibi.

Ezra olay yerini incelemeye başlar, çömelerek sadece kan lekelerini değil, odanın etrafına saçılmış enkazı da kontrol eder. Cam ayna kırıkları yere kar gibi serpilmiş, ayaklarımızın altında çıtırdıyor.

Valentina'nın yırtık peçesini elime alıyorum, saç tellerinin ona dolanmasına küfrediyorum.

Biri karımı incitti.

Birisi çok acı verici, çok *yavaş* bir şekilde ölecek.

Ezra telefonunu çıkarıp şehrin dört bir yanına dağılmış bir grup infazcı ve korumadan oluşan ekibine emirleri sıralıyor. Çoğu bugün burada ama birkaçı hâlâ dışarıda. "Onu bulun," diye emrediyor, "ve eğer saflarımızda herhangi bir dönek varsa, lanet olası boğazlarını kesin."

Genelde öldürme emirlerini kolay kolay vermez. Ona bakıyorum, omuzlarının sert duruşunu ve yerdeki kana nasıl baktığını görüyorum.

"Ezra."

Gözlerini benimkilere çevirerek tuttuğu nefesini bırakıyor. "Evet, *pakhan?*"

Ezra benim en eski arkadaşım, en uzun arkadaşım ve benim için gerçek bir kardeş. Söz konusu o olduğunda unvanlar her zaman önemli değildir. "Onu geri alacağız. Söz veriyorum."

Ezra için sevmek kolay değildir. Aşkın aileleri parçaladığını ve güçlü adamları pervasızca şeyler yapmaya zorladığını gördü. Bu bir zayıflıktır, öyle ki bir infazcı olarak işini yapmasını imkânsız hale getirecek kadar kesicidir.

Sevdiğin şeyleri yok edemezsin. Düşmanlarınız için hissedemezsiniz. Eğer hissedersen *ölürsün*.

Onu tanıyorsam, Valentina'nın yokluğunun ağırlığını en az benim kadar hissediyordur.

Derin bir nefes alır. "O *sukanın* suratını yumruklarımda altında ezmeliydim."

Başımı sallıyorum ve avucumu Ezra'nın omzuna koyuyorum. "Hayır. Seni affetmezdi."

"En azından o *burada* olurdu." Bu konuda onunla tartışmam.

Mikhail kapıdan içeri dalıyor, öfkesi yüzünden okunuyor. "Celia bunu bulmuş." Elime bir tomar buruşuk kâğıt tutuşturarak darmadağın odanın içinde volta atmaya başladı. "O *lanet piç* buradaydı. Onu gözümün önünden ayırmamam gerektiğini *biliyordum*. Biliyordum işte." Bir resim çerçevesini odanın öbür ucuna fırlatırken omuzları titriyor. Camı kırılır ve çerçeve çatlar, kırık parçalardan oluşan bir karmaşa içinde yere düşer. Mikhail de onunla birlikte yere yığılıyor, çömeliyor ve başını dizlerinin arasına alıyor. Derin nefesler alır.

Elimdeki kâğıt parçası narin, Mikhail'in hoyratça kullanmasından dolayı birçok yerinden yırtılmış. Dikkatli bir şekilde çekip açıyorum ve avucumun içinde düzleştiriyorum.

Gülümse, Moya Zhena.

Damarlarımda öfke kükreerken, Ezra homurdanıyor ve bir cam parçasının altından bir şey alıyor. Küçük kareyi ışığa tutuyor, bulduğu şey karşısında gözleri kısılıyor.

Bana uzattığında, kâğıt parçasıyla takas ediyorum. İkimiz de aynı anda küfrediyoruz.

Valentina aynadaki yansımasına bakarken çekilmiş polaroid bir fotoğraf. Mükemmel görünüyor, altın rengi, ışıltılı ve asil.

Onu bizden çalan *mudak* aynadaki yansımasında yakalandı. Yüzü çirkin morluklarla kaplı. Dudaklarında muzaffer bir sırıtış. Gelinimizden değerli bir anı alıyor ve kendisi için talep ediyor.

Ona sahip çıkmak.

Fotoğrafı yere atıyorum ve topuğumun altında ezmek için ayağımı kaldırıyorum. Tereddüt baş gösteriyor ve sinirli bir hırıltıyla resmi geri alıyorum.

Bugün için bir fotoğrafçı tutmadık. *Liam* gibi birinin hâlâ pusuda olma ihtimaline karşı Valentina'ya daha fazla dikkat çekmek istemedik.

Haklı olmamızdan nefret ediyorum.

Tedbirimizin bir işe yaramamasından nefret ediyorum. Gelinimizin elimizdeki tek fotoğrafı bu. Mikhail'e doğru yürüyüp omzuna dokunuyorum.

Başını kaldırıyor, boğazına acı bir ses takılıyor. Fotoğrafı fark edince parmaklarımın ucundan kaptı.

"*Malyshka*," diye nefes alıyor ve bir anda ayağa fırlıyor. "Seni bulacağım."

Üçümüz odadan çıkarken ayakkabım küçük bir şeyi tekmeleyerek yoldan kaldırıyor, küçük cam nesne kapının pervazına *çarptıyor*.

Hepimiz aynı anda fark ediyoruz, küçük bir şırınga.

"Bunu laboratuvara götürün" diye emrediyorum, tüylerim diken diken oluyor. Ne bulacaklarından hiç şüphem yok ve bu midemi bulandırıyor.

Mikhail sıkılmış dişlerinin arasından "O piç bunu ödeyecek," diye tıslıyor, "ama daha da önemlisi, şapele nasıl girebildi?" Koridorda bir tur atıp gördüğü her personele ters ters bakıyor. Herkes düzgün bir şekilde incelenmişti. Yıllardır bize sadık olan insanlar. Birkaçı aileye sadıktı.

Katya.

Kafatasımın tabanına şiddetli bir ağrı vururken boynumun arkasını ovuyorum.

Ne zaman Valentina'nın büyükannesini düşünsem, başımın ağrması kaçınılmaz oluyor.

Onu bulmaya çalışıyorduk, *yine* boşuna. Valentina'nın kaçırılması olayına karıştığından hiç şüphem yok.

"Kiliseyi kilitleyin. Tedbirli olun. Panik çıkmasını istemiyoruz."

Ezra sorgusuz sualsiz harekete geçer. Ancak Mikhail geride kalır. "Dışarıda olmamız gerekiyor Andrei, lanet olası bir kilisede kuyruklarımızı kovalamamız değil."

Ona ters ters bakıyorum. Şimdi sınırları zorlamanın zamanı değil. "*Pakhan*'ın olarak sana bu lanet binayı kilitlemeni emrediyorum." Daha da yaklaştım, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta.

Daha küçük adamlar

ürkerdi. Mikhail

korkmuyor.

"Neden?" Sesi katmanlı, öfkesinin altında yankılanan bir ıstırap var.

Alabildiğim kadar derin bir nefes alıyorum. Yavaşça nefes vererek bakışlarımı koridorda gezdiriyorum. İnsanlar meraklanmaya başlıyor. Köşelerde gizleniyorlar. Perdelerin arkasından izliyorlar. Fısıldaşıyorlar.

Entrikacı.

"Bir istila var." Takım elbise ceketimi çıkarıp altın kol düğmelerimi çözdükten sonra ceketimi yere bırakıyorum ve bibloları cebime atıyorum.

"Pisliğin bir kısmını temizlemenin zamanı geldi."

Mikhail'in hayal kırıklığı hızla kötü niyetli bir zevke dönüşür. Karımıza olanlardan sonra muhtemelen biraz kan dökmek için can atıyor.

"Kimse gitmeyecek, *pakhan*. Bundan emin olacağım."

Ezra'nın yeni esirlerimizi güvence altına almasına yardım etmek için uzaklaştığında, eski bir cam pencereden dışarı bakıyorum. Dış dünya bozulmuş ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

Valentina'm olmadan hiçbir şey doğru değil.

Şapel odasından bir kadın çılgılık atar ve insanlar kapıları çekmeye başlar. Çoktan kilitlenmişler. Bu binadaki herkesi sorgulayana kadar kimse dışarı çıkmayacak.

Karımızı geri alacağız.

Ne kadar fedakarlık gerektiği umurumda değil.

O bizim.

Dünya öğrenecek ya da *yanacak*.

Aşağıdaki düğün davetlilerine bakan bir balkona yerleşirken, aşağıdaki birkaç korkmuş koyunun gözlerini yakalayarak geniş bir hareket yapıyorum. Aralarında fareler dolaşıyor ve onları koklayarak ortaya çıkarmanın zamanı geldi.

"Başlayalım, olur mu?"

Valentina Baranova, ikinci kitap *Dörtlerin Hükümdarlığı*'nda tahtına çıkacak.

Reign of Four'un e-kitabını Amazon'da [buradan](#) ön sipariş verin. Yayınlanmadan önce özel ilk bakışlar için [buradan](#) haber bültenime katılın.

Rusça TERMINOLOJİ

Kitap boyunca çeşitli Rusça sözcük ve deyimlere atıfta bulunmaktadır. İşte bunların tanımları.

Evet.

Durak: aptal

Pakhan: Rus Bratva'nın lideri

Lisichka: küçük tilki

Malyshka: küçük kız veya kız bebek

Moye ditya: çocuğum

Moya prekrasnaya zhena: benim güzel karım

Moya zhena: karım Mudak:

Piç / Pislik Muzh: Koca

Nyet: Hayır

Shlyukha: fahişe

Suka: kaltak

Vors: kaptanlar

Zhena: eş

Teşekkür

Bu kitap bir gönül işi. Kendi içimde Valentina'dan parçalar görüyorum ve onun kim olduğunu ve kimi sevdiğini kabul etme yolculuğu bende yankı buluyor.

Her zaman planladığımız gibi bir hayat olmuyor.

Bu her zaman ailelerimizin bizim için istediği

hayat değil. Ama bu *bizim hayatımız*.

Ve sevgili okuyucu, onu *özel* kılan *da* bu.

Bu yolculuk boyunca yanımda olduğu için yakın arkadaşım Angel'a sonsuz *teşekkürlerimi* sunarım. İlk taslaklardan gözyaşlarıyla dolu bitmek bilmeyen düzenlemelere ve enerji içeceği içtiğim geç saatlere kadar benim amigom oldun ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Başardık. İlk taslak, tek bir kelime bile yazmadığım altı aylık bir ara ve lanet olası bir *yeniden* yazma süreci boyunca hep yanımdaydınız ve beni desteklediniz. Desteğinizin anlamı anlatamayacağım kadar büyük.

Kocam benim sonsuza dek ilham kaynağım, kayam ve sikim. Birlikte *Buffy* ya da *Gilded Age* izleyebilecekken, dizüstü bilgisayarımın başında saatlerce kelimelerle uğraşmama izin verdiği için *teşekkür ederim*. Desteğiniz ve bana olan sonsuz inancınız olmasaydı, kendime inanacak cesareti bulabilirdim emin değilim.

Bunu okumadığını umduğum anneme, aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi bana hatırlattığı için teşekkür ederim.

Ve son olarak, *Baranova Beta Bebeklerime muazzam* bir teşekkür borçluyum. Beth, Lou, Fiona, Lauren - dördünüz de en çok ihtiyaç duyduğum anda bana destek oldunuz ve Valentina ile erkeklerine olan sevginiz en zor günlerimi yazarak atlatmama yardımcı oldu. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Tüm okuyucularıma, umarım Ezra, Mikhail ve Andrei'yi benim kadar sevmişsinizdir. Onları yazmak çok eğlenceliydi ve bundan sonrası sadece *daha karanlık ve kirli* olacak. İkinci kitap, *Reign of Four*, nihayet daha fazla grup sahnesine ve aşk ilanlarına sahip olacak. (Ve evet, Mikhail'e nihayet sıra gelecek.)

Bizi izlemeye devam edin, bebekler.

Önümüzde çılgın bir yolculuk var.

Yazar Hakkında

Misti Wilds romantik olan her şeyin aşığıdır. Bir TV şovunda veya video oyununda romantizm olmasa bile, kafasında tüm karakterler için birden fazla yaratacaktır (Sana bakıyorum, *Hogwarts Legacy*. Bana Ominis ve Sebastian'ın PC ile çoklu olmadığını söyleyemezsiniz). Suçlu zevki, ilişkinin çok yanlış olduğu *ama çok doğru hissettirdiği* öfkeli Dramione, Shakarian ve Durge/Astarion hayran kurgularını ve bağımsız romanları okumak. Sonra, bilirsiniz, aslında birbirleri için yaratılmış ruh eşleri oldukları ortaya çıkıyor.

Başka ne tür romanlar var ki, gerçekten?

Ayrıca MİSTİ WILDS TARAFINDAN

Baranova Bratva:

[Üç Kural](#)

[Dört Saltanat](#)

[Acımasız](#) .

Güzellik

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.